ADIÉLAÏDE DE CLERMONT-TONNERRE

Ultimul dintre noi

ROMAN

O IUBIRE INTERZISĂ ÎNTR-O EPOCĂ ÎN CARE TOTUL ERA PERMIS

MARELE PREMIU AL ACADEMIEI FRANCEZE 2016

PANDORA M

Împletind fragilitatea cu brutalitatea, cruzimea cu senzualitatea, ficțiunea cu istoria, Adélaïde de Clermont-Tonnerre construiește o frescă romanescă impresionantă: uimitorul destin al lui Werner Zilch.

LE FIGARO

Iată un roman francez cu totul atipic: e străbătut mai degrabă de un spirit american, are o poveste solidă și întâmplări fundamentale pentru viața personajelor.

LE POINT

Aventură și romantism: o construcție remarcabilă.

TÉLÉMATIN

Un roman despre destine individuale, dar și colective.

L'OBS

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MAGDALENA MĂRCULESCU

Ultimul dintre noi

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

REDACTOR:
Mihaela Ionescu

DESIGN:
Coperta: Faber Studio
Credit foto: Jesse Williams via Unsplash

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

CORECTURĂ:
Ana Maria Tamaș
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLERMONT-TONNERRE, ADÉLAÏDE DE
Ultimul dintre noi / Adélaïde de Clermont-Tonnerre; trad. din franceză de Alina-Diana Ene. – București: Pandora Publishing, 2017
ISBN 978-606-978-086-2

I. Ene, Alina Diana (trad.)

821.133.1

Titlul original: Le dernier des nôtres
Autor: Adélaïde de Clermont-Tonnerre

Copyright © Éditions Grasset & Fasquelle, 2016

Copyright © Pandora M, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-086-2

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Pentru Laurent

Manhattan, 1969

Primul lucru pe care l-am observat la ea a fost glezna, delicată, cabrată, strânsă în bareta unei sandale albastre. Nu fusesem niciodată fetişist până în acea zi de mai şi, dacă era să mă concentrez pe vreo parte a anatomiei feminine, aş fi ales imediat fesele, zona dintre coapse, gâtul şi poate faţa, dar în niciun caz picioarele. Nu le remarcam decât dacă erau urâte ori strâmbe, ceea ce nu se întâmpla prea des. Aveam mereu norocul de a fi iubit de femei frumoase, şi obligaţia de a le răspunde era pentru mine o chestiune de onoare. Tocmai acesta era subiectul discuţiei noastre...

— Îţi pică în plasă ca muştele, bătrâne, se lamenta Marcus în timp ce luam prânzul împreună. S-ar zice că vrei să-ţi înfigi drapelul pe fiecare satelit feminin din sistemul nostru solar!

Apoi, prietenul şi asociatul meu, care avea probleme chiar şi atunci când trebuia să seducă fie şi o singură femeie, a adăugat:

— Te aşezi undeva, te uiţi în jur, bei câteva pahare şi hop! Într-un sfert de oră apar deja vreo două care îţi dau târcoale şi se străduiesc să-ţi atragă atenţia.

A făcut ochii mari şi şi-a ţuguiat buzele în formă de inimă, ca să-mi arate efectul pe care pare-se că-l aveam asupra femeilor, moment în care una dintre chelneriţe, o brunetă timidă şi durdulie, s-a găsit să-mi surâdă.

— E exasperant, s-a indignat Marcus. Dacă aş fi în locul ei, mi-ar fi şi frică să te-agăţ. Cu alura asta de uriaş, cu faţa de slav necioplit şi ochii spălăciţi...

— Ochii mei nu sunt spălăciţi! Sunt albaştri-deschis...

— Ba sunt spălăciți. Ai mei sunt într-adevăr albaștri și n-au nici pe departe același efect. Tipele adoră să vorbească cu mine despre orice, viața lor, probleme, părinți, primul dinte. Le ascult confidențele timp de săptămâni întregi și de-abia atunci sunt pe punctul de a ajunge unde vreau, pe când tu, într-un sfert de oră ți le faci iubite.

— Dar nu ți-am suflat niciodată vreo femeie!

— Asta e și mai rău! Nici măcar nu intenționezi să mi le sufli și ele îți cad în brațe oricum...

— Dacă mi-ai spune că îți place vreuna, nici măcar nu m-aș uita la ea.

— Eu nu vreau o iubită care să mă uite din primul minut în care îți faci tu apariția... Și-ar pierde orice valoare în ochii mei.

Portretul pe care mi-l făcea Marcus era exagerat. Nu era adevărat că trebuia doar să mă așez, așteptând ca ele să-mi cadă în brațe. Ba chiar mă străduiam, făceam orice era necesar ca să le am. Îi repetasem mereu regulile mele de aur, dar abordarea mea directă i se părea „simplistă". Prefera să-și justifice propria timiditate folosindu-se de așa-zisul meu magnetism. Era totuși mai bogat decât mine, dar principiile rigide îl împiedicau să se folosească de acest avantaj. Se încorseta într-o schemă mentală complicată, chiar dacă femeile sunt, contrar a ceea ce se spune, destul de previzibile. Ca să te culci cu o femeie trebuie:

A/ Să găsești ce are frumos — pentru că fiecare are ceva frumos — și să-i arăți că o admiri;

B/ Să ceri — a se înțelege să cerșești — să te culci cu ea;

C/ Să știi să faci asta cu destul umor, ca să nu-ți cadă fața când ea zice nu;

D/ Să te comporți decent și realist, evitând să-i trimiți trei pagini cu citate literare care te-ar putea face să pari ridicol.

Îi spusesem de mii de ori că ar trebui să fie mai direct, dar treaba asta nu era în firea lui. Avea talentul de a provoca confesiuni, masculine sau feminine, fără să știe cum să le folosească

în avantajul lui. Eu, pe de altă parte, eram la fel de priceput, dar în alt domeniu, acela de a atrage femeile în pat.

Tocmai îmi sărbătorisem împlinirea a paisprezece ani când fetele au început să mă remarce, la școală, în urma încăierării cu Billy Melvin. Cu doi ani mai mare decât mine, teroriza pe toată lumea de la Liceul Hawthorne. Într-o zi, Billy mi-a spus „ești un zero", aluzie la numele meu de familie, „Zilch". M-a scos din sărite.

Fața îi era încrețită de furie, ca și cum i-ar fi intrat soarele în ochi. Nu voia, zicea el, să se încurce decât cu unii mai înalți ca el. Eram deja cam la înălțimea lui, ceea ce îl enerva. Nu eram destul de pregătit, din punctul lui de vedere. Detestam genul ăsta de tipi care credeau că-și pot permite orice pentru că primiseră totul de la viață. Slugărnicia care-i înconjura, disprețul pe care-l afișau față de restul lumii îmi făceau sângele să fiarbă. Îmi plac banii, dar nu-mi impun respect decât dacă au fost câștigați prin muncă, nu moșteniți de tipi precum Billy. Era de-ajuns o privire ca să-ți dai seama că era un prost. Nu-mi plăceau nici capul lui pătrat, nici pielea lui de roșcat. Cu atât mai puțin felul în care se comporta mergând și vorbind fără să privească oamenii în ochi, cu nasul pe sus și un aer de superioritate enervantă. Trebuie totuși să spun că la vremea aceea nu-mi prea plăcea nimic...

Așteptând ca Billy Melvin să-mi mai spună încă o dată: „Ești un zero, Zilch, un zero barat, cules de pe drumuri de doi ratați", am fost cuprins de unul dintre acele accese de furie care mă stăpânesc câteodată. Marcus zice că toată culoarea mi se scurge din obraji, simt că altcineva pune stăpânire pe mine și nu mă mai pot controla. L-am apucat pe Billy de braț și l-am învârtit de două ori în jurul meu, așa cum învățasem la aruncarea greutății, și l-am catapultat într-unul dintre vitraliile care

reprezentau mândria liceului nostru. Billy a rămas perplex câteva secunde. Apoi, s-a scuturat ca un doberman care iese din apă și s-a năpustit asupra mea. Am căzut amândoi la pământ. Eram orbiți de furie. A fost nevoie de pedagog și de căpitanul echipei de fotbal ca să ne poată despărți. Cu nasul plin de sânge și o ureche ruptă, Billy Melvin lătra și înjura ca la ușa cortului. Tricoul meu era sfâșiat până la abdomen, pumnul stâng îmi era varză, și dintr-o tăietură de sub bărbie, picături de sânge ca niște perle stacojii cădeau pe cimentul din curte. Plaga, cusută prost, mi-a lăsat o cicatrice în W, de la Werner, de care sunt foarte mândru.

Am fost amândoi eliminați pentru o săptămână. Directorul liceului a profitat ca să ne pună la muncă în folosul comunității. Voia să se pună bine cu primarul din Hawthorne. Timp de două zile, cu interdicția de a vorbi între noi, am fost obligați să măturăm și să strângem frunzele uscate de pe Lafayette Avenue — unde locuia primarul —, să degresăm, să dăm cu șmirghel și să-i revopsim gardul de la grădină, înainte să cărăm sute de dosare de arhivă la Primărie ca să-și poată extinde biroul. Eliminarea mi-a adus o săpuneală serioasă din partea lui Armande, mama mea, dar și felicitări de la Andrew, tatăl meu. Încă din primii ani de viață, tata avea asemenea accese de tandrețe în ceea ce mă privește. Obișnuia să mă bată pe umăr sau să-mi atingă bicepșii și să repete cu o față extaziată: „Uite ce construcție frumoasă! Tare ca o stâncă!" Faptul că-i stâlcisem fața unui băiat mai mare ca mine cu doi ani, chiar dacă îmi adusese necazuri, îl umplea de încântare. La întoarcerea noastră la școală, Marcus, care avea deja o înclinație spre Drept, chiar dacă în acea perioadă se imagina mai mult concertist decât avocat, a organizat tratativele de pace. Acestea s-au soldat cu semnarea unui tratat redactat prin grija lui. Acordul, ratificat printr-o cartă a liceului, împărțea curtea pe o diagonală care se întindea de la ușa vestiarelor la cea a cantinei. Toaletele fetelor și ale băieților au fost hașurate și declarate teritorii neutre. Marcus, deja pasionat și de istorie, le

rebotezase „Elveția". Povestea a rămas ca o glumă între mine și el. Chiar și azi când mergem să ne ușurăm, „mergem în Elveția".

Această ispravă, la care s-a adăugat victoria mea relativă de a nu mă fi făcut de râs în fața lui Billy Melvin, mi-a adus noi prieteni și o primă iubită: Lou. Fata m-a încolțit într-o bună zi în sala de sport și mi-a vârât limba în gură. Gustul ei de bomboană cu cireșe și limba moale m-au făcut să depășesc șocul primului sărut de acest fel din viața mea. Experiența mi s-a părut ușor nedemnă de mine și nu mi-a făcut plăcere să fiu pradă în loc de vânător, dar Lou era cea mai frumoasă fată din Hawthorne. Avea părul lung și brunet, un aer insolent care nu se potrivea cu fusta cuminte, plisată, doi ani mai mult decât mine — adică de o vârstă cu Billy — și niște sâni care îi făceau deja puloverele să stea mai întinse în dreptul pieptului și întorceau capetele tuturor băieților din liceu. Lou reprezenta o șansă care nu putea fi refuzată. În clubul antreprenorilor de la școală, unde se forma „viitoarea elită a lumii afacerilor", profesorul nu obosea să repete că e necesar să „identifici și să profiți de orice oportunitate". Chiar copleșit de asaltul fetei, am reușit să fac, deschizând gura și răspunzând săruturilor ei, o analiză precisă a stării de fapt. Am ajuns la concluzia că Lou se potrivea schemei de tipul 2: „Oportunitate cu risc moderat", unul dintre cazurile în care potențialul beneficiu e mai mare decât riscurile. Mândru de a fi în pas cu marii antreprenori care puseseră bazele acestei țări și lăsând la o parte faptul că eram ușor buimac, am apucat-o strâns pe fata care mi se oferea cu atâta bunăvoință. Am început prin a-i atinge sânii așa cum faci când vrei să reglezi apa rece și apa caldă sub duș, surprins de moliciunea sfârcurilor pe care mi le imaginam mai ferme, apoi i-am prins mai hotărât fundul în palme și, neștiind cum să procedez, i l-am ridicat spre mine. Doar că experimentele respective nu produceau nicio reacție cobaiului meu uman; prin urmare, am rămas repede în pană de idei. După un moment de ezitare, am profitat de avantajul

câştigat şi am început să-i explorez partea de dinăuntru a coapselor, când ea a avut proasta inspiraţie de a mă opri... La ieşirea din sala de sport o aveam la braţ pe bomba sexy a liceului. În faţa şcolii, ea s-a înfăşurat în jurul meu ca iedera pe copac. Profesorul de istorie, un moş acrit care nu-l plăcea decât pe Marcus (singurul care găsea pasionante cuceririle regilor cu nume imposibil de pronunţat din cine ştie ce ţări minuscule şi din vremuri atât de îndepărtate încât hominizii abia avuseseră timp să coboare din copac), s-a îndreptat spre noi cerându-ne să ne „comportăm civilizat". I-am dat un răspuns obraznic care nu lăsa să se întrevadă nicio urmă din valul de îndoieli şi de hormoni care se agitau în interiorul meu, iar Lou mi-a apreciat spiritul de rebel. A lăsat să-i scape un: „Bravo! Doar e democraţie!" Apoi, cu ochii fixaţi în cei prăfuiţi ai profesorului, mi-a lins urechea înainte de a mi-o lua cu totul în gură, producându-mi păcănituri dureroase în organul cu pricina pentru tot restul zilei.

Lou era o pradă demnă de invidiat. Aşa că a reuşit să sporească şi mai mult creditul pe care mi-l dăduseră încăierarea şi apoi tratatul de pace semnat cu Billy. Amicii au început să-mi atribuie o putere de seducţie nemăsurată. Eu, pe de altă parte, nu eram chiar atât de convins, dar a trebuit să constat că, de când începusem să ies cu Lou — cuvânt destul de impropriu, deoarece esenţa jocului nu mi se părea actul de a ieşi, ci dimpotrivă, de a „intra" în Lou, ceea ce ea refuza cu obstinaţie — fetele mă priveau cu ochi din ce în ce mai languroşi. Se străduiau să-mi iasă în cale şi-i mărturiseau lui Marcus că ochii mei albaştri şi surâsul „super tare" le dădeau pe spate. Una dintre ele, am uitat cum o chema, auzind despre pofta mea de mâncare impresionantă, îmi făcea câte o prăjitură în fiecare zi. Cadourile astea o exasperau pe Lou, dar ea n-avea nicio legătură cu bucătăria. Aşa că se mulţumea să-şi ia „bucăţica" şi nu mai comenta. Cum ţinea la silueta, le ceda prietenelor cota ei parte şi le privea cu acea satisfacţie pe care o au fetele slabe de a-şi demonstra voinţa,

în timp ce, sub ochii lor, cele mai robuste se lasă dominate de pofte gurmande.

Începând cu acel moment, n-am mai avut niciodată probleme în a cuceri femeile. Așa că m-am obișnuit. Mi se dăruiau cu ușurință și, chiar dacă unele rezistau, n-o făceau pentru multă vreme. Cele mai viclene știau să se facă dorite. Ușor de cucerit sau nu, pentru mine constituiau o distracție, nimic mai mult, mod de a gândi care pe parcursul anilor mi-a consolidat proasta reputație. Sunt genul curtenitor, dar rareori sentimental. Mă atașez cu greutate. Una dintre multele mele iubite, studentă la Psihologie — Doamne, ce-mi mai plăcea obiceiul ei de a-și păstra ochelarii pe nas când făceam amor — făcuse o analiză a acestei trăsături de caracter. După ea, faptul că fusesem adoptat mă făcuse să nu prea am încredere în oameni. Sufeream, zicea ea, de fobia abandonului, care mă împingea spre relații superficiale. Părerea mea era că vina e a femeilor, care au, fără excepție, obsesia cuibului, a construcțiilor trainice și a legăturilor „serioase". Ele vor ca bărbații să se îndrăgostească și-i consideră canalii pe cei care nu reușesc. Trăiesc cu iluzia că iubirea e capabilă să spele păcatul carnal. Spre deosebire de Marcus, care tocmai din cauza asta nu prea avea succes, eu mă feream ca de dracu' de această apă de ploaie supraevaluată. Din fericire, mi-am trăit prima tinerețe într-o epocă favorabilă. În anii '60, fetele profitau la maximum de libertatea greu dobândită. Erau într-un fel de competiție, în care puteai fi cu atât mai bine văzută, cu cât profitai de sexualitatea ta, în loc să ți-o reprimi. Ceea ce mie mi-a convenit de minune, recunosc. Iubirea era doar un joc. Dar perioada aceea de grație s-a terminat brusc, în momentul în care, în restaurantul Gioccardi, o femeie a pus capăt indiferenței mele, călcând-o în picioare cu sandalele ei albastre.

Luam prânzul împreună cu Marcus la parterul respectivei *trattoria* din Soho. Mergeam acolo aproape în fiecare zi. Patronul îl trata pe Shakespeare, câinele meu, ca pe un zeu. Îi

pregătea gamele generoase cu mâncare. Era grozav, pentru că Shakespeare avea darul de a intimida. Când se ridica pe labele din spate, atingea vreun metru optzeci. Blana de urs de culoare bej amestecat cu roșu nu reușea să te facă să-i ignori colții care, dacă n-ar fi fost genul de câine cumsecade, ar fi dat gata un bărbat în câteva secunde. Tocmai mă aplecam cu poftă deasupra unor *spaghetti al pesto*, când glezna care avea să-mi schimbe felul de a gândi în legătură cu femeile și-a făcut apariția pe treptele din gresie ale scării. Mi-a atras atenția imediat. Proprietara ei, care cobora din salonul de la primul etaj, s-a oprit. Vorbea cu cineva. M-am străduit un moment să-i izolez vocea ironică din babilonia de discuții și de zgomote produse de oamenii care mâncau. Picioarele i se învârteau pe tocuri cu o mișcare lejeră. I-am admirat degetele de copil cu unghii strălucitoare. Continua să vorbească cu voce insistentă. Voia să mănânce la parter. La etaj, sala era aproape goală. Era plictisitor. O voce de bărbat, căruia i-am zărit mocasinii maro, protesta. Era mai liniște sus. Piciorul stâng al fetei a coborât o treaptă, făcând vizibilă partea de jos a gambei. A urcat la loc, a coborât din nou, apoi s-a hotărât. Pe măsură ce mi se dezvăluiau, i-am mângâiat din priviri linia fină a tibiei, genunchii, partea de jos a coapsei care se adâncește pe diagonala mușchiului și care mă înnebunește la orice femeie. Pielea ușor aurită, de o perfecțiune ireală, dispărea apoi sub corola unei fuste albastre. O curea îi punea în valoare talia, pe care mi-aș fi dorit s-o prind între mâini. Cămașa fără mâneci îi lăsa la vedere brațele de o prospețime rotundă, apetisantă. Mai sus, din decolteu, se ridica un gât elegant, pe care l-aș fi putut frânge cu o singură mână. A coborât ultimele trei trepte râzând. O lumină a pătruns odată cu ea în sală, dată de părul ei minunat. Trăgea de cravată un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu pantaloni bej și sacou bleumarin cu o batistă galbenă la buzunar. Târât în felul acesta, roșu la față și contrariat, acesta încerca s-o urmeze fără să cadă. Ea l-a eliberat lăsând

cravata să i se scurgă printre degetetele aproape transparente, apoi a exclamat:

— Ernie, eşti absolut plictisitor!

O observam cu atâta intensitate, încât, avertizată de un instinct atavic, s-a întors spre mine, oprindu-se pentru o fracţiune de secundă. Din momentul în care şi-a fixat privirea insolentă în ochii mei, am ştiut că fata aceasta îmi va plăcea mai mult decât toate cele pe care le cunoscusem ori le dorisem până atunci. Am avut impresia că un torent de lavă începe să curgă prin mine, dar tânăra nu a părut deloc tulburată sau, dacă era, superba creatură avea destulă stăpânire de sine ca să n-o arate. Tipului în sacou nu i-a prea plăcut interesul pe care i-l arătam. M-a privit cu un aer iritat. Instantaneu, corpul meu s-a încordat. Eram gata de luptă. N-avea ce căuta în acest restaurant. N-o merita pe zeiţa de lângă el. Voiam s-o şteargă şi să-mi lase câmp liber. I-am adresat un zâmbet maliţios, sperând că va face prostia să mă provoace, dar Ernie era un papă-lapte. A întors privirea. Frumoasa mea a făcut o piruetă graţioasă în momentul în care chelnerul, la fel de fermecat ca şi mine, i-a arătat o masă. A început apoi să îndepărteze scaunele din faţa ei, în timp ce ea înainta cu capul uşor aplecat, cu acel aer de modestie oarecum ipocrită al fetelor care se ştiu admirate.

— Eşti conştient că ţi-am pus o întrebare acum un minut şi cincisprezece secunde? m-a chestionat Marcus, uitându-se la ceasul nou, cadou aniversar de la tatăl lui, căruia îi pornise cronometrul.

Dar eu nu-mi puteam lua privirea de la ea, chiar dacă Ernie încerca s-o ascundă cu statura lui slăbănoagă. Fata s-a aşezat cu spatele la sală. Ca prin vis, am reuşit să răspund:

— Nu crezi că e sublimă?

Marcus, care înţelesese motivul distracţiei mele încă de acum un minut şi cincisprezece secunde, mi-a zis fără să-şi ridice ochii de pe cadran:

— Ba da. E foarte drăguță și foarte însoțită, în caz că n-ai observat...

— Crezi că sunt împreună?

A o asocia pe această fată radioasă cu bătrânul dandy — pe atunci, vârsta de patruzeci de ani mi se părea începutul senectuții — era de nesuportat.

— N-am nici cea mai mică idee, Wern, îmi răspunse Marcus, dar dacă o dată în viața ta ar fi posibil să putem mânca și noi în liniște, fără să-ți rupi gâtul întorcându-l după orice mișcă și poartă fustă, m-aș simți extrem de flatat.

— Bine, dragul meu, scuză-mă că nu-ți prea dau atenție! l-am luat eu peste picior așezându-mi mâna peste a lui.

Prietenul meu și-o retrase cu un aer glacial.

— Mă faci să mă simt invizibil. Și penibil. Ca să nu mai spun că mai avem de pus la punct câteva detalii în legătură cu întâlnirea de după-amiază.

■

Firma noastră de construcții abia înființată traversa un moment delicat. Ceea ce câștigaserăm din prima afacere reinvestiserăm, împreună cu maximumul de împrumuturi pe care le putuserăm face, în reabilitarea a două blocuri de apartamente în Brooklyn. După ce obținuserăm autorizațiile de demolare, avizul de construcție și rezolvaserăm multitudinea de probleme inerente oricărui proiect imobiliar din New York, unul dintre funcționarii municipali oprise lucrările din cauza unei povești obscure legate de cadastru. Lovitura asta sub centură mă făcuse să-mi ies din minți. Președintele zonei administrative Brooklyn nu dădea doi bani pe lege, voia doar să ne oblige să-l „ungem" încă o dată. Așa că, în ziua aceea, la ora patru, aveam o întâlnire la care trebuia să ajungem, argumente de pus la punct și un viitor de salvat. Cu toate acestea, îmi venea greu să mă concentrez:

la câteva mese mai încolo, obiectul dorințelor mele îmi acapara întreaga atenție. Stătea foarte dreaptă. Umerii nu-i atingeau spătarul. Mâinile, care pluteau înaripate în jurul ei, îi acompaniau cuvintele în coregrafii complexe. Asociatul meu mă urmărea cu un aer amuzat. Îmi cunoștea prea bine gusturile în materie de femei, dar mai știa și că firma noastră trecea mereu pe primul loc. Necunoscuta și-a dat capul pe spate și s-a întins fără jenă, cu o mișcare suplă și leneșă de panteră. Umerii rotunzi i s-au lăsat apoi în jos. Părul ca un val de mare avea o viață proprie. Mi-aș fi dorit să-l ating și să-mi cufund fața în moliciunea lui.

— E vreo problemă, domnule Werner? m-a întrebat Paolo, patronul.

Cu o sticlă de Marsala[1] în mână, se uita la farfuria mea plină. Eram unul dintre clienții lui preferați și mă trata cu mândria unei mame siciliene, văzându-mă de câteva ori pe săptămână îngurgitând un kilogram de paste, o farfurie întreagă de lasagna, coaste de vită sau două *pizza*, doar eu singur. În ziua aceea nici măcar nu mă atinsesem de *spaghetti*, care se răceau în fața mea:

— *La pasta* nu sunt bune? N-au destulă sare? Sunt prea fierte? mitralie el, cu ochii țintă în farfurie, pentru a putea stabili un diagnostic corect.

Eu nici măcar nu-i dădeam atenție. Cu mâna descriind un cerc rapid, necunoscuta tocmai își aranja cascada de păr pe unul dintre umeri, dezvelindu-și baza cefei. Oare de ce mi se părea atât de familiară? Cum să fac să intru în vorbă cu ea? Paolo a ridicat farfuria. A strâmbat din nas, adulmecând-o ca un câine de vânătoare și a izbucnit:

— Giulia! Ce-ai făcut cu pastele domnului Zilch?

Furia patronului a făcut toate capetele să se întoarcă, inclusiv pe cel al necunoscutei. Eu o devoram din priviri cu o febrilitate care probabil că a amuzat-o, pentru că, înainte de a-mi

---

1 Vin de Marsala, provenit din localitatea cu același nume din Sicilia, Italia. *(N.t.)*

întoarce spatele, mi-a aruncat un zâmbet. Gata cu prosteala. Voiam să aflu totul despre ea, parfum, voce, părinți, prieteni; unde locuia și cu cine; cum arăta camera ei, rochiile pe care le purta, textura cearșafurilor, dacă dormea goală, dacă vorbea în somn. Voiam să mi se destăinuie, cu tristeți, visuri, nevoi și dorințe.

— I-am explicat de o sută de ori! se indignă Paolo. N-o să știe niciodată cum se face *il pesto*[2]! E chestie de mână... Îți trebuie forță ca să zdrobești și să amesteci în mojar! a mai explicat el mimând mișcarea de rotație cu un aer feroce.

— Giulia amestecă la fel ca la vinegretă, cu încheietura îndoită, nu cu brațul drept și întepenit!

Aș fi vrut să mă ridic, să mă așez în fața ei. Să-i rup gâtul cretinului care o însoțea, s-o iau de mână, s-o duc cu mine, s-o răpesc, s-o cunosc în cele mai mici amănunte.

— E bolnav? Nu se simte bine? s-a impacientat Paolo, care tocmai gustase din *spaghetti* și nu mai găsea nimic în neregulă, capitulare care a făcut să apară un mic surâs triumfal pe fața Giuliei, ieșită de urgență din bucătărie.

Marcus a încercat să recupereze farfuria din mâna lui Paolo.

— Nu-ți face griji, pastele sunt delicioase și Wern e în plină formă, doar îndrăgostit.

— Îndrăgostit! au exclamat Paolo și Giulia la unison.

Ideea că aș putea fi îndrăgostit li se părea incompatibilă cu șirul de fete pe care le văzuseră defilând pe la masa mea în ultimele luni. Așa că au încercat să observe pe fața mea semnele acestei calamități sentimentale.

— Da. Îndrăgostit, confirmă Marcus.

— Dar de cine? s-a revoltat patronul, încercând să descopere identitatea maleficei creaturi care îi ruinase apetitul celui mai bun client al său.

---

2 Sos pe bază de busuioc. *(N.t.)*

— Blonda în alb și albastru, a rezumat Marcus prozaic, arătând cu capul spre necunoscută.

Am întârziat mai mult ca de obicei la masă. Paolo a încercat să afle mai multe despre fată discutând puțin cu ea, dar Ernie i-a făcut vânt. Am comandat cea de-a patra cafea. Shakespeare, care era obișnuit să ne vadă înfulecând mâncarea din farfurie în douăzeci de minute, a început să se impacienteze. Primind o mângâiere grăbită pe cap, s-a reașezat la picioarele mele cu un suspin. Nu-mi puteam lua ochii de la fata aceea și răspundeam distrat la întrebările lui Marcus care, cu stiloul lui de argint în mână, nota pe un carnet legat în piele lista argumentelor care urmau să-l convingă pe șeful zonei administrative. Când l-am văzut pe Ernie plătind nota, adrenalina mi-a invadat fiecare fibră a corpului. Frumoasa mea urma să se evapore în jungla Manhattanului și eu n-aveam idee ce aș fi putut să fac s-o opresc. S-au ridicat. M-am luat după ei în speranța că o să mă fac remarcat sau că o să-i pot prinde din nou privirea. Tocmai căutam un pretext ca s-o opresc când, spre norocul meu, bareta genții ei s-a agățat de ușă, rupându-se și făcând să se împrăștie pe jos o parte din lucrurile ce se găseau înăuntru. Ea s-a ghemuit să le adune. M-am repezit s-o ajut. Am simțit cum mă ia cu amețeală când pandantivul în formă de V pe care îl purta la gât i s-a adăpostit între sâni. Colțurile bijuteriei de aur i-au intrat în carne. N-a părut s-o deranjeze, în timp ce mie mi-a dat o senzație de vertij. Am apucat tot ce-mi cădea sub mână. Carioci, o gumă pentru șters cerneala, foi volante mâzgălite cu scheme ciudate, o perie de păr, un balsam de buze *Carmex,* o șapcă de blugi și un tirbușon care m-a contrariat. Obiectul acela utilitar alături de talmeș-balmeșul din geantă o făcea mai umană și cu atât mai atractivă. Ernie rămăsese surghiunit în stradă. Ușa îngustă îl împiedica să intervină, iar cusăturile costumului său prea strâmt ar fi cedat la cea mai mică încercare de a se apleca. A încercat totuși să mă îndepărteze:

— Mulțumesc, ne descurcăm... Puteți să vă ridicați! Repet, nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră!

I-am întins frumoasei mele un pumn de obiecte culese de pe jos. A ridicat capul, iar eu m-am topit în culoarea ochilor ei. Erau de un violet-profund, presărat cu sclipiri de inteligență și sensibilitate. A desfăcut larg geanta ca să pot lăsa să cadă obiectele de-a valma. Am scăpat intenționat pe jos un carnet care s-a deschis dezvăluind schițe cu nuduri masculine. Ea l-a închis cu un surâs amuzat, apoi și-a fixat din nou privirea în ochii mei:

— Mersi, sunteți drăguț!

Vocea ei, mai fermă și mai gravă decât ar fi lăsat să se creadă finețea trăsăturilor, m-a făcut să tremur. La fel și maniera în care mă privea. Direct, deschis, ca și cum în câteva secunde ar fi încercat — și chiar reușit — să-mi cunoască cele mai intime gânduri. În timp ce se ridica, i-am inspirat parfumul de ambră și flori. Din păcate n-am reușit să-i ating mâna, deoarece Ernie s-a aplecat, a apucat-o de încheietură și a tras-o afară. Înainte să reușesc să inventez un pretext pentru a o reține, necunoscuta a dispărut în Rolls-ul cu șofer al degeneratului cu aer de dandy. Dispariția ei în spatele geamurilor fumurii mi-a produs o durere fizică. Am simțit literalmente cum mi se taie respirația în fața perspectivei de a nu o mai vedea niciodată. Am luat-o la fugă ca un nebun, cu Shakespeare pe urmele mele. La vederea câinelui enorm alergând liber pe trotuar, trecătorii au început să țipe. Marcus, care profitase de acest interludiu ca să „meargă în Elveția", s-a luat după mine:

— Așteaptă-mă! Ce te-a apucat?

L-am băgat pe Shakespeare în Cryslerul nostru galben. Am demarat în trombă, în timp ce prietenul meu se urca din mers făcându-mă „element social instabil" și „psihopat în fază maniacală". Am căutat disperat din priviri Rolls-ul. Văzându-mi expresia de turbare neputincioasă, Marcus a murmurat neliniștit:

— Wern, uneori mă sperii.

Saxonia, Germania, 1945

Era o noapte de februarie, încă o noapte teribilă pentru umanitate. Hectare întregi de ruine ardeau sub ploaia tăioasă, cenușie. De ore întregi, Dresda era un imens rug pe care se mistuiau cadavre, speranțe și destine. Cât vedeai cu ochii, orașul părea, în această epocă de tragedie mondială, o încarnare a haosului. Bombardamentele fuseseră atât de devastatoare, încât tot ce însemnase centrul Dresdei fusese ras de pe fața pământului. Nicio clădire nu mai era în picioare. Proiectilele le vânturaseră ca pe niște frunze moarte. La rândul lor, bombele incendiare creaseră acest cuptor al iadului care devora bărbați, femei, copii și răniți întorși de pe frontul de Est, care se crezuseră salvați. Fulgere fantomatice brăzdau tenebrele, ca într-un spectacol de bâlci apocaliptic. În ciuda obscurității, cerul se colorase în nuanțele de purpură și aur ale unui crepuscul autumnal. Puțin câte puțin, râurile de lumină se unire într-o mare de foc. Chiar și la aproape șapte mii de metri înălțime, piloții care semănau moartea puteau simți în carlingă dogoarea pojarului.

La sol, o furtună de flăcări îi înghițea pe toți cei aflați în preajmă și care nu mai aveau puterea să se împotrivească palelor de vânt ce alimentau focul. Părea că n-o să se termine niciodată. Odată cu trecerea orelor, fumul și cenușa se ridicară până la cer, acoperind ca un giulgiu această Florență a Germaniei. În negura diurnă care irita ochii și plămânii, doar biserica Frauenkirche, siluetă barocă și spectrală, rămăsese încă în picioare. Câteva dintre vehiculele Crucii Roșii, scăpate din infern, adăpostiseră înăuntru o mare de răniți. Victor Klemp, chirurgul care pusese

la punct această unitate de urgență, încerca să organizeze haosul. Într-o vreme, înclinase să creadă că Dumnezeu își pedepsea poporul său pentru o greșeală pe care o bănuia, dar pe care refuzase s-o recunoască. Acum, după ce de sute de ori pe oră moartea îl umilise în cele mai groaznice feluri, nu mai credea într-o voință divină care putea produce atâta suferință. Dumnezeu nu mai avea nimic de-a face cu această lume, iar biserica, singura care se mai ridica dintre ruine, nu mai avea nimic de miracol, nimic de semn divin, ci doar de ultimă și revoltătoare provocare. Victor Klemp nu mai dormise de șaptezeci și două de ore. Cămașa, fața și gâtul îi erau acoperite de sânge și viscere. Mâinile îi tremurau de oboseală. Renunțase deja de multă vreme la orice procedură delicată. Detașarea lui rece și metalică îl speria. Câteva secunde erau de-ajuns ca să pună un diagnostic. Nu se lupta decât pentru cei care aveau cele mai mari șanse de supraviețuire. Răniții și muribunzii soseau în număr atât de mare și într-o lipsă atât de acută a echipamentelor medicale, încât era obligat să condamne, dintr-o privire, de zece ori mai mulți pacienți decât putea salva. Nu mai avea nimic cu care să aline suferința muribunzilor ori a celor pe care îi opera. Nici morfină, nici alcool, nici cuvinte de consolare. Uneori își zicea că ar fi trebuit să-i omoare cu mâna lui. Era unicul act de compasiune pe care putea să-l mai facă. Tocmai se întorsese spre căpitanul unuia dintre puținele regimente rămase în zonă. Formulase repede și clar ce dorea, temându-se să-și asculte propriile cuvinte:

— Trage-le un glonț în cap. Toți cei pe care o să ți-i arăt sunt deja condamnați.

Militarul îl privise drept în ochi și, fără să-l judece, cu un calm absolut și încărcat de o disperare pe care Victor nu avea s-o uite niciodată, răspunsese:

— N-avem destule gloanțe, doctore, ca să ne permitem să fim milоși.

În valuri de o regularitate lugubră, civili și sodați îi aduceau fără oprire din ce în ce mai multe victime. Pentru el, acești nefericiți nu mai erau decât plăgi, fracturi, corpuri sfârtecate, viitoare membre amputate. Din mulțimea de răniți fără nume și identitate, un brancardier de ocazie îl obligă să se oprească. Era după al treilea val de bombardamente. Pe targă, o femeie, cărată de doi băieți în uniformă. Nici noroiul, nici praful care o acopereau, nici paloarea extremă nu reușeau să-i mascheze trăsăturile armonioase, luminate de ochii de un albastru pur și limpede. Părul, chiar dacă murdar, răspândea lumină. De sub pătura pe care soldații o puseseră peste ea se zăreau umerii și un braț care părea să concentreze, în câțiva centimetri de piele, toată frumusețea pierdută a lumii. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Era atât de calmă, încât medicul îi întrebă pe băieți:

— Ce are?

Văzu oroarea schimonosind fețele celor doi. Cel mai mare încercă să-i explice:

— Era căzută pe strada Freiberger, parțial ascunsă sub dărâmături... Am scos-o de acolo...

Apoi cuvintele se stinseră pe buzele tânărului soldat care, cu un gest al mâinii, arătă în josul cuverturii pe care se formau pete întunecate, năclăite. Neliniștit, medicul își regăsi sângele rece. Ridică pătura cu un gest brusc. Pe sub zdrențele care o acopereau, chiar de deasupra genunchilor, picioarele tinerei femei lipseau în întregime. În ciuda pansamentelor puse la repezeală, corpul ei se golea de sânge. Spectacolul era cu atât mai șocant cu cât, între cioturile mânjite de sânge deasupra cărora atârnau furoul smuls și bucăți dintr-o rochie cu flori, o altă oroare își rânjea fața hidoasă. Era pe punctul de a naște. Ochii victimei îi prinseră pe cei ai doctorului. Cu o voce ciudat de clară, îi zise:

— Sunt condamnată, doctore, dar copilul nu.

Gemetele și strigătele care umpleau biserica părură să înceteze.

— Ajută-mă.

Nu implora. Îi ordona. Mila l-ar fi îndepărtat fără putință de întoarcere. Dar energia pe care i-o transmitea din voce și din ochi îl obligă să ia o decizie. Se puse în mișcare. Cu ajutorul celor doi soldați, refăcu garourile deasupra cioturilor. Fără să scoată un sunet, femeia leșină. Mutară doi răniți dintr-o capelă laterală, ca să-i facă loc. Dintr-o mișcare cu dosul mâinii, Klemp debarasă o masă de lemn pe care se amestecau cioburi de sticlă, moloz căzut din tavan, bandaje murdare și resturi de lumânări. O așeză, în timp ce ea își recăpăta cunoștința.

— Cum te numești? o întrebă el.

— Luisa.

— Luisa. Îți promit că o să-ți vezi copilul.

Bebelușul era deja destul de jos, dar doctorul hotărî să facă o cezariană, în ciuda vagilor sale cunoștințe de ginecologie. Se temea să nu-l rănească și chiar dacă știa că-i va produce daune ireparabile mamei, ea n-ar fi fost oricum capabilă să treacă printr-o naștere normală. Soldații, care în ciuda vârstei lor fragede văzuseră multe, întoarseră capul în momentul în care el făcu incizia, chiar sub pântecele umflat. De frică să nu rănească copilul, nu intră prea mult cu bisturiul, preferând să rupă membranele, una câte una, desfăcându-le apoi cu degetele. Era un carnaj. Luisa leșina și își revenea în mod succesiv. Niciunul dintre cei trei bărbați nu îndrăznea să-și închipuie prin ce dureri trecea. În scurtele momente în care nu era conștientă, răsuflau ușurați. Victor Klemp îi vorbea fără încetare, cuvinte fără șir al căror unic scop era să se încurajeze pe sine și s-o mențină pe ea în viață. Degetele îi atinseră în sfârșit ceea ce el credea că ar putea fi uterul, pentru că acest țesut, spre deosebire de cele de până atunci, opunea rezistență. Făcu o nouă incizie. Ceea ce-i făcea acelei femei, a cărei privire se încrucișa chiar atunci cu a lui, i se părea mult mai barbar decât toate actele de măcelar la care fusese obligat să recurgă în orele care trecuseră. Lichidul

amniotic țâșni în timp ce el își cufunda mâinile în cavitatea caldă și umedă, bâjbâind după copil. Dibui corpul minuscul și, fără să știe exact ce găsise, îl apucă. Fu nevoit să tragă destul de tare pentru a elibera capul prins în bazinul mamei. Copilul era vânăt. Medicul tăie cordonul ombilical cum putu, provocându-i pruncului privat în mod brutal de oxigen un urlet care o făcu pe mamă să-și revină în simțiri.

— E băiat, Luisa, un voinic frumos și sănătos! exclamă doctorul.

Femeia tocmai leșinase pentru a nu știu câta oară. Victor Klemp se așeză, cu nou-născutul pe genunchi și-i înnodă stângaci cordonul. Îl șterse cu o cârpă și cu puțina apă pe care o putu găsi, apoi își dădu jos halatul, pe vremuri alb, ca să-și scoată cămașa, în care înveli copilul. Luisa se trezi simțind greutatea bebelușului așezat pe pieptul ei.

— E viu?

— Mai mult decât viu, Luisa.

Cum era culcată prea pe spate ca să-l vadă și prea slăbită să-l ridice, insistă:

— Are toate la locul lor?

— Toate. E un băiețel grozav, răspunseră cei trei bărbați într-un cor de voci sugrumate.

Evitând, din pudoare, să privească spre ea, o acoperiseră din nou cu pătura udă. Unul dintre soldați ridică apoi copilul la nivelul ochilor ei. Acesta începu să miaune ca un pisoi, până când fu repus pe pieptul mamei. Susținându-i cotul, Victor Klemp o ajută să-și pună brațul în jurul copilului. Acesta reacționă la mângâiere mișcându-se, iar cei trei văzură ochii femeii umplându-se de lacrimi.

Căută din nou privirea doctorului și spuse hotărât:

— De-acum rămâne în grija ta, doctore.

Și fără să-i lase timp să reacționeze, adăugă:

— Marthe Engerer, cumnata mea. E aici.

Cuvintelor de consolare ale doctorului le urmă un nou moment de tăcere, apoi Luisa arătă spre nou-născut:

— Numele lui este Werner. Werner Zilch. Nu i-l schimbați. E ultimul dintre noi.

Închise ochii, mângâind cu arătătorul ceafa copilului, în timp ce, ghemuit lângă ea, Victor Klemp îi ținea cealaltă mână. Pleoapele tinerei femeii se închiseră din nou. Momentul de pace dură un minut, poate două, apoi degetul Luisei încetă să se mai miște pe capul copilului, iar mâna strânsă între palmele doctorului se relaxă. Victor Klemp avu sentimentul, chiar dacă absurd pentru un om rațional ca el, că poate simți sufletul moartei străbătându-i ființa. O fracțiune de secundă, o mișcare imperceptibilă ca de undă și ea nu mai era. Doctorul așeză brațul încă suplu al femeii pe masă, de-a lungul corpului. Se uită la copilul gemuit la sânul mamei, protejat de o căldură care nu avea să întârzie să se stingă, lângă inima care încetase să bată. Cei doi soldați căutară confirmarea în ochii lui. Medicul întoarse capul. Văzuse atrocități cât să-i ajungă pentru zece vieți în acele ultime zile, dar niciodată nu se simțise atât de vulnerabil. Ridicând capul, privirile lui întâlniră o icoană a Fecioarei Maria cu Pruncul. Madona, rămasă întreagă în timpul bombardamentelor, îi veghease pe tot parcursul acestui miracol cutremurător. Un hohot de râs de surprindere și disperare scăpă în icnituri sacadate din pieptul lui. Copleșit încă o dată de urletele răniților și de gemetele muribunzilor, pe care în timpul acelor clipe interminabile nu le mai auzise, fu nevoit să se așeze. La picioarele mesei pe care zăcea acea jumătate de femeie moartă cu copilul la sân, își simți întregul corp scuturat de convulsii, în timp ce alături de el, cei doi soldați plângeau în hohote, ca niște copii ce erau.

Manhattan, 1969

Marcus a zărit Rolls-ul înaintea mea.

— Acolo! a zbierat el, arătând spre dreapta.

Am făcut o depășire în zigzag printre mașini, iar șoferii m-au salutat cu un concert de claxoane.

Alb ca varul, Marcus și-a pus centura, chestie pe care n-o făcea niciodată, în timp ce, în spate, Shakespeare cădea dintr-o parte în alta la curbe, scheunând. Am reușit să prind din urmă Rolls-ul lui Ernie, care urca pe Madison Avenue, la treizeci și cinci de străzi spre nord.

— Nu ești prea discret, m-a avertizat Marcus, trebuia să lași măcar o mașină între noi.

— Nu pot să risc, am răspuns eu printre dinți.

— Pentru noi doi, riscul nu înseamnă același lucru, mă ironiză el, făcând aluzie la manevra pe care tocmai o făcusem.

Traficul nu era foarte intens, așa că am străbătut străzile într-un ritm alert. Pe măsură ce minutele se scurgeau, Marcus părea din ce în ce mai încordat. Când am depășit Rockefeller Center și a început să se aglomereze, n-a mai putut rezista:

— Nu mai avem timp, Werner, trebuie să fim în Brooklyn în mai puțin de trei sferturi de oră.

— Ba avem, l-am contrazis eu într-un act de încredere în soartă, cu mâinile crispate pe volan și privirea fixată asupra Rolls-ului.

Șoferul din fața noastră a virat la stânga pe 51st Street, a străbătut Fifth Avenue, apoi Avenue of the Americas și s-a oprit. Marcus nu scotea o vorbă. Tăcerea reprezenta în cazul lui gradul

cel mai înalt al nemulțumirii. Timp de câteva minute nu s-a întâmplat nimic. Îmi imaginam cum în mașină Ernie o săruta, o mângâia, o dezbrăca poate pe tânăra femeie și perspectiva asta mă făcea să-mi ies din minți. Din fericire, ea a coborât. A parcurs câțiva metri cu un pas suplu și hotărât. Fusta albastră îi atingea coapsele. Apoi a scos niște chei din poșetă, a urcat într-un Ford verde și a demarat. Am plecat și eu pe urmele ei. Marcus se uita neliniștit la ceas. Când ea a continuat să meargă spre zona de vest a Central Park, obligându-ne să ne îndepărtăm și mai mult de Brooklyn, a declarat:

— Dacă nu reușești să-i afli adresa în următoarele cinci minute, renunțăm, Wern. Nu ne permitem să ajungem târziu, o să ne facă bucăți!

Întreaga mea atenție se concentra pe mașina verde care ne ducea din ce în ce mai departe. Conducea în același fel în care arăta: plină de viață și cu mișcări fluide.

— Wern, ajunge! O să strici totul! Refuz să te las să dai cu piciorul unui proiect de zece milioane de dolari pentru o fată cu care te-ai intersectat pentru cinci minute într-un restaurant.

— E femeia vieții mele, am răspuns eu.

Eram conștient de penibilul declarației, dar nu fusesem niciodată mai sigur pe ceea ce spuneam ca atunci.

— Nici măcar n-ai vorbit cu ea! a subliniat Marcus, cu atât mai consternat cu cât până în acel moment dorința și uitarea fuseseră singurele cuvinte de ordine în viața mea amoroasă.

— Ea e, Marcus.

— Nu pot să cred c-ai luat-o razna în halul ăsta.

Mașina verde s-a oprit în fața unei clădiri din cărămidă. Obsesia mea blondă a coborât din Ford cu un pachet pătrat și plat sub braț. A intrat în clădire. Am oprit motorul.

— Nici nu se pune problema s-o aștepți! Mă auzi, Wern? Dacă într-adevăr e femeia vieții tale, soarta o va aduce din nou în drumul tău. Așa că în momentul ăsta demarezi și ne întoarcem.

Era pentru prima dată când Marcus mă atenționa atât de clar asupra unui punct de ruptură în prietenia noastră. Stând în fața imobilului în care intrase femeia, îmi simțeam palmele umede și creierul pe punctul de a exploda. Căutam disperat o soluție. Marcus mi-a aruncat o privire pe care în alte circumstanțe aș fi ignorat-o cu o piruetă, dar eram conștient că în clipa aceea avea dreptate. Riscasem totul în această afacere. Dacă lucrările nu reîncepeau foarte repede, eram ruinați. Am repus motorul în mișcare și am dat înapoi vreo cinci metri. Marcus a respirat ușurat. Ba chiar m-a încurajat cu un: „Mulțumesc, Wern, o să...", înainte să-i cadă fața văzându-mă trecând în viteza întâi și năpustindu-mă asupra Fordului. Impactul a fost mai brutal decât mă așteptasem. I-am înfundat de tot aripa stângă, dar și bara mea din față. Shakespeare, așezat între noi, a ajuns cu labele din față pe bord și cu maneta de viteză în burtă. Marcus era siderat. Am ieșit în trombă și m-am aplecat pe capota mașinii verzi ca să scriu pe spatele a două cărți de vizită:

Domnule,

Un moment de neatenție din partea mea a cauzat acest nefericit accident. Vă rog să mă scuzați pentru avariile produse mașinii dumneavoastră. Vă rog să mă contactați imediat ce vă permite timpul, pentru a completa actele de constatare și a reglementa în mod amiabil această problemă.

Cu cele mai sincere scuze încă o dată,
Werner Zilch

Cuvintele mi se păreau lizibile, în ciuda „scrisului meu de rahat", ca să citez doar unul dintre comentariile de care avusesem parte toată viața mea de elev. Am pus cărțile de vizită pe parbriz și am plecat spre Brooklyn, conducând ca

un apucat. Marcus n-a scos un cuvânt tot drumul. Bara de protecție a mai ținut până în fața Primăriei din Brooklyn, unde s-a desprins într-o parte, forțându-ne să parcăm cu un tămbălău asurzitor.

— Știi cum să-ți faci intrarea, a subliniat asociatul meu, înțepat.

Nu avusesem timp să lăsăm câinele acasă, așa că am fost nevoiți să-l părăsim în mașină, lucru pe care îl detesta. Ne-am grăbit să ajungem la întâlnire. Întârziaserăm deja zece minute. Marcus era, ca de obicei, pus la patru ace. Eu nu mai semănam cu nimic. În tensiunea urmăririi, îmi șifonasem haina și aveam cămașa udă de transpirație. Părul, pe care nu avusesem timp să-l îmblânzesc, își recăpătase independența și mi se înfoia în voie. Asociatul meu mi-a făcut semn cu ambele mâini să mi-l dau pe spate, ceea ce am și făcut, chiar dacă fără rezultat: claia de păr a revenit la forma inițială în clipa în care mi-am luat mâinile din cap.

Președintele zonei administrative Brooklyn ne-a primit cu mare pompă într-un birou cu lambriuri de lemn. Văzându-mă intrând, a ridicat o sprânceană în semn de întrebare, dar rutina funcției și cele câteva decenii de politică îl ajutau să nu se mai mire de nimic. Ne-a arătat două scaune la masa de ședințe, departe de biroul lui cu încrustații din bronz aurit, la care rămase așezat, fără altă ceremonie.

— Adjunctul meu ni se va alătura în curând, ne-a anunțat.

Privirea lui posacă părea filtrată printre lamele înclinate ale unei jaluzele. M-a studiat fără ezitare și fără jenă. Pe mine mă agasa zborul unei muște care se năpustea asupra abajurului unui lampadar din spatele nostru. A trecut prin fața mea de două ori, așa că a treia oară am înșfăcat-o în mână, strivind-o.

— Tocmai mi-ați omorât musca de companie, a protestat edilul.

— Cum?

— Era musca mea.

L-am văzut pe Marcus pălind, în timp ce bâlbâia nişte scuze. L-am întrerupt:

— Doar nu vreţi să spuneţi că aveţi o relaţie particulară cu o muscă, nu?

— E, glumeam şi eu... Nu-i aşa că sunt simpatic?

— Mda, destul... am răspuns eu, încercând să ghicesc în minte gradul de senilitate care îl atinsese şi lăsând să cadă resturile muştei pe parchetul de culoare închisă.

— Ce înălţime aveţi?

— Un metru nouăzeci şi doi.

— Şi picioare pe măsură... continuă el.

Marcus mi-a aruncat o privire ironică.

— Proporţionale cu înălţimea... am precizat eu, întinzând unul dintre picioare ca să-i arăt dimensiunea pantofului.

Mi-am atras o privire dezaprobatoare din partea lui Marcus, pentru încălţămintea nelustruită, în timp ce funcţionarul, mai interesat de mărimea piciorului decât de ambalaj, se fâţâia pe scaun. Contrar a ceea ce ne aşteptaserăm, întrebările lui n-aveau nimic de-a face cu detaliile tehnice ale lucrării.

— Aveţi şi un aer de forţă pe măsură. Vai de cine îndăzneşte să vă stea în cale... a remarcat el.

— Nimeni nu îndrăzneşte să mă înfrunte când nu sunt în toane bune.

— De unde sunteţi? Aveţi un fizic foarte... germanic...

Marcus părea descumpănit. Am răspuns extrem de calm:

— Se pare că într-adevăr sunt de origine germană.

— Se pare? a repetat preşedintele.

— Părinţii mei m-au adoptat la vârsta de trei ani.

— Şi acum câţi aveţi?

— Douăzeci şi patru.

— Ce tinereţe! Ce formă grozavă! s-a extaziat el. Nu vi se pare o ambiţie prea mare să vă lansaţi atât de devreme într-un

proiect de o asemenea amploare, cu optzeci și cinci de apartamente în două imobile?

— Dumneavoastră ați fost ales prima dată la douăzeci și trei... i-am întors-o eu, mulțumit că împreună cu Marcus pregătiserăm cu atenție această întâlnire.

L-am văzut umflându-și pieptul și trecându-și mâna dreaptă de câteva ori pe întreaga lungime a cravatei. Cu cealalată mână bătea inconștient darabana pe interiorul coapsei.

— Eram tare drăguț la vremea aia. Aveam succes cu carul. Domnii în vârstă alergau după mine... a lansat el, tatonând terenul.

Din fericire, a apărut adjunctul. Lui îi dădusem un prim „comision" cu câteva luni în urmă, ca să pună capăt problemelor administrative aferente. Zbirul adusese într-o mapă de plastic maro toate dosarele legate de șantierul nostru. Era slab și palid, cu nas ascuțit și un aer perfid. Din momentul în care a intrat, atmosfera a devenit tensionată.

— Ai întârziat, dragule, remarcă președintele.

— Știați prea bine că aveam o întâlnire de același fel în timpul acesta, i-a servit-o adjunctul.

— Atunci de ce i-ai convocat pe acești doi tineri fermecători atât de devreme? I-ai făcut să aștepte.

Șobolanul s-a așezat la masa noastră, în timp ce președintele se ridică și ni se alătură fără entuziasm. Era clar că-și împărțiseră rolurile. Președintele făcea pe „polițistul bun", în timp ce adjunctul lui lătra, mușca și căuta slăbiciunile. A încercat pentru început să ne impresioneze cu jargonul lui juridic. Asta necunoscând abilitatea lui Marcus în domeniul legilor. Ne-a învăluit apoi cu o păsărească de chestii tehnice pe care eu am demontat-o cu aceeași ușurință. În final, cererea lor a devenit mai clară. Voiau șpagă mai grasă și puțin le păsa de validitatea argumentelor pe care le aduceam noi. Eram la mila lor și o știau. Mi-ar fi plăcut să-i iau pe amândoi de gât chiar acolo, dar văzând felul în

care președintele dansa de nerăbdare în fotoliul lui de piele, am înțeles că, cu cât l-aș fi maltratat verbal, ori poate chiar fizic, cu atât i-aș fi produs o mai mare plăcere. Asta e problema cu toți masochiștii, e imposibil să le vrei răul fără să le faci și un bine. Odată cu această idee, mi-am recăpătat calmul. Bani nu mai aveam. Trebuia să ajungem la un compromis. Am propus unul dintre apartamentele pe care urma să le construim. Lăcomia bătrânului s-a făcut din nou simțită: voia unul cu toate facilitățile la ultimul etaj, plus terasă. Era vorba de unul dintre cele mai scumpe și negocierea a reînceput și mai înverșunată. Încercând să apăr fiecare centimentru al fortărețeii, mă întrebam pe care dintre protejații lui voia domnul președinte să-l instaleze în penthouse. Din informațiile mele, femeia cu care se căsătorise pentru a face carieră în politică era deja fastuos instalată în casa lor din Manhattan, iar cei doi copii, căsătoriți și așezați la casele lor.

Cât despre șobolan, el se mulțumea cu un studio, nu din cine știe ce elan de modestie, ci pentru că șeful lui găsea normal să fie respectată ierarhia: dacă el primea un apartament cu terasă, adjunctul nu putea pretinde mai mult de a cincea parte din suprafață, la cel puțin trei etaje mai jos. Am refuzat categoric locul de parcare, mobila de bucătărie și liftul privat. Judecând după sunetele gâtuite care i se auzeau din stomac, președintelui îi era foame. Am jucat pe această carte, târguindu-mă în legătură cu cele mai mici detalii și declarând că-mi anulasem toate întâlnirile din după-amiaza și chiar din seara aceea, pentru a rezolva această problemă. Când a văzut gustarea și chiar cina tot mai departe, s-a simțit dintr-odată foarte slăbit și a cedat. A mai avut și obrăznicia de a-mi spune, după ce ne tapase de unul dintre cele mai scumpe bunuri din proiect, că sunt „dur în afaceri, rigiditate datorată cu siguranță moștenirii mele genetice". Apoi a adăugat: „Să știți că genul ăsta de tărie e foarte important când ești tânăr...", făcându-mă să-mi imaginez cum ar fi să-i sparg mutra. Făcusem uz de tot farmecul meu în timpul negocierii și

acum că cedase, tare mi-ar fi plăcut să-l fac să-şi înghită toate apropourile cu cravată cu tot. Cu atât mai mult cu cât continua să se tragă de ea într-un mod obscen. Îngrijorat, Marcus a readus discuţia pe teren juridic. Nu puteam semna un acord standard care ar fi lăsat la vedere indicii în legătură cu escrocheria lor. Preşedintele şi adjunctul lui ne-au pus în temă cu paşii de urmat. Ziua următoare urma să depunem contractele de cesiune legate de chestiunea apartamentelor la notarul lor priceput la chichiţe legale, pentru a legaliza, folosind nume false, actele de proprietate. Autorizaţiile pentru reînceperea lucrărilor urmau să ne fie apoi trimise direct la şantier, spre seară. Ne-am ridicat. Eu i-am salutat având în ochi sclipiri criminale. Nu ştiam exact când, dar eram hotărât ca la un moment dat să-i fac una cu pământul pe mafioţii ăştia nenorociţi deghizaţi în funcţionari publici. Asociatul meu mi-a făcut un semn cu mâna. Am plecat fără niciun alt cuvânt. Marcus, care nu agrea momentele de tăcere, a remarcat: „A ieşit bine până la urmă" şi, cum eu nu spuneam nimic, a adăugat fatalist: „Nu poţi fi întotdeauna prădător, în viaţă trebuie să mai joci şi rolul celălalt". În parcare am legat bara de protecţie a Chryslerului cu ajutorul curelei de la pantaloni. În maşină, Shakespeare, furios că rămăsese închis, făcuse bucăţi bancheta din spate şi mare parte din tetiere. În doar trei ore, maşina lui Marcus devenise o ruină. El, care nu suporta nici dezordinea, nici lucrurile stricate — ca urmare a unei copilării privilegiate — a ridicat ochii spre cer, resemnat:

— Cu tine şi cu Shakespeare alături mă mir de ce mai plătim pe cineva pentru demolări.

N-am avut inimă să cert câinele. Ştiam prea bine cum e să fii abandonat.

Dresda, februarie 1945

Victor Klemp reluă teribilul arbitraj între cei cu şanse mari de supravieţuire şi cei sortiţi pieirii. Îl însărcină pe unul dintre soldaţi să transporte trupul fără viaţă al Luisei alături de celelalte victime. Al doilea soldat se pricopsi cu nou-născutul şi cu o sarcină la fel de dificilă: trebuia să-i facă rost de mâncare. Povestea naşterii miraculoase făcu repede înconjurul refugiaţilor, care în biserica adăpost încercau încă să-i ajute pe alţii ori pe ei înşişi. Un elan formidabil îi mobiliză pe bieţii oameni ajunşi la capătul puterilor. Trebuia să găsească o femeie care alăpta, şi repede. Tânărul soldat băgase copilul în cămaşa lui pentru a-i ţine de cald cu propriul corp. Îi întreba pe toţi cei aflaţi în stare de conştienţă dacă văzuseră pe undeva vreo femeie cu bebeluş. Fără succes. După o oră, copilul care stătuse liniştit până atunci, începu să plângă. Atingea cu buzele pieptul soldatului înnebunit de grijă, căutând din instinct un sân pe care nu-l găsea. Tânărul ieşi din biserică. Zorii începeau să mijească. Oriunde te uitai, flăcările se ridicau lacome. În plină lună februarie, căldura era insuportabilă. Văzu lucruri oribile: adulţi mistuiţi de foc, reduşi la dimensiunile unor copii, bucăţi de mâini şi de picioare, familii întregi carbonizate, autobuze pline de civili şi de salvatori calcinaţi. Sângele i se scurse din obraji la vederea unor camarazi în uniformă, cu trăsăturile imposibil de recunoscut. Siluete fantomatice se iveau uneori dintre dărâmături. Mulţi îşi căutau copiii, familiile. O femeie care să poată alăpta nou-născutul? Nu, nu văzuseră. Căutau altceva. Nu-şi aminteau. Lapte? Nu, nicio picătură. Trebuia să iasă din oraş să caute ajutor la sătenii din

localitățile învecinate. Copilul plângea în continuare, cu gâtul lui minuscul și roz uscat de sete. Un bătrân îi oferi soldatului o bucată de zahăr. Acesta o topi în puțina apă rămasă în bidonul pe care-l purta cu el și lăsă câteva picături de pe degetul arătător — pe care și-l șterse cât putuse de bine pe mâneca vestonului — să cadă în gura micuțului Werner. Bebelușul îi supse avid degetul și începu din nou să plângă când îl scoase. Soldatul îi strângea la piept, mergând fără țintă, în căutarea unui nou și din ce în ce mai puțin probabil miracol. Curând, copilul încetă să mai plângă. Tăcerea lui îl panică pe tânăr mai tare decât țipetele de mai-nainte. Văzând mica făptură atât de slăbită în brațele lui, se simți cuprins de disperare. Se așeză pe o coloană spartă, care cu câteva zile în urmă împodobea Palatul de Justiție. Neavând puterea să vadă bebelușul murind în brațele lui, se hotărî să-l abandoneze acolo. Să asiste la agonia unui nou-născut i se păru prea inuman. Zări o piatră plată printre ruine și puse copilul în acest leagăn al apocalipsei. Sfâșiat de durere, se îndepărtă câțiva metri. Pruncul scânci și el se întoarse, devorat de remușcarea că o astfel de idee îi putuse trece prin minte. Și lui îi era atât de foame... Își reluă drumul, luat prin surprindere de un zgomot înspăimântător. Se întoarse dintr-un salt și pe locul bisericii Frauenkirche din care ieșise cu o oră în urmă, văzu ridicându-se o coloană imensă de praf cenușiu-închis. Ultim refugiu în fața haosului, impunătoarea regină de piatră care veghea de două secole asupra orașului se prăbușise peste cei salvați din ghearele flăcărilor. Într-o clipă îi trecură pe dinaintea ochilor fața doctorului care făcuse posibilă nașterea pruncului, a camaradului său care îl ajutase s-o scoată pe mamă de sub dărâmături, ale oamenilor cărora le pusese întrebări, ale copiilor și ale infirmierelor cu care se întâlnise în drum. Rămase încremenit, refuzând să creadă că acele ființe care, cu câteva momente în urmă, îi vorbiseră și îi zâmbiseră nu mai erau. Se așeză, prea copleșit ca să plângă sau ca să înțeleagă extraordinara șansă pe care o avusese.

Una sau două ore mai târziu, văzu apărând la capătul a ceea ce fusese o stradă comercială și populară a orașului două femei și o fetiță, acoperite de praf din cap până-n picioare. Se repezi la ele atât de vijelios, încât le înfricoșă. Una dintre ele ridică un cuțit, strigându-i să se îndepărteze. Tânărul își desfăcu cămașa ca să le arate ce avea la piept, implorând.

— N-aveți o picătură de lapte?

Dădură din cap că nu, dar se apropiară. Cea mai în vârstă declară laconic.

— Arată rău.

— Mama lui e moartă. N-a mâncat nimic de când s-a născut.

— E al tău? întrebă cealaltă.

— Nu. Nu e copilul meu, dar nu vreau să-l las să moară.

— Ar fi bună o vacă, interveni copila pragmatic.

— Au fost mâncate toate de multă vreme, micuțo, zise femeia care părea să aibă vreo cincizeci de ani.

— Atunci o mamă? insistă fetița.

— A lui e moartă, repetă soldatul ștergându-și nasul cu dosul hainei pline de praf.

— Azi noapte am văzut una.

— O vacă? se miră în cor cei trei adulți.

— Nu, o mamă.

— Când? Unde?

— Azi noapte, în beci, era o doamnă cu bebelușul ei în coș.

— Despre ce vorbești, draga mea? Eu nu-mi amintesc nimic, o întrebă mama ei.

— Doamna aceea care m-a ținut în brațe când tu erai afară... ca să mă poți scoate prin gaură.

— Doamna cu mantou roșu?

— Da.

— Dar n-avea niciun bebeluș!

— Avea. În coș. L-am văzut când fugeam din cauza focului. Doamna fugea și ea cu coșul în brațe. Erau tunete peste tot.

Tânăra se ghemui la înălțimea fetiței.

— Explică-ne, Allestria. E foarte important.

— Doamna a fost aruncată la pământ. Atunci am văzut bebelușul... Apoi a apărut un soare, explică fetița desenând un cerc cu mâna. Era în aer. Zbura. Apoi a căzut la pământ.

— Draga mea, exclamă femeia, strângându-și copila în brațe.

— Am auzit-o pe mamă țipând, dar tu îmi spuneai să fug.

Femeia se întoarse spre soldat.

— Eram într-un beci în apropierea Primăriei. Clădirea s-a prăbușit. Noi am ieșit. Acum îmi amintesc. Nu știu dacă femeia mai trăiește. Avea o haină roșie.

— Copilul căzuse, repetă fetița cu ochii holbați de groază-via celor văzute.

Femeile acceptară să se întoarcă împreună cu soldatul. Tânărul fugea mai mult decât mergea, chiar dacă adesea era nevoit să se oprească să le ajute să escaladeze ori să ocolească vreun obstacol. Le luă în jur de douăzeci de minute să ajungă la fosta clădire a Primăriei. Din când în când, tânărul își deschidea cămașa. Werner zăcea nemișcat, dar continua să respire. Fetița îi arătă locul. Începură să chestioneze trecătorii în legătură cu femeia în roșu. Oamenii ridicau din umeri. Nimeni n-o văzuse. Într-un final, un bărbat în vârstă le dădu o speranță. Tocmai venea de pe malul fluviului, unde, în timpul nopții, soția lui salvase o tânără mamă care voia să se arunce în apă.

— Nevastă-mea a așezat-o cu forța la pământ. A ținut-o în brațe și a legănat-o mare parte din noapte. Așa e Julia mea. Întotdeauna gata să dea o mână de ajutor... Fata aia voia să-și pună capăt zilelor, dar Julia n-a lăsat-o. În ultimele zile au fost destui morți cât să ajungă până la sfârșitul lumii.

— Și acum unde sunt? îl întrerupse soldatul.

— O să le găsiți pe chei, în apropierea podului, îi indică bătrânul.

El însuși plecase în căutare de ceva de mâncare. N-aveau deloc? Femeile scuturară din cap cu tristețe. Soldatul se îndrepta deja spre fluviu. Îl urmară la vreo cincizeci de metri distanță. Le mai luă vreun sfert de oră ca să ajungă la destinație. Sute de supraviețuitori se adăpostiseră pe maluri, cu gândul de a intra în apă, dacă flăcările ar fi ajuns până acolo. Pentru o clipă îl pierdură din vedere, apoi îl zăriră din nou. Tocmai se apropia de două femei. Cea foarte în vârstă trebuia să fie Julia, cealaltă, mult mai tânără, purta un mantou care sub stratul gros de praf era probabil de culoare roșie. Le arăta cu insistență nou-născutul, dar în ciuda tuturor așteptărilor, tânăra se îndepărtă. Soldatul se luă după ea, vorbind în continuare. Când o opri cu o mână, ea se întoarse dintr-un salt, strigând furioasă:

— Nu e Thomas. Nu e copilul meu!

Însoțitoarele soldatului, împreună cu Julia, se strânseră în jurul ei, s-o facă să se răzgândească. Nimeni nu pretindea că bietul bebeluș era fiul ei. Toată lumea îi înțelegea durerea, dar copilașul era pe moarte, iar ea putea să-l salveze. Nu mâncase nimic de când se născuse, cu o noapte în urmă. Fără ajutorul ei, avea să moară în mai puțin de o oră... Oare femeii îi era rușine? Să fi fost asta cauza reacției sale de neînțeles? La îndemnul Juliei, soldatul le dădu pruncul și se îndepărtă câțiva pași. Încercară să i-l arate, dar tânăra începu din nou să țipe că nu vrea și dădu să-l lovească. La remarca dezaprobatoare a cuiva din apropiere, făcu o asemenea criză de nervi, că Julia o luă de umeri și o scutură cu putere.

— O să hrănești copilul ăsta. Fără comentarii.

O ajutară, descheindu-i mantoul roșu. Pe sub vesta bej, rochia luxoasă a tinerei avea pete mari în dreptul sânilor.

— O să te ajute și pe tine, adăugă bătrâna doamnă.

Chiar dacă nu voia, femeia nu se mai împotrivi. Fetița, așezată în fața ei, o implora din priviri. Mama ei desfăcu nasturii corsajului pătat de lapte, în timp ce Julia i-l puse pe micul

Werner la sân. Toată lumea era încordată, pregătită să-l protejeze la cel mai mic semn de agresiune. Copilașul era atât de slăbit, încât nu avu nicio recție la contactul cu sânul. Femeia cu mantou roșu se uita drept în față, cu dinții strânși și ochii goi. Bătrâna doamnă strânse delicat sânul făcând să cadă câteva picături de lapte în gura și pe fața copilului. Acesta nu reacționă imediat, dar mirosul laptelui îl readuse încet-încet la viață. În momentul în care gurița i se strânse pe areola întunecată, femeile scoaseră strigăte de bucurie. Soldatul, încurajat de zâmbetele pe care i le aruncau complicele lui, ridică fața și pumnii spre cer în semn de victorie. O lacrimă de ușurare i se scurse înspre ureche și coborî pe gât, urmată de alta, pe care el se grăbi s-o șteargă. Se așeză în apropiere, urmărindu-l pe Werner, care se întrema cu fiecare înghițitură. La capătul unui moment ce păru o veșnicie, mama de ocazie coborî privirea spre copilul pe care celelalte femei i-l țineau la piept. Micuțul puse o mână pe sân. Își întoarse ochii încețoșați spre ea. Privirea aceea, care nu era propriu-zis o privire, păru să ajungă până la ea. Izbucnind în plâns după copilul pe care îl pierduse, își puse în sfârșit brațele în jurul acestui orfan pe care soarta i-l încredințase.

Manhattan, 1969

În apartamentul care ținea loc de birou, Donna ne aștepta, ca un soldat la post. Mamă singură, devenise asistenta noastră după ce plecase trântind ușa de la cabinetul de avocatură din Madison Avenue unde lucrase până atunci. Nu dăduse niciodată nicio explicație pentru gestul ei. Salariul pe care ne permiteam să i-l oferim era mult mai mic decât cel pe care îl primea acolo, dar ea îl acceptase fără să clipească, în schimbul unei promisiuni de a primi o parte din profit — când avea să fie unul — și cu condiția de a putea să-și aducă fetița cu ea, în cazul în care bona ar fi lipsit. Bănuiam că avusese vreo aventură cu unul dintre foștii șefi, dar ea nu vorbea niciodată despre tatăl copilului său. Când cineva punea întrebări în legătură cu subiectul, răspundea scurt: „Nu are tată!" Cei care argumentau că existența unui tată ține de biologia elementară se alegeau cu privirea tăioasă a ochilor ei negri, încât le trecea orice chef să mai insiste. Dacă n-o băteai la cap, Donna era o comoară. N-am fi putut visa să avem o secretară mai eficientă și asta ne scutise de greșelile inerente ale unei debutante. I se părea normal să mențină o distanță respectuoasă față de noi, vorbea despre ea însăși ca despre o femeie în vârstă și părea imună la farmecul meu, ceea ce nu-mi prea convenise la început. Acum, nu puteam decât să mă bucur, pentru că Donna se ocupa de apelurile iubitelor mele cu atâta pricepere și diplomație — nu că aș fi fost scutit de reproșuri mute —, încât mă salva de o grămadă de scene penibile. Abia întorși de la întâlnirea din Brooklyn, după ce lăsaserăm mașina la service, am și întrebat-o dacă aveam vreun apel de la o femeie. Donna

a surâs întrebător şi mi-a răspuns că, din nefericire, singurele persoane care încercaseră să vorbească cu noi fuseseră:

— Domnul Ramirez de la firma pentru demolări, la 14:35, domnul Roover în legătură cu livrarea grinzilor metalice la 15:45, domnul Hoffman pentru ceva legat de evacuarea apei din clădirea B. Şi tatăl tău, Marcus, care a avut o discuţie alarmantă cu unul dintre furnizori şi care voia să ştie dacă vă poate ajuta cu ceva...

Marcus avea oroare de amestecul tatălui său în treburile noastre. Eu, pe de altă parte, eram conştient de ajutorul consistent pe care ni-l dăduse. Semnătura unui om ca Frank Howard pe planurile primelor noastre două proiecte şi recunoaşterea internaţională a cabinetului său de arhitectură făcuseră multe lucruri posibile. Frank se interesa în mod regulat de felul în care mergea treaba pe şantierul nostru şi nu contenea să ne întindă mâini de ajutor pe care fiul lui refuza să le accepte. Prietenul meu nu reuşea să înţeleagă interesul pe care tatăl lui i-l arăta dintr-odată, câtă vreme îşi petrecuse mare parte din copilărie abandonat pe mâna guvernantelor. Aşa că afişa faţă de el o independenţă înverşunată, dublată de o rezervă prudentă în toate celelalte părţi ale vieţii sale. Asociatul meu nu era genul expansiv. Capabil să găsească subiecte de conversaţie cu oricine, în orice situaţie, îşi folosea talentul de a-i face pe alţii să i se destăinuie, din dorinţa de a-şi proteja propriile grădini secrete. Marcus se interesa de toată lumea, tocmai pentru că voia ca toată lumea să-l lase în pace.

— Poţi să-i spui că lucrările se vor relua în după-amiaza aceasta, a bombănit el.

Donna s-a luminat de fericire.

— Ce veste bună!

— Ne-au jecmănit ca la drumul mare, am temperat-o eu, simţind din nou fierea revoltei urcându-mi-se în gât.

— Dar reluăm treaba, nu? a insistat ea.

— Da, o reluăm. Ți-ar fi părut extrem de rău să ne părăsești, recunoaște...

— Aș fi fost foarte dezamăgită dacă Z&H ar fi fost nevoită să pună lacătul pe ușă, mi-a tăiat-o ea, recompunându-și morga severă.

Donna se folosea de numele firmei noastre, în a cărei componență nu ne regăseam totuși decât noi trei, atunci când voia să readucă discuția pe un teren profesional, ori când dorea să adauge greutate viitoarei noastre companii multinaționale. Și-a mai acordat un singur minut de bucurie, apoi a pus mâna pe telefon ca să anunțe pe toată lumea că reîncepeau lucrările. Încercam să mă concentrez pe logistica necesară, când stomacul meu și-a cerut drepturile cu un sunet atât de puternic și lipsit de cuviință, încât Marcus și Donna au izbucnit în râs. Am golit frigiderul, într-un amalgam de dulce cu sărat, înainte să-l sun pe Paolo la Gioccardi. I-am cerut *antipasti*, două sticle de Chianti și patru pizza: una pentru Marcus, una pentru Donna și două pentru mine. Omul a avut gentilețea de a ne trimite mâncarea acasă, așa că am petrecut toată seara repunând pe roți întreaga mașinărie de război. Marcus a redactat contractele de cesiune pentru cele două apartamente, prețul pentru reluarea lucrărilor. A părut foarte mulțumit de treaba pe care o făcuse, anunțându-mă că „le strecurase o mină antipersonal" și că spera că o ascunsese suficient de bine printre termenii contractului încât cele două lichele să nu-și dea seama de nimic. Eu eram în extaz. Mă ocupasem să repun la punct acordurile cu fiecare dintre subcontractorii noștri, care între timp se împrăștiaseră pe alte șantiere. A trebuit să-i conving, să-i seduc ori să-i amenințe — înjurând de mama focului așa cum obișnuiam — ca să fie dispuși să reînceapă lucrul a doua zi. După ce am încheiat în sfârșit acest foc încrucișat care m-a costat o răgușeală pe cinste, am continuat să mă învârt în jurul telefonului, secondat de un Shakespeare hotărât să nu mă mai piardă din ochi. Starea mea de agitație l-a făcut pe Marcus să râdă.

— Jur că FVT te-a dresat deja!

— FVT?

— Femeia Vieții Tale.

Acest acronim a fost repede prescurtat la „F", pronunțat „ef" ca să se integreze limbajului compus din amintiri și referințe indescifrabile pe care îl inventaserăm de-a lungul anilor noștri de prietenie.

Apelul atât de așteptat n-a venit decât a doua zi dimineață. Marcus și cu mine tocmai ne pregăteam să ieșim. Donna nu ajunsese încă. M-am repezit la telefon. Shakespeare a crezut că voiam să ne jucăm, așa că a început să sară în sus de fericire, fiind cât pe-aci să dărâme un scaun pe care am reușit să-l prind la timp, cu receptorul în cealaltă mână. Am recunoscut-o imediat.

— Bună ziua. Aș putea vorbi cu domnul Zilch, vă rog?

— La telefon, am răspuns, accesând inconștient tonul de seducție al vocii mele, făcându-l pe Marcus să râdă, în timp ce lătrăturile lui Shakespeare îmi subminau credibilitatea.

— Sunt proprietara Fordului verde... Ați lăsat numărul pe parbriz.

— Mulțumesc de telefon și mă scuzați. Mașina dumneavoastră nu arăta prea bine, iar eu eram în drum spre o afacere extrem de importantă...

Marcus a făcut ochii mari. Maniera asta de a mă vinde i se părea lipsită de delicatețe, așa cum mi-a explicat mai târziu, cu un aer sever: „Nu spui mă scuzați. Rogi persoana ofensată să binevoiască să-ți accepte scuzele."

— Unde am putea să ne întâlnim ca să facem constatarea?

Tânăra a propus barul hotelului *Pierre*. În ciuda tulburării mele, am avut prezența de spirit s-o întreb cum o cheamă.

— Rebecca, a murmurat ea cu o dulceață care m-a făcut să mă înfior. Nu mi-a destăinuit însă și numele de familie.

— Cum o să vă recunosc? am mai întrebat eu, încercând să merg în continuare pe ideea accidentului.

— O să port o haină de piele roșu-închis.

Ne-am dat întâlnire o oră și jumătate mai târziu. Imediat după ce am închis, am înșfăcat febril cheile și portmoneul ca să dau fuga. Marcus m-a prins de guler.

— Ai de gând să mergi în halul ăsta? Glumești, nu? Cămașa ți-e șifonată, pantalonii au o dungă în plus și nu ai nici sacou, nici cravată...

— Nu vreau să-mi pun cravată, simt că mă sufoc, m-am apărat eu, frecându-mi nervos gâtul.

— ... pantofii nu sunt lustruiți, ne ești bărbierit, de păr să nu mai vorbim și sper că ai de gând să te speli măcar pe dinți.

I-am suflat în plină figură, cu gura deschisă, o adiere de respirație mentolată.

— Te-aș fi crezut pe cuvânt, dar e în regulă, a tras el concluzia. Cât despre celelalte...

Marcus avea un simț înnăscut al eleganței și o educație ireproșabilă. Mama lui murise înainte să împlinească el opt ani. Tatăl, Frank Howard, făcea la vremea aceea primii pași în cariera lui de poveste. Mereu pe drumuri, orbit de realizările lui arhitecturale precum faimosul Institut de Artă Modernă din Vancouver sau podul suspendat din Río de Janeiro, își lăsase fiul pe mâna celor mai buni profesori. Concepția lui despre educație era mult mai conservatoare decât viziunea asupra spațiului, așa că îi însărcinase pe aceștia să-i transforme fiul în arhiduce. Știa să danseze, să salute elegant cu mâna și vorbea franceză, spre deosebire de mine, care în ciuda originilor mamei, de-abia bâlbâiam câteva vorbe în limba mâncătorilor de broaște. Cânta la pian, excela la bridge și tenis — sport care ne înlesnise întâlnirea cu mai bine de cincisprezece ani în urmă — cunoscând în detaliu istoria Statelor-Unite și a Europei, artele frumoase și arhitectura. Marcus era un anacronism ambulant, adică prost echipat pentru viața de zi cu zi. Din momentul în care Homo Sapiens ieșise din peșteră, viața nu fusese niciodată blândă cu nimeni, iar cinstea și rafinamentul se dovedeau, în special în New York,

un real handicap. Treaba mea era să-l învăț să se apere. A lui, să facă din mine un tip civilizat.

Din moment ce acum mi se decidea viitorul sentimental, am cedat. Donna, care nu era obișnuită să mă vadă corect îmbrăcat, m-a complimentat când ne-am întâlnit pe scări. Marcus însuși m-a declarat „prezentabil", în timp ce mă debarca din taxi în fața la *Pierre*, strecurându-mi sub braț formularul de constatare a accidentului. A luat asupra lui sarcina de a-i duce contractele notarului corupt. Îmi pusesem pantofii cumpărați la sugestia lui, cu câteva săptămâni în urmă. Cum tălpile erau noi, am alunecat mai mult de un metru pe marmura în culorile tablei de șah a fastuosului lobby, reușind să-mi mențin cu greu echilibrul. Coborând cele câteva trepte care duceau spre salon, am scrutat printre gene spațiul învăluit într-o lumină difuză. Barmanul părea lipsit de obiectul muncii în spatele barului din metal ruginiu. În stânga lui, doi oameni de afaceri erau adânciți într-o discuție. Inima mi-a luat-o razna când am văzut-o pe femeia vieții mele așezată deja la o masă, în spatele uneia dintre coloanele pătrate. Își ridicase părul într-un coc lejer care îi accentua statura grațioasă. Purta pantaloni bej și o haină de piele roșu-închis. Stofa bluzei de dedesubt era atât de fină, încât lăsa să i se întrevadă formele și culoarea pielii. Desena ceva într-un carnet. M-am îndreptat spre ea.

— Domnișoara Rebecca? am întrebat, întinzându-i mâna.

A ridicat ochii, m-a privit câteva secunde, apoi a răsuflat, stupefiată:

— Dar vă cunosc! Erați ieri la restaurantul italienesc...

— Da, chiar, erați la Gioccardi!

— Exact! Gioccardi! a repetat ea.

S-a ridicat și mi-a strâns mâna:

— Aveați un câine uriaș...

— Îl cheamă Shakespeare.

— M-ați ajutat...

S-a oprit gânditoare:

— Doar nu ați...

A făcut mari minunații ei ochi violeți. Viitorul meu era pe punctul de a se juca. S-a așezat la loc. M-am așezat și eu. Ne-am privit o vreme, apoi am văzut născându-se pe buzele ei umbra unui surâs, care s-a lărgit curând, sincer și plin de uimire.

— Ei bine, domnule Zilch, asta zic și eu punere în scenă! Ați fi putut să-mi cereți pur și simplu numărul de telefon.

— N-am îndrăznit... am șoptit eu, gratificând-o cu privirea mea specială pe sub gene, care îmi asigurase destule reușite până atunci.

— Așa că ați prefarat să-mi loviți Fordul.

— A fost singura idee care mi-a venit în minte, am recunoscut eu.

— Ca să nu mai vorbim de biletul care începea cu „Domnule"...

Ar fi trebuit să reacționez, să punctez în avantaj, dar mă simțeam paralizat de o timiditate pe care n-o încercasem niciodată până atunci. Liniștea amenința să mă strivească.

— Îmi oferiți ceva de băut? m-a salvat ea.

M-am repezit în căutarea unui chelner și l-am adus la masă.

— Ce v-ar plăcea? Poate o șampanie în semn de iertare?

Rebecca a surâs. S-a uitat la ceas, descoperindu-și încheietura. Ora i se părea potrivită.

— Un Bloody Mary, vă rog.

Să comande un cocktail cu votcă la 11:30 dimineața nu mi s-a părut nici potrivit, nici foarte feminin, dar ea, urma să descopăr mai târziu, se plia rareori convenienței pe care societatea le impunea sexului slab. Am întrebat-o dacă e artistă și mi-a răspuns că da. Am rugat-o să-mi arate desenele din carnet și ea a izbucnit în râs.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— De ce nu?

— Pentru că ați fost deja șocat de faptul că am comandat votcă la ora asta, așa că desenele...

— Din contră, sunt absolut încântat că beți votcă, am bălmăjit eu încurcat.

— Oricum, sunt sigură că ați fi preferat să comand un sirop de rodii.

M-am pierdut în comentarii elucubrante referitoare la vitaminele conținute în votcă, înșirând la inspirație că artiștii preferă paradisurile artificiale și făcând apologia spiritului rusesc, până când am aterizat, nu știu nici eu cum, direct în cultura cartofilor din care se face nenorocita de băutură. Doamne, ce patetic! Indulgentă, Rebeca a scos carnetul din geantă și mi l-a întins, prevenindu-mă:

— Pe riscul dumitale.

Am frunzărit paginile pe care se înșirau schițele de bărbați goi pe care le întrezărisem în ajun. Un sentiment de gelozie inexplicabilă m-a sufocat dintr-odată.

— Spuneți-mi că desenele astea sunt doar fructul imaginației!

— Nu. Lucrez cu modele.

— Cu modele nud?

— Vedeți, iar sunteți șocat.

— Nici vorbă. Doar gelos.

— Pot să vă desenez și pe dumneavoastră, dacă vreți...

— Vă inspir?

Cu ochii pe jumătate închiși, Rebecca m-a examinat fără scrupule, așa cum o faci cu un monument ori cu un animal de prăsilă:

— Cu părul ăsta zburlit, silueta colțuroasă și brațele puțin prea lungi, aveți ceva din Egon Schiele[3]... Fața, pe de altă parte, denotă caracter. Îmi plac pomeții, a adăugat, trecându-și un deget peste obrajii ei, și bărbia... E ca și cum fața dumneavoastră ar fi compusă dintr-un triunghi așezat într-un pătrat... Da, sunteți interesant, a tras apoi concluzia.

---

[3] Egon Schiele, pictor austriac. Unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai artei vieneze moderne. (*N.r.*)

— N-am absolut nicio idee cine ar putea fi acest Chile... i-am trântint-o eu, vexat de examenul făcut cu atâta sânge rece.

— Atunci să trecem la mașină.

Femeia vieții mele era departe de a fi la fel de tulburată ca mine. M-am blestemat în gând. Îmi întinsese o mână de ajutor și eu nu fusesem în stare s-o apuc. Semenele ei mă obișnuiseră cu mult mai multe sclifoseli, dar oricum, într-o situație normală, aș fi știut să conduc jocul. Cu Rebecca însă, mi se părea că semăn cu un tenisman slab, asaltat de mingi peste mingi și alergând de nebun dintr-o parte în alta a terenului. Tocmai mă pregăteam să duc din nou discuția la atelierul și la lucrările ei, în speranța că o să-și reînnoiască invitația, când am fost întrerupți de un tip îndesat pe care l-am recunoscut imediat. Era umflatul care o însoțise la Gioccardi. La fel de bine îmbrăcat ca în ajun, părea să fi renunțat la orice maniere.

— Pot să știu ce faceți aici? s-a năpustit el.

— Ah! Ernie! Iată-te..., a exclamat Rebecca cu falsă bucurie.

Tipul nu s-a chinuit să-i răspundă.

— Ce face ăsta aici?

— Păi să vezi, domnul mi-a accidentat mașina. De aceea te-am chemat. Știi bine că nu mă pricep deloc la hârțogăraie. Domnule Zilch, vi-l prezint pe domnul avocat Gordon, mâna dreaptă a tatălui meu. Ernie, el e domnul Zilch.

— Rebecca, să nu-mi spui că nu-l recunoști! i-a spus avocatul fără să se uite le mine.

Chiar dacă ocupam un spațiu greu de ignorat, se comporta ca și cum aș fi fost un simplu obiect de decor.

— Pe cine să recunosc?

— Pe tipul ăsta! Te urmărea ieri la Gioccardi!

— Cred că visezi, dragă Ernie, a răspuns ea cu un calm de invidiat. Crezi că nu mi-aș aduce aminte?

Ernie, la fel de roșu precum batista din buzunarul de la piept, a catadicsit să se întoarcă spre mine:

— Eşti bolnav, amice, dacă ai impresia că-ţi vei atinge scopurile distrugând maşina clientei mele. Nu eşti în toate minţile. Uite cartea mea de vizită. Dacă firma ta de asigurări nu contactează biroul nostru în mai puţin de două ore, te dau în judecată pentru hărţuire şi tentativă de omor. Aşa că, Rebecca, ia-ţi lucrurile şi hai să mergem.

Pe ea, situaţia părea s-o amuze teribil. Aşa că a continuat să răsucească cuţitul în rană.

— Ernie, jur că n-ai de ce să-ţi faci griji. Domnul Zilch e chiar foarte simpatic. Stai jos să bei ceva cu noi...

— Ba plecăm acum! a tras-o el de cot.

În momentul în care a atins-o, corpul meu a reacţionat încordându-se de luptă. L-am oprit cu o mişcare a mâinii.

— Tu eşti cel care îşi agresează clienta. Dă-i drumul!

— Ascultă, mititelule, a reacţionat el, în ciuda faptului că era cu un cap mai scund decât mine, o cunosc pe Rebecca din ziua în care s-a născut, când tu te ascundeai încă după fustele mamei. Aşa că nu mă învеţi tu pe mine cum să mă comport cu ea.

— Rebecca, vrei să-l pun la punct? am întrebat-o eu, adoptând o atitudine cavalerească ce nu mă caracteriza.

— Te rog să i te adresezi clientei mele cu domnişoară Lynch, a intervenit avocatul, profesional.

— Îmi pare rău, dar nu ştiam numele de familie al clientei tale. Acum că ai avut amabilitatea să mi-l comunici, voi fi mai mult decât fericit să mă adresez domnişoarei Lynch cu toată curtoazia pe care o merită. În plus, dacă eşti atât de sensibil la protocol şi la uzanţe, te previn că în cazul în care vei mai folosi „amice", „mititelule" ori alt apelativ la adresa mea, o să am onoarea să-ţi sparg faţa.

O clipă a părut impresionat, dar şi-a revenit rapid:

— Văd prin tine ca prin sticlă, vânător mizerabil de zestre ce eşti!

— Chestia cu vânătorul de zestre nu e deloc o exprimare elegantă... E chiar mai rău decât „amice" sau „mititelule". Ce părere ai, Rebecca? am întrebt eu ironic, întorcându-mă către ea.

— Sunt de acord, Ernie. Ești foarte nedrept. Îți amintesc că domnul Zilch nu mă cunoaște decât de o jumătate de oră și că până acum cinci minute nu știa nici cum mă cheamă.

Sub aerul acela de fecioară inocentă, frumoasa mea se amuza teribil. Ernie s-a făcut stacojiu, părând să se sufoce de furie. În cele din urmă, m-a privit drept în ochi și a apucat-o din nou de braț.

— Știi prea bine cine e. Și acum, Rebecca, hai să plecăm odată!

Văzându-l atingând-o din nou, mi-am pierdut bruma de judecată. Cu o mișcare brutală, l-am apucat de nodul de la cravată și l-am lipit de coloana din spatele mesei noastre. I-am auzit capul trântindu-se de piatră și respirația accelerându-se. În spatele meu, am putut simți panica personalului. Barmanul a ieșit în fugă de după tejghea. Unul dintre chelneri ridica deja receptorul telefonului ca să cheme paza. M-am uitat la Rebecca. Părea foarte satisfăcută că se ajunsese aici, dar nu voia ca situația s-o ia razna de tot.

— Nu vă faceți probleme, domnule Zilch. N-ar fi capabil să-mi facă vreun rău. Puteți să-i dați drumul, m-a rugat ea calm, în timp ce cu o mână ridicată și un surâs menit să detensioneze situația, îi oprea pe cei care se pregătiseră să intervină.

Ernie a început să tușească și și-a așezat cravata tremurând.

— Chestia asta n-o să rămână așa! a declarat el cu o grimasă ce se dorea feroce.

N-a îndrăznit să se mai apropie de Rebecca, dar i-a cerut din nou să-și ia geanta și să-l urmeze. Ea s-a supus.

— La revedere, domnule Zilch. Mi-a făcut plăcere! mi-a aruncat ea un salut în timp ce se îndrepta spre ieșire.

— La revedere, domnișoară Lynch, i-am răspuns eu, în timp ce Ernie, simțindu-se la adăpost de furia mea, a prins-o din nou de braț:

— Știu că ai un fel de atracție morbidă pentru toți delincvenții planetei, dar îți interzic să mai vorbești vreodată cu el.

— Destul, Ernie, nu ești tatăl meu, doar angajatul lui.

Când Rebecca a dispărut, m-a cuprins o surprinzătoare tristețe. Detestam felul în care mă comportasem în timpul primei noastre întâlniri. Aveam impresia că mă găseam în același punct ca în ajun, sau chiar mai rău. Ernie avea să încerce s-o convingă că sunt un tip instabil, chiar periculos. Nu avusesem nici măcar prezența de spirit să-i cer numărul de telefon, când mă sunase cu câteva ore mai devreme. Tot ce știam despre ea erau numele și ocupația. Bănuiam că făcea parte dintr-o familie influentă, dar mi se părea prea puțin, ca să sper c-o voi mai întâlni. Ieșind de la *Pierre*, mi-am dat seama că n-am cu ce să iau metroul. Din cauza problemelor de pe șantier, nu mai avem niciun dolar în buzunar. Ultimii bani îl lăsasem la barul hotelului. Barmanul îmi dăduse de înțeles, cu discreția specifică personalului marilor hoteluri, că faimosul Ernie era un client obișnuit și, în același timp, odios. Așa că îi lăsasem un bacșiș generos, care mă transformase în pieton. În timp ce străbăteam stradă după stradă în ritm alert, mi-am permis să savurez o dată și încă o dată scena acestei prime întâlniri. Vântul care bătea cu furie pe bulevard mă obliga să înaintez cu capul aplecat, ținându-mi gulerul hainei cu mâna. Am făcut stânga pe 47st Street ca să scap de el. Spălătoriile de la subsolurile imobilelor scuipau nori de aburi. Analizam fiecare nuanță a cuvintelor rostite de Rebecca, cele mai mici gesturi și sclipiri din privire, încercând să găsesc orice detaliu care ar fi putut să-mi scape. La fiecare reexaminare, departe de a mă liniști, mă detestam din ce în ce mai mult. Nu vedeam niciun motiv pentru care femeia vieții mele ar fi dorit să mă sune din nou.

Germania, februarie 1945

„Căutați-o pe cumnata mea, Marthe Engerer. E aici", îi rugase Luisa, după ce-i dăduse viață micului Werner, chiar înainte de-a muri.

Marthe Engerer supraviețuise ca prin minune acelei loterii a dezastrului greu de conceput. Infirmieră la Crucea Roșie, rămăsese prizonieră într-un beci timp de ore întregi. Un zid care se năruise blocase ușa. Zăbrelele micii ferestre subterane erau atât de bine fixate, încât eforturile ei de a le smulge rămăseseră fără niciun rezultat. Apoi se chinuise să desprindă cărămizile care o separau de cealaltă pivniță, doar pentru a descoperi o mulțime de cadavre și o scară aflată în aceeași stare. În timpul celei de-a doua runde de bombardamente, se ghemui cu capul între genunchi. Marthe știa că bombele cădeau în serii de câte patru. Asculta suflul sinistru, apoi explozia și numără: „1-2-3-4". Când una dintre explozii întârzia, își ținea respirația, rugându-se să nu cadă peste ea, apoi auzea explozia și reîncepea numărătoarea. Între al doilea și al treilea val de bombardamente trecu ceva vreme. Zorii începeau să mijească, dacă dădeai crezare razei minuscule de lumină care se strecura printr-o fantă strâmtă deschisă între dărâmături. Putea îndrăzni să spere că ceea ce fusese mai rău trecuse? În beci era o căldură infernală. Puțina apă rămasă se evapora sub ochii ei.

Marthe își făcea griji pentru cumnata ei mai mult decât pentru sine însăși. Cele două femei erau inseparabile. Prietene din copilărie, se măritaseră cu frații Zilch în aceeași zi. Marthe se căsătoriese cu Kasper, fratele cel mare, alegere pe care nu

înceta s-o regrete încă din acea blestemată sâmbătă din iunie 1938. Luisei îi revenise cel mic, Johann, fără îndoială cel mai cumsecade soț din toată Silezia, provincie în care se născuseră toți patru. Fizic, cei doi frați semănau ca două picături de apă. Ar fi putut fi considerați gemeni, în ciuda celor unsprezece luni care îi despărțeau. Unsprezece luni și infinitul. Johann era calm și blând, total absorbit de cercetarea științifică. Kasper era cu totul altceva...

O nouă bombă făcu zidurile să se clatine și bucăți de moloz căzură în capul ei. Spaima îi alungă amintirile. În beciul care, în ritmul ăsta, avea să-i devină mormânt, infirmiera nu avea nicio idee despre amploarea dezastrului. Cumnata ei era singură în oraș, pe punctul să nască. De când Johann fusese arestat, biata Luisa nu mai era decât umbra a ceea ce fusese altădată. SS-iștii își făcuseră apariția într-o dimineață, bătând la ușa apartamentului pe care cei doi îl ocupau în interiorul bazei Peenemünde. Informați de așa-zișii prieteni că Johann acționa împotriva „eforturilor de război" și că făcuse unele declarații ce miroseau a sabotaj, îl arestaseră fără nicio altă explicație. De patru ani de zile, Johann lucra împreună cu von Braun, cel care inventase celebrele V2, primele rachete capabile să-și atingă ținta de la o distanță de 300 de km. Aceste arme, pe care Hitler conta pentru a schimba odată pentru totdeauna cursul războiului, făceau obiectul unei supravegheri paranoide din partea Gestapoului. Nimeni nu părea la adăpost de bănuială, nici măcar von Braun. Din momentul în care Johann fusese închis, savantul făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-și elibera angajatul și prietenul. Disperată, Luisa se aruncase la picioarele generalului Hans Kammler, omul însărcinat cu supravegherea proiectelor legate de armament. Acesta îi promisese că avea să facă tot posibilul. Tânăra femeie, însărcinată deja în patru luni, încercase apoi la Cartierul General al Poliției Secrete. Ceruse informații despre soțul ei. Cum nimeni nu-i răspundea la întrebări, se așezase

în sala de așteptare. Rămăsese acolo până seara, fără rezultat. Revenise și ziua următoare și tot așa. În fiecare dimineață, se înființa acolo odată cu deschiderea birourilor și pleca la închidere. Perseverența ei sfârși prin a agasa. Neținând cont de starea în care se afla, SS-iștii o amenințaseră, o agresaseră și ajunseseră chiar s-o închidă într-o celulă o noapte întreagă, ca să „învețe să-i respecte și să nu-i mai deranjeze". Marthe, care vorbea cu ea la telefon în mod regulat, o implorase să înceteze.

— Vino la mine, la Dresda. Nu poți rămâne acolo. Gândește-te la copil. O să am eu grijă de tine. Aici e liniște. Fără lupte, fără poliție, doar refugiați...

Viața care creștea în ea o convinsese într-un final să plece. Dacă n-ar fi fost copilul, ar fi rămas să moară la ușa generalului Kammler sau la Cartierul General al Gestapo-ului. Marthe o regăsise într-o stare de anxietate ce friza nebunia. Ziua, Luisa se învârtea ca un leu în cușcă. Noaptea, îl striga în somn pe Johann și se trezea urlând. Marthe o ținea în brațe ore întregi, alinând-o ca pe o fetiță înspăimântată.

Chiar dacă bombardamentul încetase, în beciul acela cuprins de o căldură sufocantă, infirmiera își făcea sânge rău. Draga ei Luisa, atât de frumoasă și gingașă... Cine o avea grijă de ea? Zăcând pe jos, rezemată de un zid, Marthe își simțea inima și picioarele lichefiindu-se. Căldura o făcea să aiureze. Respirând greu și moartă de sete, trecea de la o idee la alta, de la o imagine la alta, fără să-și poată stăpâni fluxul gândurilor. Cu un frison îl revăzu pe Kasper și se rugă să fie mort.

Raza de lumină dispăruse din subsol, în momentul în care colegii ei de la Crucea Roșie reușiră s-o localizeze. Țipa fără oprire. Oxigenul era la limită. Îi auzi pe salvatori chinuindu-se să dea la o parte molozul și blocurile de cărămidă îngrămădite la intrare. Abia după câteva ore reuși să tragă o gură de aer proaspăt venit din exterior. Mai trecu o eternitate până o scoaseră la lumină. Căzu, răvășită, în brațele colegilor. O susținură până

la bucătăria lor de campanie. Marthe bău apă cu înghițituri lacome, lăsând-o să i se scurgă pe obraji și pe gât. Odată golit bidonul, îl lăsă pe masă și se năpusti asupra pesmeților pe care îi înmuie într-un bol cu cafea atât de dulce, încât părea sirop — zahărul fiind unul dintre puținele alimente de care Crucea Roșie dispunea la discreție. Îmbrăcă apoi o uniformă curată și urcă în primul camion-ambulanță care venise să facă aprovizionarea.

Amploarea tragediei o izbi din plin. Fumul care ieșea dintre ruine îi ardea nările, traheea și plămânii. Spectacolul ororilor te urmărea peste tot. Marthe refuza să-și închipuie ce era mai rău. Trebuia s-o caute pe Luisa, trebuia s-o găsească. La fiecare oprire, punea întrebări. Îngrijirile pe care era nevoită să le acorde îi întârziau febrila căutare, dar asta era singura posibilitate de a rămâne în camion și de a se apropia de centru:

— Luisa Zilch... Ați văzut-o cumva? O tânără de vreo douăzeci și cinci de ani, blondă, cu ochi albaștri de neuitat, însărcinată aproape de termen, ori ținând deja în brațe un nou-născut... Când au început bombardamentele era pe strada Freiberger...

— Freiberger? Biata domnișoară...

— Doamnă, corecta Marthe.

— Biata femeie, nu mai e nimic acolo. Nicio clădire în picioare...

Marthe examina, dezinfecta, curăța, bandaja punând iar și iar aceleași întrebări. Ați văzut-o cumva pe Luisa Zilch? V-ați întâlnit cu vreo persoană care venea din centru? Există supraviețuitori? N-ați văzut-o cumva pe Luisa Zilch, o tânără foarte frumoasă, însărcinată sau cu un prunc nou-născut? Ați văzut vreun supraviețuitor din centru? De fiecare dată primea răspunsuri aproape identice. Freiberger? O, Doamne! În centru, greu de spus. Dar se mai întâmplă și minuni. Trebuie să credem în miracole, n-avem altă soluție. Unii, impresionați de spaima care i se citea în ochi, preferau s-o mintă. Da, auziseră că ar fi supraviețuitori. Trebuia să caute mai departe! Marthe rămânea

atunci tăcută, mai neliniștită decât atunci când o descurajau. Odată cu trecerea orelor, un presentiment oribil începea să-și facă loc în sufletul ei, amenințând să înăbușe firava speranță care mai pâlpâia încă. Acum curăța în tăcere răni, scotea resturi cu penseta, tăia, cosea, punea pansamente și abia apoi întreba de femeia tânără, de douăzeci și cinci de ani, cu ochi albaștri de neuitat, însărcinată sau cu un nou-născut...

În același timp, pe malurile Elbei, un extraordinar cerc de solidaritate umană se strângea în jurul lui Werner. Inocența lui devenea firul de care acești oameni care pierduseră totul hotărâseră să se agațe. Miracolul nașterii sale se propaga printre miile de supraviețuitori. Fiecare se însărcina să-i informeze pe nou-sosiți, apoi pe salvatorii care începeau să apară pentru a le împărți apă potabilă, rații de alimente, haine și pături. Trezită din nebunia ei, Anke, doica fără voie, proteja copilul cu gesturi mecanice, repetate de mii de ori pentru altcineva. Sătul, Werner dormea lipit de ea, cuibărit în mantoul roșu. Cei din jur o forțau să bea apă și să mănânce, chiar dacă ea n-avea nicio dorință. La fiecare oră, hrănea acea mică ființă care învățase atât de repede să se agațe de viață.

Pe când Marthe pansa spatele plin de arsuri grave al nu mai știa nici ea al câtelea rănit — explozia unei bombe incendiare îi mistuise carnea — acesta îi povesti cum auzise vorbindu-se despre un nou-născut pe malurile Elbei, unde lumea o căuta pe o oarecare Marthe Engerer, mătușa sugarului. Nu trebui să-i spună mai mult. Dacă o căutau pe ea, nu era clar că Luisa nu mai era?

În momentul în care, două ore mai târziu, Anke îi puse copilul în brațe, Marthe se simți străbătută de un val de ură împotriva acelui ghem de carne rubicond și congestionat. El era de vină pentru moartea Luisei. Pe cine altcineva să facă răspunzător? Pe ea însăși, care o convinsese pe cumnata ei să vină la Dresda, sperând că o va putea proteja? Pe englezii care semănaseră bombe și moarte peste tot în jur? Pe destin? Pe Dumnezeu?

Pe diavol? Cine ar fi putut da un sens acestei absurdități terifiante? Se interesă despre felul în care murise cumnata ei. Ce apelativ nepotrivit pentru Luisa! Îi veneau în minte alte zeci pe care ar fi vrut să i le dea, pe care ar fi vrut să i le murmure în ureche mângâindu-i părul, sărutându-i obraji și poate... buzele...

Marthe îi dădu copilul înapoi lui Anke. Întrebă din nou ce se întâmplase. Soldatul care îl salvase pe Werner păli. Povesti despre prăbușirea clădirii, cum o scoseseră de acolo și o duseseră la biserica Frauenkirche, despre doctorul Klemp, miile de răniți, curajul Luisei, nașterea, sfârșitul. Îi mai spuse că cel puțin își văzuse fiul, că-l simțise la pieptul ei și că-l mângâiase cu un deget. Avu grijă să atenueze oroarea scenei, dar adevărul o străbătu pe Marthe ca un pumnal. Vru să se îndepărteze, dar nu reuși să facă decât câțiva pași și căzu în genunchi cu mâinile cufundate în mocirlă. Scuturată de spasme, vomită. În cursul existenței sale nenorocite, nu ceruse divinității decât două lucruri: s-o scape de Kasper și s-o salveze pe Luisa. Iar Dumnezeu tocmai îi refuzase cel mai important dintre ele.

Manhattan, 1969

„Rebecca Lynch? Fiica lui Nathan Lynch?"

— Presupun... i-am răspuns asociatului meu. Dar cine e Nathan Lynch ăsta?

— Văd că flerul tău nu se manifestă doar în afaceri imobiliare, ci și când vine vorba de partide strălucite... se amuză Marcus.

— Decât să faci pe misteriosul, mai bine povestește-mi.

Atmosfera încărcată, de furtună, care apăsa asupra Manhattan-ului, tocmai explodase într-un diluviu eliberator. Aveam întâlnire cu agentul care urma să se ocupe de vânzarea apartamentelor pe care le construiam. Înainte de asta trebuia să ne vedem cu desenatorul angajat să se ocupe de campania publicitară. Alergam pe 14th Street, eu protejat cu greu de impermeabilul pe care îl țineam deasupra capului, Marcus ținând cu eleganță mânerul din lemn de nuc al umbrelei sub care refuzam să mă adăpostesc. În timp ce ne îndreptam spre mașina lui, adusă cu o zi mai înainte din service, el îmi făcea un rezumat al impresionantului parcurs al tatălui Rebeccăi. Colecționar, bibilofil, filantrop, Nathan Lynch era al cincilea copil al Celestiei Sellman și al lui John D. Lynch, amândoi descendenți ai unora dintre cele mai vechi dinastii americane. Mama lui îi lăsase moștenire cele mai importante rezerve de gaze naturale din Venezuela, dar și o mină de aur și de cupru în nord-vestul Argentinei. De la tatăl lui, moștenise o avere și mai colosală, dacă se poate spune așa, făcută de bunicul patern, Archibald, pionier în afacerile cu petrol din secolul al XIX-lea. Nathan absolvise Harvardul cu *summa cum laude*, înainte de a-și completa strălucitul parcurs universitar la

London School of Economics, unde fusese prieten cu John F. Kennedy și, după spusele lui Marcus, mai mult sau mai puțin logodit cu una dintre surorile viitorului președinte. Marcus îmi demonstră, înșirând nu mai puțin de zece patronime, că omul se înrudea cu tot ce dăduse mai bun America și cu încă o seamă de contese și baroni scăpătați din Europa, cărora le susținea stilul de viață pompos și boem prin intermediul unei fundații pentru salvarea patrimoniului arhitectonic.

Mă pierdusem deja în încrengăturile arborelui genealogic al familiei Lynch, când Marcus, care cunoștea în cele mai mici amănunte relațiile de rudenie ale familiilor americane, a început să-mi prezinte aliațele pe care le făcuseră surorile lui Nathan, măritându-se toate cu moștenitori mai mult sau mai puțin faliți. Probabil că omul fusese derutat de toate aceste mariaje în momentul în care o cunoscuse pe mama Rebeccăi, Judith Sokolovsky, o violonistă de geniu. Harpiile lui de surori o înconjuraseră pe „mica boemă" cu o răutate puțin obișnuită. Nathan nu mai suportase sarcasmul lor și, după ce ele refuzaseră să participe la căsătoria lui cu Judith, n-a mai vorbit niciodată cu ele.

Lucrurile nu s-ar fi aranjat pentru el dacă, la vârsta de douăzeci și nouă de ani, n-ar fi ajuns să preia controlul trustului Lynch, în urma unei acuzații de corupție cu privire la administratorii fondului familial. În acel moment, Nathan a ieșit din afacerile cu petrol. Și-a separat fondurile de cele ale surorilor sale pentru a deschide Banca Lynch și pentru a-și spori averea cu o abilitate de geniu, care l-a transformat într-unul dintre primii nababi ai Statelor Unite. Cele patru acrituri, ale căror soți dovedeau talent mai mult în a le cheltui averea, decât în a o înmulți, se muraseră atât de tare în decursul următorilor douăzeci de ani, încât trei dintre ele dăduseră ortul popii. Ultima, ruinată și apoi părăsită de soț, își ceruse într-un final iertare și Nathan o adăpostise din milă într-unul dintre numeroasele sale apartamente. Devenise între timp cel mai important proprietar de imobile din Manhattan.

— Tata îl cunoaște foarte bine, a mai adăugat Marcus.

Mi-a explicat apoi, că în urmă cu câțiva ani, Nathan Lynch îi încredințase lui Frank Howard construirea sediului fundației sale din Chicago.

Văzând-mi fața luminată de speranță, Marcus suspină. Înainte chiar să-ncep să-l bat la cap și chiar dacă detesta să-i ceară tatălui lui cel mai mic favor, a acceptat:

— Da, o s-o fac. O să-l sun pe tata și o să mă interesez. Țin însă să te previn că n-ai ales nicidecum o cale ușoară. N-o cunoscusem pe Rebecca până la Gioccardi, dar știam deja multe despre ea. Unul dintre colegii mei de liceu era nebun după ea. Domnișoara Lynch îl transformase în animal de companie. E singura fată a mai sus-amintitului. O mică prințesă căreia i s-a permis orice. Genul care n-a luat bătaie la fund când trebuia și, luând în considerare adorația cu care o privești când își face apariția, există puține șanse, în ciuda felului tău energic de a fi, să reușești s-o domesticești.

Ideea cu bătaia la fund m-a făcut să cad pe gânduri. Scenarii dintre cele mai delicioase au început să-mi treacă prin minte și m-au făcut să plonjez într-o stare de contemplație senzuală, care mi-a întins pantalonii în mod dureros. Mi-am strecurat o mână în buzunar, în timp ce cu cealaltă continuam să-mi țin impermeabilul. Am tras de țesătura care-mi apăsa zona dintre picioare, oprindu-mă puțin, ca un armăsar care schimbă pasul, în dorința de a mă simți mai lejer. Am zărit Chryslerul. În momentul în care a coborât de pe trotuar ca să treacă la volan, mi-am auzit prietenul înjurând — ceva între *Ce mama naibii* și *În pana mea*, ceea ce în cazul lui Marcus însemna nemulțumire în cel mai înalt grad.

— Nu pot să cred! a mai exclamat el.

Aripa stângă a mașinii, pe care tocmai o reparaserăm, era distrusă în totalitate. Furia m-a cuprins și pe mine, când am observat, vârât sub unul dintre ștergătoarele de pe parbriz, un

plic alb muiat de ploaie. L-am deschis cu degete febrile, încercând să feresc pe cât posibil cartea de vizită dinăuntru și am citit:

Dragă doamnă,

Un moment de neatenție din partea mea, a cauzat acest accident regretabil. Vă rog să mă scuzați pentru avariile provocate mașinii dumneavoastră. Contactați-mă imediat ce vă permite timpul pentru a face constatarea și a rezolva pe cale amiabilă această problemă.

Cu scuzele de rigoare încă o dată,

A dumneavoastră,

Rebecca Lynch

Sub numele ei, cartea de vizită menționa cu sobrietate „artist plastic", lângă adresă și numărul de telefon. Țineam biletul în mână, lovit ca de dambla. Marcus, care încă nu înțelegea, s-a impacientat:

— Deci, a lăsat vreo adresă? Un nume?

I-am arătat, ferind-o de ploaie, prețioasa bucată de carton și el a citit. A lăsat să-i scape un suspin și mi-a dat-o înapoi:

— Aveți amândoi un fel de a vă face curte care va necesita un buget serios pentru reparații. V-ați gândit cumva și la posibilitatea poeziei ori a serenadelor?

— Dacă a făcut așa ceva înseamnă că mă place, m-am entuziasmat eu.

— Dacă a făcut așa ceva și nu te place, am mari dubii în legătură cu sănătatea ei mintală, a replicat Marcus care, cu umbrela în mână se chinuia să deschidă portiera dinspre volan. Apoi a renunțat, oftând: Vreo sugestie?

Asociatul meu se referea desigur la întâlnirea noastră cu agentul imobiliar, dar eu nu puteam să-mi iau gândul de la Rebecca.

— O s-o sun!

Am făcut cale întoarsă, sărind peste bălți, în timp ce Marcus țipa:

— Nu numai că aveam programată o întâlnire într-un sfert de oră, dar Rebecca asta nu e decât un copil răsfățat. A avut întotdeauna tot ce a vrut. Ar trebui s-o faci să aștepte măcar puțin.

Repetă apoi de câteva ori: „Wern! Wern!", încercând să mă oprească din drum, după care se întoarse și el pe drumul pe care veniserăm. Știa prea bine că nu avea nicio șansă să mă facă să ascult de vocea rațiunii.

Germania, februarie 1945

Așezată pe o trusă medicală din metal pe malul Elbei, Marthe Engerer ținea în mână un plic și două foi de hârtie murdare. Într-o singură zi, viața ei fusese complet dată peste cap, iar acele telegrame veneau să umple paharul. Von Braun, care încercase fără succes să dea de ea și de Luisa, trimisese cele două misive pe numele ei, la Crucea Roșie. Prima ar fi trebuit s-o bucure. Și totuși o lăsă într-o stare de apatie indiferentă, surprinzătoare dacă stăteai să te gândești la ura care o devorase în ultimii cinci ani:

Kasper decedat într-un accident tragic.
Cu tot sufletul alături de dumneavoastră
Von Braun

Vreme îndelungată se gândise că în ziua în care soțul ei avea să dispară, va sărbători. Nu mai trebuia să se teamă că o să-l vadă apărând la orice colț de stradă, ca s-o târască de păr înapoi în închisoarea în care trăise. Nu mai trebuia să poarte cuțitul pe care ziua îl ținea în jartieră, iar noaptea sub pernă. Nu va mai avea somnul bântuit de coșmaruri care o făceau să sară din pat, cu arma în mână, gata să se apere. Odată eliberată de Kasper, se imagina dansând pe mormântul lui, donând societăților de caritate tot ce avea să moștenească de la el, fără să-și dorească să păstreze nimic din ceea ce de altfel îi aparținuse ei, de la părinți, și de care Kasper o deposedase; se imagina luând-o de la capăt undeva departe de Germania, în Canada ori Statele Unite. Și totuși, citind telegrama, nu simțea nicio bucurie, ci doar un fel

de stupefacție bizară. După ce ani de zile se înverșunase în lupta împotriva inamicului, acum îi era aproape imposibil să înțeleagă norocul ăsta căzut din cer și să se convingă că era real.

Își aduse aminte de ziua nunții lor. Kasper nu-și arătase încă adevărata față. Îi oferea flori și-i făcea cadouri. O numea „zâna mea" și „micuță Marthe". O lua în excursii fermecătoare în Daimlerul lui nou și-i dădea sfaturi cum să-și prindă părul, cum să se îmbrace... E adevărat că o ceruse de nevastă cam repede. La început, crezuse că din gelozie, ca să nu-l lase pe fratele lui mai mic să se însoare primul. Kasper avea sentimente de o violență neașteptată față de fratele lui. Competiția între ei se făcea simțită pe toate fronturile. Chiar dacă pacifist din fire, Johann învățase de mic să răspundă cu aceeași monedă. Fără să vrea, Marthe începuse să-și pună întrebări. Când discutase cu Kasper despre lucrurile acelea, acesta i le spulberase la repezeală, alintând-o și îmbrobodind-o cu abilitate. Știa mereu cum să pună problema și ce cuvinte să spună. Era maestru în arta manipulării. Reușea dintr-o singură privire să-ți descopere slăbiciunile, locul exact în care să-și arunce cârligul cu momeală. Marthe dorise din tot sufletul să-l creadă. Ideea de a face parte din aceeași familie cu Luisa o încânta mai mult ca orice. Copiii lor urmau să fie veri primari, aveau să-i crească și să-i îngrijească împreună. Își imagina pregătind împreună cu Luisa picnicuri fastuoase. Ar fi întins fețe de masă strălucitoare, pe care ar fi așezat coșuri pline cu căpșune, piersici, pere și coacăze proaspăt culese, prăjituri și dulcețuri cu care copii lor aveau să se mânjească. Își mai imagina aniversări la care s-ar fi cântat și dansat, lungi plimbări în pădure, toamna, la cules de castane și de ciuperci, serate muzicale iarna sau conversații la gura sobei în casa fraților Zilch, care putea adăposti o grămadă de lume... Așa că, plină de naivitate, acceptase. În ziua dublei lor nunți totuși, în timp ce viitoarele cumnate se pregăteau împreună, ea văzuse în oglindă ceva ce nu se potrivea. Nu, era chiar vizibil, ea nu strălucea la fel ca Luisa. La petrecere,

fiecare cuplu prezida câte un capăt al mesei. În acel moment, era încă posibil să crezi că amândouă vor avea același destin, că șansele erau egale. Bineînțeles că soțul ei nu era la fel de atent. Nu-i lua mâna cum făcea Johann cu Luisa. Nu-i turna vin sau apă în momentul în care îi vedea paharul gol. N-o mângâia pe obraz. Nu-i găsea în bolurile cu fructe perechi de cireșe, ca să se poată amuza asemenea Luisei, punându-și-le la urechi. Marthe încerca să se încurajeze: Kasper avea tot dreptul să fie discret. Nimic nu-l obliga să fie la fel de expansiv ca fratele lui... Felul acesta reținut de-a fi, senioral, era de altfel mult mai elegant, mai seducător. Așa că își alungase gândurile negre. După care veni noaptea. Acea primă noapte, care avea să fie urmată apoi de atâtea alte nopți. Violența lui Kasper se manifestase dintr-odată. A doua zi după nuntă, la micul dejun în familie, Luisa era într-o dispoziție de fericire languroasă, pe care n-avea s-o uite niciodată. Cu ochii strălucitori și buzele umflate, pielea ca un fruct plin de zeamă și părul lăsat liber pe umerii tremurători, se schimbase. Părea că debordează de o fericire secretă, de o stare de împlinire ce iradia în jur. Marthe se simțea rău. Avea impresia că fusese strivită și se spărsese în mii de bucăți. În interiorul corpului gol, ființa ei se reducea la o scânteie fragilă, expusă curenților de aer. O licărire care nu mai aștepta decât să se stingă. Trecuse ceva timp până să i se confeseze Luisei. Îi era rușine. Și teamă. Kasper era expert în a păstra aparențele... Când ajunsese în sfârșit să înțeleagă gravitatea situației, Luisa făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca s-o ajute. Cele două tinere femei se iubeau la fel de mult pe cât se urau soții lor.

Marthe rămase mai mult de douăzeci de minute cu privirea în gol. Un refugiat cu brațul ars veni să-i ceară ajutor. Ea se ridică, deschise trusa de metal și scoase din ea cele necesare ca să-l îngrijească. Când omul se îndepărtă, se așeză din nou și reciti

al doilea mesaj al lui von Braun. Cele câteva cuvinte puseseră capac tragediei:

Johann întors la Peenemünde. Slăbit, dar viu.
Informează Luisa, întoarcere imediată.
Von Braun.

Tot ce ar fi trebuit să fie și nu mai era posibil îi strânse inima ca într-o menghină. Douăzeci și patru de ore mai târziu, Luisa ar fi trebuit să fie deja pe drum. Regăsindu-și soțul. Ar fi fost încă în viață. Marthe se revoltă împotriva cruzimii destinului. Ultimele cuvinte ale Luisei o bântuiau de când îi fuseseră transmise: „Îl cheamă Werner Zilch. Nu-i schimbați numele, e ultimul dintre noi". Bebelușul nu era ultimul Zilch. Luisa se înșelase. Johann era în viață. Cu trei săptămâni în urmă, un fel de nebunie pusese stăpânire pe ea. Era convinsă că soțul ei era mort. Își pierduse speranța, așa, de pe o zi pe alta. Într-o dimineață se trezise țipând, cu mâinile crispate pe pântecele umflat. Marthe se repezise la ea. Cumnata ei hohotea convulsiv în pat, repetând: „E mort. L-am visat. Își lua rămas-bun. L-au ucis!" Criză de femeie însărcinată. Marthe o consolase cât de bine putuse, dar Luisa o ținea pe-a ei. Îl omorâseră. „Dar cine? Despre cine vorbești?" întrebase infirmiera. „Cei care l-au luat. Cei care-i vor răul!" Nimic nu părea să-i poată îndepărta certitudinea și deznădejdea. Marthe ar fi dorit atât de mult să poată intra în apartamentul lor din strada Freiberger și s-o anunțe solemn: „Luise, am o veste minunată." S-o ia în brațe. S-o vadă radiind, în momentul în care Johann ar fi sunat-o. Să vadă dispărând de pe fața ei acele săptămâni de așteptare, de tensiune, care, din ziua arestării, îi contractau trăsăturile și-i strângeau gura. Un minut de convorbire telefonică și Luisa și-ar fi recăpătat seninătatea și strălucirea specifică celor care iubesc și se simt iubiți.

Luisa se înșelase. Johann era în viață și liber. Era adevărat că nimeni nu mai avea nicio speranță... Von Braun se luptase ca

un leu să-și salveze prietenul, fără succes. Apoi, făcând apel la tot creditul pe care îl mai avea, la gradul lui în SS de care nu-i plăcea să facă paradă, inventatorul proiectilelor V2 se adresase tuturor demnitarilor care doriseră și care nu doriseră să-l asculte, încercând să-i convingă că îmbunătățirea proiectului său nu se putea realiza fără Johann Zilch. Doar nu vreți să-l dezamăgiți pe Hitler?! Oare încercați să sabotați ultima armă pe care contează Führer-ul pentru a schimba cursul războiului? Von Braun cerea întoarcerea imediată a lui Zilch. Ce făcuse bietul om? Un moment de rătăcire, un acces de disperare. Cine nu trecuse prin așa ceva? E adevărat, făcuse afirmații nefericite, von Braun nu o nega. Dar băuse prea mult, era atât de grav? Își deschisese inima în fața unora pe care îi crezuse prieteni. Într-adevăr, își exprimase îndoielile în legătură cu războiul și cu justețea cauzei lor, dar era evident că nu credea nimic din toate acestea. Tocmai făcuse două nopți albe rezolvând anumite probleme tehnice extrem de complicate. Imaginați-vă starea de oboseală în care se afla. El unul nu cunoștea persoană mai devotată Führer-ului decât băiatul acela! Putea garanta. „Tatăl" rachetelor cu rază lungă de acțiune făcuse multă vâlvă, dar înalții demnitari din Gestapo nu se lăsaseră impresionați. Îi amintiseră pionierului aeronauticii că nici el nu era la prima abatere în acest sens, că ar fi fost bine să aibă grijă ce vorbește și să-și țină în frâu oamenii. Se distrau la telefon aducând iar și iar în discuție afirmațiile celui vinovat, vrând să-i provoace lui von Braun o criză de conștiință. Analizau fiecare silabă: „Nu visam decât să cuceresc spațiul, să explorez luna, să ating stelele. Războiul ne-a transformat visele în *dispozitive de război*. Vreau să-mi servesc patria, *dar nu-mi cereți să mă și bucur și să fiu mândru de mine. Mâinile noastre sunt pătate de sânge.*" „Pătate de sânge!" repetau SS-iștii. Inacceptabil! Și de față cu cinci martori! Cum putea von Braun să-l apere pe acest trădător? Un ingrat care nu arăta nici cea mai mică urmă de considerație față de sacrificiile Reichului! Dar sângele vărsat de poporul german? Depravatul ăla nu se gândea și la asta? Totuși von Braun refuza să se dea bătut.

Contesta fiecare cuvânt, se lupta pentru fiecare centimetru cucerit și anunța întârzieri considerabile, erori în sistemul de ghidare a proiectilelor pe care doar Johann Zilch putea să le corecteze. În cele din urmă, îl arestaseră și pe el pentru două săptămâni. Încercările lui nu avuseseră alt rezultat decât să-i pună pe toți în pericol.

Se făcea întuneric. Sfârșită, Marthe analiza cât putea de lucid situația. Bebelușul se agita în brațele ei. Începuse să plângă. Timp de câteva minute, se lăsă pe vine și se ridică succesiv, ca și cum ar fi făcut genuflexiuni. Copilul păru satisfăcut de acest tratament și tăcu. Marthe îi făcuse un scutec dintr-o bucată de pânză de bumbac și o fâșie de vată. Nu putuse găsi nicio bonetică, așa că-i trăsese pe cap un ciorap bărbătesc de lână, tricotat, care-i dădea un aer de spiriduș. Îl învelise apoi într-un prosop de bucătărie, lucrul cel mai curat pe care îl putuse găsi, apoi într-un șal pe care i-l dăduse unul dintre refugiați. Copilul își strecurase degetele prin el ca prin ochiurile unei plase. Anke dormea direct pe pământ, învelită în două cuverturi de fetru maro. Marthe aruncă o privire spre miile de victime adăpostite pe malul fluviului. Luă o hotărâre: trebuia să ajungă la tatăl copilului cât mai curând cu putință. Să se îndrepte spre Peenemünde și apoi spre baza militară. Înainte de a veni în Dresda, Luisa îl rugase pe von Braun să-i boteze copilul, iar acesta acceptase. Savantul avea să se dea peste cap ca să-i ajute. Alături de echipa V2, era una dintre cele mai importante persoane pentru Reich. Siguranța lui era o prioritate și o chestiune de stat de care ea trebuia să încerce să profite.

Află că un camion care ducea la Berlin un ofițer rănit urma să plece în curând. Ascunzându-și ura față de bărbați cât mai adânc în suflet, așa cum învățase s-o facă timp de ani de zile, se spălă pe față cu apă din trusă, își coloră obrajii și buzele ciupindu-le energic cu degetele, își desfăcu basmaua, lăsându-și pe umeri părul

castaniu, își dădu jos paltonul și, în ciuda frigului, își descheie trei nasturi de la uniformă. Plecă să-l caute pe ofițerul care își ținea brațul într-o eșarfă și pe șoferul camionului. Veselă, cu priviri scânteietoare și buzele întredeschise se fandosi și le făcu invitații strălucitoare. În zece minute, obținu ceea ce dorea: locuri în camion pentru ea, Anke și copil. Își jucă numărul și în fața responsabilului cu aprovizionarea, care îi dădu trei chifle, sirop cu apă, două conserve de fasole roșie și cinci cârnați afumați, adică mai mult decât dublul rației autorizate pentru două persoane. Din momentul în care binefăcătorii săi se îndepărtară, Marthe își reluă mina ei obișnuită, hotărâtă. Aceste mici victorii nu făceau decât să-i sporească disprețul față de tagma bărbătească. Cei inteligenți, puțini de altfel, erau niște perverși periculoși, ceilalți, doar niște nerozi pe care îi puteai manipula cu un surâs și cu puțină piele dezgolită. Se duse să o trezească pe Anke. Aceasta încercă să protesteze:

— Ce să fac eu la Berlin? Și mai ales la Peenemünde! De ce aș merge spre nord? Nu cunosc pe nimeni acolo...

Marthe nu-i dădu de ales. Bebelușul avea nevoie de ea. Și oricum, să rămână singură acolo n-ar fi ajutat-o cu nimic. Îi descrise în culori apocaliptice toate relele de care urma să aibă parte dacă refuza să meargă cu ea și îi înfățișă un tablou atât de sumbru al pericolelor care o pândeau, ca să nu mai vorbim de remușcările care aveau s-o urmărească până pe lumea cealaltă, dacă ar fi pus în pericol viața unui nou-născut, încât doica, impresionată de autoritatea ei, traumatizată de doliu, de bombardamente și de acest alt copil pe care i-l băgaseră pe gât, sfârși prin a ceda. Se lăsă dusă de val.

În momentul în care urcă în faimosul camion, Marthe se metamorfoză din nou în creatura seducătoare. Odată instalată împreună cu Anke și copilul, își recăpătă duritatea. Cei trei soldați care îl însoțeau pe ofițer nu reușiră s-o învenelească. Apoi, pericolele drumului le tăiară pofta de conversație. La ieșirea din oraș, un avion de vânătoare solitar se înverșuna asupra vehiculelor care fugeau de incendiu. Camionul lor, acoperit cu prelata Crucii Roșii,

era ușor de detectat de sus, așa că scăpă cu greu de sub focul mitralierelor. Groaza îi împietrise. Se îngrămădiră unii în alții încercând să se apere. Căldura incendiilor fusese atât de puternică, încât topise asfaltul, acolo unde nu-l afundase în pământ. Drumuri sfâșiate de cratere, poduri prăbușite, caroserii de furgonete în flăcări, oameni și animale moarte, exodul a mii de refugiați care fugeau de frica rușilor care se apropiau, toate astea le încetiniră considerabil înaintarea. Iarba se colorase în roșu. Micul Werner dormea liniștit în brațele Marthei. Chiar dacă în acel moment tânăra femeie nu se vedea îndrăgind acel micuț boț de carne, nu se putea împiedica să nu simtă alinarea pe care i-o aduceau încrederea lui, respirația ca o adiere, ochii cu gene deschise la culoare perfect închiși și gurița lacomă care la fiecare două ore se agăța de sânul doicii. De-abia supsese mai devreme și adormise. Unul dintre soldați îi propuse de mai multe ori să ia copilul, ca s-o elibereze de povară, dar ea refuză. Fără s-o mărturisească, îi plăcea senzația trupușorului cald lipit de pieptul ei. Odată ce reușiră să se îndepărteze îndeajuns de oraș pentru a fi în siguranță, ofițerul nazist încercă să intre-n vorbă cu ea. Spera să prindă câteva momente de relaxare la Berlin. Ar fi fost absolut încântat să-i ofere o cameră la hotel. Tânăra femeie, care luase încă o dată un aer țâfnos, i-o întoarse brutal:

— Mulțumesc, dar soțul meu mă așteaptă la Peenemünde. Nici n-o să mă opresc la Berlin.

— Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră? insistă ofițerul, pentru a-și ascunde dezamăgirea.

— Lucrează de zor alături de profesorul von Braun, ca să schimbe cursul acestui război asupra căruia voi, soldații, nu mai aveți, din nefericire, niciun control.

Numele lui von Braun făcu impresie printre pasageri. În ciuda atacului încărcat de dispreț al Marthei, în mașină se lăsă o liniște plină de respect. Simțind un scut protector invizibil care avea s-o păzească de atunci încolo, femeia își strânse mai bine brațele în jurul lui Werner și închise ochii.

Manhattan, 1969

O voce de femeie cu accent străin îmi răspunse:

— Cine o caută?

— Werner Zilch.

La auzul numelui meu s-a lăsat tăcerea. Am început să cred că se întrerupsese convorbirea:

— Alo? Mă auziți?

— Nu am înțeles prea bine numele, domnul...

— Zilch, Werner, am repetat eu mai rar, gândindu-mă că probabil femeia de la celălalt capăt al firului nu înțelegea bine engleza.

— Mi-l puteți spune pe litere?

— Z.I.L.C.H

Din nou tăcere.

— Rebecca nu este acasă. O să vă sune ea, a anunțat apoi vocea cu răceală.

Și a închis. Deranjat de felul în care mă trata snoaba aia, am format numărul din nou. Am lăsat să sune de vreo douăzeci de ori, până când cineva a răspuns, apoi a închis fără niciun cuvânt. Am presupus că Ernie reușise să-și facă treaba foarte bine. Probabil că eram deja *persona non grata*. În culmea furiei, m-am întors în livingul apartamentului nostru. Shakespeare mi s-a împleticit printre picioare. Din greșeală, l-am călcat pe labă. A schelălăit de durere. Am țipat la el să stea jos, ceea ce a și făcut, doar că pe canapea, cu un aer demn și ofensat pe care l-a păstrat toată ziua: trebuie să știți, câinele meu este extrem de supărăcios.

Am încercat să sun din nou. Fără succes. Mă sufocam de furie și am fost nevoit să fac apel la întreaga mea voință ca să nu merg acolo, să bat la ușa familiei Lynch, obligând-o pe idioata care îmi răspunsese la telefon să-și prezinte scuze și să cer cu insistență să vorbesc cu FVM. Chiar dacă nu puteam suporta ca cineva să-mi reziste, sau mai rău, să mă ignore, eram totuși suficient de lucid ca să nu cedez impulsului aceluia. Donna m-a felicitat pentru decizie, explicându-mi că nu i-ar fi plăcut să-i forțez mâna. „E extrem de deplasat să găsești un bărbat la tine la ușă atunci când nu l-ai invitat", a declarat ea sentențios. M-am hotărât să-i ascult sfatul de femeie și să mă orientez către o stratergie de seducție mai puțin invazivă. Nici cu răspunsul Rebeccăi nu-mi era rușine. Să facă mașinii mele — adică a lui Marcus — ceea ce păție a ei părea o glumă. De-abia așteptam să marchez și eu cu o lovitură de maestru, dar visele mele grandioase s-au topit într-o mediocră realitate: eram la pământ. Și Marcus odată cu mine. Sigur că situația noastră financiară avea să se îmbunătățească. Agenția, încurajată de reluarea lucrărilor, începuse vânzarea apartamentelor. Doar că noi nu puteam încasa banii din vânzări decât peste câteva săptămâni. Ce exasperant! Stăteam probabil pe un sac de bani și totuși nu aveam cu ce s-o invit pe Rebecca la restaurant. Ca să salvez aparențele, mi-am amanetat ceasul. Era un ceas Patek vechi din 1940. Singurul obiect de valoare pe care îl posedam. Îl primisem de la tatăl meu, Andrew, când împlinisem optsprezece ani. Mi se părea cu atât mai valoros, cu cât scăpase de adicția acestuia pentru pariuri extravagante. Toată copilăria, apucăturile lui ne privaseră pe mama, pe sora mea și pe mine de o grămadă de cheltuieli inutile, dar și de strictul necesar în unele ocazii.

Marcus m-a însoțit într-o zonă mizeră din Queens, pe lângă Ozone Park. Am urcat pe o scară atât de îngustă, că abia am reușit să mă strecor. Nu puteam înainta decât pe diagonală. Camera de la primul etaj mirosea a șosete murdare și

a transpirație. Era o mizerie de nedescris. Un talmeș-balmeș incredibil de obiecte se înșira de-a lungul pereților. În față, trei ghișee în spatele cărora se adăposteau casierițele. Marcus și-a lăsat pe tejghea acul de cravată cu perle în montură de diamante. Eu mi-am scos de la mână ceasul Patek. L-am înmânat nu fără ezitare evaluatorului, care se uita la el cu sprâncenele ridicate. Aveam impresia că tocmai mă pregăteam să abandonez un animal de companie. Îmi plăcea să simt pe piele ticăitul acela ca o inimă minusculă. Nu-l scoteam decât atunci când mă spălam. În ziua aceea, lipsit de senzația curelei din piele maro subțiată de atâta purtat, m-am simțit dezbrăcat. Era talismanul meu.

— Oricum nu te ajuta să fii punctual, m-a încurajat Marcus bătându-mă pe umăr.

L-am încredințat casierei, deranjat peste măsură de lipsa de delicatețe cu care aceasta l-a împachetat într-o bucată de fetru murdar, deasupra căreia a prins un număr. Am strecurat în buzunar cele câteva sute de dolari și-am părăsit cât am putut de iute locul acela sordid.

Suma obținută mi se părea prea mică în comparație cu grămada de amintiri care se legau de acel ceas și cu speranțele pe care le nutream în legătură cu seara pe care o pregăteam. Pentru început, am trimis trei buchete de flori la reședința Lynch. Cu primul îi mulțumeam Rebeccăi pentru întâlnirea de la *Pierre*. Al doilea însoțea documentele constatatoare, iar al treilea era menit să asezoneze invitația la cină pentru săptămâna viitoare. A acceptat. M-am simțit în același timp nebun de bucurie, dar și terifiat, ca atunci când cerul îți promite o minune, care nu sperai să se realizeze vreodată. M-am gândit multă vreme la locul întâlnirii. Rebecca era atât de răsfățată, iar eu o așezasem pe un piedestal atât de înalt, că până și cele mai luxoase restaurante — oricum inabordabile — nu mi se păreau demne de ea. Apartamentul nostru era clar prea comun. Nu mă vedeam nici ducând-o la

picnic în Central Park, nici ciocnind o cupă de șampanie într-o plimbare cu barca sau feribotul pe Hudson River. După discuții îndelungi cu Marcus, am optat pentru soluția care avea cele mai mari șanse s-o ia prin surprindere și deci s-o farmece irezistibil. Prima impresie mi se părea elementul-cheie al întregii scenografii. Ne-am distrat o grămadă pe tema asta, în timp ce luam tradiționalele aperitive de după-amiază la care Donna, mereu grijulie să păstreze distanța, refuza să ni se alăture. Puțin cercheliți, ne imaginam tot felul de scenarii extravagante: eu apărând pe bicicletă, în ricșă sau cu Chryslerul împodobit cu flori după moda hippie. Marcus insista să mă prezint călare. Călăream bine de pe vremea studenției la Yale. Mă întreținusem acolo pentru jumătate din perioadă grație câștigurilor la jocul de rummy (în care tata era expert), la care se adăugau cele datorate slujbei de la grajdurile universității, care presupunea curățarea boxelor, măturatul grajdurilor și al curții și îngrijirea cailor Criollo și pursânge. Tot acolo învățasem să joc polo. Mă antrenam în fiecare zi și reușisem să intru pe teren într-o dimineață în care snobii mei colegi avuseseră nevoie de un înlocuitor pentru că un coechipier nu reușise să se trezească. Tot mie îmi revenea sarcina să îmblânzesc poneii pe care altfel „băieții de bani gata" și-ar fi rupt gâtul. În ciuda posturii cavalerești pe care această modalitate de transport mi-ar fi dat-o în ochii Rebeccăi, eu o consideram prea pretențioasă, prea clișeu. Așa că am optat pentru o limuzină cu șofer. Neagră. Albul ar fi fost prima mea opțiune, dar Marcus găsea această culoare „prea evidentă". Restul pregătirilor ne-au mai costat câteva ore de gândire condimentate cu Chianti, veselă, o grămadă de litri de vopsea, un chelner, o macara și două zile de punere în scenă. În seara întâlnirii, m-am înființat la ușa ei la ora opt.

Marcus îmi descrisese locuința familiei Lynch ca pe una dintre cele mai luxoase reședințe din Manhattan. Partea aceea din 80th Street, la est de Central Park, părea alcătuită dintr-o

serie de castele franțuzești redimensionate, ca și cum liniile clasice ar fi ținut dietă ca să câștige în înălțime. Fațadele se întreceau în eleganță, dar splendida reședință Lynch le surclasa de departe. Data, după spusele lui Marcus, din secolul al XIX-lea. „O bijuterie arhitecturală neo-renascentistă". După cum puteam să văd din limuzină, se înălța pe cinci niveluri. Ferestrele ornamentate cu sculpturi în piatră nu s-ar fi făcut de râs nici în fața unei catedrale. Odată ferecată, poarta grea din lemn bogat decorat n-ar fi putut fi spartă decât de zece oameni înarmați cu un berbece de asalt. În urmă cu câțiva ani, Marcus cinase împreună cu tatăl lui acasă la Nathan Lynch. Îmi descrisese tabloul impunător al celor două scări de marmură, șemineele din piatră de Bourgogne, tapiseriile antice supradimensionate, operele de artă, tavanele sculptate și sufrageria cu o masă de cincizeci de persoane. Parcat în fața acelui palat, mi-am dat seama mai limpede ca oricând de prăpastia care mă despărțea de femeia vieții mele.

M-am gândit fără să vreau la casa noastră modestă din Hawthorne, New Jersey. La părinții mei adoptivi, oamenii aceia iubitori, cu care, în ciuda afecțiunii pe care le-o purtam, nu mă puteam totuși lăuda. Mama predica fericirea simplă și ambițiile moderate, în timp ce eu nu voiam decât să construiesc, să contez în ochii lumii, să fiu cineva. Tata, pe de altă parte, își sorbea cu înghițituri mici licoarea regretelor. Să-și dorească mai mult li se părea rușinos și riscant: nu erau pregătiți să facă față eșecului. Mama își depășise deja ambițiile părăsind Normandia natală pentru soldatul arătos pe care îl întâlnise în nebunia Eliberării. Așa că singura ei obsesie era să-și protejeze cei doi copii de miile de pericole susceptibile să distrugă fericirea unei familii și soțul de falimentul moral și material care părea să-l urmărească. În spatele imaginii sale încântătoare de ex-GI[4] și al exuberanței de agent imobiliar, Andrew ascundea o grămadă de slăbiciuni.

---

[4] Soldat american. *(N.t.)*

Mama îl înconjura cu tandrețe, cu atenții delicate, ca și cum ar fi dorit să întrețină aura aceea de glorie și de magie cu care îl investise de la prima întâlnire, la acel faimos bal din Rouen. Iubirea pe care i-o purta era religia ei, justificarea întregii ei existențe, marca ei identitară. El era ros de îndoieli și insatisfacții, ea îl considera excepțional. El visa la o viață mai bună, ea se mulțumea cu ce avea. El era paralizat de dorințe irealizabile, ea rămăsese împietrită în intenții lăudabile și satisfacții simple. El tânjea după lux, mașini frumoase și hoteluri de renume; ea își iubea casa, mica ei grădină, dulapurile ordonate și cămara plină. Ea îl proteja de el însuși, drămuia banii cu zgârcenie, dându-i doar câte ceva de buzunar pentru iubitul lui rummy, fără să-i reproșeze că, mânat de o speranță nebunească că jocul i-ar fi putut schimba viața în mod miraculos, golea vistieria ca să cheltuiască într-o singură seară toate economiile familiei. Mama nu se enerva niciodată pe el. Îi admiram răbdarea bănuindu-i resorturile ascunse. Greutățile pe care fuseseră nevoiți să le întâmpine pentru a avea copii explicau într-un fel disfuncționalitățile din relația lor. N-am aflat niciodată care dintre ei se făcea vinovat de infertilitate. Mai ales că, la un an după ce am fost adoptat, mama o născuse pe sora mea Lauren. I-am întrebat amândoi de nenumărate ori, fără succes. Făceau front comun în refuzul de a ne oferi orice explicație. Își protejau cu încăpățânare secretul, dar acea umbră din trecut sfârșise prin a le distruge încrederea unul în altul. În afara spațiului familial, securizat și securizant, mama își făcea griji pentru orice. Pentru apa în care ne-am fi putut îneca, pentru focul care ne-ar fi putut arde, pentru aerul plin de microbi, pentru drumul spre școală pe care ar fi putut apărea cine știe ce vagabonzi, pentru copacii din care am fi putut cădea, ori pentru iarba în care s-ar fi putut ascunde vreun șarpe. O înspăimântau până și frumoasele seri de vară, când se lupta să ne țină în casă închizând geamurile pe care noi ne repezeam să le deschidem de cum se întorcea cu spatele, în ciuda tuturor

țânțarilor, liliecilor și licuricilor, ori a influenței nefaste a căldurii sau a lunii, care, în opinia ei, ne puteau lua mințile. Mama nu se simțea bine decât în magazine, locurile acelea curate și cochete în care neprevăzutul nu apărea decât sub forme plăcute și controlate: colorat, vesel, rezumat în cuvinte simple scrise pe cutiile împodobite cu imagini grațioase. Cumpăra cu frenezie minunile acestei lumi ideale, binevoitoare și sigure, fără boli, violență sau bătrânețe, care o întâmpina de pe pachetele de cereale și de detergenți, de pe cutii de conserve și de biscuiți, de creme revoluționare și șampoane Dove. Își îngrămădea proviziile în cămară și în garaj cu satisfacția unei menajere care în Franța cunoscuse privațiunile Ocupației. Războiul, care o făcuse pe mama atât de suspicioasă, era responsabil și pentru spulberarea iluziilor tatălui meu. În timpul carnajului Debarcării, bestia umană i se înfățișase în toată splendoarea ei de orori. Ca urmare, vedea civilizația ca pe cea mai sofisticată manieră de a fugi de dezastru. Totuși, aceasta nu putea schimba în niciun fel fondul de violență, josnicia, amărăciunea și cruzimea care constituiau esența speciei noastre. Spre deosebire de mama, care îmbrățișase cu mare entuziasm societatea de consum, el nu mai credea în visul american. Îi văzuse prea bine pe cei care îl trimiseseră să-și riște viața în Europa, dar și pe cei care rămăseseră acasă să-și continue studiile, să bea bere și să mănânce rulouri cu vanilie. Se puseseră la adăpost, canaliile, sub drapelul unchiului Sam și pe lângă fustele nevestelor pe care soldații le lăsaseră în urmă. Ca urmare, nu mai credea în egalitatea de șanse și în munca stăruitoare. Pentru el, doar norocul putea șterge inegalitățile din naștere ori schimba destine. Viața lui nu avea să se îmbunătățească decât printr-o lovitură de baghetă magică și arbitrară, noroc chior pe care încerca să-l provoace în fiecare sâmbătă lovind pietrele la clubul lui de rummy sau pariindu-și rarele comisioane pe niște gloabe obosite. Fatalismul lui mă revolta. La ce bun să te mai trezești dimineața, dacă nu poți

schimba nimic? De ce să te mai însori? Să cumperi o casă și să crești copii? Spre deosebire de el, eu credeam în forța de neînvins a voinței și eram hotărât să-mi croiesc destinul cu mâinile mele. Nu știam nimic despre adevărata mea origine. N-aveam nicio idee de la cine împrumutasem fața colțuroasă, ochii spălăciți, coama nisipie, statura ieșită din tipare ce mă obliga să mă aplec cu genunchii la gură în autobuz ori la cinema. Mă eliberasem de orice ereditate, de tot trecutul și mă simțeam singurul stăpân pe viitorul meu. Dorința de a dovedi cine sunt, de a le închide gura celor care își băteau joc de numele meu, dar și teama de toate acestea mă consumau pe dinăuntru. Părinții mei mă considerau o ființă bizară. Cele mai mici dorințe ale mele depășeau speranțele lor cele mai nebunești. Refuzam cu încăpățânare să mă limitez.

Așa că, stând acolo în fața reședinței Lynch, am refuzat încă o dată să mă las impresionat. I-am făcut semn șoferului să meargă să sune. L-am văzut vorbind cu o doamnă bătrână și stafidită îmbrăcată cu o fustă de călugăriță și o bluză de mătase violet încheiată până sub bărbie. M-a cuprins brusc un acces de furie, gândindu-mă că poate chiar ea era cea care îmi închisese telefonul în nas când încercasem să o sun pe Rebecca. Șoferul a revenit.

— O să vină, m-a anunțat pe geam, apoi a rămas lângă mașină, pregătit să-i deschidă ușa domniței care ne-a făcut să mai așteptăm un sfert de oră.

Eu, care mă așteptam la o domnișoară dichisită, m-am trezit întâmpinând un băietan. Purta o haină bărbătească pe o pereche de pantaloni bej, o cămașă cu gulerul răsfrânt și o cravată albastră legată savant. În ținuta asta de student la Yale, coama de leoaică blondă, siguranța dublată de zâmbet și mina de cuceritoare îi dădeau un aer aproape sălbatic. O boare de viață pură s-a strecurat în mașină odată cu ea. Nu m-a sărutat și nici eu nu am făcut nicio mișcare în sensul acesta. Ne-am salutat fără

să ne atingem, exagerând eticheta pentru a ascunde emoția care ne cuprinsese. Ochii ei scânteiau de nerăbdare. A vrut să afle unde mergem. Hotărât să mă arăt mai interesant decât la prima noastră întâlnire, am pariat pe un sărut că nu va putea ghici locul unde o să luăm masa. A acceptat provocarea. Mașina s-a pus în mișcare. Ea punea întrebări, cerea indicii. Cum era? Fierbinte sau doar călduț? Fără succes însă. Toate locurile pe care le numea îmi trecuseră într-adevăr prin minte. Bănuind că urma să piardă, mi-a cerut prima și ultima literă a străzii spre care ne îndreptam. I le-am spus fără nicio emoție: aleea în chestiune de-abia căpătase un nume. Rebecca a părut mirată când am ajuns în centru, aproape neliniștită când mașina s-a angajat pe podul Brooklyn și realmente speriată când șoferul a oprit în fața unei clădiri în construcție și a scos din portbagaj două perechi de cizme de cauciuc. Amintindu-mi prea bine picioarele ei încălțate în sandale bleu care mă impresionaseră atât de mult la Gioccardi, reușisem să-i ghicesc mărimea. Am încălțat cizmele ca să evităm să ne murdărim încălțămintea cu praful și noroiul de pe șantier. Am coborât în ceea ce avea să fie parcarea clădirii. Rebecca nu părea prea încrezătoare, dar nu lăsa să se vadă. Adevărul era că nu mă cunoștea aproape deloc. Nu mă văzuse decât de două ori, timp de câteva minute și în circumstanțe mai degrabă bulversante. Probabil că-și blestema zilele gândindu-se acum că se lăsase pe mâna unui individ suficient de sărit ca s-o acosteze la ieșirea dintr-un restaurant, să-i lovească mașina și acum s-o aducă în locul ăsta sinistru, unde plănuise probabil s-o zidească într-un cofraj de beton. Am încercat o glumă. M-a gratificat cu un surâs fals, dar simțeam că-și pierduse aplombul de la prima noastră întâlnire. Rampele pentru scări nu fuseseră încă montate. Am luat-o de mână. A tresărit nervos la atingere. Am rămas pe partea dinspre exterior, unde se ridicau barele de metal menite să susțină viitoarele balustrade. Cred că avea o condiție fizică foarte bună, pentru că, după cinci etaje, respira la fel de regulat.

— Ce avem în meniu, dragă Werner? Supă de ciment urmată de pate de cărămizi cu sos de mortar? m-a ironizat ea.

Faptul că mi-a spus pe nume a avut asupra mea efectul unei mângâieri. Am asigurat-o că-i admiram prea mult grația suplă ca s-o tratez cu o masă atât de greu de digerat. Am ajuns la ultimul etaj. Roșie la față, cu mâna pe inima care-i bătea cu putere, a suspinat de ușurare:

— Spune-mi că n-o să-mi pară rău!

Ușa de metal era închisă. Am lăsat-o să-și tragă sufletul. I se făcuse cald, așa că și-a dat jos haina. Țesătura delicată a cămășii lăsa să i se vadă formele. A scos din buzunar un elastic și l-a ținut între buzele ușor întredechise, în timp ce cu mâinile și-a strâns buclele într-o coadă de cal seducătoare. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru coafurile care lasă ceafa dezgolită. Odată elasticul prins și-a mai slăbit puțin nodul cravatei. Imaginea bucății de material alunecându-i între sâni m-a strârnit. O undă electrică mi-a trecut prin vintre. Pentru a evita o situație jenantă, am scos cheia din buzunar și am deschis ușa, sigur de efectul pe care surpriza mea avea să-l aibă asupra ei.

Rebecca și-a înăbușit un țipăt. Sub acoperiș, unde podeaua fusese acoperită cu pietriș și pereții zugrăviți în bej, a descoperit o pădure. Muncitorii urcaseră cu ajutorul unei macarale majoritatea copacilor care urmau să fie plantați săptămâna următoare în grădinile din jurul celor două imobile. Aliniați pe două rânduri, aceștia creau o alee ce încadra spectaculoasa panoramă spre podul Brooklyn și Manhattan. Razele soarelui la apus sfâșiau cerul cu aur, purpură și umbre. O melodie cântată la pian se auzea în fundal. Instrumentul era mascat în spatele unei perdele de vegetație, puțin mai departe pe terasă. Era *„I've Got You Under My Skin"* a lui Frank Sinatra, detaliu pus la punct de Marcus care, prieten de nădejde ce era, asigura ambianța muzicală a serii.

Am surâs amintindu-mi aventura epică a ducerii pianului la etaj. Ne duseserăm să-l aducem de la Frank, tatăl lui Marcus.

Odată urcat în furgoneta constructorului-şef, îl agăţasem de braţul macaralei, în timp ce Marcus, îngrozit de perspectiva ca vechiul său companion din clipele de solitudine să-şi poată rupe vreun picior ori să se zdrobească de pământ, scruta cu un aer crispat zborul periculos. La început crezuserăm că vom reuşi să luăm pianul cu coadă, dar curând am realizat că era o ambiţie deşartă. Instrumentul era atât de greu, că în patru bărbaţi, de-abia l-am putut mişca. Aşa că pianina ni s-a părut mai mult decât suficientă. Pentru a completa magia, am confecţionat o duzină de lampioane din pungi de hârtie umplute cu nisip de pe şantier, în care ardeau lumânări. Răspândiţi prin copaci, aceşti licurici improvizaţi împrăştiau o lumină feerică. Rebecca părea fericită şi tulburată. Mă tenta să-i cer sărutul câştigat cu atâta trudă, dar de-abia începuse să se relaxeze şi nu voiam să-i forţez mâna. Shakespeare a ieşit şi el din ascunzătoare. Mucalitul de Marcus îi legase la gât o fundă roşie. Însoţitoarea mea a făcut un salt în spate. Am liniştit-o luând-o în braţe şi ridicând un deget ca să-i ordon câinelui să se aşeze.

— Ţi-e frică de câini?

— Nu e un câine, e un ponei!

— E foarte cumsecade, fii liniştită!

Cum am lăsat mâna jos, Shakespeare, care nu prea le avea cu educaţia, a profitat şi a început să-şi manifeste afecţiunea ridicându-se pe picioarele din spate şi îmbrăţişându-mă după obicei. Tânăra femeie a făcut din nou un pas în spate.

— Shakespeare, jos! i-am comandat îndepărtându-l. Jos! Aşa... Salut-o pe Rebecca.

— Ridicat aşa în două labe e aproape la fel de înalt ca tine! a remarcat ea impresionată.

Câinele s-a aşezat, dând din coadă ca s-o liniştească.

— Poţi să-l mângâi! N-a muşcat pe nimeni niciodată.

Vrând să impresioneze, Shakespeare a deschis o gură prietenoasă şi îmbietoare.

— E un monstru, a exclamat ea punând o mână ezitantă pe capul lui de câine masiv.

Lui Shakespeare nu i-a trebuit mai mult ca să se răstoarne pe spate într-o poză de îndrăgostit, cerșind alte mângâieri. Rebecca a izbucnit într-un râs adolescentin. Degetele ei fine au dispărut în blana deasă arămiu cu crem. M-am simțit dintr-odată gelos.

„Știi cum să învârți pe degete masculii" am apostrofat-o ajutând-o să se ridice, ceea ce m-a costat o privire plină de ranchiună din partea câinelui.

Am condus-o apoi spre masa ovală, aranjată cu mare atenție. Miguel, chelnerul a cărui corpolență plină de demnitate era sugrumată într-o uniformă albă cu nasturi de argint, se ocupase de toate. Nici măcar Marcus nu-l putea egala în arta aranjării unei mese. Cubanezul îl contrazisese plin de delicatețe în legătură cu așezarea furculițelor, dezbatere filosofică care mă lăsase indiferent. Rezultatul era impresionant. Paharele străluceau, în timp ce într-o carafă de cristal vinul scânteia ca un rubin pe fața de masă brodată cu fir aurit. Miguel și Marcus duseseră ceva muncă de lămurire până să mă convingă să pun vinul din sticlele mele cu Bordeaux în carafă. Nu voiam ca Rebecca să creadă că o serveam cu cine știe ce poșircă și aș fi vrut să vadă etichete. Amândoi m-au asigurat că ar fi fost o grosolănie. Pentru a gusta aperitivele admirând apusul, împrumutasem de la Donna o banchetă albă de lemn tapițată cu catifea. Rebecca și-a scos cizmele și și-a suflecat pantalonii, fără să-și mai pună pantofii. Văzând-o în picioarele goale m-am pierdut de tot. S-a instalat pe banchetă așezându-se pe o parte, cu picioarele sub ea. Pentru o clipă mi-am imaginat-o fără haine, stând exact în aceeași poziție și dintr-odată am fost tentat s-o prind de gleznă și să-i iau piciorul în palmă. Shakespeare a venit să se așeze în fața ei. A privit-o lung invitând-o să-l mai mângâie o dată, dar ea l-a refuzat izbucnind în râs. I-a comandat să stea culcat. Surprins, mi-am văzut câinele care, asemenea stăpânului,

nu prea obișnuia să asculte, lungindu-se mai aproape de noi, cu capul lăsat pe labele încrucișate. Miguel a deschis o sticlă de șampanie și ne-a servit-o în două pahare înalte cu picior, alături de câteva gustări. Încântată, Rebecca l-a complimentat pentru finețea lor. El a răspuns amabilității clipind cu modestie. Momentul era perfect.

Soarele cobora încet în spatele zgârie-norilor, lăsând loc unor nuanțe mai calde de roz, lila și gri. Marcus cânta cu frenezie. Frumoasa mea bătea măsura din „*Take five*" pe spătarul banchetei. Conversația curgea lejer, cu ușurință, înlesnită fără îndoială de paharele pe care le goleam în ritm susținut. Rebecca îmi povestea despre viitoarea ei expoziție și despre proiectul la care lucra: un triptic gigantic al cărui plan mi l-a schițat pe unul dintre nelipsitele ei carnețele. N-am înțeles nici măcar jumătate din referințe și din explicații, dar pe ea ignoranța asta o făcea să râdă. M-a întrebat de ce am ales locul acela. I-am explicat că era vorba despre al doilea proiect de construcții pe care îl puneam la punct și căruia aveam de gând să-i alătur multe altele.

— Întreg viitorul meu se joacă aici, am adăugat, privind-o insistent. Mi-ar plăcea să-mi devii asociată.

Majoritatea femeilor ar fi lăsat privirea în jos. Rebecca nici n-a clipit și m-a întrebat cu un surâs:

— Asociată în ce fel?

Descumpănit de franchețea ei și nepregătit să-mi declar amorul atât de curând, m-am agățat de primul gând care mi-a trecut prin minte:

— Mi-aș dori să concepi tu decorul celor două holuri de intrare. Va fi primul lucru pe care îl vor vedea oamenii și ultimul pe care îl vor păstra în amintire când vor pleca.

A fost rândul ei să se arate surprinsă.

— Nu mi-ai văzut încă nicio lucrare!

— Ți-am văzut desenele și te-am ascultat cu atenție... Sunt dispus să mă las impresionat.

Intuisem bine. Rebecca era alcătuită dintr-un melanj surprinzător de aroganță și îndoieli. Dacă numele familiei sale o scutise de orice efort legat de statutul social, mai rămânea să-și dovedească valoarea personală și artistică. Îmbujorată și cu ochii strălucitori, încerca, fără succes, să-și disimuleze încântarea. Mi-a acceptat oferta fără să-mi mulțumească și fără să amintească de remunerație. Aveam să înțeleg mai târziu cât de complicată și de plină de resentimente era relația ei cu averea părinților și cu banii în general.

— Vino, atunci, să-ți arăt despre ce va fi vorba!

Am ajutat-o să se ridice, hotărât să profit de cea mai mică ocazie ca s-o ating. Am inspectat imediat pardoseala, de teamă să nu-și rănească picioarele goale. Fără tocuri, îmi ajungea doar până la umeri, dar avea o prezență, o manieră de a umple spațiul care o făcea să pară mult mai înaltă. Aplecați umăr lângă umăr peste balustrada terasei de unde puteam urmări lucrările, am devenit dureros de conștient de trupul ei, aflat doar la câțiva centimetri distanță. Pentru a nu o face să se simtă prost, i-am vorbit despre greutățile peste care fuseserăm nevoiți să trecem pentru a cumpăra terenul și a obține autorizațiile. I-am explicat următorii pași și am amintit de vasta parcelă de pe malul râului Hudson, la care râvneam și care ar fi putut schimba radical lucrurile. Pe unul dintre carnețelele ei, i-am schițat planurile viitoarelor apartamente. Talentele mele îndoielnice la desen i-au smuls un zâmbet.

— Mă rog, nu sunt chiar Frank Howard.

— Dar eu îl cunosc foarte bine pe Frank Howard! a exclamat ea aflând că el proiectase cele două imobile.

I-am mai explicat că era tatăl celui mai bun prieten al meu și asociat în același timp, pe care îl cunoscusem la Yale, fără să mai adaug că tot el era cel care cânta romanticele balade la pianul din apropiere. Și așa a căzut o nouă barieră. Prin magia unui nume, încetam să mai fiu un necunoscut răsărit de cine știe

unde. Având această cunoștință în comun, era ca și cum tatăl lui Marcus m-ar fi adoptat. Făceam parte din club. Studiile în Ivy League, denumire care desemna unele dintre cele mai prestigioase universități din țară, reduceau și ele din distanță, chiar dacă evitasem să-i precizez că le abandonasem după doar doi ani, ca să mă lansez în prima mea afacere imobiliară. Chiar dacă femeia vieții mele se considera o rebelă și reușise să se elibereze de numeroase dintre constrângerile castei din care făcea parte, totuși rămânea tributară regulilor protecționiste instituite de cei care aveau prea multe de pierdut.

Întorși la masă, Miguel a avut ocazia să-și etaleze festinul culinar cu o avalanșă de plecăciuni, capace în formă de clopot și platouri de argint. Stricase orzul pe gâște însă, căci eu și Rebecca n-aveam ochi decât unul pentru celălalt. Ea nu termina niciodată din farfurie, iar eu încercam să-mi înfrânez obișnuitul apetit. Nu pentru că mi-l pierdusem — nu mi se întâmplase niciodată așa ceva —, ci pentru că doream să respect acele reguli pe care Marcus reușise să mi le inoculeze, adică să nu mă uit în farfurie ori să nu iau o nouă furculiță cu mâncare până nu o terminam pe cealaltă. Supraveghindu-mi fiecare mișcare și încercând în același timp să fac conversație, nu mai apucam să mănânc cu adevărat. Cu vinul însă lucrurile erau mai simple, așa că hohotele noastre de râs se înmulțeau proporțional cu numărul paharelor golite. Cu obrajii în flăcări și vorba ușor împleticită, Rebecca devenea din ce în ce mai libertină. După ce ne-a servit cu tartă cu căpșune și ne-a lăsat pe masă un ceainic plin și aperitive pe bufet, Miguel s-a făcut nevăzut, așa cum ne înțeleseserăm, luându-l și pe Shakespeare cu el.

Marcus continua să cânte: era capabil s-o facă ore întregi, transportat într-o altă lume, chestie care mă fermeca nespus. Am invitat-o pe Rebecca la dans în acordurile melodiei "*Moon River*". Cuprinsă de o amețeală euforică, cânta versurile, în timp ce eu o învârteam în volute largi. Parfumul ei mă învăluia și

părul îmi atingea fața, alunecam pe aripile muzicii. Totuși continuam să ezit. Prea nerăbdător puteam s-o sperii, prea precaut, puteam rata ocazia... Am lipit-o mai strâns de mine. Cum n-am întâmpinat nicio împotrivire, i-am murmurat în ureche:

— Am făcut un pariu...

— Mă întrebam când o să-mi aduci aminte.

— Chiar acum, am făcut eu, ridicând-o dintr-o mișcare.

Am purtat-o spre bancheta, unde m-am așezat, ținând-o pe genunchi. A rămas cu capul lipit de umărul meu. I-am ridicat bărbia cu o mână, ținând-o cu cealaltă de ceafă. În privirea ei stăruia o scânteie care mă deconcerta. Neliniște. M-am oprit, foarte aproape de fața ei, așteptând. O simțeam fremătând. Mi-a adulmecat o vreme pleoapele închise pe jumătate, ca un animal. Am rămas la un centimetru de buzele ei, chiar dacă ale mele ardeau. A deschis ochii larg. N-am mai văzut în ei nicio urmă de teamă. Pupilele dilatate îi devoraseră aproape irisurile de culoare violet. Simțeam sub degete pulsul zbătându-i-se pe gât. Am sărutat-o. Moliciune contra duritate, docilitate contra impetuozitate. La un moment dat am devenit probabil prea insistent, pentru că ea mi-a prins buza inferioară între dinți, fără să strângă, doar ca un avertisment, înainte de a mi-o elibera. Am slăbit presiunea. Pentru un moment s-a îndepărtat. S-a ridicat și, în picioare, m-a privit cu insistență. Obrajii și ochii îi erau în flăcări. A inspirat adânc și apoi s-a așezat în brațele mele, încălecându-mă. S-a lipit fără ezitare de mine și mi-a răspuns la săruturi unduindu-se și cabrându-se ca o trestie.

Germania, 1945

În cele cinci ore cât dură călătoria, Marthe nu lăsă pe nimeni să atingă bebelușul, în afara lui Anke. În momentul în care, la gara din Berlin, unul dintre șefii de tren, amuzat de șoseta pe care copilul o avea pe cap, și-a permis să i-o dea jos și să-l mângâie pe creștet, Marthe i-a prins mâna și i-a mușcat-o până la sânge. Agresiunea a iscat un scandal din care cele două femei au scăpat cu greu. După o îndelungă așteptare, în timpul căreia au devorat o parte din pâine și din cârnații uscați cu fasole, urcară în sfârșit în vagon. Acest mijloc de transport se dovedi însă și mai dificil decât camionul. Trenul se oprea neîncetat pentru controale, din cauza stricăciunilor de pe calea ferată ori a diviziilor militare în retragere. La patruzeci de kilometri de Peenemünde, li se interzise să meargă mai departe. Puținii pasageri coborâră în gara pustie din Züssow și rămaseră acolo, privind trenul care se întorcea la Berlin. Marthe hotărî să continue drumul pe jos. Spera să întâlnească vreo mașină care să accepte să le ducă până la baza militară. Frigul le ardea urechile, nasul, obrajii, bărbia și degetele. Duceau copilul pe rând, în spate sau pe piept, într-o plasă pe care o găsiseră pe marginea drumului. Micul Werner se lăsa legănat în hamacul improvizat, încotoșmănat în mai multe rânduri de scutece și în șalul peste care Marthe îi pusese un pulover gros. Puținele vehicule pe care le întâlneau se îndreptau toate spre sud. Încercară să oprească un Volkswagen în care erau doi soldați, vrând să-i roage să-l contacteze pe doctorul von Braun ca să vină în întâmpinarea lor, dar mașina le ocoli, însoțită de înjurăturile Marthei. Mergeau deja de ore întregi și fiecare mușchi le durea îngrozitor. Anke sfârși prin a se așeza pe marginea șoselei.

Rămaseră acolo, înghesuite una într-alta. Soarele începea să apună. Se porni o ploaie ușoară. Dar cele două femei nu mai avură forța să meargă să caute vreun hambar în care să-și petreacă noaptea sau măcar un copac sub care să se adăpostească. Se făcuse aproape de tot întuneric când un țăran în trecere le urcă în șareta trasă de un cal la fel de bătrân ca el însuși. Pasagerele îi spuseră că vor să ajungă la Peenemünde, iar el se mulțumi să scoată un șuierat neîncrezător.

— Îi plin de ruși p-acolo, drăguțele mele, s'teți sigure că acolo vreți să ajungeți?

— Sigure, îi răspunse Marthe.

Bătrânul își aminti că nevasta băcanului din Mölschow mai avea încă furgoneta de aprovizionare. Gretel, care ținea singură băcănia de când soțul ei fusese mobilizat, le primi cu amabilitate în timp ce bătrânul își văzu mai departe de drum. Nu erau vremuri în care să te prindă noaptea pe afară. Casa lui Gretel era și ea baricadată.

— Nu mai deschid obloanele nici măcar în timpul zilei, le explică femeia.

Era o roșcată cu fața jovială și un ten de păpușă, alb, cu o ninsoare de pistrui pe obraji. Sprâncenele arcuite peste măsură îi dădeau un aer mirat, de adolescentă, în ciuda celor patruzeci de ani pe care îi avea. Mölschow se găsea în apropierea bazei militare. Marthe ar fi vrut să se îndrepte într-acolo fără întârziere. Gazda o privi cu un aer consternat:

— Veniți de departe, nu?

— De la Dresda.

Imaginea orașului pustiit păru să aducă un curent de aer rece în bucătăria în care cele trei femei stăteau așezate. După un lung moment de tăcere, Gretel reluă:

— Nu știați că nu mai e nimeni la Peenemünde?

— Cum nimeni? izbucni Marthe.

— De două zile am tot văzut trecând zeci de camioane și mai multe trenuri cu materiale. Au fost trimiși în sud, de frica rușilor. Au luat totul cu ei.

— Imposibil!

— Ne-au lăsat fără niciun fel de protecție, dar eu nu am de gând să mă dau bătută prea ușor, afirmă Gretel, arătându-le cele două carabine de pe bufet.

Marthe se gândi că pușcoacele alea nu aveau să apere prea multă vreme băcănia de barbaria rușilor, iar Anke nu mai avu puterea decât să se sprijine pe masă, cu capul pe mâini. Micul Werner începu să plângă. Gretel vru să-l ia în brațe. Dar până să ajungă la el, Marthe i se puse în cale:

— Mă ocup eu, o atenționă sec.

Aerul ei amenințător o făcu pe femeie să dea înapoi. Îi spuse apoi pe un ton care se voia liniștitor:

— Trebuie să vă recăpătați forțele. Hai să mâncăm ceva. O să vă instalez în camera fratelui meu mai mic, iar mâine, dacă tot o să mai vreți, o să vă duc la Peenemünde. Ca să vă convingeți că spun adevărul.

— Dar unde au plecat exact?

— În Alpi. Ar fi trebuit să fie un secret, dar toată lumea o știe...

Le servi cu niște supă de grâu, cu puțin jambon și varză, apoi le ajută să-și îngrijească picioarele înghețate, spălându-le cu apă caldă și săpun negru, ungându-le cu grăsime și bandajându-le. În noaptea aceea, în timp ce bebelușul dormea și ele împărțeau același pat, Marthe o luă pe Anke în brațe. Tânăra femeie tremura de frig și de spaimă. O liniști, așa cum o făcuse și cu Luisa de atâtea ori. Când Anke începu să respire regulat, Marthe rămase trează. Se gândea la cumnata ei dispărută. Totul se întâmplase doar cu două zile în urmă. Cu câteva zeci de ore mai înainte, Luisa fusese un trup cald, întreg, viu. Marthei nu-i venea să creadă. Din momentul în care se opriseră din drum, imaginile și gândurile sordide începuseră s-o asalteze. Și Anke avea fantomele ei. Se gândea tot timpul la copil, așa cum Marthe se gândea la Luisa, dar niciuna dintre ele nu vorbea despre asta. Când venea vorba despre supraviețuire, nu dădeau voie tristeții

să le copleșească. În timpul nopții își împletiră brațe, gambe, picioare și mâini. Reconfortate de căldura reciprocă, își schimbau din când în când poziția, dar se grăbeau imediat să se atingă din nou. Micul Werner se trezea la intervale regulate și Anke îl alăpta cu gesturi automate. Marthe îl schimba și apoi se așezau din nou în pat, lipindu-se una de alta fără fasoane. Anke adormea la loc, dar Marthe nu reușea imediat. Apoi tristețea începea să se destrame pe margini și aluneca la rândul ei în uitare.

A doua zi, Anke și Werner încă nu se treziseră când Marthe ieși din cameră. Le lăsă un bilet. Împreună cu Gretel bău o ceașcă de cicoare fierbinte și devoră două bucăți de pâine cu brânză de oaie. După ce spălară vasele, gazda acceptă s-o ducă la bază. Oricum nu mai deschisese magazinul din momentul în care militarii și oamenii de știință plecaseră din zonă. Era prea periculos. Urcară în camioneta veche. Maneta de viteză nu mai avea capăt, care fusese înlocuit cu o bucată de lemn meșterită în formă de minge. Curând apăru la orizont Marea Baltică. La intrarea în baza militară nu mai era nimeni. Nici măcar bariera de securitate nu mai era lăsată. Înăuntru era vraiște. Nu rămăseseră decât indicii ale unei plecări precipitate. Marthe văzu bidoane metalice pline cu hârtii pe jumătate arse. Grămezi de proiecte distruse parțial zăceau pe jos, zburând de colo-colo la cea mai ușoară adiere de vânt. Obiecte personale aruncate peste tot. Birouri întoarse cu fundul în sus, linii de montaj abandonate, instrumente aruncate unele peste altele în remorci părăsite. Ultimul convoi de materiale plecase cu două zile în urmă, după cum afirma singurul om rămas acolo. Era cel mai bătrân paznic al bazei. Își îngropase nevasta cu câteva luni în urmă și nu voia s-o lase „singură". Prefera să-și aștepte acolo sfârșitul și pe ruși. Le invită pe cele două femei să bea împreună cu el puțin lapte condensat. Îi mai

rămăseseră câteva cutii. Avea să le prindă bine. Doar n-o să le lase pe mâna rușilor. În casa minusculă era plăcut. În timp ce omul pregătea laptele, Marthe începu să se țină de capul nevestei băcanului: trebuiau să ia camioneta și să plece cât de repede posibil spre sud. Înmărmurită, Gretel protestă: ce să caute ea în Alpi? Și cine să-l întâmpine pe bărbatul ei când va veni acasă? Dar magazinul? Stocul de marfă? De fiecare dată când voia să obțină ceva, Marthe dovedea o capacitate de convingere ieșită din comun. Începu să-i zugrăvească tabloul teribil al lipsei de umanitate a rușilor, ferocitatea cu care se purtau și torturile la care își supuneau victimele. Biata Gretel se făcu și mai albă decât era de obicei. Nu făcea decât să exclame „Doamne, Dumnezeule!" și „Isuse!", respirând precipitat, cu mâna pe inimă. Simțind victoria aproape, Marthe își dublă eforturile de imaginație, până în punctul în care paznicul însuși începu să se îndoiască de hotărârea pe care o luase. Se lăsă un moment dus de val, apoi își recăpătă curajul. Nu putea să-și abandoneze soția, dar cuprins de un fel de elan tragic, se alătură infirmierei în încercarea de a o convinge pe Gretel de necesitatea de a părăsi zona. El era pregătit să moară, dar ea... Avea doar patruzeci de ani, o sănătate de fier și toată viața înainte: nu putea să rămână! El, ca bărbat, putea spera la o moarte ușoară. Un glonț și gata! Pe când Gretel... o femeie ca ea... Plină de viață, cu părul acela superb, Dumnezeu știe ce aveau să-i facă sălbaticii ăia înainte de a o executa. Nefericita părea pe punctul de a leșina, fără să mai ia în seamă complimentele lui. Îi mulțumi paznicului în grabă și se urcă în camionetă, urmată de Marthe. Neatentă la mers, Gretel părea totuși să-și cunoască foarte bine mașina, pe care o conducea în viteză pe drumurile de țară. Vorbea fără întrerupere, ca și cum vorbele ar fi ajutat-o să-și alunge fantomele angoaselor ce se legau în primul rând de necesitatea de a face rost de provizii și de combustibil. Mai avea în beci cinci canistre de benzină — lucru rar în vremurile acelea —, dar care nu erau suficiente că să ajungă în Alpi. Trebuia

să mai facă rost pe drum, ceea ce, cu toate rechizițiile și bombardamentele, avea să fie o sarcină infernală. Ajunse la Mölschow, o informară pe Anke despre hotărârea lor. Aceasta păru în primul rând ușurată că nu erau obligate să meargă pe jos. După periplul din ajun, fiecare pas era o încercare. Învârtindu-se ca o tornadă, Gretel începu să-și mute în camionetă jumătate din casă. Marthe se văzu nevoită să-i domolească avântul:

— N-avem nici timpul, nici benzina necesare.

Femeii i se rupea sufletul să-și lase în urmă mobilierul, rochia de mireasă în care nu mai intra de multă vreme, colecția de romane de dragoste moștenită de la mama ei, prăjitorul de pâine pe care tatăl ei i-l făcuse cadou înainte să moară, ori colecția de figurine de porțelan. Reuși totuși să le convingă pe tovarășele sale de drum să ia toată marfa, care urma să le servească și drept monedă de schimb.

— Toate lucrurile astea riscă să ne creeze și probleme. O să atragă hoții... O să ne omoare pentru nimic, se neliniști Marthe.

Gretel rămase fermă pe poziție. Poate nu știa prea multe despre ruși și despre atrocitățile de care erau capabili, dar în materie de comerț nu primea lecții de la nimeni. Camioneta avea fundul dublu și un plafon fals. După multe încercări nereușite, Gretel îl rugase pe fratele ei mai mic, care lucrase la un service auto, să i le instaleze. Asta înainte cu doar câteva săptămâni de plecarea lui pe front.

— Era doar un puști... suspină ea.

Era pregătită să le spună întreaga poveste, când privirea întunecată a Marthei o opri. Se rezumă doar la:

— Când l-am văzut plecând, mi s-a rupt sufletul.

Marthe îi puse în brațe un pachet cu pături. Nu era momentul pentru sentimentalisme. Lucrurile importante fură ascunse în cele două ascunzători din față: benzina, câteva cartoane cu sticle de bere, o ladă de *schnaps*, un sac de pește uscat și unul de cartofi, cele două jamboane rămase, conserve de tomate, fasole, legume

în oțet, sfeclă roșie, anghinare, zahăr și ultimele cutii de biscuiți. În spate mai îngrămădiră săpun, haine, chiar un sac de dormit, fulare și căciuli. Poveștile Marthei despre posibilele atentate la virtute o făcură pe Gretel să-și tragă pe sub rochie două perechi de pantaloni de-ai soțului ei. Le implorâ și pe tovarășele ei să facă la fel, așa că, dornice să nu piardă timpul cu discuții inutile, Anke și Marthe își puseră câte o pereche de pantaloni scurți pe care soțul ei îi folosea la vânătoare. Îmbarcară de asemenea tot arsenalul de carabine și muniție și se înarmară fiecare cu câte un cuțit serios. Marthe preferă să-l păstreze pe cel pe care îl ținea tot timpul pe coapsă. Când aflase de moartea lui Kasper, avusese de gând să-l arunce, dar apoi se răzgândise. În ultimul moment, Gretel insistă să mai ia și o undiță. Anke îl alăptă pe Werner. Marthe îl puse apoi în coșul lui și porniră la drum.

Încercau să meargă pe urmele lui von Braun. Se opreau prin sate și întrebau de convoiul militar. O astfel de desfășurare de oameni și de vehicule nu putuse trece neobservată și reușiră să afle ceea ce doreau fără prea mare dificultate. Gretel și Marthe conduceau pe rând. Anke, care nu știa să conducă, avea grijă de copil. Werner era foarte cuminte. Singurul lucru care îl făcea să se agite era foamea. Dacă în secunda în care dădea semne, Anke nu îi punea sânul în gură, mașina se umplea de țipete de un volum surprinzător pentru o creatură atât de mică. Cele trei femei se deplasau pe cât de repede le permitea motorul vechi. Încercau să evite numeroasele baraje, iar atunci când nu reușeau să le ocolească, se resemnau să negocieze. Erau momente de mare tensiune. Nu aveau niciun permis de trecere și nu le rămânea decât să încerce să-i înduplece pe ofițerii însărcinați cu controalele, explicându-le că fugeau din calea rușilor dorind să ajungă la soții lor în Sud. După ce le inspectau camioneta fără

să găsească nimic, chiar și cei mai neînduplecați dădeau semne de îngăduință când Gretel le întindea „ultima sticlă de bere pe care o mai avea" și pe care o păstra la picioare.

— Astea sunt mult mai eficiente decât orice hârțoagă! jubila femeia.

După primii două sute de kilometri înțesați cu valuri de refugiați, drumurile începură să fie mai libere. Femeile evitau rutele principale, care aveau cele mai mai șanse să fie bombardate. De la un baraj la altul, puteau chiar să-și închipuie că sunt în vacanță. În prima noapte, lungite în remorcă, cu puștile încărcate la îndemână, dormiră pe podeaua camionetei ascunse într-un garaj abandonat. În noaptea următoare se adăpostiră într-o pădure, unde Gretel își găsi cu greu somnul. Trebuia să facă pipi cu disperare, dar nu îndrăznea să iasă și trăgea cu urechea la zgomotele pădurii, ferm convinsă că aveau să sfârșească toate trei devorate de bestii sălbatice. După o rezistență înverșunată, cedă unui somn populat de vârcolaci în uniforma Armatei Roșii, care îi dădeau jos cele două perechi de pantaloni pentru a o supune la o mie de torturi, care în vis nu-i displăceau chiar cu desăvârșire. A doua zi, în crângul în care reuși în sfârșit să se ușureze, roși la amintirea „încercărilor" din vis.

Cele trei femei își continuară drumul. Reușiră să scape ca prin minune dintr-un schimb de focuri ale cărui cauze nu reușiră să le deslușească. Unul dintre gloanțe traversă caroseria și perforă, în ascunzătoarea ei, ultima canistră de benzină. Salvară ce se mai putea salva, dar după câțiva zeci de kilometri rămaseră fără combustibil. Gretel era la capătul răbdării. Pentru a se aproviziona la una dintre puținele benzinării încă autorizate, le-ar fi trebuit tichete de rație, pe care ele nu le aveau. Cineva le îndrumă spre una dintre pompe. Un adolescent foarte drăguț de altfel, refuză să le servească. Încercară cu lingușiri, dar degeaba: fără tichete, fără benzină. Lui Gretel îi trecu prin minte — mă rog — dacă ar fi fost imperios necesar — în lipsă de altă soluție — că ar fi putut să-și sacrifice

virtutea cu puștanul ăsta încăpățânat, în schimbul unei canistre. Așa că încercă să-i dea de înțeles, dar tânărul preferă jambonul pe care Marthe îl scotea chiar în clipa aceea din camionetă. Începu să saliveze la simpla lui vedere, bucurându-se în avans de fericirea pe care avea s-o încerce mama lui când urma să-i arate trofeul. Era atât de mulțumit de prada lui și de promptitudinea cu care își lăsase la o parte principiile, încât de-abia observă cum cele trei femei își umplură ochi rezervorul și cele patru canistre care scăpaseră de tirul de mai devreme. Două zile mai târziu, după încă o noapte petrecută în pădure, în timpul căreia vârcolacii fuseseră înlocuiți în imaginația lui Gretel de tineri întreprinzători, cele trei prietene văzură ridicându-se înaintea lor zăpezile albastre ale Alpilor.

Marthe, Anke și Gretel străbătură regiunea în lung și-n lat: nici urmă de savanți. După patru zile de căutări zadarnice, aflară în sfârșit cauza dispariției acestora. Un conflict de autoritate izbucnise la cel mai înalt nivel în ceea ce mai rămăsese din Reich. Echipele din Peenemünde fuseseră apoi mutate în centrul țării, în apropiere de Nordhausen, unde își stabiliseră cartierul general într-o uzină în care se construiau V2. Marthe visa să plece înapoi, dar curând înțelese că, de data asta, călătoria era imposibilă. Micul Werner făcuse o bronșită care, în cazul unui prunc de câteva zile, excludea orice deplasare. Femeia intră în panică. Febra copilului căpăta dimensiunile unei drame. Încerca să pară calmă, dar simpla idee că infecția putea să se agraveze o aducea în pragul nebuniei. Fu nevoită să recunoască faptul că o altă călătorie ieșea din discuție. Dacă era să dea crezare zvonurilor care se răspândeau din localitate în localitate, sfârșitul era aproape. Obligate să se oprească și să-și găsească un acoperiș deasupra capului, cele trei femei se hotărâră să rămână la hanul Kaiserhof din Oberammergau. Închiriară două camere în schimbul serviciilor. Gretel, excelentă bucătăreasă, i se alătură patroanei la bucătărie. Marthe servea în sală, iar Anke nu făcea nimic în afară de a zâmbi clienților și de a avea grijă de Werner când fosta infirmieră era ocupată. Micuțul se simțea rău.

Marthe îl ungea pe piept cu un unguent gras pe bază de rozmarin și îl lovea ușor pe spate ca să-l ajute să tușească și să expectoreze. Îi scăzu febra făcându-i baie în apă caldă pe care o răcea progresiv și punându-i la tâmple rondele de cartofi peste care lega o cârpă umedă. Werner se înroșea, se sufoca, plângea și sfârșea prin a adormi, epuizat de boală și de rezistența pe care o opunea tratamentelor. După patru zile critice, starea lui începu să se amelioreze, spre ușurarea clienților care nu reușeau să închidă un ochi. În scurt timp, reuși chiar să le câștige simpatia. Abia restabilit, puse la punct o operațiune de învăluire, punctată de zâmbete și de fețe adorabile, menită să-i farmece și să-i aducă pe cei din jur la picioarele sale.

— Micuțul ăsta are o rezistență incredibilă, remarcă Gretel.

— E ceva de groază! fu de părere și patroana.

Werner deveni mascota hanului. Trecură cinci săptămâni. Veștile care circulau nu aveau nimic liniștitor, dar activitatea intensă le făcea să uite de griji. Toată lumea de la Kaiserhof muncea pe brânci, toți trăind cu impresia că acea stațiune de schi cu aer bucolic era cumva ferită de vacarmul lumii din afară. Roadele pământului le permiteau să trăiască decent. Marthe renunțase, pentru moment, la ideea de a-l găsi pe Johann. Se ruga la Dumnezeu să-l țină departe de orice rău, așa cum o făcea și pentru Werner. Și, de data asta, Atotputernicul părea s-o audă.

Într-o după-amiază, după masa de prânz, Marthe, Gretel, Anke și patroana se odihneau într-un colț al sufrageriei, când infirmiera recunoscu plină de stupoare intrând în încăpere silueta masivă și totuși tinerească a lui von Braun. Inginerul purta o manta de piele maro, care nu-i masca totuși umărul și brațul stâng puse în ghips. Se uitară unul la altul suprinși:

— Marthe! În sfârșit! exclamă von Braun grăbindu-se spre ea. Ce ușurare! Cu toate veștile îngrozitoare despre Dresda, muream de îngrijorare. Și apoi am aflat despre trei femei care călătoreau cu un nou născut, întrebând peste tot de mine și de Johann Zilch... Și Luisa? adăugă el.

Durerea care contractă fața lui Marthe îi dădu răspunsul la întrebare. Rămase un moment nedumerit, apoi, înțelegând, se lăsă să cadă lângă ea pe bancă.

— În bombardament?

— Da.

— Și copilul?

— E aici, îi zise Marthe, luându-l din brațele lui Anke ca să i-l arate. Îl cheamă Werner.

Inginerul se uită la el emoționat:

— Luisa voia să-i fiu naș.

Încercă să ia copilul cu brațul liber. Marthe nu-i luă în seamă gestul. Neajutorat, von Braun se mulțumi să atingă piciorușul copilului cu două degete, ceea ce nu-i conveni infirmierei, dar consideră că, în calitate de viitor naș, era un privilegiu pe care nu i-l putea refuza. Bărbatul contempla această nouă viață care se agita în fața lui.

— Sărmanul Johann, bietul meu prieten, suspină el încruntându-se. Se simte și așa destul de rău.

— Ce s-a întânmplat?

— Temnicerii l-au bătut și l-au lăsat să moară. Cel puțin asta am crezut noi, când l-am găsit. N-am spus nimic în telegramă, ca să n-o supăr pe Luisa. Acum își revine, încet-încet. Memoria i-a fost afectată...

— Cât de tare?

— Nu-și amintește părți însemnate din cercetările noastre, nici de evenimentele din ultimii ani. E ca și cum viața lui s-ar fi oprit în urmă cu cinci ani. În momentul căsătoriei.

Cum Marthe rămase mută, bărbatul îi mărturisi:

— Contam pe Luisa să-l ajute. Un cuplu atât de frumos, se iubeau așa de mult... și acum micuțul ăsta... Ce nenorocire! suspină el din nou.

Abătut, îi ceru patroanei o tărie. Comandă apoi pentru toată lumea. Le chestionă pe cele trei femei în legătură cu

călătoria lor și i se păru un miracol că ajunseseră vii și nevătămate până în Bavaria.

— Când mă gândesc prin ce ați trecut!

Își termină băutura vizibil deprimat și mai comandă un pahar:

— Și dumneavoastră? se interesă Marthe arătând spre ghipsul care imobiliza umărul și brațul savantului.

— Un accident de mașină la puțin timp după ce am plecat din Peenemünde. Am mers toată noaptea. Șoferul meu a adormit... Am avut totuși noroc!

— De ce ați plecat din Nordhausen? se miră Marthe. Credeam că v-ați stabilit la uzina V2 de acolo...

— Acum trei zile, din ordinul generalului Kemmler, tot comitetul științific a fost obligat să plece de la baza în care ne instalaserăm. Ne mută mereu.

Se aplecă la urechea lui Marthe și îi șopti privind neliniștit în jur:

— Cred că intenția lui Kemmler e să nu ne scape din mână, în caz că lucrurile se înrăutățesc. Ca un fel de asigurare de viață.

După arestarea lui Johann, von Braun era foarte atent. Un simplu cuvânt interpretat greșit putea să-l coste scump. Infirmiera îi aruncă o privire complice.

— Apropo de Kasper, Marthe, voiam să vă spun... Ați primit telegrama?

— Am primit-o, zise ea cu fața împietrită.

— Îmi pare rău...

— Mie nu, răspunse ea. Îl uram. Nici dumneavoastră nu-l iubeați. Din cauza lui a fost prins și întemnițat Johann, așa că tot din cauza lui a murit și Luisa, asta ca să nu mai punem la socoteală tot ce m-a făcut să îndur. În războiul ăsta sunt milioane de vieți pentru care merită să plângem, dar credeți-mă, că pentru Kasper Zilch nu e cazul.

Pe von Braun îl frapă duritatea Marthei. Apropiat al lui Johann timp de mulți ani, nu fusese totuși pe deplin conștient

de ura care îi despărțea pe cei doi frați. N-avea nicio idee despre perversitățile de care era capabil Kasper și nu putea crede că acesta din urmă contribuise la agravarea situației fratelui său închis. Izbit de violența care emana din toți porii Marthei, își goli paharul dintr-o gură și se ridică.

— Haideți! Vă iau cu mine! Suntem la câțiva kilometri distanță.

Achită nota și își aprinse o țigară. Anke și Marthe aveau puține lucruri de strâns. Gretel prefera să rămână la han. Nu voia s-o lase baltă pe patroană cu masa de seară. Cele trei femei se îmbrățișară. Chiar și Marthe părea emoționată. În vremurile acelea tulburi, când îți luai la revedere de la cineva însemna de multe ori că nu-l mai vedeai niciodată. Mercedesul lui von Braun îi aștepta în fața hanului. Cu ajutorul șoferului, inginerul își scoase larga haină de piele. Șocată, Marthe observă că purta uniforma SS și chiar și Crucea pentru Merite de Război pe care i-o conferise Hitler cu câteva luni în urmă. Infirmiera înțelegea totul cu atât mai puțin cu cât von Braun nu-și ascunsese niciodată antipatia împotriva zbirilor lui Himmler. Cu fața împietrită, urcă lângă el cu copilul în brațe. Anke se așeză în față.

În acea seară de aprilie 1945, Marthe, Anke și micul Werner Zilch se instalară la hotelul *Haus Ingeborg*, un local luxos ascuns în Alpii bavarezi, aproape de vechea graniță cu Austria. Cele mai râvnite minți luminate ale celui de-al Doilea Război Mondial se obișnuiseră repede cu împrejurimile. Von Braun rechiziționă două camere învecinate pentru Marthe și Anke. Bebelușul urma să doarmă bineînțeles cu mătușa lui. Marthe era nerăbdătoare să-l prezinte pe micul Werner tatălui său, dar și puțin neliniștită. Se gândea că Luisa s-ar fi bucurat, desigur, dar se temea că Johann o să vrea să-i ia copilul. Werner dormea cu pumnișorii strânși. Era ora la care se odihnea de obicei și Marthe prefera să vadă întâi în ce stare era cumnatul ei, înainte de a-i arăta copilul. Așa că îl lăsă pe Werner la Anke și îl urmă pe von Braun. Hotelul,

construit în întregime din lemn, era mare și cu o arhitectură complexă. Coborâră o mulțime de scări, străbătură un culoar lung pe ai cărui pereți se etala o întreagă colecție de ceasuri cu cuc, apoi urcară din nou câteva trepte și ajunseră pe un alt coridor. Se întâlniră cu doi ingineri din echipă, care o întâmpinară pe Marthe cu multă căldură. Unul dintre ei, un celibatar timid și stângaci răspunzând la numele de Friedrich, făcuse o pasiune pentru infirmieră încă de când aceasta petrecuse câteva luni la Luisa și Johann. Luisa o încurajase pe Marthe să-i dea o șansă, dar Friedrich avea o capacitate de seducție invers proporțională cu cea a creierului său. Păru deosebit de fericit s-o reîntâlnească. Von Braun o conduse pe terasa hotelului. Când zări silueta lui Johann, inima femeii o luă razna. El stătea cu spatele, sprijinit de balustradă. Avea glezna și gamba dreaptă în ghips. Capul îi fusese ras pentru a i se îngriji mai bine rănile. Cu țigara între degetul mare și arătător, fuma aparent nonșalant. Von Braun îl strigă și el se întoarse. Avea un bandaj pe ochiul stâng, dar surâse la vederea inginerului. Îi lipseau doi dinți. Von Braun se apropie:

— Johann, ți-o amintești pe Marthe?

— Sigur că da, făcu el cu un aer buimac. Bună ziua, doamnă, o salută cu o voce spartă, întinzându-i mâna.

— Poți s-o îmbrățișezi, e cumnata ta!

În momentul în care Johann se întinse spre ea, Marthe se dădu brusc înapoi și îl scrută încordată. O spaimă inexplicabilă puse stăpânire pe ea. Johann îi zâmbi ușor absent și își deschise brațele.

— Formidabil, vă recunoaște... murmură von Braun. Sunt sigur că o să-l ajutați foarte mult. Și încă nici nu l-a văzut pe micuț!...

Von Braun o împinse pe Marthe în brațele cumnatului ei. Se îmbrățișară un moment, apoi savantul îi bătu pe umăr cu afecțiune:

— Marthe, mergeți după Werner... Trebuie să-și întâlnească tatăl.

Manhattan, 1969

Îngerul meu din vise era o femeie. O explozie de contradicții care mă punea pe jar. Autoritară și supusă, dulce și pasională, Rebecca se dăruia fără rezerve, fără rațiune. În limuzina care ne ducea spre *Pierre,* unde rezervasem o cameră pentru o noapte, îi descheiasem cămașa și îmi îngropasem fața în valea catifelată a gâtului și a sânilor ei. Nu-i dădea nicio atenție șoferului care evita să se uite în oglinda retrovizoare și părea să nu-i audă gemetele. Se oferea mângâierilor mele, lungită cu capul pe portieră. Mă privea printre genele întredeschise cu ochii tulburi de dorință. Brațele ei mă strângeau cu putere. Pielea cu miros de ambră mă amețea. Când mi-am strecurat mâna în pantalonii bărbătești, am simțit sub țesătura lenjeriei intime dorința deschizându-se ca o petală. Atingerea m-a făcut să-mi pierd mințile. Eram pe punctul de a o dezbrăca, când am simțit mașina încetinind. Ajunseserăm. I-am încheiat nasturii de la cămașă pe pieptul care se ridica într-un ritm rapid. I-am înnodat cravata aproape desfăcută, sărutând-o din nou. Am coborât. Rebecca avea părul răvășit, buzele roșii și ochii împăienjeniți. Mi-am ținut haina pe braț ca să-mi maschez erecția impresionantă în timp ce traversam holul de la intrare. Trecusem să iau cheile de la cameră înainte de cină. Nu doream, în cazul în care seara ar fi fost o reușită, să diminuez entuziasmul frumoasei mele cu așteptarea întotdeauna penibilă pentru formalitățile de cazare. Am condus-o către lifturi. Părea să revină la realitate:

— Ai totul bine pus la punct..., surâse ea, în timp ce liftierul apăsa butonul pentru etajul cinci.

Rebecca s-a retras un moment în sala de baie. Am auzit-o deschizând robinetele de la cadă și de la chiuvetă. Genul ăsta de discreție m-a făcut să surâd. Am luat-o în brațe de cum a ieșit. Ea a râs și m-a ironizat:

— Nu-ți face griji. N-o să mă răzgândesc.

— Nu se știe niciodată! am intrat eu în joc, ducând-o spre pat.

I-am scos haina, cămașa și sutienul, lăsându-i în sfârșit la vedere sânii rotunzi cu sfârcuri roz, ridicate și centrate perfect, care păreau să mă privească drept în ochi. În ciuda siluetei zvelte, corpul ei degaja forță și o anumită stare brută, animalică. I-am scos cureaua și pantalonii. Mi-am îngăduit s-o admir, aproape goală, în timp ce eu eram complet îmbrăcat. Îngenuncheat pe pat, i-am sărutat picioarele, primul lucru care mă atrăsese la ea. Rebecca și le-a retras cu o foarfecă grațioasă a gambelor care m-a lăsat să zăresc, într-o fulgerare, fructul plin al feminității ei. A vrut să se ridice. Cu o mână pe piept, am întins-o din nou într-un gest de dominație. Mi-am trecut palma peste abdomenul ei ca apoi să cobor mai jos și s-o scap de cel din urmă obiect de îmbrăcăminte. Am rămas fermecat de puful blond dintre picioare. Părul fin și lins, părea că fusese proaspăt pieptănat. Mi se părea un act de profanare să-l ating. M-a lăsat s-o privesc, febrilă, apoi s-o pătrund cu degetul. Se arăta avidă sau reticentă în funcție de maniera mai mult sau mai puțin fericită în care îi exploram geografia plăcerilor. Îmi dădea ordine precise care mă deranjau într-un fel, dar efectul pe care îl obțineam îndeplinindu-i dorințele mă recompensa pe deplin. Nu încerca să se ascundă în niciun fel. Accepta să-i produc plăcere, fără să se preocupe de ceea ce aș fi putut crede despre ea. Am început să mă simt din ce în ce mai relaxat. Rebecca reacționa incredibil de spontan și incredibil de egoist. Îi plăcea s-o strâng, s-o mângâi, s-o manipulez, dar nu dădea nimic în schimb. Pe de altă parte, se arăta extrem de supusă. Când i-am luat mâna și i-am pus-o

între picioarele mele, a început să mă mângâie cu dexteritate. Talentul ei mă făcea gelos. Nici nu voiam să-mi imaginez ce învățase sau făcuse cu alți bărbați. Aș fi vrut să mi-o ia în gură, dar nu eram sigur dacă aș mai fi putut să mă controlez. Am revenit în avantaj. I-am explorat tot corpul cu mâinile și buzele, am întârziat la încheietura picioarelor și a coapselor. Cu mâinile în părul meu, se arcuia plină de dorință. Îmi cerea s-o iau în întregime. Cuvintele pe care le folosea, clare și brute, răsunau în liniștea camerei. M-am angajat într-o luptă acerbă cu mine însumi. Îi ascultam dorința și o ignoram pe a mea. Imaginea gleznelor ei în momentul în care, pe spate, cu picioarele îndoite, mi s-a dăruit; ochii în flăcări în momentul în care am pătruns-o; ea, deasupra mea, cu buclele ei blonde acoperind-o ca o mantie și atingându-mi genunchii când s-a aplecat înainte; pielea ei când am prins-o de baza gâtului... Încercam să mă gândesc la o baie în mare, în zăpadă, la gheață care să-mi potolească pojarul, dar în final am cedat, ca și ea de altfel, unei reacții în lanț care ne-a purtat pe culmi și apoi ne-a lăsat, mult timp după aceea, epuizați și în culmea fericirii.

Viața noastră împreună a început chiar din acea primă noapte. După momentul culminant, s-a ghemuit lipită de mine. Cu altele, mă simțeam sufocat imediat ce dorința îmi era satisfăcută. Îmi plăcea să dorm cu ele, dar să nu se lipească de mine și să nu-și împletească picioarele cu ale mele. Totuși, când Rebecca a făcut exact acest lucru, punându-și piciorul în îndoitura din spatele genunchiului meu și înlănțuindu-mă, gestul ei mi s-a părut încântător. Părul ei care-mi gâdila bărbia nu mă deranja. Nu se gândise niciun moment să plece acasă. Ideea că am fi putut dormi separat, după ce făcuserăm dragoste, nici nu-i trecuse prin minte. Eram tulburat de neașteptata toleranță pe care o simțeam la atingerea ei. Era de o naturalețe deconcertantă. După o îndelungă îmbrățișare, s-a întos pe o parte, și-a luat perna în brațe cu aceeași tandrețe pe care o arătase și cu câteva minute în

urmă și a murmurat: „Noapte bună!“ pe tonul cu care dai liber unui servitor. Apoi a adormit, plină de încredere în sine. Eu o priveam, fascinat de ideea de a o avea acolo, aproape de mine, atât de plină de viață și atât de accesibilă. Eram gelos pe visele ei, pe depărtarea pe care o puneau între noi, dar nu îndrăzneam s-o ating. Avea un aer copilăresc și concentrat, ca și cum ar fi dus la bun sfârșit un lucru extrem de important. Respira ușor ca o adiere. Mi se părea magnifică.

A doua zi, nici nu s-a mișcat când m-am ridicat și am făcut un duș. Nici măcar când m-am apucat să-mi caut șortul și celelalte haine în jurul patului. Indiferența ei a sfârșit prin a mă enerva. Am deschis ușa camerei, am luat ziarul pus pe podea și am închis cu zgomot. L-am citit în întregime fără ca frumoasa mea să dea vreun semn de viață. Se făcuse ziuă de multă vreme deja, când m-am lungit lângă ea și am strigat-o mângâindu-i obrazul cu un deget. Contrariată, a deschis niște ochi încărcați de somn și mi-a surâs, întinzându-mi brațul. Am îmbrățișat-o:

— Trebuie să plec...

Mirosea bine și era fierbinte:

— Să pleci unde? a răspuns ridicându-se indignată. Nici n-am luat micul dejun!

— Comandă tu ce vrei.

— A, nu! Rămâi și tu cu mine...

Aerul ei de panteră tânără mă amuza. I-am ciufulit părul:

— Vreți să fiți autoritară cu părul ăsta, domnișoară?

— Rămâi, te rog. Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei. Nu putem începe ziua așa pur și simplu... Avem nevoie de un moment de tranziție. Detest să mă confrunt dintr-odată cu realitatea.

— Vai, mica prințesă, am surâs eu... Și fusesem prevenit...

— De cine? întrebă Rebecca, trăgându-mă spre ea.

— De legiunea de inimi zdrobite de la picioarele tale.

— În sensul ăsta, nici cu tine nu mi-e rușine.

— Ai făcut și tu săpături?

A surâs și a luat meniul pentru roomservice. L-a studiat cu concentrarea unui finanțist pentru cotațiile de la Bursă.

— Ce vrei? am întrebat-o în timp ce ridicam receptorul.

Mica prințesă avea un apetit de căpcăun, la fel ca și mine. A comandat un mic dejun continental cu produse de patiserie, tartine, omletă cu somon, salată de fructe, cafea cu lapte, suc proaspăt de portocale și iaurt. Am luat același lucru, plus cartofi trași în unt. Am devorat totul plini de entuziasm. Eu am vărsat câte puțin din toate pe cuvertură. Rebecca, care trăia ca mai toți artiștii foarte mult în pat, n-a lăsat să-i cadă din farfurie nici măcar o firimitură. De la dejunul copios ni s-a făcut somn, apoi ea a avut chef de mine și eu de ea, ceea ce ne-a făcut să dormim din nou. Când ne-am trezit, ni s-a făcut din nou foame. Am ieșit să luăm prânzul, ceea ce impunea în mod logic o siestă, dar logica n-a fost cea care și-a spus ultimul cuvânt. Rebecca trebuia să se schimbe și să lucreze. Eu trebuia să lucrez și să mă schimb. Urma să ne reîntâlnim pe seară, în aceeași cameră pe care mă hotărâsem s-o păstrez pentru weekend. Am trăit în ritmul acela încă două zile. Eram neobosiți. Chestiunea financiară era singura care mă preocupa. Rebecca, obișnuită cu bani, mă lăsa să plătesc peste tot, fără măcar să-mi mulțumească. În cele din urmă a venit vremea să eliberăm camera. Printr-o serie de noi acrobații și amanetarea butonilor lui Marcus reușisem să achit nota nesimțit de mare, dar nu mai puteam rămâne la hotel. Mă temeam că ducând-o la noi acasă aveam s-o dezamăgesc. Apartamentul mic, pe jumătate transformat în birou, pe care îl împărțeam cu Marcus și Shakespeare, nu mi se părea demn de ea.

Nu puteam să debarc pur și simplu la părinții ei, dar nici nu mă înduram să mă despart de ea. Aveam impresia că ar fi fost de-ajuns un singur moment de neatenție și ea ar fi dispărut la un colț de stradă, iar neliniștea îmi era cu atât mai mare cu cât

îi văzusem deja talentele în materie de seducție. Nu părea să fie conștientă de asta, dar își petrecea fiecare zi fermecând lumea. Știa să asculte chiar și cele mai nesemnificative prostii, debitate de cele mai lipsite de importanță persoane, cu ochii plini de surprindere. Trecea prin viață cu un amestec de inocență și egoism care mă alarma și mă fascina în același timp. Cadourile și binecuvântările păreau să plouă în jurul ei. Din momentul în care își făcea apariția undeva, atrăgea toate privirile. Nu că eu aș fi fost genul care trecea neobservat. Admirația pe care o trezeam nu-mi era indiferentă, dar nici nu mă îndoiam de poftele nemăsurate pe care ea le-ar fi trezit în momentul în care aș fi întors spatele. Aș fi vrut s-o pun sub un copot de sticlă ca s-o protejez de toți și de toate, chiar și de o simplă pală de vânt, s-o păstrez doar pentru mine. Duminică, aflat în imposibilitatea de a mai plăti chiar și pentru o singură noapte în plus, am pretextat o întâlnire luni la prima oră. Ne-am sărutat îndelung într-un colțișor retras de la stradă, la câteva case distanță de locuința părinților ei. Muream de dorința de a o întreba când aveam să ne mai vedem. Cred că aceeași întrebare îi ardea și ei buzele, dar eram amândoi prea orgolioși ca s-o rostim cu voce tare. Am lăsat-o să plece. Nu mi-a îngăduit s-o conduc până la poartă.

Alpii bavarezi, 1945

Marthe invocă faptul că bebelușul dormea. A doua zi, le zise că era bolnav, la fel și următoarea. Von Braun ajunse la capătul răbdării. Îi ceru imperios să-l vadă pe Werner și când ea i-l aduse, îl luă cu forța pe brațul sănătos, ca să-l ducă el însuși la Johann. Marthe încercă să-l împiedice și savantul se supără. Femeia era de o posesivitate ridicolă. Putea înțelege că starea lui Johann o neliniștea, putea înțelege și că nu voia să-i arate copilul încă, dar Johann rămânea tatăl lui Werner, ea era doar mătușa lui — o mătușă prin alianță — așa că dorința ei de a-i împiedica să se cunoască ieșea din discuție. Aveau de recuperat câteva săptămâni, legătura dintre ei trebuia refăcută și lucrul ăsta nu se putea realiza ascunzând copilul.

— E periculos! Johann nu e el însuși, iar Werner e prea mic... protesta femeia.

— Nici măcar mie nu vrei să mi-l dai! Am observat încă de la han... Și eu sunt periculos?

— Aveți o mână ruptă, mi-a fost frică să nu-l scăpați, se bâlbâi ea.

— Ei bine, n-ai avut dreptate, mă descurc foarte bine, nu?

Marthe se văzu nevoită să recunoască că Werner, așezat pe antebrațul savantului, ca un leuț pe creangă, cu capul în palma lui mare, nu părea deloc nemulțumit.

— În cazul dumneavoastră am greșit, recunosc, dar cu Johann e altceva, insistă infirmiera.

— Chiar nu te înțeleg, își pierdu von Braun răbdarea. Ce-i reproșezi? Mi se pare că ești de o ingratitudine surprinzătoare. Ai

fost foarte mulțumită să locuiești în casa lui când te-ai depărțit de soțul tău!

— N-aveți dreptate.

— Închisoarea și lucrurile pe care le-a trăit au lăsat, da, urme asupra lui, n-o să te contrazic, dar are nevoie de timp să-și revină, să-și recupereze forțele. Nu pot decât să bănuiesc prin ce a trecut și mă și ia cu fiori. Marthe, ai puțină compasiune! Mă surprinde — nu, mă indignează chiar — că o femeie ca tine, pe deasupra și infirmieră, nu poate manifesta niciun pic de milă pentru bietul om.

Protestele tinerei femei nu reușiră să-l îmbuneze. Savantul era extrem de furios:

— Marthe, dacă ești convinsă că întreaga mea echipă îi vrea răul acestui copil, ești liberă să pleci. N-am niciun drept să te împiedic, dar n-o să-ți dau voie să-mi iei finul.

Marthe păru să-și revină în simțiri. Nici nu se punea problema să renunțe la Werner, iar von Braun era cu ochii pe ea. Îi prevenise pe SS-iștii care păzeau hotelul să n-o lase să iasă singură cu copilul și, pentru un plus de siguranță, îl rugase pe Gunther, șoferul lui, s-o țină și el sub observație. Nici seara nu putea face măcar trei metri fără să fie însoțită de câinele ăla de pază pe două picioare. Friedrich, cavalerul ei preasupus, n-o slăbea nici el nicio clipă. Și pentru că nu reuși să se descotorosească de cei doi, îi transformă în sclavii ei personali. Îi cărau lucrurile, îi aduceau ceaiul ori puloverul când simțea curent sau pe Anke când venea ora de alăptat. O lăsau să câștige la cărți, chiar dacă Friedrich avea o memorie fotografică ieșită din comun, de frică să nu se bosumfle dacă ar fi pierdut. Îl legănau pe Werner ore întregi și, când acesta începea să plângă, infirmiera îi punea să cânte pe două voci. Marthe era deci extrem de bine tratată, dar din momentul în care îl lua pe Werrner în brațe, devenea prizonieră.

Johann păstra distanța. Von Braun insista să se intereseze de fiul lui, dar când se apropia de el, copilul începea să urle.

Torturile la care fusese supus îl goliseră pe cercetător de personalitate și de emoții. Făcea doar ce-i cerea șeful și prietenul său. Încerca să întrețină conversații curtenitoare și distante cu ceilalți membri ai echipei, dar rămânea absent. Își petrecea zilele fumând, cu privirea în gol, pe terasa hotelului. Optimist din fire, von Braun era de părere că timpul avea să închidă toate rănile.

Pe de altă parte, Marthe nu-și mai găsea somnul. În fiecare seară închidea obloanele, încuia ușa și trăgea comoda în dreptul ei. Pusese leagănul lui Werner între patul ei și perete, departe de fereastră. Nu se odihnea mai mult de o jumătate de oră și ținea permanent cuțitul sub pernă. Anke era prima care condamna atitudinea prietenei sale. Doica se raliase imediat noii autorități și se arăta gata de orice ca să le facă pe plac lui von Braun și echipei lui. Stătea la taclale cu un aer reprobator cu celelalte femei din grup, în legătură cu „incalificabila atitudine a Marthei". Soțiile savanților își manifestaseră prompt preferințele. Anke avea meritul de a fi docilă și măritată, pe când Marthe era văduvă, liberă și imprevizibilă. O tratau pe prima cu condescendență și pe a doua cu animozitate. Caracterul Marthei și mai ales statutul ei de celibatară le treziseră o reacție de respingere aproape instantanee. Cele care o cunoscuseră pe când locuise la Johann nu-i păstrau o amintire tocmai caldă — lipsită de orice urmă de amabilitate, ziceau ele. Fără să mai vorbim de felul în care naiva de Luisa o lăsase să se învârtă în jurul bărbatului ei. Era suficient să vezi devotamentul pe care Marthe i-l inspira lui Friedrich, ca să înțelegi de ce era în stare intriganta aia. O! Știm prea bine cum acționează stricatele de teapa ei, niște mironosițe în care nu trebuie să te încrezi și care îi fac s-o ia razna pe cei mai responsabili și mai cinstiți tați de familie. Anke le ținea isonul, plângându-se de toate suferințele prin care trecuse din cauza ei. Le descria firea ei autoritară și egoistă. Plângându-și soarta, își scotea pantofii ori de câte ori avea ocazia, ca să le arate picioarele rănite:

— Şi iată cum am fost răsplătită. Fără mine, Werner nici n-ar fi supravieţuit şi totuşi, îmi era atât de greu să-l alăptez, după ce Thomas al meu, drăgălaşul şi iubitul meu Thomas, tocmai se transformase în înger.

Soţiile se arătau scandalizate: ce femeie rea, îngrozitoare; cu câtă forţă morală se sacrificase biata Anke. Schimbau apoi priviri pline de modestie, hotărâre şi emoţie. Se extaziau de propria lor generozitate, de propriul bun-simţ şi de suferinţa pe care o împărtăşeau. Cu zelul neruşinat al celor care vor să fie acceptaţi, Anke profita de momentele în care alăpta, ca să-l ducă pe Werner la tatăl său, care îl gâdila fără măsură, până când, Marthe, furioasă, venea să recupereze copilul.

Cu excepţia acestor tensiuni şi a sabiei lui Damocles pe care SS-iştii o ţineau deasupra preţioşilor lor neuroni, oamenii de ştiinţă trăiau ca într-un fel de vacanţă. Câtă vreme Germania aşa cum o cunoscuseră ei nu înceta să se prăbuşească, ei îşi petreceau timpul jucând şah şi cărţi. Ascultau radioul şi se relaxau pe terasa hotelului. Priveau spectacolul Alpilor acoperiţi de zăpadă şi profitau de un soare binefăcător de primăvară. Nu le lipsea nimic, dar erau conştienţi că soarta lor şi a lumii întregi era pe cale să se pecetluiască în curând. Când rămâneau singuri, conversaţiile lor se învârteau în jurul celor mai bune soluţii prin care să-i convingă pe SS-işti să se predea — în loc să fie anihilaţi — asta dacă nu se pierdeau în ipoteze legate de care dintre duşmani aveau să ajungă primii la ei. Americanii, însoţiţi de englezi şi de francezi, erau undeva în vest şi sud, în timp ce ruşii se găseau mai departe, spre est. Fiecare dintre aceştia îi căutau cu înfrigurare. Ceea ce însă nu ştiau oamenii de ştiinţă era că numele lor figurau în capul listei întocmite de serviciile de informaţii britanice, cu scopul de a identifica şi sustrage „creierele" Reichului de sub nasul Rusiei, convertite deja într-un adversar. Auziseră totuşi vorbindu-se despre colegi care dispăruseră de pe-o zi pe alta fără urmă. Pe de altă parte, agenţilor care străbăteau ţara în lung şi-n lat ca să pună mâna pe

von Braun, pe Johann și pe colegii lor, nici nu le trecea prin cap că țintele lor s-ar fi putut găsi doar la câțiva kilometri distanță.

Târziu, în noaptea de 1 mai 1945, mica echipă, instalată în salonul albastru, se delecta cu lichior Jägermeister ascultând Simfonia a VII-a de Anton Bruckner, când programul muzical al radioului fu întrerupt cu brutalitate ca să se anunțe moartea Führerului. Savanții și soțiile săriră de la locurile lor și se adunară în jurul aparatului. Cu vocea tremurând, jurnalistul anunța că Adolf Hitler pierise la datorie după o luptă înverșunată pe ruinele Berlinului, împotriva hoardelor bolșevice. Ce șoc uriaș! Chiar dacă în ultimele săptămâni se rugaseră pentru un asemenea deznodământ, oamenii fură prinși în vârtejul incertitudinilor. Unii dădură frâu bucuriei, dar se văzură temperați de naționaliști. Să te bucuri de moartea Führerului era o atitudine lipsită de patriotism. Anke izbucni în lacrimi. Se simțea orfană, abandonată și se lamenta pentru dispariția farului lor călăuzitor. Alte femei începură și ele să plângă, terorizate de ceea ce avea să li se întâmple. După ce merseră la culcare, Marthe o auzi o bună bucată de vreme pe Anke văicărindu-se în camera ei, fără să simtă însă dorința de a o liniști. Acele ultime săptămâni fuseseră pentru ea o revelație. Suntem tentați să credem că persoanele timide și șterse sunt și drăguțe, când în realitate sunt doar slabe. Nu vă lăsați înșelați! Vă vor înjunghia pe la spate cu prima ocazie, pentru a-și răzbuna propria mediocritate. Din fericire, Werner se putea lipsi de Anke. Mânca deja carne pasată, piureuri și compot. Marthe ar fi vrut să se îndepărteze cât de mult posibil de țara aceea și de trecut. Își dorea s-o ia de la zero și să-și construiască altundeva o viață mai bună. Trebuia doar să găsească modalitatea să plece, lucru extrem de dificil, care îi preocupă și pe ceilalți locatari ai hotelului, o bună parte din noapte.

La etajul de sub ea, von Braun reflecta la cea mai potrivită strategie pentru a se pune la adăpost pe sine, echipa și visurile lui despre rachete spațiale. Lungit pe spate, cu brațul în ghips

înțepenit în poziție verticală, așezat pe marginea patului sau învârtindu-se prin cameră, își simțea creierul fierbând. Se agită, fumă trei pachete de țigări și întoarse pe toate fețele zeci de idei, până când reuși să ia decizia ce se impunea.

A doua zi, chemă pe toată lumea la o întrevedere. Numărătoarea inversă începuse. Moartea lui Hitler îl eliberase de ultimele reticiențe de natură morală și produsese haos în rândul gardienilor care îi păzeau. Cel mai important era să nu cadă în mâinile rușilor. Poveștile despre torturile la care bolșevicii îi supuneau pe prizonierii germani ajunseseră să-i îngrozească pe acești savanți pe care munca forțată în uzina lor din Dora — unde sclavii mureau cu miile — nu reușise, până în urmă cu câteva săptămâni să-i deranjeze peste măsură. Von Braun voia să se predea americanilor. Membrii echipei se hotărâră să-l urmeze, în afară de doi cercetători care optară pentru soluția rusească. Marthe se gândea să profite de degringolada generală ca să fugă cu bebelușul, pe jos dacă era nevoie, în munții pe care primăvara îi făcea mai puțin periculoși. Nu avu șansa.

Infirmiera era singura, în afară de Magnus von Braun, fratele mai mic al inginerului, care vorbea corect engleza. Von Braun știa că americanii erau cei mai aproape de ei. Îi trimise pe Marthe și pe Magnus în cercetare. Scăpând de paznici, aceștia străbătură pe biciclete drumul în pantă abruptă care cobora spre Austria. La fiecare curbă, aveau sentimentul că-și riscau viața. Dacă SS-iștii i-ar fi văzut plecând de la hotel, ori mai rău, dacă i-ar fi descoperit vorbind cu soldați străini, nu ar fi ezitat să-i împuște. Bicicleta lui Magnus rămase fără frâne. În vale, cei doi zăriră o companie a Diviziei 44 antitanc a armatei americane. Magnus se hotărî să se angajeze într-o acțiune disperată. Se lansă spre ei cu bicicleta în viteză, neștiind cum sau dacă o va putea opri și îi interpelă într-o engleză stâlcită:

— Sunt Magnus von Braun, fratele meu e inventatorul dispozitivelor V2. Vrem să ne predăm.

În clipa în care americanii își dădură seama că cei doi nu erau înarmați, acceptară să stea de vorbă cu ei. Magnus și Marthe trebuiră să facă apel la toată abilitatea lor ca să-i convingă că inventatorii celebrelor V2 erau acolo pe munte și cereau să stea de vorbă cât mai curând cu generalul Dwight Eisenhower. Un tip negricios și mititel cu aer periculos, pe nume Fred Schneikert, din Wisconsin, hotărî să-i ducă la cartierul general CIC[5], care își stabilise Cartierul General în orașul Reutte. Acolo, locțiitorul comandantului, locotenentul Charles Stewart, chiar dacă neîncrezător, se hotărî să nu rişte pierderea unuia dintre cei mai căutați oameni de știință ai momentului. Așa că le puse la dispoziție patru oameni și două mașini apoi le spuse celor doi să-l aducă pe von Braun. Între timp, majoritatea SS-iștilor care păzeau hotelul își abandonaseră uniformele și fugiseră. Cei rămași, sperând să-și salveze pielea, îl lăsară pe von Braun să plece la întâlnirea cu americanii. Târgul fu încheiat a doua zi în biroul lui Charles Stewart la un mic dejun cu omletă cu șuncă, pâine albă cu dulceață și cafea adevărată, marfă de lux a cărei savoare savanții aproape o uitaseră. În acea zi, gustară pentru prima dată în viață cereale cu lapte. Li se părură delicioase. Ușurați și sătui, von Braun și ai săi se predară în mod oficial autorităților americane.

[5] The Counter Intelligence Corps, Serviciul de Contrainformații al Armatei Americane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. *(N.t.)*

Manhattan, 1969

— Dacă îți spun că nu-mi pasă! a exclamat exasperată Rebecca.

— Ei bine, mie îmi pasă, m-am apărat eu.

— E chiar așa de rău? Sunt gândaci, șobolani?

— Bineînțeles că nu!

— Bine. Atunci du-mă la tine.

— Nu.

— Sau lasă-mă să plătesc eu hotelul.

— Asta nici nu intră în discuție, am spus eu categoric.

Descoperind problemele mele financiare, Rebecca îmi propusese un picnic în Central Park. Adusese de acasă un coș cu de toate, față de masă albă, pahare fine și tacâmuri, o sticlă de șampanie, terină de pește, bucăți de friptură de vită, salată de legume la grătar, chifle, brânză și bineînțeles cartofii sotați în unt pe care obișnuiam să-i mănânc reci. Și, pe deasupra, prăjitură cu ciocolată.

— Le-am cumpărat chiar eu, s-a lăudat ea cu un surâs mucalit.

— Știi să gătești?

— Nu. Nici măcar un ou. Când mă plictiseam, copil fiind, mă instalam în bucătărie și o priveam pe Patricia gătind, dar mi se interzicea s-o ajut...

— Sunt convins însă că lingeai farfuriile! am tachinat-o eu, răsturnând-o pe iarbă.

Părul ei răsfirat pe pled îi desena un soare blond în jurul feței. Eram fascinat de felul în care căpșorul acela putea ascunde

atâtea idei, dorințe, inteligență. M-a sărutat și apoi, când mă așteptam mai puțin, mi-a strecurat un pumn de iarbă sub cămașă. M-am scuturat protestând și i-am promis o bătaie la fund dacă mai îndrăznea, apoi am culcat-o la loc și am ținut-o prizonieră lipind-o de mine. A început să se plângă.

— Wern, hotărăște-te odată!

— Despre ce vorbești?

— Despre locul în care urmează să-mi satisfaci toate dorințele! Mă seduci și apoi mă lași așa... Ești ca un dispozitiv de aprindere.

— Ești aprinsă?

— Da.

— Foarte aprinsă?

— Foarte.

M-am ridicat cu un suspin.

— N-ai un atelier în care lucrezi?

— Ba da! Cum de nu mi-a trecut prin cap? E chiar deasupra biroului tatălui meu și sunt sigură că va fi absolut încântat să te cunoască... mă ironiză ea.

Rebecca știa prea bine că făceam o adevărată dramă din întâlnirea cu părinții ei. Mă ferisem să-i vorbesc despre asta, dar mica mea zurbagie delicioasă mă citea ca pe o carte deschisă. Cum eu continuam să rezist solicitărilor ei, s-a hotărât să folosească artileria grea. Exhibiționismul ei de natură sexuală mă mira, având în vedere că era atât de discretă în a-și manifesta sentimentele. Începusem să-i împărtășesc câte ceva din ceea ce simțeam, dar ea îmi zădărnicea eforturile printr-o remarcă glumeață sau râzând pur și simplu. Nu-i scăpase un cuvânt tandru la adresa mea, chiar dacă ochii, mângâierile și săruturile ei spuneau multe. A sfârșit prin a mă convinge: am acceptat s-o duc la apartament. Mi-era aproape imposibil să-i rezist. Alterna șantajul emoțional cu rugămințile copilărești, umorul cu îmbufnarea, judecata logică cu răsfățul. Exact aceleași metode, dacă

i-ai da crezare lui Marcus, pe care le foloseam și eu în relațiile cu clienții, furnizorii sau orice altă persoană care mi se punea în cale... Eram, cred, la fel de hotărâți și unul, și celălalt. În taxiul care ne ducea în centru, mă simțeam neliniștit. Ea, pe de altă parte, era încântată, hotărâtă să găsească ceva deosebit până și în cea mai penibilă cocioabă. Strada i s-a părut „cochetă", a făcut abstracție de pubelele restaurantului de la parter și a calificat clădirea drept „foarte simpatică". Scara metalică care se clătina în timp ce urcam era „un bun exercițiu pentru inimă", iar întâlnirea cu Shakespeare care ne-a întâmpinat cu gura până la urechi a făcut-o să sară în sus de fericire. După ce l-a mângâiat, a început, fără să-mi ceară permisiunea, turul apartamentului.

— O, aveți apă curentă! m-a luat peste picior intrând în baie.

A deschis fereastra care dădea într-o curte interioară sinistră și spre sistemul de ventilație al vecinului.

— Vedere tipic newyorkeză, de carte poștală, a comentat pe tonul unui adevărat agent imobiliar.

A inspectat dușul, luxoasele instrumente de ras ale lui Marcus, aranjate impecabil, pămătuful din lemn de abanos placat cu argint, lama și bolul care se asortau cu verdele faianței din jurul chiuvetei. A intrat apoi în camera lui, impecabil de ordonată:

— Pun pariu că e camera prietenului tău.

Apoi a intrat în a mea, într-o harababură de nedescris:

— Și asta e a ta! s-a amuzat.

Frumoasa mea și-a terminat inspecția la biroul pe care zăceau munți de dosare:

— Sediul social al multinaționalei, a comentat.

Apoi, în ultima încăpere:

— Doamne! O bucătărie utilată! Cu frigider și aragaz! Domnule Zilch, nu vă refuzați nimic.

Fierbeam. Dorința de a-i arăta insolentei acesteia mici de ce eram capabil îmi răscolea măruntaiele. Timpul se scurgea cu o încetineală revoltătoare. Dacă totul s-ar fi derulat așa cum fusese

prevăzut și dacă acei nenorociți de funcționari corupți n-ar fi întârziat lucrările, aș fi avut deja în cont primul meu milion. Aveam în minte chiar și viitorul proiect Z&H, un teren imens pe malul mării care mi-ar fi putut schimba în mod definitiv destinul. A simțit starea mea de frustrare și a venit să mă sărute.

— Sincer, Wern, apartamentul e în regulă.

— Suficient pentru ceea ce vreau să-ți fac! i-am servit-o eu, trăgând-o spre dormitor.

— Nu-mi oferi nimic de băut înainte?

— Nu.

— Nu sunteți prea cavaler, domnule Zilch.

— Deloc, am confirmat, întinzând-o pe pat.

— Nici foarte ordonat, adăugă ea, scoțând de sub cuvertură una dintre curelele mele care o deranja la spate.

— Altceva, prințesă a bobului de mazăre?

— A munților, te rog!

— O să mă străduiesc să vă obțin iertarea... am anunțat eu, imobilizându-i mâinile.

În pat, Rebeccăi îi plăcea stilul autoritar, iar eu aveam o tendință naturală de a-mi exercita dominația. Momentele acestea echilibrau balanța. Să o văd oferindu-mi-se, lăsându-se în voia mâinilor mele și ascultându-mi ordinele îmi dădea un sentiment de putere pe care nu-l cunoscusem cu nicio altă femeie. Îi plăceau asalturile în forță. Atât de dominatoare în viața de zi cu zi, se supunea acum cu plăcere. Îi plăcea să muște și să zgârie. O încântau jocurile în care mă prefăceam că o sufoc. O pasiona sentimentul de a fi forțată la ceva, deoarece, după cum mi-a mărturisit într-o zi, era o modalitate de eliberare. Așa că „m-a iertat" în trei reprize în orele care au urmat. Le-am numărat, chiar dacă ei nu-i făcea plăcere, așa cum nu-i plăcea nici să-i pun întrebări despre felul în care s-a simțit.

— Nu ești genul care are nevoie de complimente suplimentare, afirma ea. Ești destul de arogant și fără ele.

Îmi plăcea și felul în care știa să ignore educația pe care o primise. În focul „acțiunii" spunea clar ce voia, dar apoi, spre încântarea mea, știa să-și regăsească gingășia și ținuta. Aveam impresia că-mi dezvăluia o fațetă a ei la care doar eu aveam acces.

Pe la șase seara, l-am auzit pe Marcus întorcându-se acasă. Shakespeare l-a întâmpinat zgomotos. Prietenul meu s-a apropiat de ușă, ne-a auzit pufnind în râs și s-a retras discret în camera lui, după ce și-a pregătit tradiționalul ceai de la sfârșitul zilei. Adoptase acest obicei din vremea studiilor la un internat britanic. Pe mine nu reușise încă să mă convertească. Totuși, i-am propus Rebeccăi o ceașcă, iar ea a exclamat.

— În sfârșit! Credeam c-o să mă lași să mor de sete!

Pentru că Marcus luase singurul ceainic din casă, am vărsat jumătate de cutie de Earl Grey Twinings într-o carafă, peste care am pus apă călduță, ca să nu crape sticla. Rebecca a înghițit o gură strâmbându-se și a declarat produsul „infam". Frumoasa mea nu știa să se prefacă, chestie care o făcea să răspundă lucrurilor și oamenilor cu delicatețea unui Ferrari în plină viteză. A împrumutat un tricou și un șort de la mine și s-a dus în bucătărie ca să-și facă singură alt ceai, urmată de Shakespeare, care se învârtea în jurul ei ca un cățeluș și pentru că se îndrăgostise de ea, dar și pentru că murea de foame. M-a strigat, câteva secunde mai târziu. Nu reușea să aprindă focul la aragaz. Marcus a băgat capul în încăpere și a întrebat cu un surâs seducător:

— Aș putea să vă dau o mână de ajutor?

— Cu plăcere, a răspuns ea.

— Marcus, nu-ți mai clăti privirile, am strigat eu coborând din pat.

— Pentru moment, nu fac decât să clătesc ceainicul, mi-a întors-o el.

Am luat gustarea împreună în camera de zi. Marcus a contribuit cu biscuiți, lapte proaspăt și mere. Rebecca era pe jumătate lungită pe canapea, cu picioarele sub fundul meu, ca să se încălzească. Legătura între cei doi s-a stabilit firesc. Aveau o grămadă de cunoștințe comune. Au înșirat o serie de nume necunoscute. Frecventaseră aceleași tabere de vară și chiar același club de tenis. Fuseseră torturați de același profesor de dans, ale cărui mișcări le-au imitat pe rând, maimuțărindu-i manierele pompoase și accentul de rus alb. Li se părea ciudat că nu se întâlniseră niciodată. Eram gelos pe complicitatea lor. Marcus a evitat cu delicatețe să pomenească numele celor doi băieți cărora Rebecca le frânsese inima. Rebecca l-a complimentat pentru realizările tatălui lui. Au schimbat așa la amabilități, până când eu am hotărât să ieșim la cină în oraș. Rebecca își pătase pantalonii albi în timpul hârjonelii noastre din Central Park. A împrumutat un pulover de la mine, peste care și-a legat o cravată în chip de curea, impovizând astfel o rochie. Mi-am vârât mâinile în decolteul adânc pentru a-i atinge sânii, apoi am repetat operațiunea începând de jos. Ținuta aceea improvizată îmi oferea acces facil la orice parte a corpului ei. Ne-am început pelerinajul la *Gioccardi,* unde Paolo ne-a primit cu entuziasm. Bucuros să vadă că reușisem s-o cuceresc pe Rebecca, mi-a făcut cu ochiul complice de cum s-a întors ea cu spatele și ne-a oferit o sticlă de prosecco ca să sărbătorim. Becca a insistat apoi să trecem și pe la *The Scene*, un club foarte la modă. Reîntors din Londra, Jimi Hendrix cânta acolo în seara aceea. Frumoasa mea nu voia „să rateze evenimentul pentru nimic în lume". *The Scene* era o pivniță de mărimea unei cutii de pantofi, situată pe 46th Street, între 8th și 9th Avenues. Clubul devenise celebru de când Jim Morrison, beat mort, făcuse scandal într-o seară când trebuia să cânte Jimi Hendrix. Morrison se târâse pe scenă și, apucându-l pe Hendrix de talie, încercase să-i facă o felație în public. Acesta din urmă îl împinsese cu brutalitate, dar Morrison nu-i dăduse

drumul și rămăsese agățat de el, bălmăjind obscenități. Janis Joplin pusese punct performanței celebrului Lizard King[6], calmându-l cu o sticlă în cap, acțiune salutată cu ovații și aplauze din partea publicului. Un astfel de incident într-un oraș în continuă căutare de senzații tari, nu putea decât să transforme *The Scene* într-o Mecca a fanilor. Să intri în localul cu pricina nu era deci lucru ușor. Mulțimea se înghesuia la intrare, dar puțini reușeau să intre. Trebuia mai întâi să-l îndupleci pe Teddy, o namilă în costum de mafiot. Din momentul în care se deschisese clubul, Marcus, care știa pe cine trebuie să „ungă" și cu cât, îl avea la degetul mic. Alta era însă treaba cu Steve Paul, patronul. Era de vârsta noastră și insuportabil de arogant. Își făcuse un obicei în a-și întâmpina clienții cu salve de înjurături personalizate. Pe Marcus îl amuza, pe mine nu. Steve probabil că simțea asta, pentru că nu mă prea înghițea. În seara aceea n-am avut parte însă de nicio remarcă dezagreabilă. Rebecca a început prin a se arunca de gâtul lui Teddy, ceea ce mi-a produs un prim val de căduri, apoi a trecut în brațele lui Steve, care a lipit-o de el, sărind de pe un picior pe altul pentru un moment care cel puțin mie mi s-a părut interminabil. Date fiind aceste efuziuni, omul s-a arătat apoi aproape amabil, mi-a strâns mâna pentru prima dată de când veneam în club și ne-a ajutat să ne instalăm aproape de scenă. Totul era minuscul: sala, mesele și scaunele pe care abia am reușit să încap. Fumul de la țigări și fumigene, la care se adăuga căldura trupurilor înghesuite, creau o ceață care avea darul de a disipa atât imaginile cât și ideile. Becca era euforică. Vorbea însoțindu-și cuvintele de gesturi largi și nu reușea să se așeze, asaltată de amicii care se înghesuiau s-o salute. A căzut în brațele Lindei Eastman, o tânără și drăguță fotografă despre care lumea începuse să vorbească din momentul în care se măritase

---

6 Apelativ al muzicianului american Jim Morrison, solistul și emblema trupei The Doors. (*N.t.*)

cu Paul McCartney, apoi în cele ale lui Deering Howe, milionar obișnuit al clubului și moștenitorul tractoarelor cu același nume. Apoi a exclamat: „Andy!" și l-a îmbrățișat pe Warhol. Acesta tocmai debarcase cu întreaga curte ai cărei membri au aruncat-o pe femeia vieții mele de la unul la altul. În final, a aterizat pe pieptul lui Allen Ginsberg. Eu nu citisem niciuna dintre cărțile lui, ceea ce am ținut să precizez cu un aer posac, atunci când mi-a fost prezentat. Rebecca a început să-i laude poeziile într-o tiradă pe care m-am grăbit s-o întrerup. Am luat-o de mână, am adus-o la masa noastră și am așezat-o pe genunchii mei ca să le demonstrez băgăcioșilor ălora de talie internațională că nu era disponibilă. Ea a început să râdă, uitându-se la fața mea contrariată:

— Nu trebuie să fii gelos...

— Nu sunt.

— Toți sunt gay.

— Și ce dacă? Ți se pare o scuză?

— Îi salutam, doar atât, a suspinat ea. Deja posesiv, după doar o săptămână...

— Sunt posesiv din prima zi.

— Hoțul strigă hoțul, nu?

— Ce vrei să spui?

— Când împarți „afecțiune" în stânga și-n dreapta, ai tendința să crezi că toată lumea face la fel.

— Nu e vorba despre asta. Dar tot ce văd e că-ți petreci mai mult timp în brațele unor necunoscuți decât în ale mele.

Cum nu era în dispoziție războinică, Rebecca a râs lipindu-se de mine, dar n-a reușit să rămână în poziția aceea mult timp. Câteva minute mai târziu, era deja în picioare. Lumea a început să urle. Hendrix își făcuse apariția pe scenă. Tensiunea a atins cote maxime. Cântărețul a salutat mulțimea și a cântat câteva acorduri. Publicul era la fel de tensionat precum corzile chitarei. Conștient de efect, a prelungit extazul. Fanii tropăiau.

Chitara a început să geamă ca un animal. Scotea din ea sunete pe care nu le mai auzisem niciodată și pe care nici nu aveam să le mai aud vreodată de atunci încolo. Omul știa ce face. Sala era în delir. Senzuală și complet absorbită, Rebecca făcea corp comun cu muzica și cu mulțimea. Vedeam scena, dar nu mă puteam lăsa în voia momentului. Mi se întâmplă deseori un fel de dedublare a personalității. Văd și observ lucruri în același timp. Nu-mi place să-mi pierd controlul. Rebecca, pe de altă parte, așa cum aveam să aflu destul de repede, căuta exact contrariul. Adora să se lase în voia instinctelor și a pasiunilor, să împingă limitele conștiinței și să încalce orice convenienețe. Era misiunea ei de artistă, obișnuia să spună. La vremea aceea, acela era crezul. Frumoasa mea avea acea forță vitală care o făcea să pară de neatins, dar îndărătul căreia eu bănuiam o fisură, o fragilitate pe care n-o putea ascunde în întregime. Fiică de familie bună dimineața, sălbăticiune posedată de chitara unui muzician seara, convențională acolo unde se cerea, spirit liber în rest, poseda toate aceste fațete. În noaptea aceea o urmăream lăsându-se pradă febrei momentului. Rebecca luase o pastilă și-mi oferise și mie una. Eu însă nu eram dispus să las garda jos în mijlocul acestei adunături deșănțate. Marcus nici atât. Frumoasa mea se manifesta destul de comic sub influența drogului. Ținea discursuri mistice; părea orbită de lumini, de culori, de sunete, ca și cum fiecare centimetru din pielea ei era dotat cu senzori în alertă. Ne fermeca cu scurte momente poetice și raționamente virtuoase. Începea deja să se lumineze când ne-am întors la apartament. Rebecca cânta pe stradă cu pantofii în mână. Mi-a fost teamă să nu se rănească și am luat-o în cârcă. Și-a sprijinit capul de umărul meu. Îi simțeam pielea de pe coapse sub mâini, bustul lipit de spatele meu și respirația pe gât. Picioarele i se bălăngăneau la fiecare pas. Parfumul ei mă învăluia. O doream cu furie.

Manhattan, 1970

A fost una dintre cele mai fericite perioade din viața mea. Rebecca mă iubea, iar eu o iubeam pe ea. Banii curgeau în sfârșit în valuri. Tocmai obținuserăm terenul de pe malul mării, care urma să ne pecetluiască destinul. În ziua în care eu și Marcus am primit primul nostru cec, care schimba definitiv datele problemei, ne-am întors în Queens cu trei sticle de șampanie și cu Shakespeare pe urmele noastre. Mi-am pus din nou pe mână ceasul Patek de la tata, Marcus și-a recuperat butonii și acul de cravată și, îmbătați de visul american, le-am făcut cinste tuturor clienților casei de amanet, spunându-le: „Traversați o perioadă dificilă, va trece!", „Totul e posibil, fiți siguri!". Oamenii, neîncrezători sau cuceriți, acceptau paharele și ciocneau pentru viitor. Doi bărbați au păstrat distanță, reacționând cu mai puțină bunăvoință. Citiseră articolul despre noi publicat în *Village Press*. Știau despre câștigurile noastre recente de milioane și găseau indecentă dorința noastră de a împărtăși cu ei norocul pe care îl avusesem. Când le-am întins băuturile, au golit paharele de carton pe jos, tunând și fulgerând împotriva „băieților de bani gata" care se presupunea că eram. Shakespeare, care rechiziționase mâna uneia dintre casierițe ca să-l scarpine pe burtă, s-a ridicat dintr-un salt la primul țipăt și a început să mârâie, cu gingiile dezvelite și părul ridicat pe spate. Eu făceam eforturi supraomenești să mă stăpânesc. Picătura care a umplut paharul a fost momentul în care bărbatul mai solid, din lipsă de alte argumente, m-a făcut: „dobitoc îmbogățit". L-am doborât dintr-un pumn. Marcus m-a prins de mijloc:

— În numele lui Zeus (era cea mai urâtă dintre înjurăturile lui)! În seara asta cinezi cu părinții Rebeccăi, doar n-o să te prezinți acolo cu un dinte lipsă ori cu nasul spart!

— Îți garantez că nasul spart nu va fi al meu! am răcnit eu.

L-am dat la o parte pe Marcus, care mă ținea de cămașa ai cărei nasturi au sărit prin toată camera. Shakespeare lătra ca un nebun. Majoritatea clienților spălaseră putina. Asociatul meu a reușit într-un final să mă facă să dau înapoi. Un martor al scenei a făcut același lucru cu rivalul meu. Marcus m-a târât spre scări, urmat de Shakespeare. L-am auzit pe al doilea nemernic făcându-mă „jegos împuțit" și „capitalist de doi bani". Am făcut cale întoarsă cu pumnii pregătiți de atac. Marcus m-a agățat de curea ca să mă îndrepte din nou spre ieșire, în timp ce zbieram:

— Capitalistul de doi bani o să devină unul de două milioane! Tu și copiii tăi o să trăiți de pe urma mea, dacă vreo femeie o să fie atât de nebună să ți-i facă.

— Las-o baltă, Wern, m-a temperat din nou Marcus. Nu merită să ne stricăm ziua.

Ajunși în stradă, am dat un șut într-o pubelă și-am mai făcut gât o vreme, apoi, după ce l-am recuperat pe Shakespeare, m-am urcat la volanul Chryslerului nostru, care era orice altceva, mai puțin expresia unui capitalism glorios.

Perspectiva cinei cu părinții Rebeccăi nu mă ajuta deloc să mă liniștesc. Dimpotrivă, mă exaspera. Nathan Lynch ceruse să mă cunoască. Pentru a înlesni această primă întrevedere, la cererea Rebeccăi îi invitase și pe Marcus și pe tatăl lui, Frank. Fiind apropiați ai „ambelor tabere", după cum a rezumat Marcus, ei doi urmau să servească de „liant". De două săptămâni încoace Marcus îmi repeta lucrurile care „se fac" și cele care „nu se fac". Aveam capul calendar de reguli fără logică pe care lumea le

numește pompos „cod de conduită". Nici Rebecca nu părea mai liniștită decât mine. Îmi tot repeta cu o falsă veselie că părinții ei erau „adorabili" și că „totul o să fie bine". De altfel, preferase să nu ajungem împreună acolo. Voia să „pregătească terenul", ceea ce sugera că „terenul" nu-mi era favorabil. Mi se părea că refuzând să mă însoțească, alesese deja tabăra adversă. Marcus încerca să-mi amintească faptul că, până la proba contrarie, „cele două tabere nu sunt în relații ostile" și că el avea să fie acolo ca să mă susțină, dar eu aveam deja o presimțire sumbră.

Stând în fața ușii casei de pe 80th Street, la numărul 4, cu un enorm buchet de flori în brațe, nu mă simțeam nicidecum în largul meu. Frank, aflat în dreapta mea, m-a bătut pe umăr. În stânga, Marcus afișa un surâs de complezență. Mi se părea că odată trecut pragul, nu mai era cale de întoarcere. Dar Rebecca aparținea acelei lumi din spatele ușii. Și eu o voiam pe ea. Am sunat.

Ne-a deschis un majordom în livrea albastru cu galben. Mi-a luat buchetul, l-a întins unei fete și apoi ne-a condus în bibliotecă. Nathan Lynch și-a făcut apariția înainte să avem timp să ne așezăm. Era un bărbat de aproximativ șaizeci de ani, cu părul alb și fața atinsă de cuperoză. Avea ochii mici și gri, bărbia fermă, buze subțiri și arcuite a nerăbdare. Mă analiza cu un aer ostil. O furie surdă se degaja din acest omuleț care îmi ajungea până la umăr. Ca să mă privească în față era nevoit să-și dea capul pe spate. S-a arătat doar puțin mai amabil cu Marcus și Frank, indicându-ne cu un cerc dublu al mâinii locurile unde trebuia să ne așezăm. Ne-a propus câte un scotch și a ridicat contrariat o sprânceană când m-a auzit acceptând. Ne-am privit un moment. Nu reușeam să înțeleg cum o ființă atât de fermecătoare ca Rebecca se putuse naște dintr-un asemenea specimen. La rândul său, probabil că nu se putea obișnui cu ideea că unica lui fiică ar putea avea cel mai mic contact, cu atât mai puțin fizic, cu un neica nimeni ca mine. Mă întrebam, de asemenea, și ce făcea în clipa aceea respectiva fiică, în timp ce Marcus s-a angajat

cu el într-o discuție de bibliofil din care nu înțelegeam nimic. Eu nu citisem nici măcar clasicii. Cărțile în general nu prea mă atrăgeau, iar romanele cu atât mai puțin. Nu reușeam să înțeleg, având în vedere toate lucrurile interesante pe care le oferea viața reală, plăcerea de a pierde timpul în această lume paralelă. Nu mă interesau decât lucrările pe teme economice ori politice. Nu-mi educasem încă gustul pentru artă și eram, s-o spun sincer, de o ignoranță crasă în majoritatea domeniilor care l-ar fi putut interesa pe posibilul meu viitor socru. Filantrop și patron al artelor exigent, Nathan Lynch nu acorda atenție decât unei elite foarte restrânse dintre cei care îi erau prezentați. Își făcea o impresie rapidă și nu mai revenea asupra deciziei. O frază nefericită, o atitudine pe care o cataloga drept „lipsită de cuviință" erau de-ajuns ca să pecetluiască soarta unei persoane sau unui proiect. Foarte solicitat, nu se întâlnea decât cu oameni „productivi și competenți". Avea oroare să aștepte, să fie contrazis ori dezamăgit de cineva. Cei din jurul său — avocați, asistenți, consilieri, prieteni din copilărie — făceau o selecție strictă pentru a nu-i prezenta decât „crema". Se întreținea cu politicieni, cu oameni de afaceri, cu artiști renumiți, într-un cuvânt cu cei care dovediseră deja ce pot. Nathan Lynch nu pierdea timpul cu valori în devenire. Însuși modul în care mă apropiasem de el, prin fata lui, mă făcuse deja suspect. Originile mele neclare, drumul de-abia început în afacerile imobiliare, tinerețea și fizicul meu, toate probabil că-l iritau. Ar fi adorat un intelectual de clasă, ar fi acceptat un moștenitor bogat, ar fi tolerat un bancher mai în vârstă și recunoscut, dar unuia ca mine nu era dornic să-i descopere calitățile. Nu mi-a pus nicio întrebare și li s-a adresat doar lui Marcus și tatălui său. Încercam din răsputeri să mă arăt amabil și l-am întrebat ceva despre un tablou reprezentând un pitic cu mâna pe capul unui câine de talie mare. A părut șocat:

— Nu vedeți că e un Velázquez?

— Sunt prea departe ca să citesc semnătura, m-am apărat.

— N-ar trebui să aveți nevoie de așa ceva. Se poate observa dintr-o simplă privire! m-a pus el la punct întorcându-mi spatele.

Nu m-am dat bătut. Câteva minute mai târziu, când s-a lăsat un scurt moment de tăcere, am făcut o nouă încercare:

— Rebecca mi-a povestit că intenționați să construiți un muzeu pentru colecția dumneavoastră de obiecte de artă. Eu sunt pasionat de arhitectură, grație lui Frank și lui Marcus, am explicat, adresându-le un surâs aliaților mei, care m-au încurajat din priviri. Mă întreb la ce fel de clădire v-ați gândit...

— Rebecca vă spune prea multe lucruri. Acest proiect e confidențial, mi-o tăie el. Cât despre lucrări, mulțumesc că vă oferiți serviciile, dar am deja destui lucrători.

— Nu doream să-mi ofer serviciile, nu dezvolt decât propriile mele proiecte, am răspuns eu iritat. Și nu știam că acest proiect despre care ați dat deja un interviu în *New York Times* este confidențial.

Pentru un scurt moment, Nathan Lynch a părut stupefiat de faptul că îndrăznesc să-i arăt împotrivire, apoi a renunțat cu aceeași replică pe care ar fi folosit-o și fiica lui:

— Dacă credeți tot ce apare prin presă...

M-am așezat mai bine în fotoliu și m-am retras într-o tăcere ofensată. Frank și Marcus au mai încercat de câteva ori să mă atragă în conversație. Nathan Lynch i-a întrerupt sistematic. Avea prostul obicei de a-i acoperi pe cei care încercau să vorbească. M-am lăsat pradă unei reacții de antipatie violentă contra lui. Majordomul a venit să-mi propună încă un pahar de whisky, pe care l-am acceptat. Nathan Lynch a reacționat cu promptitudine:

— În ritmul în care goliți paharele, puteți păstra toată sticla.

— Excelentă idee, am contraatacat eu, luând-o de pe platoul majordomului și punând-o pe gheridonul din apropriere.

Angajatul a tresărit și s-a grăbit să pună o bucată de fetru roșu între sticlă și lemnul pictat. Marcus mi-a făcut un gest discret de simpatie, pentru a mă ajuta să-mi păstrez calmul. Am

coborât ochii și m-am concentrat pe modelele covorului. N-am mai scos niciun sunet în următoarele douăzeci de minute înainte de apariția Rebeccăi. Nu-mi plăcea deloc că mă abandonase pe teren inamic. Mă simțeam separat de lume, pradă unui sentiment acut de solitudine. Doar sunetul bucăților de gheață lovindu-se de pereții paharului la fiecare nouă înghițitură îmi mai amintea că existența mea nu era virtuală. Cu degetele albite de efort, am strâns turbat de furie brațele fotoliului. Aș fi vrut să mă ridic, să sparg paharul de perete și să plec, când ea și-a făcut apariția. Era palidă. Vizibil agitată. I-a salutat pe însoțitorii mei cu un entuziasm excesiv. M-am simțit profund rănit când m-a sărutat, la fel ca pe ei, pe obraz. I-am aruncat o privire sumbră, ea m-a privit părând să spună: „Doar n-o să-ți bag limba în gură în fața tatălui meu". M-a deranjat și mai tare când s-a așezat pe canapea, departe de mine, vorbind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Spre deosebire de tatăl ei, ea mă atrăgea în conversație, dar pe un ton detașat și monden, care m-a înfuriat și mai tare. M-am închis într-o tăcere sumbră. Prietenul meu mă privea cu fața aia înțepată care voia să spună „fă și tu un efort!", dar mă simțeam atât de dezgustat de această ipocrizie și atât de incapabil să mă mai prefac, încât am rămas paralizat. Mama Rebeccăi a venit să completeze coșmarul. Și-a făcut o intrare teatrală, s-a oprit puțin și m-a fixat într-un fel deranjant, înainte de intra în încăpere. Judith Lynch trebuie să fi fost superbă. Slăbiciunea excesivă, ca și expresia dură a feței nu erau senzuale, dar silueta înaltă — îl depășea clar pe soțul ei —, talia și șoldurile fine, strânse într-o rochie neagră cu croială elegantă, ochii albaștri spectaculoși și opulentul coc blond în stil venețian atrăgeau fără îndoială atenția în mod frapant. Purta prea multe bijuterii, ca și cum ar fi vrut să se protejeze. Decolteul îi era mascat de un colier greu de regină egipteană și antebrațul stâng dispărea aproape complet sub o brățară de aur masiv. Nathan, Frank și Marcus s-au ridicat în același timp, ca să-i sărute mâna pe rând. Am vrut să-i imit, încercând să-mi amintesc sfaturile prietenului meu: nu ridici

mâna, sărut-o, dar nu prea apăsat, atinge-o doar ușor cu buzele, dar când mi-a venit rândul, Judith Lynch a înghețat. A pălit violent sub machiaj. Am văzut-o dând înapoi. Marcus, care era lângă ea, a prins-o de braț ca s-o ajute să se așeze. Reacția ei a sfârșit prin a mă face să mă simt și mai prost. M-am apropiat, dar ea mi-a făcut semn să mă îndepărtez, bâlbâind:

— Îmi pare rău, dar nu mă simt prea bine. Sigur din cauza noului medicament pe care mi l-a prescris medicul.

— Ce ți-a mai dat șarlatanul ăla? s-a enervat soțul ei. N-ar trebui să ai atâta încredere în el, ți-am mai spus. Mai bine ai vorbi cu doctorul Nars.

— Dragul tău prieten Nars refuză să-mi prescrie somnifere și eu am nevoie de somn, Nathan. Trebuie să dorm! Poți înțelege? i-a întors-o ea pe un ton grav.

Nu mai știam ce să facem. Marcus și tatăl lui se lăsau de pe un picior pe celălalt, căutând un subiect de conversație. Eu fierbeam. Nu numai tatăl se arăta de o grosolănie insuportabilă, după ce Marcus mă bătuse la cap două săptămâni cu manierele aparent atât de importante pentru el, acum soția lui era pe punctul de leșina doar uitându-se la mine. Cât despre Rebecca, ea părea cuprinsă de panică. Nathan Lynch a întrebat-o pe soția lui dacă vrea să urce la ea în cameră, dar Judith părea să-și revină. Pentru a masca penibilul incident, au cerut să ni se servească aperitivele și ne-am îndreptat către masă. Cina a fost penibilă. Stăpâna casei nu vorbea aproape deloc, nici eu nu făceam vreun efort în sensul acela. Frank și Marcus încercau să spargă gheața cu anecdote, citate din istorie sau literatură, povești amuzante și râsete forțate. Eu stăteam cu nasul în farfurie și dădeam gata diferite feluri de mâncare, unul după altul. Mama logodnicei mele nu se putea abține să nu se uite la mine. Cât despre Rebecca, ea vorbea, bea și râdea prea mult. La desert, atmosfera s-a destins puțin grație lui Frank Howard care, contrariat de lipsa de atenție a lui Lynch față de mine, a ținut să-mi vorbească.

Când ne-am ridicat ca să trecem în camera de zi, s-a petrecut un lucru bizar. În timp ce toți ceilalți erau deja dincolo și eu o lăsasem pe Judith Lynch să treacă în fața mea, așa cum mă învățase Marcus, femeia s-a oprit brusc, a închis ușa care separa cele două camere și a încuiat-o. L-am auzit pe soțul ei strigând-o de mai multe ori. Apoi, ea a închis și ușa care ducea spre bucătărie și s-a îndreptat spre mine. I-am observat ochii arzând de o febră alarmantă. Era ceva asemănător unei imense dureri ori nebuniei: un sentiment tulburător și violent. Doamna Lynch s-a apropiat scoțându-și colierul de regină egipteană și lăsându-l să cadă pe jos, cu ochii țintă la mine.

— Doamnă Lynch, nu înțeleg... m-am bâlbâit eu.

Și-a pus un deget pe buze, în timp ce cu celălalt își mângâia o cicatrice fină și palidă de la baza gâtului, chiar deasupra claviculei.

— Doamnă Lynch, lăsați-mă să trec, am repetat eu pe un ton ferm. După seara pe care tocmai o petrecusem, n-aveam chef s-o văd pe baba asta nebună despuindu-se în fața mea în mijlocul sufrageriei.

S-a așezat cu spatele pe ușa în care bătea soțul ei și, tremurând din cap până-n picioare, și-a scos una dintre brățările grele de aur de pe mână. Pielea de pe brațul drept a apărut acoperită în întregime de linii albicioase în formă de patrulater regulat. Pe măsură ce-și dezvăluia stigmatele, pe față i se citea un caleidoscop de emoții contradictorii: rușine, mândrie, exhibiționism, durere și mai ales un fel de provocare sălbatică, de om nebun.

— De ce îmi arătați toate astea? am întrebat-o din nou.

Clanța celeilalte uși a început să se agite violent. Nathan Lynch se dusese în bucătărie încercând să intre pe acolo și strigându-și din nou soția. Mama Rebeccăi nu răspundea, cu ochii fixați în continuare într-ai mei. Ca o apoteoză a ciudatului ritual și-a scos și brățara de pe brațul stâng și, cu mâna întinsă, mi-a arătat un tatuaj cu cifre și un mic triunghi.

— Nu-ți spune nimic? m-a întrebat ea.

— Știu ce semnifică acele cifre. Am învățat la școală, doamnă Lynch. Îmi pare foarte rău.

— La școală, a repetat ea cu un râs înăbușit. Doar la școală?

— Da, doamnă. Nu știu la ce altceva vă referiți.

— La nimic. La nimic altceva.

Și-a strâns apoi bijuteriile și, cu mâinile încărcate, s-a retras încet, cu pași de somnambul spre ușa de serviciu în spatele căreia aștepta Rebecca, majordomul și una dintre servitoare. Logodnica mea și-a luat mama în brațe murmurând: „Mamă, ce s-a întâmplat? Mămicuța mea, vorbește-mi, te rog". Apoi au dispărut împreună la etaj. Paralizat de scena care nu durase de altfel decât câteva secunde, am descuiat ușa la care apăruse din nou Nathan.

— Cred că soția dumneavoastră nu se simte bine, am explicat laconic.

M-a privit ca și cum tocmai îi agresasem nevasta și vorbind cu el, repetam respectiva agresiune. Frank Howard a pretextat o întâlnire matinală ca să scurteze întâlnirea. A refuzat cafeaua și băuturile oferite de majordom. Am cerut s-o văd pe Rebecca. Majordomul a urcat și a coborât înapoi ca să-mi transmită că „domnișoara Lynch își cere scuze, dar trebuia să aibă grijă de mama dumneaei". M-am simțit extrem de trădat că n-a venit nici măcar să-și ia rămas-bun. Ieșind pe ușă, nu-mi dădeam seama prea bine cum merseseră lucrurile, dar intuiam că adevăratele greutăți de-abia începeau. După ce am urcat în mașină, Frank a încercat să atenueze umilințele la care fusesem supus:

— Nathan a fost odios în seara asta, dar n-o lua prea personal, Werner. Așa s-a purtat și cu mine la început.

— Ești drăguț că vrei să-l scuzi, Frank, dar o iau, și încă foarte personal. Nu suportă nimic din ceea ce sunt și mai ales mediul din care provin. Scos de sub clopotul de sticlă al tipilor cu ascendențe nobile, se sufocă pur și simplu.

— E genul extrem de dificil, a recunoscut Frank.

Marcus, pe de altă parte, rămăsese frapat de atitudinea lui Judith:

— Ai mai întâlnit-o până acum pe doamna Lynch?

— Niciodată, am mârâit eu, rănit profund de felul în care se comportase Rebecca. O învinovăţeam că stricase totul. Credeam că e o fiinţă liberă, o artistă şi descoperеam că nu e decât o moştenitoare supusă convenienţelor. Eram supărat şi dezamăgit în acelaşi timp. O consideram o mincinoasă. Mă lăsase să mă fac de râs.

— Nu ştiu de cine îi aminteşti, dar doamna Lynch a părut că vede o fantomă! a insistat Marcus.

— Poate că semeni cu vreun iubit din tinereţe, a plusat şi Frank ca să-mi descreţească fruntea.

— Probabil că respectivul s-a purtat foarte urât cu ea, pentru că nu părea deloc afectuoasă.

— Ce ţi-a spus când a încuiat uşile? Să te porţi frumos cu Rebecca? m-a întrebat Marcus.

— Nu mi-a spus nimic. Cât despre fiică, e ultima ei grijă. Aproape că s-a dezbrăcat în faţa mea.

— Cum? S-a dezbrăcat? au exclamat amândoi în acelaşi timp.

— În orice caz, şi-a dat jos toate bijuteriile şi mi-a arătat nişte cicatrice. A fost în lagăr.

— Lagăr? Ce lagăr? a întrebat Marcus.

— De exterminare, am precizat eu scos din sărite.

— Dar nu ştiam nimic! a exclamat Frank Howard, oripilat. O cunosc de douăzeci de ani şi nu mi-a spus niciodată nimic. Cum ţi-ai dat seama? Ce ţi-a povestit?

— Are un tatuaj la încheietura braţului stâng... Cifrele alea nu mint. Şi e plină de tăieturi cicatrizate.

— De-aia poartă întotdeauna atât de multe bijuterii... a murmurat arhitectul ca pentru sine; căzut pe gânduri, punea cap la cap toate informaţiile pe care le avea despre Judith Lynch şi care căpătau acum o nouă semnificaţie.

Am spart tăcerea care se lăsase în maşină, comentând visător:

— Ceea ce nu înţeleg este de ce mi-a arătat acele cicatrice şi de ce doar mie.

Alpii bavarezi, august 1945

Wernher von Braun era foarte nervos. Linia sprâncenelor sale stufoase părea să-i brăzdeze fața. Fuma două pachete de țigări pe zi și bea tot atâtea sticle de tărie fără să reușească să se calmeze. Se temea de răzbunarea naziștilor fanatici, se temea să nu fie răpit de sovietici, de un ultimatum al englezilor care voiau să-i facă pe inventatorii dispozitivelor V2 să plătească pentru bombardarea Londrei, de apelul victimelor de război la forurile internaționale, de o anumită opinie din Statele Unite care îi împiedica să ajungă acolo și de multe altele pe deasupra. Guvernul britanic cerea să fie judecați, iar Washingtonul le interzicea intrarea pe teritoriul național tuturor celor care făcuseră parte din organizații naziste. Mai simplu spus, nici el, nici echipa lui nu erau bine-veniți în țara tuturor posibilităților. Von Braun ar fi vrut să părăsească imediat Germania, dar partenerii americani nu păreau să se grăbească. Ar fi vrut de asemenea să afle ce se alesese de bătrânii lui părinți. Ceruse să fie aduși și ei. Autoritățile americane nu-l învredniciseră cu niciun răspuns, dar nici nu-l lăsau să meargă să-i caute, ceea ce-l îmbolnăvea de griji. Noii săi aliați îl puneau la încercare și se bucurau din plin de prada lor de război. După negocierea termenilor predării cu viitorii angajatori, savantul le dezvăluise ascunzătoarea în care se găseau paisprezece tone de planuri și desene pe care el și echipa lui le făcuseră în timpul proiectării și fabricării faimoaselor V2. Yankeii reușiseră să recupereze în ultimul moment prețioasa documentație dintr-un tunel dezafectat. Mândri că luaseră pionul principal de sub nasul rușilor — cărora le purtau pică pentru că invadaseră un teritoriu care le revenea

lor, conform Tratatului de la Yalta — americanii voiau ca vestea capturării lui von Braun să fie făcută publică. Corespondenți de presă din toată lumea se adunară ca urmare în piața mare a satului bavarez, frumos ca o ilustrată. Învesmântat într-un impermeabil negru, von Braun, cel mai căutat om de știință al defunctului Reich, avea încă brațul în ghips, înțepenit în echer în față, poziție involuntar ironică, părând să schițeze un permanent salut hitlerist. Jurnaliștii se grăbiră să prindă pe peliculă silueta îngroșată de săptămânile de repaus impus. Fuma cu mâna liberă și surâdea. Lângă el, stătea Johann Zilch și o tânără femeie brunetă cu privirea sălbatică care strângea în brațe un bebeluș dolofan. O parte din membrii echipei se obișnuiau cu greu cu umilirea Reichului, dar nu von Braun. El poza în celebritate îngăduitoare și afabilă. Ai fi zis că era Rita Hayworth trecând în revistă trupele de pe front. Strângea mâini, poza, schimba amabilități. Se lăuda cu descoperirile sale, vorbea deja despre dorința de a ajunge pe Lună. Unora nu le venea să creadă că acest prusac de treizeci și trei de ani, frumos ca un actor de la Hollywood puțin gurmand, ar fi putut fi inventatorul unora dintre cele mai distrugătoare arme ale războiului. Soldații britanici erau livizi. Toți își aminteau prea bine de bombardamentul asupra Londrei. Unii dintre ei își pierduseră ființe dragi, îngropate sub ruinele iubitei lor capitale, spulberată de rachetele V2. Tragicele momente se petrecuseră cu doar câteva luni în urmă. Oare din cauza acestei animozități vizibile se simțea el atât de nervos? Încerca din răsputeri să se facă plăcut în fața acestor soldați de care depindea viitorul lui și al celor apropiați. Și nu reușea deloc.

După predare, relațiile dintre autoritățile americane și echipa lui se deterioraseră. Timp de trei luni, von Braun, Johann Zilch și colegii lor fuseseră interogați ca la carte de o comisie de experți ai Aliaților. Ingineri militari detașați în Bavaria erau însărcinați cu transferarea tehnologiei către baza din Texas unde urmau să fie trimiși și savanții, în timp ce psihologii militari

evaluau profunzimea convingerilor lor naziste, gravitatea crimelor de care se făceau vinovați, dar și eventuala lor compatibilitate cu modul de viață american. Femeile fură și ele interogate, în prezența soților. Nu puteau risca să le permită unor eventuali fanatici să nască pe tărâm american viitori urmași ai lui Hitler. Cu atât mai puțin să le permită „Roșiilor" să-l contamineze pe Unchiul Sam. Mulți chemați și puțini aleși. Fiecare caz în parte făcea obiectul unei negocieri. Von Braun voia s-o ia cu el pe Marthe. Tânăra îi servea de interpretă. Avea încredere în ea și îi aprecia francheța. Putea să le fie utilă în noua viață care îi aștepta. Marthe era de altfel extrem de atașată de Werner. Von Braun îl considera pe copil finul său și nu se îndura să-l despartă de mătușa lui, dată fiind răceala cu care îl trata Johann. După o îndelungă reflecție și dat fiind imensul dezastru administrativ de după război, se hotărâse s-o facă să treacă drept soția lui Johann. Niciunul dintre aliați nu știa că Luisa murise la Dresda. Von Braun era sigur că membrii echipei sale nu-l vor da de gol. Și din loialitate, dar și pentru că bărbații o admirau. Femeia dăduse dovadă de mult curaj plecând pe bicicletă împreună cu Magnus să stabilească primul contact cu americanii. Nu puțini erau sedusi și de farmecul ei. Femeile erau mai puțin binevoitoare în ceea ce o privea, dar von Braun se însărcinase să le potolească. Pe viitor infirmiera avea să se numească Luisa și cine nu era de acord urma să aibă de-a face cu el. Mesajul era clar. Doar Friedrich, veșnicul adorator al Marthei, alias Luisa, se încăpățâna încă s-o numească la fel. Îi propusese chiar să se mărite cu el. Marthe ezitase, dar apoi eventualitatea ca Aliații să nu fie de acord și să-i refuze în consecință plecarea în State o făcuse să-l refuze. Se mai temea și ca, odată măritată, Johann să nu i-l ia pe Werner... I se păru deci mult mai sigur să treacă drept Luisa.

Von Braun făcu cererea oficială pentru integrarea Marthei în primul grup care trebuia să plece în State. O convocară împreună cu Johann. În urma audierii, Marthe marcă multe puncte în

favoarea ei. Jucă un număr reușit de seducție la adresa ofițerului texan și a soldatului de origine mexicană în fața cărora fuseseră aduși. Dându-și seama din instinct cine ținea frâiele discuției, Werner se alătură eforturilor ei, vrăjindu-l fără scrupule pe căpitanul Fling, amețindu-l cu zâmbete și priviri extatice, ca și cum bărbatul auster ar fi fost tipul cel mai spiritual din lume. Marthe, la rândul ei, îl fermeca cu căutătura hipnotică a ochilor ei pictați cu auriu. Declară că visa să trăiască în America încă din copilărie. În adolescență, ascultase toată ziua jazz: Billie Holiday, Louis Armstrong, Duke Ellington... Le mărturisi disperarea de care fusese cuprinsă în momentul în care Goebbels interzisese muzica aceea „degenerată". Ca urmare, își îngropase colecția de discuri în grădina casei părinților ei acum dispăruți, sperând ca într-o bună zi s-o poată dezgropa din ascunzătoarea în care probabil mai zăcea. Le mai spuse că era înnebunită după Coca-Cola, că nu exista nimic mai bun decât un aspirator Hoover sau mai frumos decât o mașină Ford. De-abia aștepta să-și ducă fiul la cinema să vadă *Albă ca Zăpada* de Walt Disney. Își completă declarația de amor pentru visul american cântând cu o voce drăgălașă, cu puternic accent german, câteva măsuri din *Jezebel,* ultimul film cu Bette Davis, pe care îl văzuse înainte de război. Interpretarea aproximativă stârni veselia fiului ei și consternarea lui Johann. Uitându-se la Werner cu dragoste, declară că își dorește pentru el un viitor luminos, departe de violențele și ura care sfâșiau bătrânul continent. Voia ca el să crească într-o țară în care ambiția era încurajată și eforturile răsplătite. Un pământ al toleranței, care oferea o șansă oamenilor de toate naționalitățile... La acele cuvinte, soldatul latino-american care consemna interviul tuși sugrumat. El, care îndeplinea majoritatea sarcinilor ingrate ale regimentului și pe care camarazii de arme îl porecliseră „sergent Garcia" din cauza așa-zisei asemănări cu inamicul lui Zorro, ar fi avut câte ceva de adăugat, dar criza lui de tuse nu reuși să întrerupă tirada Marthei.

Căpitanul Fling părea cucerit. Ceilalți membri ai echipei se prezentară și ei cât putură de bine, dar bunăvoința nu le era de ajuns. Să primești naziști pe teritoriul Statelor Unite nu avea să fie o treabă ușoară. Dacă președintele Roosevelt ori Senatul american ar fi fost informați de hotărârea de a găzdui echipa lui von Braun, probabil că ar fi primit un mare refuz. Dar Serviciile Secrete nu erau pregătite să lase o pradă atât de valoroasă pe mâna rușilor. Prin urmare, se însărcinară să șteargă numele și biografia tuturor oamenilor de știință din orice fel de arhive. Câteva săptămâni mai târziu, prețioșii savanți nu mai aveau nimic să-și reproșeze. Von Braun plecă primul, împreună cu Johann și câțiva apropiați. Urmară alte două grupuri. În cel mai mare secret, o sută șaptesprezece oameni de știință, împreună cu familiile lor restrânse, luară avionul, apoi vaporul, spre continentul american. Dacă Eisenhower făcuse mare vâlvă din predarea lor, de data aceasta jurnaliștii fură ținuți la distanță cu mare grijă. Fără vize și în mare parte fără pașaport, echipa V2 se îmbarcă deci spre Texas, având drept unică garanție un contract de muncă pe un an, fără acord-cadru și fără activitate precisă. Marthe și Werner erau printre ei.

Manhattan, 1970

Bineînțeles că m-am răzbunat. M-am culcat cu una dintre verișoarele ei, asigurându-mă că Rebecca va afla, cu o altă fată pe care nu o plăceam, doar pentru că fusese colega ei de clasă, și cu o cântăreață de muzică folk de origine mexicană în mare vogă. Voiam ca fiecare reuniune de familie să-i amintească de mine, ca la fiecare eveniment monden să riște să dea peste subsemnatul la braț cu alta, ca fiecare articol de ziar să devină o bombă gata să-i explodeze în față. Am dat o adevărată lovitură cu o fotografie în care o sărutam pe Joan pe gură. Fusese făcută după unul dintre concertele ei. Articolul sublinia că păream foarte îndrăgostiți. Omul de afaceri — cum urmau să mă numească de atunci încolo — și cântăreața, marele blond și frumoasa brunetă: povestea avea priză la public. Paparazzii îmi spuneau pe numele mic. Făceau eforturi să se ascundă. Mama mea, Armande, era în al nouălea cer. Colecționa fiecare fițuică în care era vorba despre mine și prietenele ei din Hawthorne se grăbeau să-i completeze colecția cu tot ce i-ar fi putut lipsi. Tata, chiar dacă mai discret, era tot atât de mândru. Chiar și soră-mea, retrasă în sânul unei comunități hippie din California, îmi dăduse un telefon. Găsise un articol care îmi era consacrat pe când împacheta în ziar morcovii pe care intenționa să-i vândă la piață, împreună cu gașca ei de pletoși. Și chiar dacă modul meu de viață i se părea excesiv de materialist, simțise nevoia să mă sune.

Nu se vorbea decât despre mine, dar în ochii familiei Lynch rămâneam în continuare transparent. Niciuna dintre provocările mele n-a stârnit vreo reacție din partea Rebeccăi. N-am

întâlnit-o nici măcar o dată în unsprezece luni. Nimeni nu știa unde se află. Femeia vieții mele se făcuse nevăzută. Când nu încercam s-o uit în brațele altor femei, munceam zi și noapte, torturat de resentimente, gata de orice ca să egalez scorul cu odioșii Lynch și să-i arăt Rebeccăi ce pierduse.

În aparență o duceam bine, dar anxietatea pe care reușeam s-o ignor în timpul zilei venea să-mi bântuie nopțile. Începusem să am din nou visul care mă chinuise în copilărie timp de mai mulți ani și care mă lăsa sfâșiat de o tristețe profundă. Avea întotdeauna două părți care nu păreau să aibă legătură. La început, zăream o femeie blondă, foarte frumoasă, alergând. După câțiva metri, o vedeam căzând. Rămânea lipită de pământ ținută de o forță invizibilă, apoi era întoarsă brutal pe spate. Mă apropiam și ea îmi vorbea. Mă simțeam absorbit ca într-o prăpastie de privirea ochilor ei imenși, de un albastru sumbru, aproape supranatural. Se uita la mine cu o tandrețe infinită și îmi spunea lucruri pe care în vis le înțelegeam, dar pe care nu mai reușeam să le înțeleg la trezire. Apoi, decorul se schimba complet. Mă detașam de lume, ca să asist la Apocalipsă. Nu aveam nicio percepție fizică. Vedeam foc, dar nu-i simțeam căldura. Vedeam oameni urlând, dar nu înțelegeam ce strigă, clădiri pulverizându-se, dar praful lor nu-mi intra în gură, bucăți de zid zburând în toate părțile, fără să mă atingă. Nu-mi dădeam seama ce vârstă aș fi putut avea în vis. Nici dacă stăteam în picioare, așezat sau lungit, viu sau mort. După un scurt moment, un sunet infernal începea să se facă auzit, crescând în intensitate. Îmi dădeam atunci seama că zgomotele înspăimântătoarei apocalipse nu ajungeau până la mine, deoarece erau acoperite de sunetul acela care semăna cu o bătaie și mă înconjura de peste tot. Un sunet care circula în jurul meu, tunător, dar familiar. Câteva momente pulsa înnebunitor și mă asurzea complet. Totuși, nu intram în panică. Începeam să devin conștient de mine însumi. Eram captiv într-o substanță roșie. Ca și cum sângele victimelor ar fi înecat întregul univers,

iar eu mă zbăteam înotând în organele lor. Prin membranele ce mă înconjurau, vedeam lumini portocalii, voaluri care se sfâșiau, apoi o boltă imensă și pete albe și purpurii alungite. Sunetul bubuitor se îndepărta și mie îmi părea rău. Țipete ascuțite îmi perforau urechile. Ceva ca un acid sau ca un fum toxic îmi ardea plămânii. Auzeam explozii. Pământul se căsca. Mi se părea că întreaga omenire dispare, înghițită. În momentul în care orice pâlpâire de viață înceta, toate păsările amuțeau, apele, vântul, animalele și inimile oamenilor nu mai băteau, îmi dădeam seama de imensitatea singurătății în care rămâneam captiv. În momentul acela mă trezeam țipând.

În nopțile în care eram împreună, Joan mă consola cum putea. Mă ajuta să-mi înțeleg mai bine sentimentele. Abandonul îmi provoca ceva asemănător nebuniei. Mă asculta ore întregi vorbind despre Rebecca. Își făcea griji pentru mine ca și cum am fi fost vechi prieteni, ca și cum obsesia mea pentru Rebecca nu era decât un subiect oarecare, care nu o atingea. N-o arăta niciodată, dar eu știam că suferă din cauza acestei rivale fantomatice, cu care nu se putea lupta. Avea dreptate. Fiecare dintre acțiunile mele era îndreptată spre sau contra Rebeccăi. Joan era o femeie genială. Inteligentă, sexy, tandră, simpatică... Ar fi trebuit să fiu nebun după ea, dar cealaltă mă făcuse să nu mai fiu stăpân pe acțiunile și pe sentimentele mele. Mă culcam cu alte femei fără să simt nici emoție, nici pasiune, doar cel mult o ușurare pasageră. Încercasem chiar să mă refugiez la ai mei pentru un weekend. Speram ca acel spațiu al copilăriei să-mi poată aduce un fel de liniște, de alinare. M-am simțit și mai rău decât în agitația Manhattanului. Îi adoram pe Armande și pe Andrew, dar nu-i înțelegeam. Păreau că-și cer mereu scuze pentru că trăiesc. Păstrasem pentru ei, într-unul dintre proiecte, un superb apartament la oraș, în care refuzau să stea și pe care preferaseră să-l închirieze. Bănuiam că mama era responsabilă pentru această decizie. Era extrem de geloasă și nu voia ca tata

să dispună de un loc pentru escapade amoroase. Petrecuse atâția ani susținându-l și păzindu-l, încât nu mai știa să gândească altfel. În Hawthorne trăiau toți prietenii lor, ziceau ei, și în plus acolo aveau și curte. Le trimiteam periodic o sumă de bani pe care mama se îngrijea ca tata să n-o cheltuiască. El reușise totuși să-și cumpere o mașină, plăcerea lui vinovată. Poate că juca ceva mai mult rummy și avea câteva costume drăguțe, dar Armande îl ținea din scurt. Refuza să ia o menajeră sub pretextul că întreținerea casei o ajuta să-și mențină silueta. Îi spuneam că folosind banii pe care îi trimiteam putea să-și plătească mai degrabă niște cursuri de gimnastică, dar i se părea „ridicol ca la vârsta ei să dea din picioare scălămbăindu-se pe muzica care le plăcea tinerilor". Aș fi vrut ca ei să se bucure de lux, să vină să locuiască undeva aproape de mine și să-și schimbe vechile obiceiuri. Joan îmi spunea că ceea ce făceam eu nu era generozitate, ci egoism. Lor le plăcea viața pe care o aveau, casa pe care o cumpăraseră după eforturi de ani de zile, curtea în care Lauren și cu mine crescuserăm. „Vrei să le faci plăcerile, dar disprețuiești tot ce au construit. Vrei să cumperi cu un cec munca de-o viață a cuiva." Modestia lor trezea în mine sentimente contradictorii. Mă simțeam vinovat că mă îndepărtasem de ei, cei care îmi dăduseră totul cu atâta generozitate, dar nu-mi puteam reprima nici o oarecare ranchiună.

Părăsindu-mă, Rebecca mă considerase nedemn de ea, trimițându-mă înapoi la clasa socială pe care o meritam, la educația mea incompletă, la ignoranța în legătură cu regulile care protejau atât de bine lumea ei. O uram pe ea, dar mă uram și pe mine și chiar dacă eram conștient că nu aveam dreptate, îi uram și pe-ai mei pentru că nu mă făcuseră egalul Rebeccăi. Într-un fel, mi se părea că era vina lor. Acea încăpățânare de a nu schimba nimic din ceea ce îi ancora fără ieșire în sânul clasei de mijloc din care eu mă zbăteam să mă desprind mă rănea profund. Nu mă puteam abține să nu le-o spun și în minutul

următor să mă condamn că puteam fi atât de ingrat. Încercam apoi să mă revanşez pregătindu-le diferite surprize. Odată, după ce i-am trimis s-o vadă pe sora mea în California, le-am invadat casa. Nu mai puţin de zece muncitori au fost trimişi acolo în lipsa lor. Le-am instalat o poartă electrică şi o uşă automată la garaj, pentru ca tata să nu trebuiască să coboare de fiecare dată din maşină să învârtă manivela care îi provoca dureri de spate. Am renovat baia şi bucătăria şi am zugrăvit sufrageria şi camera de zi. Le-am cumpărat un pat cu pernă de apă, gândindu-mă tot la spatele tatei, apoi am construit spălătoria la care mama visa de ani de zile în vechea anexă lipită de casă. Transformată într-o încăpere adevărată, cu două ferestre, avea chiar şi o maşină de spălat nouă, un uscător, un fier de călcat profesional şi un mic atelier de croitorie. Un perete întreg era ocupat de un curcubeu de bobine cu aţă de cusut, iar cel opus avea etajere cu materiale aşezate în *camaieu*[7]. O măsuţă adăpostea un *Singer* ultimul răcnet. În sertarele maşinii, împărţite în mici casete de lemn, şireturi, elastice, nasturi, dantelă, panglici, foarfeci şi tot felul de alte ustensile de croitorie. Donna, care mă ajutase la această treabă, cumpărase chiar şi un manechin pentru probe şi o masă uriaşă pentru croit. Ardeam de nerăbdare să le văd reacţia şi m-am dus să-i aştept la aeroport. Au fost surprinşi să mă găsească acolo. Am insistat să-i conduc eu însumi acasă. Tata, derutat de poarta cea nouă, a crezut în primul moment că am greşit adresa. A fost încântat de iniţiativă şi superimpresionat de uşa de la garaj. Mama, pe de altă parte, s-a enervat: „Eşti nebun să cheltuieşti atâţia bani! Total inconştient!" N-a încetat să se plângă pe toată durata vizitei mele. Nu dădea de cap noului cuptor, frigiderul ăsta zău, e prea mare... Şi unde o să mai punem lemnele acum, că nu mai avem anexa? Cuvintele

---

7 Tehnică de tip tipografic care foloseşte diferite culori, altele decât gri, pentru a crea imagini monocromatice de grafică, având o componentă decorativă ridicată. *(N.t.)*

ei m-au lăsat într-o dispoziție execrabilă. Aș fi vrut să-mi sară de gât și să se bucure, dar ea era prea jenată ca s-o facă.

I-am repetat de mai multe ori că aveam economii să-mi ajungă pentru două vieți, că vânzând imobilele din propietatea Z&H, bunurile transformate în bancnote ar fi putut să umple toată casa. Degeaba. Refuza să mă creadă. Zicea că fabulez, că imobilele puteau să nu se vândă și că erau banii lui Marcus, nu ai mei. Tata încercase și el să-i explice, dar tot fără succes. N-a fost nici el mult mai expansiv decât mama, dar măcar nu mi-a ținut predici și mi-a mulțumit cu un „băiete, e foarte drăguț din partea ta să ai grijă de noi", apoi a adăugat „dar ești atât de ocupat, nu-ți mai face probleme pentru noi, avem tot ce ne trebuie, doar știi". Modestia lui mă enerva. Aș fi vrut să-l văd în culmea fericirii și cerându-mi mai mult. Aș fi vrut să nu mă zbat în gol, pentru nimeni altcineva decât pentru mine.

Zăceam bolnav de furie și de supărare. Nimic nu mai avea farmec de când Rebecca mă părăsise. Eram încă profund rănit de felul în care mă tratase. Un an de iubire ideală, de cuvinte tandre și de proiecte comune se evaporase într-o singură seară. Sunasem la ai ei încă de a doua zi. Dădusem peste guvernantă. Apoi începusem să sun de o sută de ori pe zi. Literalmente. Răspundea invariabil aceeași voce. Urlam la ea așa cum mă obișnuisem s-o fac cu șefii de șantier. Femeia izbucnea în lacrimi. Profesionalismul o obliga să răspundă, iar eu continuam să sun. Mă asigura că familia Lynch nu se afla în New York. Nu știa unde plecase domnișoara Rebecca. Mă implora să încetez. După două săptămâni de astfel de tratament, a sfârșit prin a renunța la orice principiu și a debranșat telefonul. Între timp, mă înființasem și la ușă. Sunasem și acolo de vreo sută de ori, dar majordomul care mă văzuse pe fereastră s-a ferit să-mi deschidă.

Scos din minți, am bătut cu pumnii și picioarele. Când m-am pornit să devastez tufele de merișor din jurul casei cu mâinile goale și să sparg geamurile de la parter cu lovituri de cot, a chemat poliția. Am refuzat să plec. Patru oameni de-abia au reușit să mă bage în mașină. Ultraj, refuz de a mă supune autorității, violare de domiciliu... Fără ajutorul lui Marcus, ar fi fost mai mult decât încântați să mă țină trei zile la răcoare. Cu intuiția care-l caracteriza, prietenului meu i-a venit ideea genială de a-i povesti suferințele mele din dragoste comandantului O'Leary. Mare sentimental, fusese el însuși părăsit de soție cu câteva săptămâni în urmă. Fără să-și dea seama, s-a pornit să-i povestească întreaga lui viață lui Marcus, în fața unei sticle de whisky Redbreast. În momentul în care unul dintre subordonați a venit să bată la ușă, l-a gonit cu o gamă de înjurături care ar fi făcut și un deținut să roșească. O'Leary cunoștea prea bine durerea sufletească, cea veritabilă, nu elucubrațiile unui ego rănit sau crizele de posesivitate. În secret, ofițerul mă admira pentru că îndrăznisem ceva ce lui îi era interzis. Și el ar fi avut chef să spargă toate geamurile soacrei lui, acea mizerabilă care, încă de la început, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să-l despartă de Maggie. Marcus mă descrisese ca pe un tânăr de viitor, nebun de dragoste și disprețuit de o familie puternică. Un curent de simpatie obscură a început să-l atragă spre mine. La capătul întrevederii soldate cu o sticlă goală și cu povești înecate în lacrimi, cu limba împleticită și cu ochii cerniți, ofițerul a acceptat să mă elibereze, cu condiția ca prietenul meu să nu mă mai lase să mă apropii de locuința Lynch. Marcus a cerut să mă vadă. Pe un ton sever, mi-a ținut o morală care se adresa mai mult oamenilor legii decât mie. I-am promis că n-o să mă mai întorc la casa femeii iubite dacă el se obliga să vorbească cu tatăl lui ca să încerce să-i dea de urmă Rebeccăi. A fost de acord. Am ieșit însoțit de bruftuluiala emoționată pe care mi-a administrat-o O'Leary împleticit: „Hai, tinere, curaj! Și fără prostii, bine?"

M-am ținut la distanță și Marcus, așa cum promisese, l-a rugat pe tatăl lui să ancheteze dispariția frumoasei mele și a părinților ei. Frank Howard a lăsat mesaje la toate casele familiei Lynch, dar s-a lovit de aceeași lipsă de reacție ca și mine. Familia părăsise țara fără ca nimeni să înțeleagă de ce. New York-ul a devenit pentru mine un loc pustiu și înghețat.

Uneori, mă întrebam dacă Rebecca mai trăiește. La o lună după dispariția ei, am trecut pe la *Fabrică*. Când eram împreună, mergea adesea acolo să lucreze, să vadă ce face Andy, să facă figurație în filmele lui, să-și expună tablourile, să le admire pe ale altora și să vorbească despre ultimele tehnici în domeniu. Refuzasem întotdeauna s-o însoțesc. Era plin de ciudați. Îi găseam și puțin ridicoli și eram gelos pe sentimentul de intimitate pe care-l împărtășeau. O voiam doar pentru mine. Dacă aș fi putut, aș fi ținut-o sub cheie. Studioul lui Warhol era un loc ciudat, aproape respingător. O platformă elevatoare ținea loc de lift. Grilajul ruginit și podeaua metalică peticită cu planșe desenate nu-mi prea inspira încredere. Am optat împreună cu Shakespeare pentru scări. O trompetă îndărătnică și notele acute ale unui pian se rostogoleau de la etaj. Am ajuns la un spațiu care ocupa tot etajul al cincilea. Pereții de cărămidă erau vopsiți în argintiu, țevile masive și coloanele de fontă — acoperite de folie de aluminiu. Pe jos, beton gri nefinisat. M-a întâmpinat un travestit blond îmbrăcat în pantaloni scurți. Shakespeare, intrigat de această femeie cu voce de bărbat, a vrut să se asigure și fără altă introducere s-a dus glonț să-și bage nasul între fesele creaturii. Aceasta a tresărit de surpriză, apoi s-a aplecat să-l mângâie murmurând cu voce răgușită:

— Deci drăguțule, te-ai lămurit?

M-am înroșit precum canapeaua în formă de jumătate de cadă ce trona în mijlocul atelierului. L-am prins pe Shakespeare de zgardă, bâlbâind niște scuze. Travestitul, machiat excesiv, mi-a aruncat o privire languroasă:

— Nu-ți face griji. A fost chiar delicat..., iar mie îmi place delicat... a insistat.

— O caut pe Rebecca... am mormăit eu.

— *La belle* Rebecca! Nu e aici, iubire, dar dacă vrei altă blondă ca premiu de consolare, îți sugerez...

Din roșu m-am făcut stacojiu și am refuzat să răspund.

— Văd că ești genul timid. Vrei ceva de băut? Am cafea sau tequila.

Am acceptat o cafea, pe care s-a dus s-o prepare într-un colț al încăperii. O jumătate de manechin de expoziție cromat se sprijinea pe niște fișete de metal care țineau loc de dulapuri. În fața canapelei, o veioză în formă de pălărie cu boruri largi, încastrată într-o structură de sticlă, ținea loc de măsuță. Mai multe taburete acoperite de picturi se înghesuiau pe lângă mese de lemn gemând de desene, fragmente de tablouri, bucăți de carton și jucării stricate. Picturi masive cu flori stilizate în culori puerile zăceau pe podea. Scaune din metal și plăci laminate și fotolii jerpelite completau decorul, în timp ce draperii întinse pe odgoane țineau loc de spații despărțitoare.

Travestitul mi-a întins cafeaua pusă într-un borcan vechi de muștar și mi-a arătat colțul în care obișnuia să lucreze Rebecca. Pensulele i se uscaseră într-un rest de terebentină. Zeci de tablouri fuseseră agățate pe perete. Șorțul de blugi murdar de vopsea stătea aruncat pe un scaun de lemn stropit cu mii de pete colorate. Pe șevalet rămăsese o lucrare neterminată. Am simțit un junghi în stomac când m-am recunoscut surprins din spate, gol, cu fața spre oraș și cu brațele ridicate ca pentru a îmbrățișa soarele răsărind, în acea poziție de care ea se amuzase de atâtea ori. Dimineața, după duș și înainte de a mă îmbrăca, obișnuiam să trag perdelele și să salut peisajul urban cu un răsunător „bună dimineața lume" care o făcea să râdă. Mi se părea tulburător că se gândise să imortalizeze scena. Mi-am manifestat dorința să cumpăr pânzele Rebeccăi. Warhol nu era acasă. Plecase într-un

tur al Europei în timpul căruia intenționa să facă portretul oricui ar fi fost dispus să semneze un cec consistent. Travestitul care îmi deschisese și care „avea grijă de casă" n-a avut nimic împotrivă să mi le vândă. A vârât în buzunar teancul de bancnote fără să le numere ori să negocieze, vânzând niște bunuri care nu-i aparțineau, mulțumit peste măsură să poată, imediat ce aș fi plecat, să coboare să-și cumpere câteva călătorii instantanee într-o altă realitate, mai fericită. Drogurile erau principalul carburant al New York-ului în general și al *Fabricii* în particular. Cei mai fericiți dintre invitații lui Andy părăseau atelierul în limuzină, ceilalți în ambulanță. M-am întors acasă cu vreo douăzeci de lucrări și cu două mape pline cu crochiuri pe care le-am depozitat în mica mea cameră. Lui Marcus i se părea o lipsă de considerație față de Joan. I-am promis că nu va afla nimic niciodată. Oricum trecea rar pe la noi. Nu-mi plăcea să mă întâlnesc cu ea acolo unde fusesem cu Rebecca. Preferam casa ei încântătoare, plină de flori și de tot felul de ierburi, situată la câteva străzi distanță. Marcus nu reușea să înțeleagă de ce făcusem o astfel de fixație pentru Rebecca. Multă vreme mă manifestasem cu un cinism absolut în relațiile cu sexul slab și, în consecință, nu precupețea niciun efort ca să mă readucă la vechea stare de spirit. Îmi prezenta tot felul de înlocuitoare care mai de care mai spectaculoase. Mă foloseam de ele, dar atât. Pentru prima oară în viață, mă simțeam vinovat. Suferind din cauza Rebeccăi, înțelegeam durerea mută a lui Joan care se dovedea atât de înțelegătoare și îmi făcea prea puține reproșuri. Foarte inteligentă, știa că nu-i eram fidel nici în trup, nici în spirit. Mi-era rușine că n-o puteam iubi așa cum merita. Ar fi trebuit să fie, desigur, mult mai dură cu mine. Să mă facă să reacționez... Indulgența unei femei e garanția obișnuinței, dar ea nu reușea să încline balanța în avantajul ei. Mă detestam pentru obsesia pe care o aveam pentru cealaltă. Mi-aș fi dorit să-mi pot înăbuși sentimentele, dar păreau indestructibile. Începusem să văd orașul

ca pe un dușman. În fiecare clipă, o melodie, o imagine puteau să-mi facă inima să tresară, ca apoi să mă trezesc acolo, în stradă, singur, așteptând ca unda de durere să-și schimbe frecvența ca să-mi pot continua drumul. Aveam oroare de sentimentul acesta de neajutorare. Încercasem din toate puterile s-o șterg pe femeia aceea din cartea vieții mele, dar umbra ei se impregnase acolo ca o pată de cerneală care refuză să se estompeze.

Doar munca înverșunată mă mai ajuta să uit. Și energia pe care o canalizam în acea parte era răsplătită peste așteptări. Reușiserăm să terminăm primele construcții de pe malul mării. Z&H a repurtat de atunci succes după succes. După ce am sărbătorit primul nostru milion, apoi al doilea, am ajuns în curând la câteva zeci. Efectul de avalanșă era uimitor. Fiecare câștig era reinvestit grație împrumuturilor pentru prima casă garantate de stat. Așa cum remarcase Frank Howard, ca să faci avere trebuia să furi primul miliard. Și noi eram pe punctul de a o face, absolut legal, cu ajutorul Primăriei. În afacerea noastră în plină expansiune, garanția puterii administrative ne permitea să ne finanțăm temerarele pariuri imobiliare fără cheltuieli suplimentare și aproape fără riscuri. Bineînțeles că lucrările noastre ajutau la reconstrucția orașului, la reabilitarea cartierelor și reprezentau o soluție pentru deficitul de locuințe, dar noi încasam profituri fabuloase. Ne limitam în principal la Manhattan și la zonele limitrofe cele mai sigure, evitând cu grijă teritoriile Mafiei. „Ungeam" în schimb o serie de funcționari și de șefi mai mici. Ca să ajungi sus trebuie să știi să-i mulțumești și pe ceilalți. Și treaba e cu atât mai ușoară cu cât „micile cadouri" nu te sărăcesc deloc. Unui singur edil îi rezervaserăm ceva cu totul special: președintelui zonei administrative Brooklyn. Venise să țină un discurs la inaugurarea primului nostru imobil, acela pe terasa căruia o sărutasem prima

dată pe Rebecca. Tăiase panglica roșie și îmi băuse șampania, interesându-se de alte „afaceri". Imbecilul. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu mă lăsasem umilit fără să reacționez, după afrontul pe care ni-l adusese. Atunci când, câteva zile mai târziu, mi-a cerut apartamentul pe care i-l promisesem ca mită, am avut deosebita plăcere să-l însoțesc eu însumi pentru a face turul proprietății. L-am dus la ultimul etaj și, în fața ușii din fier blindat, i-am dat cheia proprietății legată cu fundă. Nici nu vă puteți imagina ce față a putut face când a deschis ușa și s-a văzut... pe acoperiș. I-a trebuit ceva timp să înțeleagă. Am fost nevoit să-i vâr sub nas faimosul contract. Intermediarul lui devenise fericitul proprietar al unui spațiu „construibil" la ultimul etaj al imobilului în cauză. Marcus înlăturase cu abilitate clauza privind livrarea apartamentului și, folosindu-mă de acel subterfugiu, văduvisem construcția de un etaj. Regulamentul de funcționare a coproprietății permitea, desigur, adăugarea unui etaj suplimentar, dar doar cu acordul majorității adunării generale a viitorilor proprietari. Înțelegând că fusese păcălit, a făcut o criză de nervi de mai mare dragul. N-am mișcat un deget ca să-l calmez. Din contră, l-am anunțat cinic că adjunctul său, pentru care nu simțeam de altfel niciun dram de simpatie, primise cheile studioului chiar în acea dimineață. Satisfacția aceea neprețuită compromitea totuși în mod iremediabil șansele firmei noastre de a mai primi vreun contract public în Brooklyn, dar Marcus a rezolvat problema creând o firmă paravan. Eu, pe de altă parte, mi-am doborât cu totul inamicul, finanțând masiv campania electorală a adversarului său. La următoarele alegeri a pierdut. Eram acolo în ziua predării mandatului și am avut o satisfacție în plus contemplându-i fața descompusă când s-a văzut nevoit să mă salute.

Conform proverbului „banul la ban trage", ne-am pricopsit cu vreo cincisprezece lucrări. Bannerele firmei Z&H fâlfâiau prin tot orașul. Ne-am făcut birouri noi pe Broadway, nu departe de

apartament, și Donna conducea în prezent o mică echipă de trei secretare, un arhitect și cinci șefi de proiect. Frank Howard continua să ne ajute cu imobilele cele mai importante, dar ne făcuserăm deja cunoscuți și ne câștigaserăm independența. Totuși, eu refuzam să mă mut. Pe Marcus, chiar dacă era exasperat să rămână „blocat în magherniță asta", nu-l lăsa inima să mă lase singur. Mă agățam încă de ideea că Rebecca va încerca să mă revadă.

— Nu trebuie decât să sune la birou! Numele firmei noastre apare pe toate șantierele. E ca și cum ai face campanie publicitară strigând: „Rebecca, sună-mă!"

— Erau în interesul afacerii, m-am apărat eu...

— Nu spun că nu, a recunoscut Marcus, dar te cunosc prea bine, Werner. Știu de ce ai ținut să imprimăm pe toate bannerele adresa noastră și numărul de telefon...

Marcus avea dreptate. Trăiam încă cu speranța că Rebecca avea să apară într-o zi pur și simplu. Asta cu cine știe ce scuză plauzibilă care avea să-mi permită să-i iert trădarea și să reluăm povestea exact din punctul în care o lăsaserăm. Cred și acum că o ruptură pe față mi-ar fi făcut mai bine. Aș fi putut atunci s-o urăsc fără păreri de rău. Pe când dispariția lăsa loc îndoielilor și acelei speranțe idioate care mă făcea să trăiesc în trecut și să nu pot privi spre viitor.

După luni întregi fără nicio veste, am jucat ultima carte. Am hotărât să sărbătorim finalizarea celei mai importante dintre lucrări. Primarul New York-ului și adjunctul său au fost invitați la inaugurarea *Z&H Center*. Atracția serii, Joan acceptase să susțină un concert. Am semnat un cec gros pentru fundația ei care oferea ajutor copiilor săraci din Mexic. Ar fi făcut-o și fără el, dar eu simțeam nevoia să mă revanșez cumva: evenimentul era dedicat în totalitate Rebeccăi. Invitația, trimisă la peste 5 000 de persoane, avea pe ea una dintre lucrările ei: tripticul pe care îl crease pentru holul primelor noastre clădiri din Brooklyn. Era o panoramă urbană a golfului Manhattan acoperit de o

ceață abstractă și poetică. Tabloul acela îmi amintea în mod crud de prima noastră cină. Pe aceeași invitație, Marcus Howard și Werner Zilch își exprimau speranța ca „domnul și doamna X să le facă onoarea de a asista la inaugurarea *Z&H Center* și la vernisajul expoziției artistei Rebecca Lynch. Un concert extraordinar Joan, programat la ora 21:30, va fi urmat de o petrecere violet. Ținută adaptată codului". Culoarea ochilor Rebeccăi reprezentase sursa de inspirație pentru tema evenimentului. Cele douăzeci de tablouri și desene pe care le cumpărasem de la *Fabrică* urmau să fie expuse public pentru prima dată de la dispariția ei.

Cele cincisprezece zile de dinaintea evenimentului au fost infernale. În fiecare dimineață speram să primesc un telefon de la marea absentă, chiar și pentru a mă înjura că organizez o expoziție fără permisiunea ei. Îmi imaginasem toate posibilele reacții: supărată, dar înduioșată; supărată și închizându-se într-o tăcere suverană; fericită și manifestându-se în consecință; fericită, dar prea mândră să mă sune; undeva în străinătate fără să afle de eveniment; lovită de amnezie; măritată și însărcinată; cuprinsă de o pasă mistică și retrasă într-un *ashram*; răpită de traficanții de carne vie și o sută de alte ipoteze, urmate de alte fabulații baroce care îi exasperau pe Marcus și pe Donna. Prietenul meu nu mă mai recunoștea. El se înțelesese foarte bine cu Rebecca. Îl preocupa ca și pe mine dispariția ei inexplicabilă, dar o plăcea mult și pe Joan și fatalismul lui se plia greu pe obsesiile mele. Așa că a chemat-o pe Lauren să mă salveze.

Sora mea fusese studentă la Berkeley timp de patru ani, înainte să abandoneze studiile pentru a trăi cu hippioții. Un grup de vreo douăzeci de prieteni cumpărase un *ranch* în apropiere de Novato, la o oră distanță de San Francisco. Creșteau găini, capre și oi.

Practicau yoga și meditația. Găteau și făceau dragoste laolaltă. Își cultivau grădina de legume, spălau rufele în râu și, în restul timpului, fumau canabisul din cultura proprie, care începuse cu două plante. Unul dintre membrii comunității le adusese din Mexic, ascunse într-un rucsac cu haine murdare al cărui miros pestilențial îl împiedicase pe vameș să-și vâre nasul în el. Planta mascul fusese botezată „Robert" și cea femelă „Bertha", înainte de a fi puse în pământ în mod solemn în spatele curții găinilor și departe de poftele vinovate ale caprelor. Robert și Bertha dăduseră naștere unei recolte impresionante și unor tot atât de impresionanți urmași. Membrii comunității, fumători înrăiți, puneau nume fiecărei noi plante pentru a aduce un tribut zeilor vegetației. Astfel că dispuneau de o întreagă genealogie a acestei familii de canabis, ornată cu desene psihedelice și afișată în bucătărie. Experiențele lor nu se opreau însă aici. Unul dintre ei studiase chimia la Berkeley și lucrase pentru scurt timp în industria farmaceutică înainte de a simți nevoia — după ce fusese dat afară pentru că uzase prea liber de substanțele puse la dispoziție de companie — de a-și construi o viață plină de semnificație și în armonie cu natura. Grație inventivității lui, comunitatea testa tot felul de amestecuri, preparate cu ajutorul diferitelor alambicuri într-o fostă cămară de lângă bucătărie. „Porțile luminoase" ar fi trebuit să-i ajute să atingă anumite niveluri de înțelepciune și de percepție a existenței. Odată aprobate de comunitate, substanțele erau vândute tinerilor din San Francisco. Era cel mai bun mijloc de a-i deschide către lume și, prin accesul la propria lor conștiință, să-i pregătească pentru marea revoluție a iubirii. Dacă primele două generații de „porți luminoase" avuseseră un mare succes și rotunjiseră binișor veniturile comunității, cu a treia generație lucrurile nu mai stăteau la fel. Puterile lor de necontestat aveau ca efect secundar crize de paranoia și agresivitate. Grupul a considerat că era necesar ca fiecare membru să se elibereze de orice urmă de violență latentă. Ca urmare, și-a mărit propria doză de „porți

luminoase" pentru a putea depăși acea etapă dificilă. Lauren crezuse că i-a sunat ceasul când chimistul, pradă unui acces, a vrut s-o sugrume. Acea experiență la limita morții a constituit pentru ea o revelație. N-a mai avut puterea să se considere un soldat al iubirii. Rușinată, dar hotărâtă, și-a recunoscut eșecul de natură mistică în fața comunității strânse sub impunătorul sequoia care le adăpostea reuniunile săptămânale. S-a votat în unanimitate că trebuie să plece.

Lauren se dăruise în întregime grupului pe care îl considera familia ei și i s-a părut că pentru o primă greșeală fusese pedepsită prea aspru. Deprimată, era pe punctul de a-i suna pe părinții noștri în Hawthorne, ca să ia viața de unde o lăsase. Cu mine nu luase legătura, chiar dacă eu fusesem acela care o ajutase să-și cumpere partea din ranch. Știa cât mă costase asta într-o epocă în care nu aveam mai nimic și nu îndrăznea să-mi mărturisească că experiența ei fusese un eșec. Când Marcus o sunase pentru a-i cere ajutorul, îi făcuse o descriere atât de alarmantă a stării mele de sănătate mintală, încât toate reticențele ei s-au evaporat. Fire generoasă, dragii mele surori nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât să-i ajute pe ceilalți, și în special pe mine. Cum era falită, asociatul meu i-a trimis o sumă consistentă ca să-și plătească drumul. Comunitatea i-a cerut și o compensație în bani pentru „plecarea ei de neînțeles". Lauren n-a îndrăznit să pretindă despăgubiri pentru partea pe care ea o investise în cumpărarea ranchului din care era acum alungată, așa că s-a lăsat jecmănită de banii trimiși de Marcus. „Familia" ei nu i-a lăsat decât minimul pentru călătoria cu autobuzul și mâncare pe parcursul traversării întregului continent.

Lauren, care ignora orice chestiune de natură practică sau materială, nu prevenise pe nimeni de sosirea ei. Trebuie să fi fost 6 dimineața când am auzit soneria. Trezit dintr-odată, însuflețit de o imensă speranță și fără a avea timp să-mi pun măcar un tricou, am alergat într-un suflet la ușă, gata s-o strâng în brațe pe

Rebecca. Când am văzut-o pe sora mea, în rochia ei cu motive pictate grosolan, cu o bandană brodată pe cap și încălțată cu niște sandale jegoase, n-am putut să-mi ascund dezamăgirea.

— Așteptai pe cineva?

Am mormăit un „în niciun caz" și am luat-o în brațe, elan din care am fost oprit brutal:

— Lauren, fiică rătăcitoare! Sau aș putea spune „plantă" mirositoare!

Shakespeare nu s-a arătat la fel de lipsit de entuziasm și, după o primire neconvențională, a început să-i lingă picioarele și dacă nu l-aș fi prins de zgardă ar fi urcat în sus pe gambe. Și-a făcut apoi de lucru cu bagajul ei pe care a început să-l inspecteze cu atenție.

Pentru că m-am plâns din nou de mirosul ei, Lauren mi-a explicat:

— Parfumurile sunt făcute cu substanțe chimice nocive.

— Atunci poți să începi prin a te spăla cu apă și săpun, dacă ții la fericirea mea.

I-am luat cei doi saci de pânză enormi întrebându-mă cum reușise să care singură un întreg bazar. Marcus, care întârziase ca să se îmbrace, și-a făcut și el apariția. A vrut s-o îmbrățișeze la rândul lui, dar l-am atenționat:

— Crede-mă că ar fi indicat să aștepți să facă mai întâi un duș.

N-am lăsat-o pe draga mea soră nici măcar să se așeze ca să bea o cafea și am împins-o spre baie:

— Dă-mi hainele, cobor cu ele la spălătorie. Deschide la 7...

Lauren s-a supus și, în timp ce Marcus prepara micul dejun, am coborât cu toate hainele ei la chinezul care ne spăla rufele. Cu tot profesionalismul lui, omul a părut interzis de cât de mizerabile puteau fi. Am revenit cu melci cu scorțișoară și brioșe cu afine, calde. Înfășurată într-un prosop, Lauren a ieșit de la duș cu părul ud.

— Acum pot să te îmbrățișez! a exclamat Marcus și a lipit-o îndelung de el.

— Terminați odată, amândoi! m-am scandalizat eu și m-am dus să-i aduc dintr-un sertar o cămașă de-ale mele.

Marcus i-a completat ținuta cu o pereche de colanți pe care îi păstra pentru sporturile de iarnă, când mergea la Aspen. Am zăbovit la un mic dejun prelungit, în timpul căruia Lauren ne-a povestit decepțiile pe care le suferise. Auzind de felul în care fusese tratată, mi s-a urcat sângele la cap, dar ea m-a împiedicat să mă lansez într-o expediție de răzbunare în California. În așteptarea mutării în legătură cu care asociatul meu nu înceta să mă bată la cap, Lauren s-a instalat în fostul nostru birou și în noua noastră viață.

Sora mea avea opinii ferme despre aproape orice. I-am împărtășit, la rândul meu, problemele mele amoroase și, văzându-mă atât de chinuit de pierderea Rebeccăi, chiar dacă „aveam totul pentru a fi fericit", s-a decis să se ocupe serios de mine. Echilibrul și fericirea mea au devenit misiunea vieții și colacul ei de salvare, modalitatea prin care-și putea transforma îndoielile în certitudini. În trei săptămâni, a reușit să ne organizeze viața de zi cu zi. A început cu alimentația. Atunci când nu ieșeam la restaurant, Marcus și cu mine ne hrăneam doar cu paste, pizza, hamburgeri, cartofi prăjiți și covrigi sărați ori dulci. Lauren s-a declarat revoltată de acest regim. Eu am fost în al nouălea cer. O văzusem mereu pe mama făcând mâncare, așa că gătitul mi se părea că este una dintre principalele înzestrări ale femeilor. Entuziasmul mi-a mai scăzut când s-a hotărât să scoată carnea din meniu. A înlocuit-o cu un fel de pastă insipidă numită *tofu*, înainte de a duce cu noi un război nemilos pentru a ne converti la regimul vegetarian. Proteinele animale „poluează trupul și spiritul" și ea se revolta împotriva acelor otrăvuri pe cât de mortale, pe atât de inutile, îngurgitate de adepții „dezastrului dietetic occidental". A intenționat să-l convertească chiar și pe

Shakespeare la soia, dar câinele meu a contraatacat cu o grevă a foamei de o săptămână. Lauren a făcut schimbări și în apartament. Cumpăra flori în fiecare zi și ardea bețe aromatice cu miros de patchuli, care îmi dădeau dureri de cap. A pus șaluri indiene pe canapele, a transformat salonul în templu budist și bucătăria în pepinieră de plante bizare și depozit de semințe și mirodenii din lumea întreagă. Din clipa în care deschideam ușa, eram întâmpinați de aroma de curry și aveam impresia că, după ce mai și mâncam, chiar și pielea îmi era impregnată de același miros. Joan îmi spunea că în realitate miroseam a chimen și a curcuma, ceea ce nu era rău deloc. Cântăreața, care părea încântată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, nu înceta să converseze cu Lauren despre mâncăruri și politică. Cum ne găsea cam tensionați și „în conflict cu propriile emoții", draga mea soră ne-a inițiat și în yoga. Punea la nesfârșit o melodie a unui călugăr care zdrăngănea ore întregi la unica coardă a instrumentului său. Marcus părea mai deschis decât mine la această aventură interioară, ceea ce mă făcea să cred că avea pentru sora mea ceva gânduri vinovate.

O dată pe zi, Lauren ne punea să ne lungim pe podeaua din salon. Trebuia să-l închidem pe Shakespeare, pe care această poziție îl arunca în transă și venea să ne lingă pe față de cum începea lecția. Eu eram refractar în mod special la meditație. Vocea tărăgănată și murmurată pe care o adopta Lauren ca să ne încurajeze să ne observăm ressspirația, să ne relaxăm mușchii feeeeței, liiimba, braaaațele, gaaaambele și întreeeeeg coooooorpul îmi provoca crize de râs. Ea însă nu se dădea bătută. Râsul era, în opinia ei, o terapie în sine. Era felul meu de a-mi elibera tensiunile. Termina ședințele bătând de câteva ori într-un bol tibetan rezonant, pe care ni-l punea după aceea pe burtă. Ultima vibrație odată stinsă, eu mă ridicam dintr-un salt ca să iau din nou telefonul și să mă ocup de lucrările de pe șantiere care nu înaintau niciodată în ritmul în care aș fi vrut. Sora mea nu părea să se lase

descurajată de efectul nesemnificativ pe care îl aveau tehnicile ei asupra comportamentului meu și se consola cu progresele făcute de Marcus. Omul cumpărase toate tratatele pe teme de spiritualitate pe care i le recomandase și curând devenise as în materie. Dacă genul ăsta de literatură mă lăsa indiferent, cu masajele m-am obișnuit foarte repede. O micuță japoneză mă făcuse să gust, cu câțiva ani în urmă, plăcerile acestui gen de tratament, dar nu mă abandonasem niciodată pe mâinile unui profesionist. Lauren avea har. Depista zonele dureroase și le detensiona ca prin minune. Avea o forță nebănuită și deosebit de eficace asupra picioarelor, care afirma ea, îți permiteau să vindeci aproape întreg organismul. Nu înțelegeam mare lucru din pricipiile medicinei chinezești pe care încerca ea să mi le explice, dar eram în extaz încă din momentul în care îmi ataca degetele mari. Se încăpățâna în schimb să ne ungă pe amândoi cu un fel de mixtură de ierburi ayurvedice care păta hainele și reușise să îngălbenească din prima emailul cabinei de duș. O adoram, dar n-ai fi găsit pe toată suprafața pământului, cu excepția părinților mei, o ființă mai diferită de mine. Din fericire, aveam și momente de respiro. Lauren dispărea în mod regulat timp de una sau două zile să cânte în vreo casă ocupată de oameni fără adăpost sau să doarmă în Central Park. Marcus se îngrijora mereu în timpul respectivelor momente în care pleca. Eu și Shakespeare profitam ca să ne facem de cap. În vara aceea, New York-ul era în plină efuziune Flower Power. Tineri veniți din toată țara se întâlneau aici ca să demoleze lumea construită de părinții lor. Respingeau în bloc capitalismul, individualismul și disprețul criminal cu care oamenii tratau planeta. Lauren era și ea idealistă, revoltată, într-un cuvânt, în pas cu ei, în timp ce eu și Marcus ne foloseam din plin de acea societate hidoasă care ne permitea să evoluăm într-un timp atât de scurt.

Obţineam succes după succes. Petrecerea de inaugurare a *Z&H Center* adună laolaltă tot ce avea New York-ul mai grozav, sexy şi important. Lauren nu înceta să-mi facă reproşuri în legătură cu „materialismul" meu şi cu oamenii pe care îi frecventam, capitalişti influenţi şi îngrozitori, bancheri fără scrupule, ambiţioşi şi avizi de putere, pe scurt oameni care îmi semănau. Doar Joan, al cărei militantism, dar şi muzică o încântau, avea valoare în ochii ei. Cântăreaţa era idolul ei, exemplul de succes de la care puteam învăţa şi pe care îl puteam urma pentru binele omenirii. În ciuda criticilor însă, sora mea se distră pe cinste la petrecere. Îmbrăcată într-un sari lila, cu părul negru prins în coc şi ochii negri intens machiaţi, părea o adevărată indiancă. Mulţimea îmbrăcată în întregime în violet îţi lua ochii. Fotografii mitraliau scena. Ne puseseră să pozăm, pe Marcus, pe Shakespeare şi pe mine la înălţime, pe scările mecanice. Câinele meu fusese pentru prima oară în viaţa lui toaletat într-un salon de înfrumuseţare. Purta o zgardă grea din piele mov, în fapt o curea feminină donată de Lauren. Dădea din coadă şi făcea feţe celor care soseau, ca şi cum ar fi fost el însuşi gazda evenimentului.

— Câinele meu e cel mai monden animal din New York, am remarcat eu.

— Ceea ce compensează puţin aerul tău campestru, mi-a servit-o Marcus.

Joan a avut un succes nebun. Instalaserăm scena în curtea interioară acoperită din mijlocul clădirii. De fiecare dată când avea un concert, mă minunam, cunoscându-i firea timidă şi tandră, de felul în care se metamorfoza. Devenea instantaneu capabilă să umple scena, să atragă toate privirile, să comunice cu publicul. Degaja bucurie şi o energie aproape mistică. Un minut mai târziu, când cânta fără orchestră, acompaniindu-se doar cu chitara, o baladă irlandeză, crea o atmosferă atât de intimă, încât aveam impresia că suntem doar cinci-şase persoane în sală, chiar dacă eram înconjuraţi de mii de persoane.

Furați de iluzie, deveneam apropiați, chiar prieteni. Captivi și transportați îi împărtășeam emoția din toată ființa. A terminat pe o notă care a durat parcă un veac și a cărei ultimă vibrație s-a stins într-o liniște de templu, urmată imediat de o mare de aplauze. Adoram acele momente de glorie. Ajungeam să mă simt aproape îndrăgostit. Dar odată coborâtă de pe piedestal, Joan redevenea femeia simplă și directă, și admirația mea scădea direct proporțional. Detestam faptul că nu eram în stare să-mi joc șansa. Cu o cămașă de dantelă albă peste pantalonii evazați, cu părul moale pieptănat cu cărare, era de o gingășie luminoasă. Lauren a felicitat-o cu un entuziasm mișcător. Ar fi putut fi surori. Aveau același oval al feței, ochi mari, negri și rotunzi și piele cu strălucire de ambră. În plus, împărtășeau aceeași viziune despre viață și lume.

O cunoștință a dorit să cumpere niște lucrări ale Rebeccăi. L-am refuzat. Tablourile ei păreau puțin pierdute în imensitatea spațiului. Cu excepția câtorva rari amatori de artă, invitații nu le acordau decât o atenție distrată. Eram nervos. Îi promisesem lui Marcus că aveam s-o șterg cu totul din amintirea mea, dacă nu apărea. Eram hotărât, în cazul unui eșec, să găsesc și un nou apartament. În plus, luasem decizia s-o rog pe Joan să se mute cu mine. O admiram, o respectam, iar dragostea îmi făcuse mai mult rău decât bine. Prietenia plină de senzualitate pe care o împărtășeam mi se părea o mult mai fericită modalitate de a-mi înfrumuseța viața. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea. Încercam să mă conving singur că văzând-o zi de zi o să ajung s-o iubesc. În seara aceea, în timp ce afacerea noastră triumfa, mi se părea totuși că timpul trece cu viteză de melc. Fiecare blondă văzută din spate mă făcea să tresar. Niciuna nu era cea pe care o așteptam. Nu reușeam să-mi ascund nici nerăbdarea, nici dezamăgirea.

Cu câteva minute înainte de miezul nopții, în timp ce invitații începeau să danseze, am renunțat. Joan nu voia nici ea

să rămână fără mine. L-am lăsat pe Marcus să joace singur rolul de amfitrion. Am plecat fără să salut pe nimeni, însoțit doar de Joan și de Shakespeare. Am condus-o până acasă la ea. M-a încercat regretul văzând eforturile pe care le făcea ca să-și ascundă tristețea. Zâmbetul îi era prefăcut, iar vocea veselă îi suna fals. Totuși, nu puteam să rămân. În seara aceea nu mă simțeam în stare. Am sărutat-o, i-am spus că e frumoasă și că fusese punctul culminant al petrecerii. Când a închis ușa în urma ei, mi-am jurat ca a doua zi o să-i cumpăr o bijuterie. Până la urmă, ar fi fost aproape o cerere în căsătorie. Urma să-i propun să locuiască cu mine, nu era de ici, de colo. Ar fi trebuit să mă simt fericit, dar nu mă puteam gândi decât la durere. Rana cea veche îmi era atât de familiară. N-o mai simțisem din adolescență, din anii aceia în care mă întrebam nopți întregi de ce mă abandonaseră „adevărații" mei părinți. Mă simțeam singur și pierdut.

Hawthorne, New Jersey, 1948

Micul Werner nu înţelegea engleza. Armande, care aşteptase acel moment de luni întregi, plângea. Andrew îşi strânse soţia în braţe. Nici el nu se simţea mai în largul său. Şefa agenţiei de adopţii, o tipă uscăţivă, cu părul şaten grizonant, le lăsase copilul ca pe un colet.

— Vă doresc mult curaj, declarase. Nu înţelege nimic şi e pur şi simplu odios.

Băieţelul de trei ani nu manifestase nici cel mai mic regret văzând-o plecând, dar când Andrew încercase să-l ia în braţe spunându-i „omuleţule", Werner începuse să ţipe cu o forţă terifiantă, care îl făcuse pe bravul agent imobiliar să bată în retragere.

— Cred că trebuie să încerci tu, o femeie e mai puţin ameninţătoare, a decretat el.

Armande nu avu nici ea succes. Copilul striga după „mama", plângând deznădăjduit. Îţi rupea sufletul. În toţi anii aceia în care aşteptase un miracol, Armande uitase cât de absolută poate fi deznădejdea unui copil. Era cu atât mai neputincioasă cu cât asistenta socială nu avusese timp să-i vorbească despre Werner. Nu ştia nimic despre ce-i place, despre obiceiurile pe care le are sau despre trecutul lui. În faţa casei din lemn vopsit în alb pe care soţii Goodman o cumpăraseră imediat după căsătorie, copilul nu voia să fie atins. Nu-i lăsa nici să se apropie. Pentru a nu-l speria şi mai tare, viitorii părinţi îl lăsară pe peluză şi se aşezară în faţa lui. Vorbeau cu voce calmă între ei în timp ce Werner, vizibil obosit, cu faţa congestionată şi cu pieptul scuturat de suspine, se juca maşinal cu picioarele şi-i privea cu ochii aceia

deschiși la culoare și sălbatici. Așteptară o oră. Micuțul, epuizat fără îndoială de drum și de emoții, clătina din cap cu ochii aproape închiși. Era pe punctul să adoarmă, dar nu lăsa garda jos.

— Probabil că-i e foame. Și sete, declară Armande. Mă duc să-i aduc ceva.

Reveni câteva minute mai târziu cu un platou pe care îl puse între ei și copil. Când se apropie de el cu un biberon cu suc de fructe, Werner începu din nou să țipe. Femeia dădu înapoi.

— Nu-ți fie teamă, dragule. Uite, gata, plec.

Tânăra se așeză din nou lângă Andrew.

— Ce-o să ne facem? se impacientă ea.

— Fii liniștită, pare zdravăn.

Nu era chiar ce-și imaginase el. Copilul acesta atât de blond, cu ochii lui aproape fără culoare care păreau să ți se uite în suflet... Fuseseră preveniți că începutul va fi greu, dar Andrew nu-și dăduse seama de asta până în acel moment. Se uită mai atent. Werner era voinic. Avea o privire extrem de intensă, ca și cum înăuntrul corpului aceluia abia conturat, caracterul deja format era infinit mai puternic decât persoana lui. Văzând cum micuțul îi ține pe ei, doi adulți, la o distanță respectuoasă, se simți impresionat și mișcat. Năzdrăvanul ăsta îi plăcea foarte mult. Îi aruncă o privire soției sale, care se uita la copil cu o dragoste aproape neliniștitoare. Își spuse că totul avea să fie bine.

— Hai să gustăm prăjitura. Poate că o să vrea să ne imite... propuse el.

Tăiară bucățele din checul pe care Armande îl făcuse cu atâta drag în ajun și își manifestară satisfacția prin exclamații exagerate. Werner îi privea cu ochii mari. Cei doi nu reușiră să-și dea seama dacă se mira de felul în care se purtau ori dacă, într-adevăr, îi era foame. Armande se apropie în patru labe de copilul care o urmărea neîncrezător. Puse în fața lui biberonul cu suc și o farfurie cu prăjitură. Cu capul aplecat, acesta se concentră în continuare asupra piciorului său drept pe care și-l ținea

cu ambele mâini. Minute în șir, nu schiță niciun gest. Andrew avu o intuiție salutară:

— Întoarce-te cu spatele. Dacă nu ne uităm la el, poate va scăpa de timiditate.

Bărbatul pivotă pe loc și o luă pe Armande lângă el. Auziră un sunet slab, ea vru să se întoarcă, dar Andrew o opri:

— Așteaptă. Dă-i timp. Totul o să fie bine, draga mea. Trebuie să aibă vreme să ne cunoască.

Pe cadranul ceasului Patek pe care îl cumpărase în 1943, cu puțin timp înainte de a pleca în Europa, îi arătă ora la care avea voie să arunce o primă privire. Ea își lăsă capul pe umărul lui. După toate acele luni de așteptare, fiecare minut i se părea o oră.

În grădină, umbrele începură să se alungească, până când ajunseră să se suprapună. Ultimele raze de soare dispărură de pe peluză. Nu mai auzeau nimic. La încheietura lui Andrew, limbile ceasului indicau ora șapte fără un sfert. Se întoarseră în sfârșit. Cu biberonul încă strâns în mână și cu tetina în gură, Werner dormea, întins pe o parte. Prăjitura dispăruse.

— Bietul copilaș. N-a mai rezistat, murmură Armande.

— Hai să-l ducem în cameră, hotărî Andrew, la fel de emoționat.

Luă copilul, al cărui cap îi căzu pe braț. Werner nu se trezi nici măcar atunci când îl dezbrăcară și îl schimbară, șocați să descopere cât de murdare îi erau hăinuțele. Aveau să afle în zilele următoare că Werner era un băiețel curat, dar responsabila agenției de adopție, neavând timp sau chef să se preocupe de el, îi pusese scutece. Pielea copilului era foarte iritată. Armande îl spălă cu grijă. Se antrenase cu copiii din vecini. Făcea gesturi liniștitoare, precise. Pregătise sosirea fiului ei de multă vreme. Se sfătuise cu cele mai bune mame din Hawthorne și citise toate cărțile legate de acest subiect, precum *Îngrijirea bebelușului și a copilului* de Benjamin Spock sau *Manualul mamei perfecte* a doctorului Jarred Blend.

Armande avea un întreg dulăpior sanitar consacrat copiilor, cu șampon Johnson, fără lacrimi, săpun Palmolive „pentru copii", un flacon de ulei de migdale dulci cu un ursuleț pe el, talc și cremă antiiritații în cantități impresionante. Avea de toate. O comodă plină de prosopele de baie, de cuverturi brodate și de cearșafuri. O perie de păr foarte moale, o forfecuță de unghii cu protecție din plastic albastru. O cantitate de schimburi pe care Andrew o considera exagerată. În pătuțul alb cu grilaj, așezat pe un soclu de lemn pe care Armande îl vopsise, lăcuise și montase cu mâna ei, îl așteptau deja cinci animale de pluș: un urs, un iepuraș, o țestoasă din fetru, o pisică și un ponei. În ultimele săptămâni, ar fi vrut să mai cumpere și altele ca să umple golul greu de suportat, dar Andrew o oprise:

— E deja Arca lui Noe, nu pătuț! Lasă-i spațiu. Va veni. De data asta nu vom mai fi dezamăgiți.

Cum copiii prietenilor lor aveau între șapte și paisprezece ani, Armande moștenise valize întregi de haine. Umpluse cu ele două etajere. Intenționase să-i confecționeze fiului ei și haine noi, dar acum se felicita că nu o făcuse înainte de sosirea lui: Werner i se părea foarte înalt pentru vârsta lui. Andrew îi zugrăvise camera în galben, și Armande instalase două fotolii pe rotund. Ar fi putut sta ore întregi să-și privească băiatul dormind. Adjectivul posesiv îi venise pe buze natural. Era fiul *său*. Îl așteptase atât de mult!

Ar fi vrut să-i mângâie părul blond care părea să aibă o viață proprie. Să-i sărute obrăjorii și gâtul. Să-i pipăie brațele și picioarele. Să-l gâdile, să-l audă râzând, să-i inspire cu voluptate mirosul de copil, pentru a și-l întipări în memorie. Avea atâta dragoste de oferit, încât simțea că se sufocă. Și îi era teamă că Werner va refuza să se lase iubit. Trebuia să-l ia cu binișorul, bineînțeles... Să-i câștige prima privire, primul cuvânt, primul mulțumesc, primul sărut. Așa că mama din ea rămase tăcută. De-abia îndrăznind să se miște ca să nu-l trezească, savura somnul copilului care o lăsase cel puțin să-l devoreze din priviri.

— E așa de frumos... murmură ea.

— Magnific, confirmă soțul ei.

Andrew trebui să facă uz de toată autoritatea lui ca s-o convingă să coboare la cină. Între quiche și friptura de pui urcă totuși să verifice dacă „totul e în regulă", apoi între pui și restul de chec, apoi între ceai și curățenia în bucătărie. În momentul în care se pregătea pentru a „n"-a urcare, Andrew o prinse din zbor:

— Lasă-l să doarmă! O să fie bine...

Armande izbucni în râs și își strânse soțul în brațe.

— Încă nu-mi vine să cred... E perfect.

— Da. Un adevărat voinic.

— De-abia aștept să-i fac cunoștință cu soții Spencer și Parson!

— Cred că mai degrabă nesuferitei ăleia de Joan Campbell vrei tu să i-l arăți, pe cinstea mea... o tachină bărbatul.

— Nu ești prea departe de adevăr... Doamne ce față ar face dacă l-ar vedea!

— Ar fi furioasă. Fiul nostru e de o mie de ori mai frumos decât al ei.

Începeau să capete încredere. În sfârșit aveau să fie tată și mamă. Ceilalți nu le vor mai putea arunca acele priviri pline de milă. Nu le vor mai putea pune acele întrebări care răsuceau cuțitul în rană: „Deci, când vă vedem și pe voi?", „Vreo veste bună?", „Ești însărcinată, spune drept?" Pentru ea nu va mai exista decepția din fiecare lună, încă o pată, încă o condamnare. Pentru el, gata cu râsetele și glumele prietenilor, când se întâlneau la o partidă de rummy: „Trebuie să-ți dăm lecții de țintă!", „ Ia-o de coadă!", „Și lumea care zice că francezii știu ce fac..." Gata cu încăierările, pe care alcoolul și jocul le alimentau, cauzate de faptul că unii mergeau prea departe, iar Andrew se vedea nevoit să le înfunde virilitatea pe gât cu lovituri de pumni. Nici tu vorbe în răspăr, nici tu bătăi de joc. N-o să mai șușotească nimeni, n-o să mai pronunțe nimeni acel cuvânt a

cărui umbră se prelingea pe pereți, îi urmărea, se propaga pe buzele tuturor cunoștințelor și le învenina existența: „Sterili. Știți..., soții Goodman sunt sterili. Bineînțeles că e vina ei. Nu trebuia să se însoare cu o franțuzoaică. Nu știa nimic despre ea. Dumnezeu știe unde și cum trăia înainte de război... Un avort? Cine ți-a spus? Nimeni? A, era doar o bănuială? Dar se poate să ai dreptate. Parcă e catolică... De ce te-ai face catolic, dacă nu ai avea niciun păcat de ispășit? Și bietul bărbatu-său, care crede tot ce-i spui... Din primul moment am avut impresia că e ceva în neregulă cu fata aia...

În acea seară, Andrew și Armande se așezară în camera de zi. Televizorul — primul din cartier — rămase închis. Cei doi băură Porto și se tachinară în legătură cu educația micului Werner. O să fie politicos și inteligent, sportiv și sigur pe sine. O să ajungă cineva... Apoi, puseră muzică. Ascultară *„Memoires of you"* de Benny Goodman și *„Une Charade"* de Danielle Darrieux, muzica primului lor sărut la Lisieux. Dansară în vârful picioarelor, îmbrățișați. Înainte de a se băga în pat, deschiseră cu infinite precauții ușa camerei galbene în care dormea cel care, în câteva ore, le schimbase întreaga viață. De-abia îndrăzneau să respire și îl priveau plini de emoție. În seara aceea, soții Goodman au fost oamenii cei mai fericiți din lume.

Manhattan, 1971

Marcus și Lauren s-au întors pe la 4 dimineața, braț la braț și beți morți. Incapabili să-și găsească cheile, s-au agățat de soneria ca să mă oblige să mă extrag din pat. Punând punct afacerii Rebecca, nu am avut de ce să mă grăbesc. Shakespeare a început să latre ca un apucat, strârnind proteste din partea vecinilor. După vreo douăzeci de apăsări pe butonul soneriei, am ajuns la ușă, cu fața mea de zile proaste. Sora mea purta haina lui Marcus, care o ținea lipită de el, frecând-o pe spate. Mi-am descărcat o parte din frustrare asupra lor, dar singura reacție a fost să bufnească în râs:

— Exact cum îți spuneam! îi mormăi Lauren prietenului meu.

Erau complet dușși. De-abia am reușit să mă așez în pat și idioților li s-a părut foarte nostim să iasă din nou și să reînceapă să sune. Am ieșit din cameră ca un uragan, doborând un scaun pe care Shakespeare abia a reușit să-l evite. În furia mea, am deschis brutal ușa care s-a trântit de perete cu o bufnitură. Blestemele mi-au rămas în gât când mi-am dat seama cine stătea pe hol. Mi-au trebuit câteva secunde ca să înțeleg că băiețandrul palid cu părul scurt vopsit în mov era Rebecca. I-am recunoscut privirea când a ridicat ochii spre mine.

— Intră, am murmurat eu șocat.

— Mulțumesc, a spus ea, alunecând pe lângă perete.

Lauren și Marcus, care continuau să vorbească în bucătărie, și-au făcut și ei apariția. Râsetele li s-au stins când au văzut silueta din fața mea.

— Rebecca... a bâiguit Marcus.

Ea a surâs, fără să spună nimic. Învârtindu-se în jurul ei, Shakespeare i-a făcut o primire sfâșietoare, înainte de a i se așeza pe picioare. Ea l-a mângâiat pe cap cu degete care mi s-au părut translucide. Lauren a sărutat-o pe nou-venită cu exuberanță și i-a spus pe un ton complice cât de multe „auzise despre ea". Rebecca a surâs din nou. Avea aerul unui puișor golaș, stând alături de părul negru și des și de bustul generos al surorii mele. Am vrut să-i ofer ceva de mâncare. M-a refuzat. De băut. Nici atât.

— Mi-ar prinde bine puțin somn, m-a rugat totuși.

Fără alte comentarii, am condus-o în camera mea.

— Vrei să-ți împrumute Lauren o cămașă de noapte?

— Nu, rămân așa, a răspuns ea.

Și-a scos doar mocasinii și s-a gemuit cu genunchii la piept în pat, cu fața la perete. M-am așezat lângă ea, fără să îndrăznesc s-o ating.

— Poți să mă iei, te rog, în brațe? mi-a cerut.

Am tras-o la pieptul meu. Mi se părea extrem de fragilă, ca și cum s-ar fi putut sparge la cea mai mică atingere, asemenea unui vas de porțelan. Nu mai avea nimic din fiara voluptuoasă pe care îmi plăcea s-o domin altădată. I-am simțit căldura și mirosul de migdale dulci. Cel puțin pielea nu i se schimbase. Fără grabă, am încercat s-o recunosc, s-o regăsesc. Voiam să-i pun o mie de întrebări, să-i cer explicații, dar ea m-a oprit.

— Dacă nu te superi, aș prefera să nu vorbesc.

Am făcut un gest de nerăbdare, dar părea prea plăpândă ca s-o mai și reped.

— Facem cum vrei tu, Rebecca, am răspuns cu o voce răgușită.

— Ține-mă doar strâns, m-a mai rugat, și nu-mi mai da drumul.

— Îți promit.

N-a mai făcut nicio mișcare toată noaptea. A rămas atât de imobilă, încât de câteva ori am întins mâna spre fața ei ca

să mă asigur că respiră. Îmi simțeam brațele anchilozate, ceafa înțepenită și picioarele cuprinse de furnicături, dar nu mi-am schimbat poziția. Au început să mijească zorii. Lumina mi-a permis s-o văd mai bine. Era slabă și obosită. Cearcănele îi umbreau ochii, părul scurt și vopsit îi accentua linia delicată a gâtului. Am ridicat-o puțin ca să mă pot mișca. Mi s-a părut îngrijorător de ușoară. Ieșirile și intrările mele în încăpere nu au făcut-o să se miște deloc. M-am lungit din nou lângă ea ca să-mi iau la revedere. Am sărutat-o pe frunte și i-am mângâiat părul. Nicio reacție. În timp ce ieșeam, s-a întors pe partea cealaltă, căutând locul pe care îl lăsasem cald și a luat perna în brațe cu un fel de afecțiune inconștientă.

Ca urmare a inaugurării centrului și a fabuloasei petreceri Z&H — care au ținut prima pagină a majorității ziarelor, Marcus și cu mine aveam întâlniri și interviuri întreaga zi. Lauren era deja în bucătărie, storcând portocale și făcând tartine cu pâine prăjită. În ciuda beției din ajun, arăta foarte bine. În comparație cu efectele „porților luminoase" din fosta ei viață, bețiile i se păreau absolut inofensive. Marcus, pe de altă parte, își bea strâmbându-se a treia ceașcă de cafea a zilei. Pământiu și cu o durere de cap atroce, se chinuia să-și recapete controlul. Și-a îndreptat o suviță de păr care îi căzuse pe ochi:

— Mă doare și părul în cap, mi s-a plâns el. Credeam că e doar o expresie, dar e adevărat... și foarte dureros.

— Lasă-mă pe mine, i-a propus Lauren.

S-a apropiat de el și a început să-i maseze încet tâmplele și întregul craniu. I-am urmărit un moment, apoi mi-am cerut partea:

— Și cu mine cum rămâne?

Lauren a terminat ședința de tratament aplicându-i puncte de presiune pe față, dar când a vrut să se ocupe de mine, el a reținut-o prinzând-o de cureaua blugilor:

— Nu te opri, te rog. Am mai multă nevoie decât el.

Nici eu nu arătam prea grozav. Îmi petrecusem întreaga noapte veghind-o pe Rebecca, de teamă să nu dispară când dormeam... Lauren m-a mitraliat cu întrebări, dar frumoasa mea adormită nu scosese mai mult de douăzeci de cuvinte din momentul în care apăruse și până căzuse în acea semicomă, așa că a rămas cu pofta-n cui. Neliniștit că FVM — „femeia vieții lui", a precizat Marcus pentru Lauren care nu cunoștea acronimul — ar putea să se volatilizeze din nou, am rugat-o pe Lauren să n-o scape din ochi.

— Realmente. Să nu ieși fără ea nici cinci minute, sau dacă o faci, încuie ușa cu cheia...

— Wern! Doar nu vrei s-o sechestrezi! a protestat Marcus cu o tresărire care i-a epuizat întreaga rezervă de energie; i-a întins cești lui Lauren cu aerul unui muribund și aceasta i-a turnat o nouă porție de cafea.

— Ea singură m-a rugat să n-o las să plece, am ripostat eu, hotărât să-mi legitimez abuzul de putere din următorii douăzeci de ani cu nefericita frază pronunțată de Rebecca într-un acces de slăbiciune și de emoție datorată reîntâlnirii.

— Nu vă mai faceți griji, ne-a potolit Lauren ronțăind o tartină. Mergeți și profitați de triumful de aseară și de nenorocitele de milioane. Mă ocup eu de domnișoara.

De data asta, Marcus a bombănit de indignare. Eu am completat că ne meritam milioanele cu vârf și îndesat. Spre deosebire de alții, nu ne petreceam timpul cu o floare între dinți, flirtând cu necunoscuți care debitau poeme, zdrăngănind la ghitară. Marcus m-a susținut, iar Lauren a izbucnit în râs:

— E clar, băieți, n-aveți niciun fel de simț al umorului!

Apoi, a întrebat cu un aer serios:

— Ce-ar trebui să-i spun lui Joan, dacă sună?

— Nimic! Absolut nimic! m-am impacientat eu, în timp ce Marcus și-a regăsit reflexele de avocat: „Nu recunoști. Nu recunoști nimic!"

— Ce să nu recunosc?

— Că s-a întors Rebecca. Nu trebuie să afle. O s-o sun eu la momentul potrivit.

— Biata Joan, a suspinat Lauren. Ce trist. Şi eu care o iubesc atât de mult!

M-am făcut că nu aud nimic.

— Da. E îngrozitor. Te iubeşte atât de mult, biata fată! a confirmat Marcus gânditor.

— Terminaţi imediat, amândoi! Nici n-am bătut-o, nici n-am omorât-o!

N-au mai îndrăznit să spună nimic, dar tăcerea lor era mai rea decât reproşurile. Am părăsit apartamentul fără tragere de inimă, Marcus pentru că fiecare pas era o tortură, eu temându-mă că Rebecca avea să profite de absenţa mea ca să fugă din nou. După primul interviu cu *Village Press*, apoi cu *New York Times,* eram din nou în formă. Ziua a trecut ca un vis. Apelurile, interviurile şi întâlnirile s-au ţinut lanţ. Toată materia mea cenuşie era absorbită de acest val, iar energia de care debordam era o armură care împiedica sentimentele să mă distragă de la ceea ce aveam de făcut. În acele momente, Z&H se dovedea o maşină atât de bine unsă, încât îmi dădea un sentiment de putere şi de invincibilitate. Noi o inventaserăm şi funcţiona de minune. Simţeam o mândrie paternă pentru întreaga idee. Succesul ne făcea să ne dorim mai mult. Pe la prânz, am sunat-o pe Joan şi m-am scuzat că n-o putem vedea în ziua aceea. Aveam multă treabă cu firma şi cu urmările evenimentelor din ajun. Toată această nebunie urma să treacă repede, am asigurat-o. I-am spus că aveam să trec s-o văd a doua zi sau următoarea, cel târziu. Chiar şi prin telefon, i-am simţit angoasa. Era atât de intuitivă şi sensibilă. Am simţit un junghi în inimă când m-a întrebat dacă mai puteam s-o însoţesc în Franţa, ca parte a turneului ei european. Îşi dorea să descoperim împreună ţara în care se născuse Armande, mama mea. Discutaserăm despre asta şi mai înainte, dar dorinţa de a

face acea călătorie mă părăsise. Am fost cât se poate de evaziv. Donna, care tocmai intrase la mine în birou, a pus diagnosticul:

— Voi doi aveți ceva.

Am pus-o la curent cu revenirea Rebeccăi. S-a întristat profund:

— Biata Joan, de luni de zile se temea de momentul ăsta...

Am luat-o pe Donna cu mine la Tiffany ca să m-ajute să aleg un cadou. M-am oprit la un pandantiv. Era în formă de cheie sol, din aur alb și diamante, în mijloc cu o piatră masivă, de mărimea unghiei de la degetul mare. „Biata Joan" a suspinat din nou asistenta mea, privindu-mă scriind ultimele zerouri pe cec, ceea ce ruina întregul efect. Învârtea nervoasă în mână brățara pe care i-o cumpărasem „pentru a-i câștiga aprobarea", după cum spusese ea râzând. Exact așa și era, dar și pentru că mi s-ar fi părut lipsit de delicatețe s-o duc la un magazin de bijuterii fără să-i ofer ceva. Am ieșit de acolo la fel de rușinat pe cum intrasem. Lucrurile n-au stat cu nimic mai bine în cazul „bietei Joan", așa cum o numise toată lumea în dimineața aceea. Gestul meu a neliniștit-o. Mi-a mărturisit-o sub formă de glumă când m-a sunat să-mi mulțumească:

— Nu e prima dată când îmi faci un cadou, dar am impresia că ăsta vorbește mai mult la trecut decât la viitor...

Avea dreptate. Rebecca își recâștigase deja toate drepturile asupra mea. Ar fi trebuit să-i spun, dar nu știam cum. I-am spus în schimb cuvintele de iubire pe care voia să le audă, lăsând confruntarea pe mai târziu. Ne-am întors acasă la sfârșitul zilei, „cu satisfacția strălucindu-ne în ochi", ca s-o citez pe Lauren. Când n-am văzut-o pe Rebecca, am pălit. Sora mea nu mi-a lăsat timp să mă neliniștesc:

— Frumoasa ta e în cameră. Doarme.

— Și acum? m-am mirat eu.

— S-a trezit pentru o oră. A mâncat ceva, s-a spălat și s-a culcat la loc.

Am întredeschis ușa de la cameră și am zărit-o pe Rebecca în exact aceeași poziție în care o lăsasem, douăsprezece ore mai devreme. Își dăduse jos tricoul și pantalonii și îmbrăcase o cămașă de noapte albă, împrumutată de la sora mea. Îmbrăcămintea prea largă lăsa la vedere un umăr cu osatură delicată și un braț suplu și musculos. M-a cuprins o dorință teribilă s-o trezesc, dar Lauren m-a împiedicat cu o față contrariată și un „nu" mut însoțit de un gest de interdicție energic din deget. M-am retras nemulțumit. Am încercat de mai multe ori să sun la familia Lynch. Cum hărțuirea mea încetase de multă vreme, guvernanta a răspuns. Mi-a ținut același discurs idiot. Familia nu era în New York. Nu știa unde plecaseră, nici unde era Rebecca. I-am replicat sec că de data asta știam eu unde e. „Dacă vor, părinții ei știu unde să sune", am adăugat înainte să închid. Lauren și Marcus m-au potolit cu o sticlă de vin, semințe de floarea-soarelui și ardei iute copt, pe care sora mea le pregătise ca aperitiv, apoi cu un curry de legume și nuci cajou în sos cu lapte de cocos. Muream după niște carne și cartofi, dar abandonasem deja acea luptă. Am luat cina, bând în cinstea proiectelor și a prieteniei noastre. Am decis, de asemenea, să ne mutăm fără întârziere.

— În sfârșit! Viață minunată, venim! s-a entuziasmat Marcus ridicându-se în picioare și luând-o pe Lauren în brațe ca s-o învârtă.

Ea se zbătea râzând. A pus-o jos. Uitând de mahmureala de dimineață, ne-a propus să sărbătorim cu o a doua sticlă vestea pe care o aștepta de luni întregi. La fel de exuberanți ca în ajun, Lauren și asociatul meu au ieșit să vadă ce le poate oferi orașul în noaptea aceea.

Ajuns în camera mea, m-am tot foit, făcând mai mult zgomot decât ar fi fost necesar. Becca nu părea să-mi remarce prezența, dar odată lungit în pat, a venit să se lipească de mine. Și-a împletit mâinile și picioarele cu ale mele. Pieptul meu îi atingea sânii, iar șoldul stătea lipit de burta ei. Se odihnea în

brațele mele atât de încrezătoare, încât m-am temut din nou s-o trezesc. I-am ascultat respirația ușoară și i-am inspirat discret parfumul. Își spălase părul. Mirosea a ovăz și a flori. Fiecare centimetru al trupului meu lipit de ea părea să vibreze cu o voință proprie, dureroasă. Dorința îmi perfora rinichii. Câteva ore mai târziu, stăteam pe spate, cu ochii larg deschiși. O așezasem pe pieptul meu, ca să-mi eliberez brațul obosit. Picioarele ei îmi atârnau de o parte și de alta a corpului. Îi simțeam pubisul chiar deasupra bazinului meu. Aveam o erecție ca un pumn ridicat a protest.

Hawthorne, New Jersey, 1950

Asta nu mai era dragoste, era adorație. Și Werner profita. Sub ploaia continuă de afecțiune, atenție și încurajări de care se bucura din partea soților Goodman, se deschidea ca o floare de o extraordinară vitalitate. I-au fost de-ajuns doar câteva săptămâni pentru a înțelege la perfecție engleza și câteva luni pentru a o vorbi. Puse stăpânire pe casă și pe curte. Călărea de la un capăt la celălalt micul său regat. Nu era casa părinților, ci a lui. Nu i se refuza nimic și cuvântul imposibil nu exista în vocabularul lui. Deschidea toate dulapurile, ușile, grilajele, urca în hambar, cobora în beci, încălca toate limitele pe care Andrew și Armande încercau să i le impună. Era o adevărată forță a naturii. În camera părinților, pe mijlocul peretelui verde-albăstrui din fața patului, mâzgăliturile cu creionul stăteau mărturie acceselor lui impresionante de nervi. Seara, mașina de cusut a lui Armande, un Singer Featherweight de un negru strălucitor, mergea fără încetare. Franțuzoaica își făcea un titlu de onoare din a-i coase haine băiețelului ei, al cărui ritm de creștere și caracter aventuros nu-i lăsau niciun răgaz. Prima faptă de arme memorabilă a lui Werner se întâmplă la patru ani. Copilul reuși să înfrunte într-o luptă solitară câinele vecinului, o fiară bătrână, împuțită și plină de caracter. Într-o zi în care Werner încerca să-și extindă spațiul de joacă explorând zonele limitrofe, câinele îl mușcă. Era o rană superficială, dar care lăsă pe antebrațul copilului un semicerc distinct și roșu. Sub ochii măriți ai vecinului care alergase să-i sară în ajutor, Werner Zilch, în loc să izbucnească în lacrimi ori să-și cheme mama, își privi brațul mușcat apoi sări la capul câinelui.

— Al naibii copil, povesti mai târziu vecinul. Nu numai că l-a atacat pe bietul meu Roxy, care era de două ori cât el, dar i-a şi smuls o bucată de ureche. Aşa, din două muşcături, explica fermierul mimând gestul de a mesteca.

— N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva! Un năzdrăvan ca ăsta mai rar. Vai de mama lui, aş putea spune...

Când văzu braţul comorii ei adorate, pe care vecinul tocmai îl dezinfecta, Armande scoase un ţipăt la fel de sfâşietor ca al copilului, puţin mai devreme. Îl făcu în toate felurile pe proprietarul câinelui, cu toată bogăţia semantică de care dispune limba franceză, şi ameninţă să sugrume câinele cu mâinile ei. Când fermierul îi spuse jenat că fiul ei îl muşcase pe Roxy, îi rupsese o bucată de ureche şi o înghiţise, Armande simţi că-i vine rău. Conduse nebuneşte cu copilul până la doctor, care încercă, fără succes s-o calmeze. Omul refuză să-l facă să vomite pe Werner, îi dezinfectă cu atenţie rana, îi administră un vaccin antirabic şi îi trimise acasă. O lună întreagă, brava normandă îşi ţinu fiul sub observaţie aşa cum studiezi un bacil la microscop. Werner se simţea de minune. Departe de a fi intimidat, îşi continuă explorările geografice cu binecuvântarea vecinului. Cât despre câinele în culpă, a cărui ureche capsată de dinţii lui Werner se cicatrizase fără să mai lase părul să crească, se culca în semn de supunere de cum îl vedea apărând.

Această victorie nu făcuse decât să întărească caracterul deja dominant al lui Werner. Putea să se arate extrem de coleric. Dacă realitatea sau părinţii lui nu cedau imediat dorinţelor sale, îl apuca o furie care o lăsa pe Armande cu gura căscată. Andrew îl punea la punct, dar se bucura în secret de temperamentul băiatului. Când erau singuri, agentul imobiliar îl lua uneori de braţe, îl ridica deasupra capului şi cu ochii în ochii lui, repeta.

— Fii neînfricat, fiule! Neînfricat!

Chiar dacă era pedepsit destul de des, Werner nu era ranchiunos. După ce stătea o oră sau o jumătate de oră în camera

lui, își relua activitățile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu își cerea scuze, dar făcea acte discrete de căință: culegea flori pentru mama lui, găsea o pană de corb strălucitoare, neagră spre violet ori o piatră foarte frumoasă în grădină, pentru tată. Era dispus să facă chiar mult mai mult, atâta timp cât mândria îi rămânea intactă. Alți părinți poate ar fi încercat să-l domine. Soții Goodman înțeleseseră destul de repede că o iubire necondiționată era cheia dezvoltării fiului lor. Prezența lui le adusese atâtea satisfacții, încât erau dispuși să-i treacă orice cu vederea. Ca semn al acelei afecțiuni fără margini, fiul lor a fost cel care i-a rebotezat, nu invers. A doua zi după sosirea copilului, Armande remarcase că, pe dosul tuturor hainelor lui — agenta socială nu le lăsase decât un sac puțin voluminos — era brodată fraza: „Acest copil se numește Werner Zilch. Nu-i schimbați numele. E ultimul dintre noi". Misterioasa descoperire îi lăsase pe Andrew și Armande perplecși. Făcuseră o mie de supoziții și cercetări pe lângă agenția de adopții. Într-un final, recunoscători pentru extraordinarul dar pe care li-l făcuse viața cu micuțul, îi lăsaseră prenumele așa. Cu numele de familie nu mai fusese la fel de simplu. Armande se simțea vinovată din ziua în care descoperise că, spălând hainele copilului, nu observase în căptușeala uneia dintre jachete scrisoarea aceea blestemată din care nu mai rămăsese decât un ghemotoc muiat pe care se mai distingeau doar câteva pete de cerneală albastră. Andrew apelase din nou la agenție ca să afle mai multe. Înțeleseseră atunci că explicația legată de originile fiului lor fusese iremediabil pierdută. Copilul fusese deci declarat sub numele de Werner Zilch-Goodman și cum părinții adoptivi nu doriseră să se numească altfel decât fiul lor, își luaseră și ei patronimul Zilch-Goodman. Oricărui alt bărbat decât Andrew chestia i s-ar fi părut un sacrificiu enorm, dar agentul imobiliar era o ființă aparte. Nu se prea sinchisea de aceste semne exterioare de virilitate, iar fericirea pe care le-o aducea acest pui de om îi înlăturase orice urmă de

orgoliu. Transformarea cuplului era evidentă. Rotunjită, senină, Armande își făcea de lucru din zori și până-n seară, gătind, curățând o dată și încă o dată, spălând, frecând, periind, certând, alintând și spunând povești. Și Andrew se schimbase. Mergea mai drept. Nu mai ținea pumnii strânși în buzunar și umerii gârboviți, în poziția boxerului care așteaptă provocarea. Făcea gesturi nonșalante, vorbea pe un ton grav și încrezător. Armande îl găsea din ce în ce mai seducător, iar el îi adora noile forme. Îmbrățișările nocturne pe care eșecurile din trecut le făcuseră atât de penibile își regăsiră naturaleţea și voioșia. După un an de la venirea micuțului, rotunjimile tinerei nu se mai datorau cartofilor gratinați, făcuți sote cu pulpă de miel. Nu mai aduceau aminte de *crumbles* ori de tartele cremoase cu lămâie cu care femeia își trata soțul și băieţelul. Sânii ei își dublaseră volumul. Radia. Micul rege al casei simțea că mama lui îi pregătea ceva. Nu înceta să-i ridice bluza inspectându-i burta care creștea. I se spuse că în curând urma să aibă un frățior sau o surioară. Pentru moment bebelușul era la cald, în curs de a se coace în cuptorul mamei. Micul tiran refuza însă ideea de a împărți ceva cu cineva. Un frate? Nu, nu voia. Hotărî de la început că va fi o soră.

Werner urma să împlinească cinci ani, când se născu Lauren. Destinul îi făcuse pe plac băieţelului și Andrew și Armande respirară ușurați. Pentru a se asigura că nu o să-l tulbure pe Werner, Armand își spori atenţiile îndreptate spre el, dar copilul nu părea gelos. Adora fetița. O săruta, îi vorbea, îi dădea jucării. Voia s-o țină mereu în brațe, ceea ce o cam neliniștea pe Armande. Deveni apoi traducătorul oficial al lui Lauren. În momentele în care părinții păreau neputincioși în fața țipetelor micuței, Werner le explica în limbajul lui copilăresc cum s-o calmeze ori de ce avea nevoie. Lauren era *a lui*. O ființă pentru care se simțea responsabil și care îi aparținea. Din punct de vedere fizic, micuța era opusul fratelui ei. Brunetă, cu pielea de culoarea ambrei, deschidea spre lume niște ochi mari și

speriați. Werner era zeul micului ei univers. Când îl vedea, fața i se lumina, făcea gropiță în bărbie și izbucnea în râs. Îl găsea de neprețuit și l-ar fi urmat până la capătul pământului. Ori până în punctul în care, câțiva ani mai târziu, fusese cât pe ce să-și rupă gâtul urcându-se într-un copac în care Werner construia o căsuță, ori să se înece testând împreună cu el o ambarcațiune din lemn prost construită. Din fericire pentru această poveste, Lauren supraviețui tuturor ideilor și furiilor fratelui ei.

Manhattan, 1971

Lauren, Marcus și cu mine eram îngrijorați. În trei zile, Rebecca nu stătuse trează mai mult de patru ore, de fiecare dată în absența mea. Doar Lauren schimbase câteva cuvinte cu ea. Chiar trează, frumoasa mea părea departe. Sora mea încercase să-i vorbească, să-i pună muzică veselă, dându-i să miroasă uleiuri esențiale tonifiante de nucșoară, de lămâie și de pin. Instalase chiar într-un colț al camerei un dispozitiv care ardea încontinuu esențe, fără alt rezultat decât că mă făceau să strănut întruna și că îi arseseră lui Shakespeare câteva fire de păr de pe posterior pentru că se așezase sub el din greșeală. În seara celei de-a patra zile, am scuturat-o cu blândețe. Ea a mormăit s-o las în pace să doarmă. Când am insistat, a devenit agresivă, scoțând răgete de felină și bătând aerul cu mâinile ca să le îndepărteze pe ale mele. Am ridicat-o în picioare cu forța și ea m-a mușcat cu ferocitate. Surprins, i-am dat drumul. Marcus și Lauren m-au auzit trântind ușa camerei de a vibrat tot etajul. Am năvălit în bucătărie și i-am poruncit surorii mele să mă dezinfecteze:

— Nu e nimic grav, o să faci o vânătaie și atât, a decretat ea.

Indiferența ei nu m-a împiedicat să golesc tava de gheață din frigider cu un zgomot infernal. Am răsturnat jumătate pe jos împreună cu tot vraful de prosoape de bucătărie, în graba de a-mi confecționa un bandaj supradimensionat, înainte de a merge să mă trântesc pe canapeaua din salon. Mă săturasem de felul în care mă ignora Rebecca. De patru zile se servea de mine ca de un încălzitor, strecurându-și mâinile și picioarele înghețate sub burta ori sub fundul meu și dându-mă la o parte după ce o încălzeam. Lauren a aruncat o privire în cameră. Cu o față fericită, Rebecca

ațipise din nou lângă Shakespeare, care îmi luase locul de cum plecasem. Acum mă mai și înlocuise cu câinele! M-am simțit și mai rău, deoarece canapeaua era prea scurtă pentru mine. Am petrecut o noapte îngrozitoare reluând în minte povestea noastră, întorcând-o pe toate fețele și urzind planuri de răzbunare împotriva odioșilor Lynch și a fiicei lor. A doua zi, nimic nu se schimbase.

— E frumoasa din pădurea adormită! a tras Marcus concluzia, pe când stăteam toți trei lângă patul în care ea dormea încă. Ai încercat s-o săruți?

— După ce m-a mușcat cum m-a mușcat, nu am intenția să risc, am bombănit eu. Ar putea foarte bine să-mi taie limba.

— Bine că limba și nu altceva... a glumit Lauren atrăgându-și priviri scandalizate din partea noastră. Of, băieți, n-aveți niciun strop de umor, a suspinat ea.

Am plecat la treabă. Pregăteam o ofertă pentru a cumpăra încă trei loturi de teren. Echipa noastră întocmise bugetul și concepuse proiectul de dezvoltare. Mai mulți arhitecți, între care organizaserăm o competiție, urmau să ne prezinte propuneri de proiecte. Am stat toată ziua în ședințe. Când ne-am întors acasă, situația nu se schimbase cu nimic. Era chiar mai rea.

Într-o noapte, Rebecca s-a hotărât să facă o baie. Am reușit să evit *in extremis* o inundație: uitase robinetele deschise. A doua zi, pe la trei dimineața, s-a apucat să gătească tot ce era prin dulapurile din bucătărie. După o săptămână de nesomn, eram dărâmat și n-am auzit-o ridicându-se. Când s-au trezit, Lauren și Marcus au găsit aliniate frumos pe masa din bucătărie două platouri de lasagna, budincă de macaroane cu brânză, *taboulé*, o prăjitură cu griș și stafide, o cantitate industrială de cheese-cake-uri pe care desenase figuri geometrice bizare, o salată de roșii și cinci boluri cu un fel de *tarama* pe care o făcuse cu brânză albă și cu toate conservele de sardine cumpărate pentru Shakespeare. Criza Rebeccăi m-a făcut să înțeleg că, în ciuda tuturor celor pe care le spusese în timpul picnicurilor noastre

în parc, era o bucătăreasă experimentată. Chestia m-a încântat, chiar dacă Lauren o asocia unui „automatism primar".

— Locul femeii nu e neapărat în bucătărie, crede-mă, a adăugat vexată.

M-am bucurat mult mai puțin câteva zile mai târziu, când am descopeit fresca pictată cu degetele cu ketchup și muștar pe peretele din bucătărie. Lui Marcus i s-a părut foarte frumoasă perspectiva pădurii întretăiate de figuri geometrice identice cu cele de pe cheese-cake-uri.

— Din păcate, dată fiind natura pigmenților, lucrarea nu va avea o viață prea lungă, a remarcat apoi visător.

Și a avut dreptate. Shakespeare a pecetluit soarta acelei opere de artă efemere, lingând peretele la o înălțime de un metru și jumătate.

— Nu e o femeie, e o fetiță de trei ani! mă înfuriam eu, ori de câte ori mai descopeream o nouă năzbâtie.

A cusut, de exemplu toate șosetele mele, confecționând un fel de taburet în formă de floare, foarte reușit în opinia lui Lauren. Pentru ca cele noi, cumpărate de Donna, să nu mai aibă aceeași soartă, am fost nevoit să pun lacăt la comoda unde se găseau. Eram frustrat și nemulțumit. Ajunsesem s-o regret pe Joan. Totuși, nu mă hotăram să vorbesc cu ea. Tratasem multe femei cu dezinvoltură, dar Joan merita mai mult. După vreo zece zile de eschive, împins de la spate de Lauren, de Marcus și de secretara noastră, m-am hotărât în sfârșit s-o anunț de întoarcerea Rebeccăi. Ca un laș, am invitat-o la prânz în cel mai la modă restaurant, la doi pași de Radio City Music Hall. Mă gândeam că un loc public m-ar fi ferit de o scenă. Am început foarte relaxat prin a discuta politica lui Nixon și a-i povesti despre noul nostru proiect imobiliar. M-am plâns de viața sexuală a lui Marcus care nu ne mai prezentase nicio iubită de un secol și nu mai dispăruse ca altădată cu vreun nou flirt. Am comentat pe larg meniul, am comandat o friptură, cartofi sotați și un

Bloody Mary ca să-mi fac curaj, apoi mi-am exprimat indignarea în legătură cu acțiuile criminale din Vietnam, unde băieții noștri mureau cu sutele în fiecare săptămână. Perspicace și mult mai curajoasă decât mine, Joan mi-a tăiat-o:

— Deci, s-a întors?

— Da, am recunoscut jalnic.

— Și vrei să mă părăsești?

— N-am spus așa ceva.

— Dar o mai iubești? a continuat ea pe tonul profesional al unui medic.

— Nu știu, mă simt pierdut...

Mi-a mărturisit că sperase să mă facă s-o uit, dar că înțelegea. N-o mințisem niciodată în legătură cu asta. Nu putea deci să mi-o reproșeze. Mi-a mai spus că o să-i lipsesc, dar că e prea tristă și abătută ca să mai termine de mâncat. M-am oferit s-o conduc. A refuzat:

— Nu e cazul s-o mai lungim. Ar fi penibil și pentru mine, și pentru tine.

Și eu eram trist. O admiram mult. Fusese o bună prietenă și regretam c-o făcusem să se îndrăgostească de mine. Faptul că nu împărtășeam aceleași sentimente ne forța să ne despărțim, pe când indiferența ei ne-ar fi garantat o prietenie de durată. Am achitat nota. Nu mâncaserăm nimic. M-a sărutat pe amândoi obrajii, fără să mă lase s-o îmbrățișez.

— Stai cuminte, mă faci să-mi fie și mai greu, m-a avertizat.

Ajunși în stradă, m-a privit pentru ultima dată în ochi și mi-a spus:

— Să faci bine să fii fericit, Wern! Dacă ratezi ocazia cu Rebecca, n-o să te iert în veci.

M-a bătut pe umăr și a plecat. Am urmărit-o îndepărtându-se, cu inima strânsă. Nu vărsase nicio lacrimă. Mergea dreaptă, grăbită, fără să privească înapoi.

Peenemünde, Germania, octombrie 1943

Se făceau deja cinci ore de când Johann era închis în camera aceea de interogatoriu. Cei doi ofițeri SS tocmai ieșiseră. Îi era sete și foame. Amintirea feței Luisei îi strângea stomacul, dar după șocul arestării, înțelesese că era victima unei manevre de intimidare. Gestapo-ul voia să-i trimită un mesaj lui von Braun. Voia să-l intimideze. El căzuse de țap ispășitor. Nu vedea altă explicație. Acuzațiile acelea erau ridicole... Sigur că n-ar fi trebuit să se plângă în legătură cu efortul de război. Își regreta imprudența, dar în seara aceea se simțise descurajat și băuse prea mult. Numai paranoia SS-iștilor putea considera acel unic moment de oboseală extremă un complot ori un act de sabotaj. Johann se indignase inițial, dar încet-încet începuse să câștige teren. Ofițerii dăduseră înapoi. Erau mai puțin înverșunați decât la începutul interogatoriului. Ceea ce-l rănea cel mai tare nu era că se afla acolo, ci faptul că fusese denunțat de unul dintre colegi. Întotdeauna îi considerase pe cei din echipa de la Peenemünde ca pe o familie. Nu înțelegea. Trecuse în revistă fețele celor prezenți în seara aceea: Hermann? Nu, lui Hermann îi era groază de Gestapo. N-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească cu un ofițer SS. Konstantine? Imposibil. Se înțelegeau de minune, lucrau în același birou și dejunau mai totdeauna împreună. Pe de altă parte, Christin, soția lui, ar fi fost capabilă. Era o pacoste. Și geloasă pe Luisa. Doar că nu reușea să-și amintească dacă aceasta mai era acolo atunci când pronunțase blestemata aia de frază. Friedrich era prezent, dar n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Era prea timid și foarte îndrăgostit de Marthe, care

locuia de vreo două săptămâni la ei. N-ar fi făcut nimic împotriva familiei ei.

Obosit, Johannn își frecă fața. Elfreide, nu. Guillem, nici atât. Atunci cine? Cine? Andrei? Cu atât mai puțin. Da, fuseseră ceva fricțiuni între ei, dar de acolo până a-l trimite la Gestapo... Se gândi că va trebui să lase toate întrebările acestea pentru când se va întoarce la bază. Putea conta pe von Braun să-i dea o mână de ajutor. Detestabilul incident urma să se lămurească cât de curând. Führerul însuși făcuse din V2 o prioritate absolută. SS-iștii vor fi nevoiți să-și revizuiască atitudinea. Se ridică. Făcu de două ori înconjurul mesei de metal. Zgomotul încuietorii îi atrase atenția. Îngheță.

— Ce cauți aici? îl întrebă glacial pe bărbatul în uniformă SS care tocmai își făcuse apariția.

Kasper nu răspunse imediat. Se uită la el în tăcere, cu un surâs răutăcios pe buze, apoi se apropie.

— Bună, Johann. Nu prea te bucuri să mă vezi...

Era tulburător să-i vezi pe cei doi frați unul lângă altul. Dacă unul dintre ei n-ar fi avut haină militară, i-ai fi putut confunda.

— Parcă hotărâsem să nu ne mai vorbim, i-a răspuns Johann.

— Asta era înainte să-mi furi nevasta. Am venit după ea, șuieră fratele lui mai mare.

— Nu ți-am „furat" soția, Kasper. Marthe a venit să se refugieze la noi ca să scape din infernul pe care îl trăiește alături de tine.

— Sărăcuța! Și tu o crezi?

— O cred pentru că te cunosc. Ești nebun, Kasper. Nebun și periculos. Părinții noștri ar fi trebuit să te închidă undeva.

— Până una alta, tu ești cel închis. Iar eu decid dacă vei fi liber sau nu.

Kasper trase un scaun și-și aprinse o țigară. În picioare lângă fereastră, Johann îl întrebă:

— Ce vrei?

— Ți-am mai spus. Pune-ți puțin la contribuție creierul ăla genial. Am venit să-mi recuperez nevasta. Apoi am aflat că ai fost arestat și le-am propus colegilor mei să mă lase să-ți bag mințile în cap. Au considerat că ai mai multă încredere în mine...

— Dacă e vreo persoană pe lumea asta în care nu am încredere, acela ești tu. Așa că nu-ți pierde vremea.

— Am tot timpul din lume. Și nu vreau decât să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău. În câteva ore o să-mi dea drumul.

— Visezi frumos, bătrâne! Oamenii sunt convinși că ești agent infiltrat. Nu i-am contrazis... Întotdeauna ai avut prieteni dubioși.

Kasper stătea cu scaunul dat pe spate, balansându-se cu un picior. Tresele de pe uniformă indicau că urcase în grad.

— Știi bine că nu mi-aș trăda niciodată țara, replică Johann.

— O, nu pot să afirm așa ceva. Sau, mă rog, aș putea. Am aflat că târfulița aia a ta așteaptă un mucos...

— Ce târfuliță?

— Luisa. Nu e gravidă?

— Îți interzic să vorbești așa despre soția mea!

Kasper strivi restul țigării în tăvița de cositor care ținea loc de scrumieră. Se aproprie cu ochii strălucitori.

— Nu mă învăța tu pe mine cum să vorbesc despre Luisa. Am avut-o înaintea ta și a urlat de plăcere.

— Taci din gură! strigă Johann. N-ai putut suporta niciodată faptul că mă preferă pe mine.

Johann strânse pumnii. Spatele i se curbă instinctiv, pregătindu-se de luptă.

— Dacă ești atât de sigur pe tine, de ce ai fugit cu ea ca un laș după ce au murit ai noștri?

— Pentru că ne-ai făcut de râs prin vecini cu toate mizeriile pe care le-ai spus despre Luisa. Se purtau groaznic cu ea. N-am avut de ales.

— Problema ta e că întotdeauna vrei să iei ce-mi aparţine: Luisa, şi acum Marthe...

— Luisa nu-ţi aparţinea.

— Eram logodiţi! izbucni Kasper, cu o licărire de durere în ochi.

— Pretinsa voastră logodnă nu era oficială. Luisa nu s-ar fi măritat niciodată cu tine, i-o întoarse Johann.

— Ba ar fi făcut-o, dacă tu nu i-ai fi împuiat capul povestindu-i cine ştie ce prostii despre mine. Şi părinţii noştri care ţi-au ţinut partea! V-aţi aliat cu toţii ca să mi-o furaţi.

— N-am făcut decât să-i spun adevărul. Felul în care ai tratat-o pe Marthe nu a făcut decât să-mi confirme temerile.

— Pe Luisa o iubeam. Nu aveai niciun drept!

— Era o fiinţă umană liberă să aleagă, mai spuse Johann, descheindu-şi cămaşa la gât. Se sufoca.

O strălucire de răutate pură trecu prin ochii lui Kasper, care îşi aprinse o nouă ţigară.

— N-am înţeles niciodată ce-a văzut la tine. Eşti atât de inadaptat la lumea în care trăim cu mâzgăliturile tale savante şi cu distracţiile de copil retardat.

— Ce-a găsit la mine? A văzut cum erai de fapt şi şi-a dat seama că o iubeam mai mult ca tine.

— Mă mir că te mulţumeşti cu resturile de la masa mea.

— Nu începe iar, se enervă Johann.

— Dacă ai şti câte i-am făcut, ţi-ar trece orice chef...

— Opreşte-te! zbieră fratele lui dând cu pumnul în masă.

— Am folosit-o, chiar mult, iar tu o iei aşa uzată...

— Ţi-am spus să încetezi!

— Poate că am şi continuat s-o văd pe la spatele tău! Cine te poate asigura că n-am făcut-o?

Pumnul lui Johann plecă. Falangele strânse sparseră nasul lui Kasper, care pârâi ca o bucată de lemn. Johannn ar fi continuat să se lupte, dar în loc să riposteze, Kasper trase unul dintre

scaune și, strigând după ajutor, îl aruncă în geam, a cărui sticlă explodă.

Alertați de zgomot, cei doi ofițeri SS dădură buzna înăuntru.

Kasper, cu fața plină de sânge, se ținea de nas.

— L-am confruntat și m-a atacat! A încercat să fugă spărgând geamul...

Cei doi bărbați îl prinseră pe Johann, care încercă să se apere:

— Nu-l ascultați! El a aruncat scaunul în geam...

Johann încercă să explice, dar ofițerii nu-l mai ascultară. Îl târâră în direcția celulelor fără să observe surâsul triumfător și gestul ironic de adio pe care Kasper îl făcea fratelui său mai mic.

Manhattan, 1971

Donna, asistenta noastră, voia să afle în fiecare zi noutăți despre Rebecca, al cărei somn continuu ne îngrijora foarte tare. Femeia a luat taurul de coarne și și-a sunat medicul. Avea mare încredere în omul acela, care îi salvase fetița de o infecție gravă. Eu nu-l întâlnisem niciodată pe doctorul Bonnett, care s-a prezentat chiar în aceeași seară la noi acasă. Era un bărbat scund, slăbuț și brunet. Își petrecuse primii ani ai carierei în Africa și șchiopăta ușor de când un tip din Mali, deloc recunoscător pentru îngrijirile pe care i le acordase, îi distrusese mușchiul gambei cu o lovitură de macetă. Își revenise grație decoctului pe care i-l aplicase vrăjitoarea din satul vecin. Unguentul se dovedise atât de eficace, încât de atunci încolo, medicul își petrecuse timpul liber încercând să-l reproducă cu ajutorul plantelor pe care bătrâna i le arătase și pe care el le notase cu grijă. În mod curios, omul nu arăta de mai mult de cincizeci de ani, chiar dacă avea, așa cum urma să aflu mai târziu, șaizeci și patru. Lucrase la un laborator de cercetări în Boston, apoi se întorsese la New York, orașul său natal, și se specializase în medicină alternativă, mai ales în acupunctură, ceea ce a impresionat-o mai ales pe Lauren. A trebuit de altfel să-l salvăm pe bietul doctor de interogatoriul în toată regula la care sora mea începuse să-l supună, ca să poată s-o vadă pe Rebecca. Dormea în continuare. Noua fază somnambulică a bolii ei o făcea foarte ascultătoare. N-a fost nevoie s-o ating ca să se trezească. A fost de-ajuns să o strig de trei ori pe nume ca să se ridice. Odată atins acest stadiu de semitrezie, nu trebuia decât să-i dau un ordin și ea îl executa,

simptom care îmi convenea totuşi. În ciuda ideilor care-mi treceau prin cap, n-am abuzat de această nouă putere pe care o aveam asupra ei. Îi respectam chiar şi nuditatea. În privinţa toaletei ei, Lauren îmi raportase că Rebecca se închidea în baie şi petrecea acolo cam o jumătate de oră, apoi ieşea îmbrăcată într-una dintre pijamalele pe care i le cumpărasem. Am condus-o pe Rebecca în camera de zi. Doctorul Bonnett a început s-o studieze cu mare atenţie. La cererea lui, ea s-a dezbrăcat. N-am vrut s-o las singură cu el, aşa că am fost şocat de vederea corpului ei, acoperit de hematoame şi echimoze. M-a apucat o furie ucigaşă. Aş fi vrut să-l omor cu o ţeavă de fier pe cel care îi putuse face aşa ceva. I-am cerut pe un ton domol să se îmbrace la loc. M-a ascultat. Doctorul s-a întors spre mine.

— E soţia dumneavoastră?

— Nu încă, i-am răspuns cu o voce surdă.

— Se droghează?

— Nu ştiu, am recunoscut eu, amintindu-mi că înainte să dispară fuma adesea iarbă. Oricum, nu în ultimele zile.

— Aveţi idee dacă tânăra a fost în vreo ţară tropicală?

— Nu, nu ştiu unde a fost înainte să vină aici.

Simţeam că nu mai puteam să rămân la nivelul acesta al explicaţiilor. Semnele de pe corpul Rebeccăi nu erau de ici, de colo şi nu voiam ca doctorul să creadă că eu i le făcusem. I-am povestit cum ne-am întâlnit, primele noastre luni de dragoste, cina de la părinţii ei, dispariţia timp de aproape un an şi brusca reapariţie. Doctorului a părut să-i placă sinceritatea mea. Nota cu conştiinciozitate fiecare detaliu într-un carnet cu elastic şi mi-a spus că poate fi vorba despre narcolepsie, o dereglare puternică a somnului, ale cărei cauze erau prea puţin cunoscute. I-a luat sânge în nişte eprubete mici de laborator, pe care le-a aranjat în servieta de piele neagră. A mai emis şi altă ipoteză:

— O să trimit probele la analiză. Ar putea fi vorba şi de o patologie de tip muscă ţeţe, dar nu găsesc nicio înţepătură

infectată şi pacienta nu are febră... Totuşi, nu vreau să risc. E vorba despre o boală foarte periculoasă.

— E mortală? am întrebat eu paralizat de spaimă.

— Fără tratamentul adecvat, din păcate, da. Manifestă confuzie în timp ce vorbeşte?

— Mai rău. Nu vorbeşte deloc. Nu mi-a adresat nici cincizeci de cuvinte de când s-a întors şi nu cu mult mai multe surorii mele, care stă cu ea în timpul zilei.

— Are halucinaţii? Crize de angoasă?

— Nu, e foarte calmă. Şi găteşte în timpul nopţii.

— Găteşte? repetă el, siderat de această manifestare a bolii.

— Ca şi cum ar pregăti un banchet. Am fost nevoiţi să golim dulapurile, altfel ar fi hrănit întregul cartier. Mai şi creează opere de artă. Şi coase şosete...

— Coase şosete? a reluat doctorul. Părea un copil care a primit o jucărie nouă şi-i inspectează toate mecanismele ca să înţeleagă cum funcţionează.

I-am arătat taburetul făcut de Rebecca, apoi ceea ce mai rămăsese din fresca ei din muştar. Le-a privit cu intensitatea care-l caracteriza şi şi-a consemnat impresiile fără să mi le împărtăşească.

Ne-am întors în camera de zi. L-am întrebat dacă acea maladie tropicală putea fi transmisă prin muşcătură.

— Deci are accese de agresivitate!

— Doar dacă încerci s-o trezeşti. Dacă nu, e chiar ascultătoare.

I-am arătat braţul. Mi-a spus că „n-am nimic", ceea ce m-a cam enervat. S-a uitat din nou cu atenţie la ochii ei şi la culoarea irisului.

— Nu manifestă niciun semn clinic care ne-ar putea nelinişti. E doar anemică. Aş înclina deci pentru o disfuncţionalitate de ordin posttraumatic. În anumite cazuri de violenţă sau de şoc extrem, mi-a explicat, fiinţa umană poate încerca să se vindece prin somn.

— Și ăsta e deci un lucru bun?

— Da, în afară de cazul în care genul acesta de recuperare se transformă în alienare completă. Unii bolnavi își reiau încet-încet modul de viață normal, alții nu-și mai revin niciodată, preferând coconul sigur al visului.

— Când vom putea ști dacă ea o să-și revină?

Doctorul Bonnett nu putea să-mi spună. Narcolepsia cerea multă răbdare. Bolnavii aveau nevoie de timp. Date fiind loviturile pe care tânăra femeie le suferise, Dumnezeu știe ce voia să uite subconștientul ei. A scris o rețetă pentru tot felul de tonifiante pe care urma să i le dea după ce primea rezultatele analizelor de laborator. A plecat sugerându-mi să-l sun în mod regulat ca să-l țin la curent cu evoluția bolii. În timpul discuției noastre, Rebecca s-a ghemuit cu genunchii la piept pe canapea și a adormit din nou cu pumnii strânși.

Starea ei de izolare părea interminabilă. Muream de dorință și ea abia îmi observa prezența. Revăzusem pe rând trei dintre fostele mele amante, genul de tipe care mă primeau fără fițe. Mă dedasem la toate pozițiile și practicile mele favorite, dar carnea lor mi se păruse lipsită de viață și plăcerea mecanică. Aceste tentative ratate m-au lăsat și mai plin de frustrare. De când Lou îmi furase acel prim sărut la ușa sălii de sport a liceului, mâncasem pe pâine femeile, degustându-le ca pe niște fructe delicioase, bucurându-mă de harurile, de parfumul, de textura, de furiile și de fragilitatea lor. Plecând de la fetele acelea cu care într-o altă viață parcă îmi plăcuse să fac dragoste, nu simțeam mai multă emoție ori împlinire decât dacă le-aș fi strâns mâna. Copleșit de umilință, seara, de-abia lungit în pat lângă o Rebecca adormită, pumnalul se simți din nou prezent în rinichii mei. I-am împărtășit lui Marcus deznădejdea mea.

— Totuși e hilar că tu, Don Juan-ul din Manhattan, îți descoperi calități de monogam! m-a luat el peste picior.

— Chiar nu mai găsesc nimic interesant în treaba asta, dă-ți seama.

— Dacă mădularul tău îți spune că e îndrăgostit și fidel, ar trebui să-l asculți.

— Mădularul meu cred că e masochist. A făcut o fixație pentru singura tipă din lumea asta care nu poate să m-ajute cu nimic.

Eram bolnav și fără chef de viață. Exasperată, Lauren mi-a închis gura într-o dimineață.

— Atunci, sun-o pe Joan! Cel puțin cu ea te puteai culca!

— Da. Cu ea erai mult mai relaxat, a întărit asociatul meu, culegând de la colțul gurii lui Lauren o firimitură de tartină.

Văzându-mă pălind periculos, semn ce anunța una dintre crizele de furie la care nu aveau chef să asiste, cei doi au mutat conversația pe subiectul noii noastre case. Trebuia să ne mutăm la sfârșitul săptămânii și speram ca această schimbare de atmosferă să aibă un efect pozitiv asupra Beccăi. În doar câteva zile, Marcus găsise o casă fermecătoare în Village. Din cărămidă, cu patru etaje, fusese renovată în întregime. Strada liniștită îmi plăcuse, și casa de asemenea. Prevăzută cu luminatoare largi, bucătărie, spălătorie și un studio independent care ocupa subsolul ce dădea spre o mică curte. La parter, un living spațios și o sufragerie, la primul etaj, alt living. Cele patru dormitoare erau repartizate între al doilea și al treilea etaj. În sfârșit, o terasă și o cameră spațioasă la mansardă. O investiție excelentă. Village era în plină reconstrucție și nu mă îndoiam că achiziția mea avea să-și sporească valoarea în timp. Ultimele noastre proiecte fuseseră atât de fructuoase, că am putut să cumpărăm casa fără să facem vreun împrumut, ceea ce mi-a permis să-i și scad prețul deja negociat de Marcus. Acesta mi-a propus să participe și el, dar a avea o casă a mea era un vis din copilărie, chiar dacă era evident că urma să locuim împreună. Tatăl lui, Frank, pe de altă parte, nu era prea încântat, atâta vreme cât deținea o jumătate de bloc în Central Park și îi propusese de nenumărate ori lui Marcus să se mute acolo. Donna s-a ocupat de toate

aranjamentele pentru mutare, cu eficiența ei obișnuită. În ziua Z, cinci polonezi musculoși ca niște culturiști au apărut la apartament și au început să-l golească. În mijlocul cutiilor de carton, Marcus și cu mine munceam pe brânci, ocupați cu o nouă afacere. Participaserăm la o licitație pentru niște terenuri din apropierea gării centrale și tocmai aflaserăm că zarurile fuseseră măsluite. Nu dispuneam decât de câteva ore pentru a dejuca manevra. Oamenii cu mutarea, urmând instrucțiunile lui Lauren și ale Donnei, încărcaseră tot în camion, cu excepția patului în care Rebecca dormea în continuare. Nu părea cu nimic deranjată de întreaga harababură. La telefon, eu făceam ca toate cele, Marcus flata și amenința. Negocierea era închisă. Odată apartamentul golit, am mai rămas încă o oră, așezați pe podea ca să dăm încă o grămadă de telefoane pentru a înclina balanța licitației în favoarea noastră, în timp ce lucrătorii mâncau. Când în sfârșit am reușit să revenim în cărți, am lăsat-o pe Donna la fața locului și am luat-o pe Rebecca în brațe, după care am urcat-o în bătrânul nostru Chrysler. În razele soarelui de iulie, paloarea ei m-a frapat. Nu mai văzuse aproape deloc lumina și pielea ei părea translucidă. Părul ei era însă, din nou, blond. Vopseaua mov pe care o detestam se decolorase și în patru săptămâni, părul scurt, stimulat de orele nesfârșite de somn, crescuse foarte mult. Forma acum o coroană buclată care îi îndulcea fața și o făcea să semene mai mult cu cea pe care o cunoscusem. Am așezat-o în spate, între Shakespeare și Lauren. Frumoasa mea a folosit câinele pe post de pernă, lucru de care el a profitat ca să-i lingă cu tandrețe antebrațul. N-a deranjat-o. Marcus și cu mine ne-am urcat în față și apoi, cu partea din spate lăsată de greutate, mașina ne-a dus la noua adresă. Muncitorii au pus un pat într-una dintre camerele de la parter, unde am instalat-o pe Rebecca. Dormea, părând foarte fericită. N-am avut timp să fac turul proprietății. Imediat ce am intrat, m-am așezat în salon pe una dintre cutiile de carton, am branșat telefonul pe care îl

adusesem cu mine și m-am pus din nou pe treabă. Donna, perfectă ca de obicei, instalase deja linia. Două ore mai târziu, m-am oprit câteva minute ca să-i sun pe ai mei. Voiam ca weekendul următor să vină să-mi facă o vizită în prima mea casă. Eram sigur că aveau să fie foarte mândri de mine.

■

La lăsarea serii, o căldură sufocantă a amorțit orașul. Se pregătea o furtună. Am instalat-o pe Rebecca în camera de lângă a mea, împreună cu Shakespeare, deoarece trădătorul o urmărea ca o umbră, în timp ce pe mine aproape mă uitase. I-am încuiat cu cheia, privare de libertate pentru care Marcus renunțase să se mai indigneze după ce artista noastră îi cususe într-o noapte unele de altele toate cravatele, ca să facă un covor pe care Lauren îl găsea „sublim". Sora mea îl împrumutase imediat pentru camera ei, iar asociatul meu fusese nevoit să-și refacă întreaga colecție, fără să mai aibă vreo speranță că ar putea să-și recupereze bunurile.

Noaptea, casa se bucura de o liniște profundă, departe de vacarmul cu care mă obișnuisem. Era așa de cald, încât m-am culcat gol. Pe la ora 1 după miezul nopții, am simțit un animal strecurându-se în pat. Am țipat și m-am ridicat dintr-un salt, învelit în cearșaf, pregătit să mă apăr. Am recunoscut-o pe Rebecca. Sub impactul surprizei și al nervilor, am prins-o de gulerul pijamalei și am dat-o jos din pat. Mi-a aruncat o privire acuzatoare.

— Mi-ai promis că n-o să mă părăsești.

— Acum îmi vorbești? am mârâit eu.

— Întotdeauna ți-am vorbit, s-a apărat ea.

— Într-o lună nu mi-ai adresat mai mult de zece cuvinte...

— Nu aveam nimic de spus, a răspuns, ridicând din umeri.

Tocmai mă pregăteam să-i sugerez vreo două-trei subiecte, când mi-am dat seama de ceva.

— Cum ai ieșit? Doar am încuiat ușa.

— Știu. Să n-o mai faci. Nu-mi place să fiu închisă.

— Totuși cum ai ieșit?

A arătat cu bărbia spre fereastră.

— Să nu-mi spui că ai escaladat zidul.

— N-am făcut decât să trec peste cele două balcoane.

— Ești nebună! Doamne, e nebună!

— Nu sunt nebună.

— Atunci ești periculoasă.

O umbră i-a trecut peste față.

— Nu destul. Aveam impresia că sunt, dar nu destul.

— N-am niciun chef de șarade, Rebecca. Apari în viața mea, dispari luni întregi, reapari, nu-mi explici nimic, dormi 23 de ore din 24, gătești noaptea, escaladezi ziduri, ești plină de vânătăi...

— Cum adică? a făcut ea surprinsă.

— Vrei să spui că nu știi că ești plină de vânătăi?

M-am așezat pe pat și i-am dat jos pijamaua dintr-o mișcare. Eram atât de furios încât adâncitura dulce dintre pulpe nu mi-a distras atenția.

— Asta nu-ți spune nimic? am continuat acuzator.

Am urmărit pe pielea ei motivele maronii și vinete care începeau să se estompeze. Rebecca și-a privit picioarele fără să spună nimic, apoi a ridicat capul tulburată.

— Ai văzut? am insistat eu.

I s-a făcut pielea de găină. Îmi înfrânam dorința de săptămâni întregi, așa că m-a luat pe nepregătite. Avea privirea tulbure și un aer concentrat. Am văzut din nou în ochii ei dorința care obișnuia s-o ia în stăpânire înainte de despărțirea noastră. Mi-am retras mâinile de pe coapsele ei. Nu-i iertasem nici fuga, nici tăcerea, cu atât mai puțin mușcătura usturătoare.

— Unde ai fost în tot acest timp?

— Ești sigur că vrei să vorbim despre asta? mi-a întors-o ea instalându-se deasupra mea.

— Da, sunt sigur!

Mi-a pus brațele în jurul gâtului și a vrut să se lipească de mine, strivindu-și sânii de pieptul meu, dar i-am prins cu fermitate șoldurile ca s-o țin la distanță.

— Oprește-te, dragule, s-a alintat ea, sărutându-mă ușor pe buze.

Am încercat să protestez, dar ea nu s-a oprit.

— Vezi că n-ai chef să vorbești? a insistat, frecându-se de mine.

Am strâns-o și mai tare, făcând-o să se miște mai mult.

— Dă-ți jos tricoul, i-am ordonat.

A făcut-o, cu un gest plin de grație. Fapul că era epilată la subraț m-a făcut să mă gândesc că premeditase momentul. Îmbrăcată, părea prea slabă. Goală, avea tot ce trebuia, unde trebuia. Sânii, fermi și rotunzi, împungeau ușor în sus. Îmi plăcea atât de mult gâtul ei lung și umerii bine definiți. În oglindă, am prins cu coada ochiului reflexia noastră. Rebecca, cabrată, era frumoasă ca o nimfă. Se înclina înainte. Spatele și talia se arcuiau spre fesele rotunde.

— Dacă ai impresia că mă poți avea printr-o șmecherie așa de grosieră... i-am spus imobilizând-o cu forța.

— Tu ești cel care mă poate avea, dacă vrei, bineînțeles.

— Dintr-odată pari foarte trează, i-am replicat, plimbându-mi un deget pe sexul ei.

A închis o clipă ochii, absorbită, aproape scrupuloasă în dorință. Văzând efectul pe care îl aveam asupra ei, mi s-a trezit și mie pofta. Rebecca nu părea deloc jenată. Când a deschis ochii, a insistat:

— Asta nu are nimic de-a face cu conversația.

— Mă înnebunești, Rebecca, am tras eu concluzia, răsturnând-o ca un luptător de judo.

Am lungit-o pe pat, continuând să-i țin mâinile la spate. A încercat puțin să se desprindă, dar mișcările din bazin n-au făcut decât să mă ajute să mă extrag din cearșaf și să mă instalez

între picioarele ei. Trupurile noastre se regăseau cu o aviditate stângace. O striveam și o brutalizam, dar asta nu făcea decât să-i sporească dorința. Îi dădeam ordine cu o voce joasă. Ziceam „te rog" doar de formă, iar ea se conforma. O ridicam și o îndoiam cu o ușurință deconcertantă. Uitasem cât de incredibil de moale îi era pielea. M-a rugat să termin înăuntrul ei. Îmi iubea forța, duritatea corpului în opoziție cu moliciunea și rotunjimile ei. Când făceam dragoste îmi dădeam seama ce înseamnă a fi „făcuți unul pentru altul".

A doua zi, s-a trezit în zori, odată cu mine. Rareori dormeam mai mult de cinci ore. Adoram acele momente în care orașul se odihnea, iar eu eram treaz. Rebecca s-a îmbrăcat și s-a proțăpit în fața mea, cu mâna întinsă.

— Poți să-mi dai niște bani?

Ideea că-mi cerea să-i plătesc pentru noaptea trecută mi-a trecut ca o umbră prin minte. Fără să-mi lase timp să formulez în cuvinte acest gând, l-a măturat cu un surâs sincer:

— Nu pentru aia, idiotule. Am destui bani, dar nu la mine. Trebuie să merg să iau materiale. Ca să lucrez, să pictez! Nu mai am nimic.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, o regăseam pe Rebecca „de dinainte", glumeață, independentă, hotărâtă. Am scos din portofel un teanc gros de bancnote, am numărat patru sute de dolari și i-am întins banii cu un aer interogator. A mișcat mâna în semn că vrea mai mult și eu am dublat suma. I-a băgat în buzunar cu aceeași lipsă de fasoane cu care mi se dăruise în ajun.

— Nu-ți face griji, o să ți-i dau înapoi.

— Nu-mi fac griji și nu trebuie să mi-i dai inapoi, i-am spus, amuzat de îndrăzneala și determinarea acestui mic animăluț feminin care mi-a depus pe buze un sărut distrat, cu ochii deja duși către lumea sa imaginară, înainte de a o șterge nu știu unde fără să mănânce ori să vrea să se întoarcă în pat.

Manhattan, 1971

Rebecca și Lauren au împărțit camera cea mare de la mansardă pe care au transformat-o în atelier și în spațiu de practicat yoga pentru a profita de lumina de la amiază. Când eu și Marcus ne-am întors acasă în acea seară, le-am găsit pe una stând în cap și pe cealaltă cocoțată pe un taburet, cu un batic legat pe cap și fața mânjită de vopsea, ținând patru pensule în mână și una în gură. Retușa degradeurile unei compoziții ce se dovedea a fi un uriaș penis în erecție.

— E al tău? s-a muzat Marcus.

— Nici vorbă, m-am indignat eu.

— Va za, he al tău, a declarat Rebeca, cu pensula între dinți.

— Ce declarație consistentă și frumoasă, a pufnit Marcus. Nu te știam așa bine dotat.

Cu capul încă în jos, Lauren a plusat și ea:

— Când era mic, treaba asta o fascina pe mama. O are enormă.

— Gata, terminați! m-am enervat eu.

— A, nu, n-o să terminăm deloc, a anunțat Rebecca, scoțându-și pensula din gură și venind să mă sărute.

— Fără DPA, vă rog! a anunțat Lauren, revenind pe picioare, cu fața la fel de roșie ca a mea, dar din motive pur gravitaționale. Nu e frumos în public.

— DPA? a încercat să se dumirească Marcus.

— Demostrație publică de afecțiune, a explicat ea, pieptănându-și pletele lungi și întunecate.

În seara aceea am mâncat pe terasă pâine cu măsline, roșii și brânză stropite cu câteva sticle de Chianti. La desert, Lauren ne-a delectat cu căpșune cu frișcă proaspăt bătută. Eu duceam încă dorul fripturii mele de vită și a cartofilor sotați în unt, dar sora mea menținea ferm ideea de „vegetarian în întregime". Tot atunci ne-a anunțat că o să-și reia studiile ca să se perfecționeze în psihologie și hipnoză. Doctorul Bonnett îi sugerase și acupunctura. Această disciplină nu se regăsea deocamdată printre cele universitare, așa că îi propusese s-o învețe chiar el, ca apoi să-și completeze cunoștințele când avea să se ivească ocazia. Spera ca în viitor să-și poată deschide un centru de sănătate. După ce am întrebat-o dacă masajele ei vor include și părțile intime ale bărbaților, la care, ca să mă provoace, Lauren a răspuns afirmativ, m-am declarat gata să investesc în centrul ei. Ne-am petrecut un timp încercând să-i găsim un nume potrivit. Trebuia să fie ceva care să cuprindă dezvoltarea personală, dar și plăcerea sexuală și am sfârșit prin a cădea de acord asupra lui *Eden's*. Am întrebat-o dacă va funcționa pe bază de abonament sau de prestație individuală. Lauren ne-a ținut o întreagă teorie explicându-ne că va urmări „să facă bine oamenilor, nu să se îmbogățească". Mi-am mușcat buzele ca să nu-i spun că ar fi fost o bună ocazie să înceapă să se arate responsabilă. Părinții noștri îi plătiseră studiile în San Francisco, pe care nu le terminase, eu îi dădusem banii pentru partea ei de fermă, pe care nu se gândise să o ceară înapoi la plecare și o întrețineam deja de câteva luni. O adoram, dar nu-mi plăceau tiradele ei moralizatoare despre bani, materialism și profit, care apăreau din ce în ce mai des pe tapet.

Marcus și cu mine lucram la cel mai ambițios proiect al nostru: un turn pe Fifth Avenue, în inima Manhattanului. Bătălia se anunța dificilă. Nu doar terenul era valoros și râvnit de mulți, dar Primăria însăși își băgase nasul în afacere. Ajutorul acordat de municipalitate era repus în discuție. Fără acest avantaj fiscal, proiectul devenea infinit mai puțin rentabil. Alt pariu,

terenul îngust. Ca să reziste la vânt și la eventualele cutremure, un turn de o asemenea înălțime ar fi trebuit să fie ridicat pe o bază mult mai largă, pentru a obține autorizațiile de construcție. Frank Howard rezolvase aceste probleme de structură, dar dacă din pricina amplasamentului am fi fost nevoiți să-l facem cu câteva etaje mai mic, proiectul și-ar fi pierdut toate avantajele financiare. Ne-am pus în mișcare toate pârghiile. Lauren nu era de acord cu felul ăsta de lobby. Chiar dacă i-am explicat că dragii noștri competitori nu-și făceau deloc procese de conștiință și că nu ezitau să meargă chiar mai departe decât noi, ea tot era de părere că nu ar fi trebuit să „ne coborâm la nivelul lor". Marcus, obișnuit să mijlocească acorduri de pace, ne interzisese să mai deschidem subiectul, dar între frate și soră nu e nevoie de cuvinte pentru a ști ce gândește celălalt sau ce se străduiește să disimuleze.

A doua zi, toată lumea s-a trezit în zori. Doar Marcus, cel mai puțin rezistent din grup, părea să sufere de pe urma petrecerii noastre. Ziua a fost deosebit de grea. Ne-am întors de la birou nerăbdători să ne așezăm la masă. Rebecca picta absorbită, Lauren, la fel de concentrată, lua notițe dintr-un manual de inițiere în hipnoză. Shakespeare patrula între atelier și terasă, urmând foarte agitat un traseu misterios și precis, pe care nimeni în afară de el nu-l înțelegea. Amușina prin colțuri, se ridica pe labele din spate supraveghind strada și lătra la porumbei ca un general care își instruiește trupele. Le-am dus pe Rebecca și Lauren la masă la *Chez Marcel*, un bistro franțuzesc la două străzi de noi. Patronul accepta și câini. Ba chiar îl bucura pe Shakespeare cu câte un castron de „bœuf bourguignon". Am petrecut o seară plăcută. Marcus a povestit plin de umor săptămânile în care îl înnebunisem vorbind zi și noapte despre Rebecca. Mă făcea să râd, dar în același timp mă simțeam prost. Cu fiecare anecdotă, mă mai înfundam puțin în fotoliu. Simțind că nu mă mai distram, asociatul meu a pus punct tachinărilor.

Pentru că vorbeam despre trecut, am profitat ca să-i pun din nou întrebări Rebeccăi. Voiam să ne spună până la urmă ce făcuse toate acele luni nesfârșite. S-a făcut că plouă. Câteva secunde mai târziu, râdeam de poveștile ei cu Andy Warhol și *Fabrica*.

— Nu ai chef să mai mergi pe acolo? au întrebat Marcus și Lauren.

— Mai târziu. Deocamdată, vreau să lucrez. N-am mai pictat de prea mult timp...

A revenit la întâlnirea noastră cu tamponările de mașină. Lui Lauren nu-i povestisem faza. I-a plăcut la nebunie. În timpul discuțiilor, mă uitam la Rebecca cu coada ochiului. Părea normală. Ca și cum după acea noapte de amor își revenise subit. Regăseam fata sigură pe ea, caustică, cu un farmec nebun. Bucuria de a trăi, impertinența, tandrețea copilărească când eram doar noi doi, toate mă făceau să mă îndrăgostesc din nou. Poate că ar fi trebuit să mă mulțumesc cu această fericire, dar întrebările îmi ardeau buzele. Trebuia să înțeleg. Nu puteam să trăiesc toată viața cu ideea că din cauza unui da sau a unui nu, Rebecca s-ar fi putut evapora oricând. Aveam nevoie să-mi dovedească că are încredere în mine, ca să fac și eu la fel. Înainte de plecare, am cumpărat de la patron baghete și lapte pentru micul dejun de a doua zi. La întoarcere, vremea era călduță și nu aveam chef să mergem la culcare. Lauren și Marcus s-au dus în camerele lor. Noi am rămas un moment singuri pe terasă. Rebecca s-a sprijinit de balustradă și m-a chemat lângă ea. Foarte repede, îmbrățișarea ne-a încălzit. Purta o rochie albastră, asemănătoare cu cea de la prima noastră întâlnire, fără nimic pe dedesubt. Am mângâiat-o și am prins-o ușor de spate, sub lumina lampadarelor din stradă și sub mângâierea lunii. Ne regăseam cu o ușurință de necrezut.

Narcolepsia Rebeccăi s-a transformat în exact opusul ei. Trezită la ora 5 dimineața, frumoasa mea lucra până cădea din picioare. După Lauren, pe care continuam s-o iau la întrebări, nu se oprea decât pentru câteva minute pe la unsprezece și jumătate

apoi pe la trei după-amiaza. Așezată în fața șevaletului, cu un aer rătăcit și cu părul ciufulit, mânca biscuiți cu brânză Philadelphia și banane, bând bere și cafea. Continua să picteze până la venirea noastră. Își scotea atunci șorțul de pânză albastră murdar de vopsea și cămașa veche în carouri pe care o îmbrăca ca să-și protejeze brațele. Își dădea jos în fața noastră tricoul alb, cu o lipsă de pudoare care mă exaspera și de care ea râdea acuzându-mă de „convenționalism", apoi cobora să facă un duș. Punea pe ea apoi ținuta de seară împrumutată de la Lauren răspunzându-mi că da, da, o să meargă în curând să-și cumpere haine. Doar că n-avea timp. Gelozia mă mistuia pe dinăuntru. În ciuda confirmărilor din partea lui Lauren, nu reușeam să mă conving că lipsa asta de timp se datora doar unei urgențe de ordin artistic. Înainte de cină luam un aperitiv în patru. După masă, făceam dragoste. Uneori, ea se trezea noaptea. O găseam pe terasa atelierului. Îi plăcea să stea acolo să profite de frumoasele nopți de vară și să privească orașul cu gândul departe. Mă încuraja să stau cu ea, eu refuzam. Se prefăcea puțin că insistă, apoi cobora să se culce, gemuindu-se în mine. Ca o pisică.

Manhattan, 1971

Din clipa în care își revenise, Rebecca fermeca pe toată lumea. Avea o energie irezistibilă și o candoare amestecată cu exuberanță care îi încânta pe interlocutori. Știa să transforme orice conversație în sărbătoare, micile anecdote ale vieții de zi cu zi în romane și lucrurile cele mai banale în adevărate plăceri. Ne-a botezat „banda celor patru" și a inventat sacrosanctul „*schnick*", cuvânt scos de cine știe unde care desemna aperitivul. La ora de cocktail — se lăuda că fusese barmaniță în Hamptons pe timpul verii, spre marea dezamăgire a părinților ei — ne reuneam ca să povestim ce făcuse fiecare peste zi. Dintr-un substantiv: „Luăm *schnick*-ul?", cuvântul a devenit un verb și o acțiune adoptate până și de prietenii noștri: „Putem veni să *schnickăm* la voi azi?" Ne adunam adesea zece, dacă nu douăzeci de persoane ca să bem câteva sticle de vin alb și roșu, însoțite de brânzeturi, măsline sau nuci cajou, plăcerea vinovată a Rebeccăi. În timpul acelor luni de vară, tot ea ne-a convertit la vestitele „paseo", momente în care ieșeam seara, după cină, să luăm pulsul orașului, să ne hrănim cu viața lui palpitantă, cu conversații furate, râsete sau certuri, scene penibile și ferestre luminate. Priveam clădirile de locuințe imaginându-ne viața de zi cu zi a locatarilor. Mergeam în Washington Square și ne așezam la mesele de șah din piatră pline cu oameni în vârstă din cartier, în timp ce fetele se întâlneau cu prietenii ori se așezau în iarbă să asculte muzică. În fiecare zi, noi grupuri veneau să-și etaleze acolo talentele, în speranța de a se face cunoscute. Erau și tineri actori care jucau mici piese de teatru sau sketch-uri. Unii ne făceau să râdem cu

lacrimi. Alteori, preferam să evităm mulțimea. Plecam atunci fără țintă pe străzi, având drept unică busolă interesul olfactiv al lui Shakespeare, a cărui plăcere pentru explorări nu avea limite. Gustam lumea în voia noastră, mergând în front, umăr lângă umăr ca muschetarii, ori doi câte doi. Deseori ne opream la vreo terasă să luăm cina pentru a doua oară, ori să bem un ultim pahar. În serile acelea, Marcus era primul care declara plimbarea încheiată. Lauren, neobosită, protesta, eu și Rebecca ascultam de cel care era mai convingător.

Chiar și atunci când ne întorceam târziu, eu tot nu puteam renunța la pielea Rebeccăi, la lumina din ea. În momentele de intimitate, simțeam nevoia s-o privesc, ca și cum ar fi fost sursa mea de energie vitală. Când o mângâiam, nu era vorba de o acțiune distrată. Degetele mele deveneau experte, magnetice. Puneam în gesturi tot ce avem în minte și în suflet. Puțin câte puțin, îi redescopeream punctele sensibile. Îi mușcam ușor ceafa făcând-o să se înfioare sau, cu vârful degetelor, îi mângâiam cu blândețe curba feselor. În acel moment, Rebecca rămânea nemișcată, de-abia respirând și topindu-se de plăcere. Îmi adora sexul. Zicea că era cel mai bun prieten al ei. Mă făcea să râd ținându-i discursuri tandre sau nostime și îl sărutа cu orice ocazie. Eu aveam o pasiune pentru parfumul ei intim. Îl inspiram râzând, cu nasul între picioarele ei, pe punctul de a adormi, cu obrazul sprijinit pe una dintre coapse și o mână așezată posesiv pe burtă, în timp ce degetele ei rămâneau îngropate în claia mea de păr zburlit.

Frumoasa mea adora să danseze. Punea tot timpul muzică. Când eu și Marcus veneam acasă, le găseam pe fete uneori în plină repriză de dans în camera de zi sau pe terasă. Despletite, roșii la față, săreau ca nebunele cântând în gura mare. Lauren, foarte fals, Rebecca, cu o voce plăcută. Ne invitau lângă ele. Ne lăsam rugați. Eram obosiți. Și ce voia să însemne toată acestă veselie? Fetele aveau ochii strălucitori și zâmbitori, un entuziasm

neobosit. În câteva momente dansam toți patru în perechi. Rebeccăi îi plăcea rockul acrobatic. Eu eram cam stângaci, în timp ce Marcus o făcea să se învârtă ca un cerc de hula hoop în jurul brațelor și șoldurilor lui. I-a propus și lui Lauren s-o învețe și ea s-a lăsat convinsă. Se antrenau în fiecare seară. Lauren își mușca buzele numărând pașii cu un aer concentrat, ori țipa înfricoșată și fericită când o învârtea. Ne-am obișnuit de asemenea să mergem miercurea și vinerea la *Electric Circus*, un club de profil, deschis în fosta *Maison des Polonaises*, în St. Marks Place, din East Village. Warhol îl folosise pentru o scurtă perioadă, apoi îl cedase unui investitor care plătise trei sute de mii de dolari ca să renoveze imensul spațiu, să instaleze proiectoare, ecrane de proiecție și scene de concert echipate cu boxe foarte puternice. Ne trânteam pe canapele, comandam whisky sau *bananas*, ne întâlneam cu diverși amici. Îi vedeam pe acolo pe hippioții din cartier, Tom Wolfe, Truman Capote sau Warren Beatty, pe care îl detestam, pentru că farmecul lui n-o lăsa indiferentă pe Rebecca. Mă exaspera încă și mai tare un oarecare Dane. Logodnica mea mi-l prezentase ca pe „cel mai bun prieten al ei". Pretindea că este impresar. Nu credeam o iotă. Nu foarte înalt, slab, avea tenul palid, un aer turmentat, o permanentă ironie și întrebări insiduoase. Mă privea ca pe un criminal și profita de orice ocazie ca s-o tragă pe Rebecca deoparte, șoptindu-i nu știu ce la ureche. Era în mod evident nebun după ea și inocența cu care ea trata lucrurile mă făcea să turbez. Încerca să-mi explice că prietenia dintre bărbați și femei chiar era posibilă și că relația ei cu Dane era dovada vie. Eu eram de părere că părea totul o glumă. Prietenia e rămășița cu care ne mulțumim când nu putem pretinde ceva mai bun de la cineva. Sau cel puțin ceva care exclude din start sexul, ceea ce nu e de-ajuns întotdeauna. Relația mea cu Joan era cel mai bun exemplu. Mi-ar fi plăcut să pot s-o sun, să-i vorbesc, să luăm masa împreună, dar știam că pentru ea nu era suficient. Din cauza sentimentelor.

La *Electric Circus*, ținutele de seară se amestecau cu rochiile înflorate, părul coafat cu tatuajele, iar un tip îmbrăcat în împărat roman putea să se întrețină cu un manechin în mini cu paiete. Trupe precum Velvet Underground, Grateful Dead sau Cat Mother & All Night Newboys făceau teatru experimental. Tipi care scuipau flăcări și acrobați la trapez apăreau între numerele cântăreților. Tot felul de arte se amestecau acolo într-o perfectă dezordine. Rebecca și-a expus și ea câteva luni mai târziu seria „Falusuri", care a făcut mare vâlvă în presă și acasă. Joia, mergeam la *Bitter End*, pe Bleecker Street. Paul Colby, noul patron, avea o nebunie de program. Lucrase pentru Frank Sinatra și Duke Ellington înainte de a lansa o linie de mobilier. Căuta cu atenție și avea „un nas" extraordinar pentru talente. Cele mai de seamă apăreau pe acea scenă din cărămidă roșie care avea să devină legendară. De-a lungul timpului, i-am ascultat acolo pe Frank Zappa, Nina Simone sau Bob Dylan, înainte de a râde cu lacrimi la glumele lui Woody Allen ori Bill Cosby.

În weekenduri nu ieșeam, încercând să evităm lumea din suburbii, care debarca în Manhattan. Preferam să citim, să lucrăm, să stăm împreună, uneori să facem curățenie. Casa era într-o dezordine indescriptibilă, căni nespălate și pachete de unt desfăcute pe masa din bucătărie, firmituri, borcane de dulceață goale, chiuveta plină de vase murdare, paturi nefăcute — cu excepția patului lui Marcus, bineînțeles — rufe de călcat și prosoape mototolite pe jos în băi. Într-o seară în care m-am întors acasă și n-am găsit nici măcar o bucată de jambon sau de brânză ca să-mi potolesc foamea, am protestat. Fetele mi-au spus că nu aveam decât să merg la cumpărături. Din momentul în care își reluase studiile, Lauren nu mai avea nicio clipă liberă, iar Rebecca m-a informat:

— Eu nu sunt femeie de casă. Nu știu nici măcar să fierb un ou.

— Glumești? i-am întors-o acid. A trebuit să pun lacăt pe toate dulapurile din fosta noastră bucătărie ca să te împiedic să gătești pentru douăzeci de persoane în timpul crizelor de somnambulism! Dacă poți să faci lasagna și cheesecake în somn, ar trebui să poți fierbe măcar un ou, trează!

— Nu numai că nu știu, dar când văd în ce pasă ești, nici măcar nu am chef să învăț.

Îmbufnată, a ieșit din cameră și s-a dus să facă un duș. Cum întârzia la cină și noi o așteptam ca să ieșim, am urcat după ea. Am găsit-o ghemuită în pat, dormind buștean. Am scuturat-o ferindu-mi mâna — n-aveam niciun chef să mă mai las mușcat. Nu s-a trezit.

— O, nu din nou! am exclamat, continuând cu tot felul de alte calificative foarte puțin amabile care i-au atras și pe Marcus și Lauren la primul etaj.

S-au uitat la ea.

— Serios! E chiar insuportabilă! Nu pot să mai spun nimic... Dacă și pentru cea mai mică critică ne pricopsim cu încă o lună de comă, eu renunț.

— A muncit mult azi, e doar obosită, a încercat Lauren fără convingere.

S-a străduit și ea s-o trezească, trecându-i pe la nas diferite flacoane cu uleiuri esențiale. Marcus i-a cântat cu frumoasa lui voce de bariton o arie din „Betulia Liberata". Rebecca n-a mișcat un deget.

— Ăsta e abuz! Șantaj emoțional! am explodat eu îndepărtându-mă de pat. Vă previn. În momentul în care se trezește, o părăsesc.

— Afli lucruri interesante când îți faci o mică siestă... s-a auzit din pat.

Am rămas încremenit. La fel și Marcus și Lauren. Rebecca a profitat de stupoarea noastră ca să se dea jos din pat și să se îmbrace pentru cină și, cu un aer în egală măsură triumfător

și fericit, s-a înclinat în fața mea ca o actriță în fața publicului. Lauren și Marcus au izbucnit în râs.

— Cum adică mă părăsești? a întrebat apoi, întețind astfel râsetele surorii mele și ale celui mai bun prieten.

— Așa. Pur și simplu! N-o să mai exiști pentru mine! i-am strigat furios.

— Hai, nu fi rău, pătlăgică.

— Pătlăgică? Ăsta e numele tău de alcov? s-a mirat Marcus ridicând o sprânceană.

— Nu mă mai enerva și tu! m-am indignat eu. Apoi, neștiind nici ce să răspund, nici ce să mai fac, am ieșit din cameră în culmea furiei.

M-au urmat râzând pe înfundate la *Chez Marcel*. O jumătate de sticlă de Bordeaux mai târziu, mă calmasem. Totuși, am hotărât să rezolv odată pentru totdeauna problema noastră casnică. Doar nu-mi cumpărasem prima mea casă ca s-o transform în pubelă. A doua zi l-am sunat pe Miguel. Patronul cubanez traversa o perioadă nefastă. Acceptase să organizeze două mari petreceri în Hamptons pentru un escroc care dispăruse fără să-i plătească. Nefericitul era acum hărțuit de furnizori. Uitaseră, ființe umane nerecunoscătoare și ahtiate după bani, că îi îmbogățise în ultimii trei ani. L-am sunat ca să ne recomande pe cineva. S-a oferit el însuși.

— Și afacerea ta? Credeam că-ți convine să fii independent...

— Nu mi-a reușit, domnule Werner, decât atunci când am lucrat pentru dumneavoastră.

Afacerea a fost încheiată în câteva minute și pentru noi a început o altfel de viață. Cubanez de origine, cu trupul înghesuit într-o uniformă impecabilă, Miguel era cea mai bună femeie în casă din Manhattan. Avea o pasiune pentru locuințele bine întreținute. Cosea, broda, spăla și apreta, aranja buchete de flori somptuoase și gătea ca un mare *chef*. Îi plăceau dulapurile de bucătărie pline, conservele de legume făcute în casă, borcanele de

dulceață cu etichete scrise caligrafic, farfuriile acoperite, șervetele aranjate după moda veche, sticlăria fină și argintăria. Își admira cu religiozitate sertarele burdușite cu teancuri de șervete și fețe de masă călcate la dungă. Lucrase multă vreme pentru hoteluri renumite înainte să fie angajat de o familie din înalta societate newyorkeză. Experința respectivă se terminase prost. Fiul cel mare al familiei, în vârstă de vreo douăzeci de ani, se îndrăgostise nebunește de el. Îl curtase pe cubanez cu asiduitate timp de optsprezece luni. Relația lor de dragoste a fost cauza concedierii sale. Pentru Miguel a însemnat o dublă dramă, atât pe plan profesional, cât și sentimental.

I-am anunțat triumfal pe ceilalți trei membri ai bandei despre intenția mea. Lauren a fost șocată că am putea angaja pe cineva ca să se ocupe de rufele noastre murdare. Găsea absolut imoral să exploatăm o altă ființă umană pentru nevoile noastre boeme. I-am explicat că nu era vorba să „exploatăm", ci să oferim un loc de muncă cuiva care avea nevoie. Și care se oferise singur...

— Capitalismul e plaga acestei lumi, s-a indignat Lauren. Refuz să mai rămân în această casă dacă intenționați să martirizați o femeie în casă.

— Dar nu te deranjează absolut deloc când acest odios capitalism te ajută să-ți deschizi centrul de sănătate.

— E minimum din ce poți face! Ajutându-mă să-i îngrijesc pe ceilalți, dai înapoi ceva din ce datorezi societății!

— Și ce altceva propui, dacă nici tu, nici Rebecca, nici Marcus, nici eu nu avem timp să facem așa ceva? i-am replicat, străduindu-mă să rămân calm.

— Dacă ne împărțim sarcinile, vom reuși singuri.

— Ultima dată când ai încercat să împarți sarcinile cu gașca ta de săriți anesteziați nu ți-a ieșit prea bine... Așa că lasă-mă pe mine s-o fac, m-am enervat eu.

— Nu, dar vedeți pe ce ton îmi vorbește? Faptul că ai un cârnat în pantaloni nu-ți dă niciun drept!

— De fapt nu e vorba despre cârnat, ci despre carnetul de cecuri.

— Banii! Doamne! Cuvântul magic! s-a lamentat ea. Nu există nimic mai important pe lumea asta.

— Nu, nu există. Și nu văd care-i problema ta.

— E de un materialism! a suspinat Rebecca ridicându-și ochii spre cer, ceea ce a sfârșit prin a-l enerva până și pe Marcus.

— Până acum nu v-am auzit plângându-vă de materialismul nostru!

— Când te-ai născut cu o linguriță de argint la gură și nu știi să fierbi nici măcar un ou, e simplu să critici materialismul altora, l-am susținut eu, cu subînțeles.

Soneria a venit să calmeze spiritele. Era chiar Miguel. Venea să vadă casa și studioul. A salutat cu amabilitate, simțindu-ne tensiunea. Când am rămas singuri, i-am explicat tema conversației cu sora mea. Pentru a-i înlătura reticențele, a chemat-o pe Lauren în ceea ce el numea „bibliotecă". Era vorba de încăperea de la primul etaj unde, cu excepția unei *Encyclopaedia Britannica*, vrafuri de reviste, câteva pahare murdare și schița unei sculpturi în ghips a Rebeccăi, etajerele erau complet goale. Nu știu ce au vorbit, dar la ieșirea din cameră, Lauren a părut absolut cucerită. Miguel a reușit să se impună rapid. Cu accentul lui hispanic nostim și șuierător, ni se adresa ceremonios cu „Domnule Werner", „Domnișoară Rebecca", „Domnule Marcus" și „Domnișoară Lauren". I-am tot repetat că nu era necesară atâta solemnitate, dar n-a vrut să audă. Uzanțele nu erau o obligație pentru el, ci o artă de a trăi, pe care, pe lângă faptul că voia să ne-o împărtășească — având în vedere că marea majoritate o ignora — o îmbrățișa cu plăcere. Majordomul, cum dorea să fie considerat, ne-a făcut o diagnoză dintre cele mai severe. Ne mutaserăm plini de entuziasm. Mobilele din vechiul apartament, demodate și stricate, păreau să se piardă în camerele uriașe. Chiar și Marcus se lăsase sustras

de negocierile pentru construcția turnului și de-abia își aranjase camera. Miguel s-a dovedit o adevărată zână a amenajărilor interioare. I-am dat mână liberă să redecoreze. Mi-a prezentat o listă de zece pagini și mai multe propuneri. I-a făcut o plăcere nebună să aleagă perdele, să confecționeze veioze din vase ieftine, să revopsească și să retapițeze fotolii vechi. Eram fascinați de toate acele transformări. Rebecca a contribuit și ea. A confecționat o măsuță acoperind cu metal îndreptat cu ciocanul o bobină de cablu industrial goală pe care o găsise pe unul dintre șantierele noastre și o canapea pentru terasă din paleți revopsiți. A agățat de asemenea deasupra șemineului din piatră mată unul dintre enormele falusuri din seria pe care mi-o dedicase. Miguel s-a topit de admirație în fața acelei opere de artă „magnifice, absolut magnifice". A rugat-o apoi pe Rebecca, după multe ezitări, să-i arate și celelalte tablouri din serie. I le-a arătat și, din acel moment, Miguel a început să mă privească cu ochii unui discipol care îl vede în fiecare dimineață pe Iisus apărând gol într-un nimb de lumină. Marcus a trimis după cărțile și obiectele lui de mobilier, printre care și frumosul pian cu coadă, care ne anima petrecerile. Casa mea a devenit un palat. Gustul clasic al lui Miguel se îmbina cu fantezia Rebeccăi și exotismul lui Lauren. Sora mea și-a recuperat stocul de tapiserii indiene și de covoare mexicane pe care membrii fostei sale comunități au sfârșit prin a i le trimite împreună cu banii pe care i-i datorau, revendicați cu amabilitate, apoi cu mai puțină înțelegere de excelentul avocat pe care îl angajasem.

Relațiile mele furtunoase cu Rebecca erau singurele care întunecau toate aceste eforturi colective. Gustul pentru secrete al logodnicei mele și înverșunarea cu care refuza să-mi răspundă la întrebări mă enervau la culme. Încă nu primisem nicio explicație pentru dispariția ei și nu intenționam să mă resemnez. Am căpătat prostul obicei de a trânti ușile. N-a rămas una nestricată, asta când nu era vorba despre ferestre. La recomandarea lui Lauren,

căreia îi plăcea la nebunie să degajeze spațiile și spiritele, Miguel le-a scos pe cele care nu erau absolut necesare și le-a depozitat la subsol. Era greu însă să le ignori pe celelalte, mai ales pe cea de la camera noastră și de la atelierul Beccăi.

Relația noastră presupunea o nesfârșită succesiune de certuri și de împăcări pasionale urmate de zbenguieli nu mai puțin explozive. Nu eram în stare să ne înțelegem, dar nici să stăm despărțiți. Era epuizant. După patru luni de la venirea lui Miguel, mă întorceam într-o zi de la birou fără Marcus, care era plecat să cineze cu tatăl lui, când l-am găsit așezat pe canapea alături de logodnica mea pe Dane, acel pretins impresar despre care ea susținea că ar fi fost cel mai bun prieten al ei. Stăteau unul lângă altul și se aplecau umăr la umăr asupra aceluiași document. Fără să spun un cuvânt, m-am îndreptat spre el în pași de atac, l-am înșfăcat de haină și l-am scos afară din cameră. Foarte surprins, a încercat să se apere, dar l-am condus la ușă. Scena a durat doar câteva secunde. Tremuram de furie. Înăuntru mă aștepta o Rebecca ieșită din minți. M-a lovit și m-a înjurat spunându-mi că sunt un descreierat cu care nu mai intenționa să trăiască niciun minut în plus. Am urmat-o pe scări. S-a refugiat în camera noastră și s-a încuiat cu cheia. Am spart ușa cu piciorul, ceea ce a făcut-o pe Lauren să apară din atelier. Miguel a ieșit și el din bucătărie înarmat cu un cuțit de tranșat carnea. A privit scena, înmărmurit. Am intrat. Rebecca, fidelă obișnuinței, ieșise pe fereastră. Se pregătea să escaladeze fațada. Faptul că am văzut-o asumându-și un asemenea risc mi-a inspirat suficientă teamă cât să mă calmez puțin. Am coborât în trombă, dar Lauren m-a împiedicat s-o urmăresc până în stradă. Am amenințat-o pe fugară de la fereastra livingului:

— Da, du-te la el! Călătorie sprâncenată! Dar să nu te mai întorci! Poți să-ți iei adio de la mine!

Ea m-a fulgerat din priviri, și-a atins tâmpla de trei ori cu degetul ca să-mi sugereze că sunt sărit și a terminat cu un deget

ridicat foarte sus, înainte de a dispărea, în picioarele goale, la colțul străzii. Lauren și-a petrecut seara încercând să mă facă să raționez. Trebuia neapărat să învăț să-mi canalizez furia și să-mi stăpânesc gelozia. Să vrei să pui stăpânire pe celălalt e iluzoriu și abuziv, mi-a spus ea. Eu nu-i împărtășeam deloc elucubrațiile la modă, potrivit cărora poți fi loial fără să rămâi fidel. Chiar și atunci când fusesem celibatar în căutare de companie și de relații facile, nu permisesem ca amantele mele să mă împartă cu altcineva. Nu spun că-mi erau fidele, dar aveau delicatețea să mă lase să cred că așa stăteau lucrurile. Acum că eram îndrăgostit, ideea că Rebecca ar fi putut fi măcar privită de un alt bărbat mă făcea să-mi pierd uzul rațiunii. Părea să aibă un efect chimic asupra organismului meu. Mă intoxicase. Lauren, renunțând să mă facă să înțeleg de vorbă bună, a încercat să mă calmeze cu o ședință de meditație forțată, iar Miguel mi-a adus un ceai „pentru somn liniștit". După ce se refugiase la o prietenă care îi împrumutase niște încălțări sport prea mari, Rebecca l-a sunat pe Frank Howard ca să se întâlnească la el cu Marcus. I-a povestit scena mea de gelozie și i-a cerut sfatul. Certurile noastre o epuizau. Nu știa cum să mă mai ia. Marcus i-a deschis ochii în legătură cu originea crizelor mele de furie:

— Pune-te în locul lui. Trăiți iubirea perfectă. Vine la cină la părinții tăi. Lucrurile o iau puțin razna. Și tu dispari. Petrece luni de zile căutându-te disperat și un an mai târziu, îți faci apariția fără nicio explicație. E convins că vei dispărea din nou cu prima ocazie. Sincer să fiu, cunoscându-l cum îl cunosc, sunt sigur că te iubește foarte mult ca să accepte așa ceva.

— De fapt nu acceptă nimic.

— Și atunci de ce nu vorbești cu el? s-a ambalat prietenul meu.

În seara aceea, Rebecca era destul de zguduită ca să-l asculte cu atenție.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Marcus, dar mă tem că va fi și mai rău...

— Ce ai atât de tragic de povestit? O infidelitate?

— Nu, nu e vorba de așa ceva... E mult mai grav.

— Atunci spune-ne. Suntem prietenii tăi și vrem să te ajutăm.

Frank Howard și-a pus șoferul să-i ducă acasă. Și-au făcut apariția cu niște fețe foarte serioase. Rebecca a intrat în livingul luminat de două lumânări în care eu și Lauren eram lungiți în Savasana, poziția de relaxare. Logodnica mea a aprins lumina și a spus:

— Foarte bine, pentru că n-am de ales, o să vă povestesc totul. Dar dacă n-am spus nimic până acum, să știi, Werner, că a fost doar din dorința de a te proteja.

Manhattan, 1971

Ne-am instalat în atelierul Rebeccăi. Foarte palidă, a ezitat încă un moment la marginea prăpastiei secretelor sale, apoi s-a așezat turcește pe jos și a început:

— Aveam cam cincisprezece ani când am început să înțeleg de unde venea mama mea și să bănuiesc ce trăise. Ea a încercat mult timp să mă protejeze. E o persoană pudică care se confesează rareori.

— Așchia nu sare departe de trunchi... a remarcat Lauren cu un surâs.

I-am făcut un semn să tacă, cu o privire întunecată. Rebecca a făcut o pauză și a schimbat direcția poveștii:

— N-am văzut-o niciodată pe mama fericită. Dintotdeauna a luat medicamente, a făcut cumpărături compulsiv, a călătorit dintr-o toană, a stat mult timp internată, l-a tot părăsit pe tata, chiar dacă s-a întors mereu. Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori a izbucnit în râs. Chiar și atunci, era ceva forțat sau excesiv, ca și cum ar fi făcut-o de paradă sau pentru a se apăra. N-am văzut-o niciodată abandonându-se bucuriei fără să percep în spatele ei o disonanță, ca și cum râsul ei ar fi fost un clopot dogit. Are momente când e calmă. În rest, se luptă oră de oră cu fantomele ei. Nu se simte bine nici în camera ei, nici în camera de zi, nici singură, nici înconjurată de lume.

Puțin câte puțin, am reușit să așez la locul lor piesele puzzle-ului. Un indiciu aici, pe care l-a lăsat să iasă la iveală fără să vrea într-o seară în care băuse foarte mult, chestii dezvăluite pe jumătate de tata, care nu voia totuși să știe mai mult. Dovezi ce se vedeau pe corpul ei, chiar dacă buzele îi rămâneau

pecetluite. Mai era și jurnalul ei intim. N-a scris nimic „la cald", astfel de povești ar fi putut-o costa viața, dar chiar și în ziua de astăzi se întoarce fără încetare acolo. Trecutul irupe în prezent, distrugând tot ce a încercat să reconstruiască. E de-ajuns un miros, o imagine, un cuvânt. Rămâne paralizată, cu privirea pierdută și atunci știu că revede ceva ce n-ar fi trebuit să trăiască niciodată. Imediat după aceea aleargă la jurnal. Alteori povestește despre o petrecere ori despre un prânz, ca dintr-odată povestea anodină să se întrerupă din cauza vreunei legături misterioase și ea să replonjeze în infern. Am furat acele caiete, sau poate ea a fost cea care a vrut să le găsesc, nu știu. Cred totuși că voia să știu. În imagini fulgurante, ori eclipse, jurnalul povestește ceea ce nimeni nu-și poate imagina.

Mă străduiam deja de câțiva ani să-i reconstitui trecutul, când am dat peste o femeie pe Fifth Avenue. Eu și mama băntuiam prin magazine. Nu-mi place în mod deosebit să-mi cumpăr haine, așa cum ați putut remarca, a adăugat cu o jumătate de surâs, dar e unul dintre drogurile ei și modul în care înțelege să-și manifeste afecțiunea. Când mama a văzut-o, tocmai ieșeam de la *Saks*. Parcă toată lumea din calea lor s-a dat la o parte. S-au oprit amândouă, încremenite, apoi s-au aruncat una în brațele celeilalte. Plângeau și se îmbrățișau strâns. Își mângâiau fețele și părul. Și repetau: „Trăiești!" Femeia aceea îi zicea mamei „Lyne". Mama o numea „Edwige". Eu nu înțelegeam nimic. Mama a făcut prezentările. „Ea e Rebecca, fiica mea." Edwige a început să plângă și mai tare: „ Ce norocoasă ești, Lyne. Ce noroc să ai o fată așa de frumoasă. Așa perfectă. Eu n-am putut". Am întrebat dacă Edwige urma să vină la noi la masă. Amândouă au avut o mișcare de recul. S-au privit și s-au înțeles fără cuvinte. Edwige era îmbrăcată modest. Lucra ca vânzătoare într-unul dintre magazinele de pe Fifth Avenue. Mama și-a scos cerceii rotunzi cu diamante, brățările, colierul de aur de care nu se despărțea niciodată, nici măcar când dormea, pentru că-i ascundea cicatricea

de la gât. A fixat cerceii în urechile lui Edwige care protesta. I-a pus brățările cu forța în buzunare. I-a luat mâinile și i-a înghesuit în palme colierul, închizându-i pumnii:

— E atât de puțin. Pe mine mă ajuți dacă le accepți. Te rog...

S-au mai îmbrățișat strâns încă o dată. Mama a adăugat:

— Dacă ai nevoie de ceva, orice ar fi, caută-mă. Locuiesc în partea de est a parcului pe 80th Street.

Și-a smuls apoi o pagină din agendă și i-a scris în grabă adresa. S-au despărțit foarte repede. Mama a continuat să plângă și în mașină. Îmi tot repeta: „Nu-ți face griji draga mea. Nu-ți face griji, sunt lacrimi de bucurie", dar eu îmi dădeam seama că e vorba mai degrabă de nefericire, decât de veselie. Anii pe care încercase să-i dea uitării invadau din nou prezentul, mai intens ca oricând. Femeia aceea o impresionase așa de mult, încât am întors orașul pe dos ca s-o întâlnesc din nou. M-am oprit la toate adresele de pe Fifth Avenue până să descopăr locul în care lucrase cu câteva săptămâni în urmă, sub un nume diferit. Am petrecut apoi luni întregi ca s-o conving. Nu voia să-și trădeze prietena. N-o să încerc să vă descriu durerea mamei, pentru că e de nedescris. Ca tot ceea ce s-a petrecut în locurile alea. Încerc doar să vă expun faptele.

Eram mișcat de frământarea Rebeccăi. Marcus și Lauren, la fel de uimiți, nu scoteau nici ei vreo vorbă. Rebecca nu reușea să ne urmărească. Privirea îi rătăcea undeva departe, dincolo de noi și de prezent. Când și-a reluat povestea, pe obraji au început să-i curgă lacrimi, fără să-i altereze tonul inflexibil și pragmatic al vocii. Ca și cum n-ar fi fost conștientă. Ca și cum altcineva plângea în locul ei.

— Mama mea s-a născut în 1929 la Budapesta. A fost arestată pe 30 martie 1944 împreună cu tatăl ei, la câteva zile după ce naziștii au invadat Ungaria și s-a format noul guvern. A ajuns la Auschwitz-Birkenau pe 17 mai 1944, după patru zile de drum fără apă sau mâncare. La sosire, niște bărbați îi așteptau pe deportați ca să-i ajute să coboare din vagoane. Acele vagoane de transportat animale nu aveau scărițe. Unul dintre

ei a apucat-o pe mama de subsuori și, pe când o punea jos, i-a șoptit: „Fereşte-te să urci în camion".

Ea n-a stat prea mult pe gânduri. S-a supus. Ar fi vrut să-l ia și pe tatăl ei, dar acesta abia putea merge. SS-iștii l-au urcat cu forța în vehiculul burdușit. N-a apucat nici să-l îmbrățișeze. Nu l-a mai văzut niciodată. Cei care urcau în camion erau slăbiți, epuizați, prea bătrâni ori prea tineri, deja bolnavi. N-am nicio îndoială în legătură cu soarta pe care au avut-o. Mama a mers pe jos cei câțiva kilometri până în lagăr. Mărginit de sârmă ghimpată, drumul era o limbă de noroi negru și înghețat. Orice culoare părea să fi dispărut din acel peisaj acoperit de zăpadă mânjită, prin care înainta un șir nesfârșit de siluete gârbovite. Lumea era în alb și negru. Vedea barăci mizere la ferestrele cărora se iteau fețe cadaverice. Ochii fantomatici de pe acele fețe au făcut-o să întrevadă ororile ce o așteptau. La cincisprezece ani, mama părea de șaptesprezece. Avea deja forme. Era foarte frumoasă. La intrarea în lagăr, SS-istul care făcea selecția nu și-a dat seama cât de tânără e. În caz contrar, ar fi trimis-o la moarte. În interiorul incintei, li s-a spus să se dezbrace. De la vârsta de șase ani, când doica o ajuta încă să-și facă toaleta, mama nu se mai dezbrăcase în fața nimănui. S-a trezit goală. Goală în zăpada iernii poloneze. Sub ochii a sute de femei și bărbați. Încovoiată de rușine și frig, nu avea destule mâini să se acopere. În fața ei, cei care veniseră împreună cu ea au început să fie tunși din cap până-n picioare. Alții stăteau deja la coadă pentru tatuaje. Au tatuat-o și pe ea cu un ac murdar care i s-a înfundat în carne de vreo treizeci de ori, fără cea mai mică măsură de igienă. Cerneala s-a răspândit mascându-i numărul. Triunghiul reprezenta o jumătate de stea a lui David. Îi era frică. Îi spuseseră că trebuie să învețe numărul pe dinafară, dar devenise ilizibil. Când au început să-i radă părțile intime, imediat înainte de a se ocupa și de părul din cap, un SS-ist a intervenit. Ea n-a înțeles ce zicea. A luat-o cu o mână de păr. I-a dat capul pe spate și i-a deschis gura pentru a-i inspecta

dinții ca unui cal. Apoi a zis: „Blocul 24". Doar ea și încă o fată, o evreică poloneză care răspundea la numele de Edwiga și pe care probabil am întâlnit-o câțiva ani mai târziu pe Fifth Avenue, au avut acea șansă. Dacă se poate vorbi despre așa ceva.

Un SS-ist i-a dat mamei un metru pătrat de fetru cafeniu-închis ca să se acopere și a condus-o în picioarele goale la o primă clădire. A fost spălată, dezinfectată, apoi spălată din nou cu o mănușă din păr. A fost dusă apoi într-un birou unde o femeie medic a supus-o la diverse examene medicale dintre care și unul ginecologic. A verificat dacă e virgină și l-a informat pe gardianul care o adusese. Au târât-o spre altă clădire mai mică, de cărămidă roșie, de la intrarea în lagăr, unde mai erau vreo alte douăzeci de femei. Locul era numit „divizia veseliei".

O gardiană SS le-a rebotezat pe mama și pe tovarășa ei: „De acum încolo te cheamă Lyne", i-a spus mamei.

Cealaltă fată avea să se numească Edwige.

Mama a vorbit puțin cu celelalte femei, încercând să înțeleagă ce o aștepta. Acestea n-au avut inima s-o prevină. Pe de altă parte, băile și frecatul energic îi șterseseră tatuajul, dezvăluind, sub număr, triunghiul care îi trăda originea evreiască. Femeile au pus-o în gardă. Simbolul acela era foarte periculos. Viața lor depindea acolo de felul în care îi satisfăceau pe gardienii SS, dar legile lor rasiale le interziceau să aibă relații cu evreice. Una dintre ele a sfătuit-o să-și umple zilnic triunghiul cu cerneală. I-a mai dat o călimară mică cu un bețigaș de lemn, lăsată de altă femeie. Mama a întrebat ce se întâmplase cu acea femeie.

— A început să tușească și au trimis-o în celelalte blocuri, a răspuns una dintre fete. Deci, nu uita niciodată să-ți înnegrești triunghiul, a insistat ea.

Litera delta de culoare neagră era semnul asocialelor, adică a prostituatelor sau a criminalelor de drept comun nemțoaice, care nu riscau să fie victimele unei execuții sumare la fel ca alte prizoniere. Cererea de „lucrătoare sexuale" era mare. Începând

din primăvara anului 1944, SS-iștii au început să le aleagă în funcțiile de propriile lor criterii estetice sau înclinații perverse, fără să mai țină seama de codul stabilit de Himmler, după care „doar femeile de la care poporul german nu mai are nimic de așteptat pot fi selecționate". Lăsau să se creadă că era vorba despre „muncă voluntară". Chiar și prizonierele începuseră să gândească la fel. Mama a înțeles destul de repede ce o aștepta. Chiar și primăvara și vara fulgi ca de zăpadă murdară cădeau desupra lagărului aproape în fiecare zi. O ninsoare gri, cu miros înțepător, care acoperea lumina soarelui. O ploaie de cenușă umană. În Blocul 24, cele care se revoltau erau amenințate cu crematoriul. Dacă nu se potoleau, chiar ajungeau acolo. Blocul 24 era rezervat în mod oficial prizonierilor arieni sau merituoși, dar în 1944 fuseseră create două secțiuni care satisfăceau nevoile SS-iștilor. Bărbații, dacă se supuneau regulilor, ar fi trebuit să realizeze actul sexual — autorizat doar din motive de igienă psihică și mentală — într-o singură poziție: cea a misionarului. Un gardian supraveghea buna desfășurare a „procesului" printr-o fantă de la ușa camerei. Era ușor de rezolvat ca supraveghetorul să închidă ochii. Dacă tipul voia femeia în patru labe, trebuia să plătească în plus. Dacă voia s-o bată, costa mai mult. După fiecare întâlnire, femeile trebuiau să se spele, folosind un lichid antibacterian și antispermicid, să-și ascundă vânătăile, să-și șteargă lacrimile ori sângele, înainte de a-și relua „serviciul". De dimineața până seara erau obligate să tacă. Dacă un SS-ist era pus în dificultate de una dintre femei — pentru că acesta se confesase cuiva în legătură cu tratamentul de care avea parte — acesta o „înlătura" imediat. În opinia tuturor, fetele de la Blocul 24 erau norocoase. Dispuneau de săpun din belșug. Purtau lenjerie toată ziua, șapte zile din șapte. Se machiau. Mâncau bine, pentru că SS-iștii nu le voiau prea slabe. Aveau șansa să supraviețuiască câteva luni în plus dacă nu se îmbolnăveau sau dacă nu rămâneau însărcinate. O sarcină le semna condamnarea la moarte.

SS-iștii le alegeau în funcție de preferințe. Unii aveau favoritele lor. Puteau chiar să și le rezerve, dacă nu fuseseră cerute de vreun superior ierarhic. Mama a avut neșansa să placă unuia dintre ofițerii superiori, care s-a dovedit a fi și unul dintre cei mai violenți. Era un bărbat foarte masiv, deosebit de musculos. Ar fi putut să-ți frângă gâtul cu o singură mână. Avea părul de un blond sumbru și ochii de culoarea gheții. Frumusețea îi făcea cruzimea și mai greu de suportat. Mama, care nu mai cunoscuse niciun bărbat până atunci, a fost deflorată cu violență la numai câteva ore de la sosirea în lagăr. A mai „servit" încă cinci bărbați în acea primă zi. „Stăpânul" ei, așa cum îi plăcea să i se spună, se lăuda că nu e gelos. Dimpotrivă, îi plăcea să împartă. Avea o plăcere perversă pentru cicatrice. Mama nu avea decât cincisprezece ani și o piele de copil. Tipul și-a făcut o plăcere perversă în a i-o „șifona". Folosea tot felul de instrumente chirurgicale pe care le ținea într-o trusă mică de piele roșie. Era ca și cum puritatea i s-ar fi părut o insultă, iar prospețimea o condamnare. Simțea nevoia să aducă inocența la nivelul degradării sale. Îi plăceau strangularea și ochii ieșiți din orbite la granița cu moartea. Edwige, tovarășa mamei, n-a fost luată decât o dată de respectivul, dar îl descria ca pe diavolul în persoană. Bărbatul făcuse studii de chimie destul de avansate și ar fi putut face carieră în domeniu. Își găsise totuși terenul cel mai propice în SS.

Contrar a ceea ce îi spuseseră gardienii, mama n-a fost „înlocuită" la finalul primelor trei luni. Scăpase ca prin minune de orice boală și nu rămăsese însărcinată. Totuși traumatismele, disperarea și rușinea acelei vieți o secătuiseră. Începând din prima lună, nu i-a mai venit menstruația. Edwige o invidia. Ea fusese nevoită să facă, cu ajutorul unei alte fete, un chiuretaj, care îi salvase viața, dar o lăsase sterilă. Cred că acea iubire maternă interzisă a făcut-o să se atașeze de mine și să-mi povestească prin ce trecuseră, în ciuda pactului tacit care o lega de mama.

Rebecca a rămas pentru câteva momente pe gânduri, apoi și-a reluat povestirea.

— Mama a ajuns la Auschwitz-Birkenau într-unul dintre cele mai nefaste momente posibile. Naziștii curățau lagărele de țigani. În jurnalul ei, am găsit bucăți minuscule de hârtie: rețete de bucătărie pe care femeile le schimbau între ele în rarele momente de odihnă. Printre ele, un scurt comentariu legat de prizonieri. Spunea că li s-a cerut să sape o groapă adâncă. Odată treaba terminată, au fost aliniați pe marginea gropii și SS-iștii i-au împușcat. Alt val de prizonieri le-a luat apoi locul. Împușcăturile răsunau, victimele cădeau, acoperind corpurile celor de dinainte. Mareea umană a continua să înainteze și să se retragă, până când a umplut groapa, care apoi a fost acoperită. Edwige mi-a povestit și ea, bâlbâindu-se, despre acea zi de vară când pentru prima dată n-a mai plouat cu cenușă. Nemții făcuseră o orchestră de evrei. În lagăr se aflau unii dintre cei mai buni instrumentiști din lume. Au interpretat timp de o oră piese sublime. Oamenii cântau și din gură. Acea frumusețe a marcat-o pe mama mai mult decât multe dintre ororile pe care le-a suferit. I-a fisurat armura și i-a atins sufletul, chircit undeva într-o zonă necartografiată a ființei sale. Din momentul acela, n-a mai fost aceeași. De atunci n-a mai vorbit cu nimeni. Abia dacă mai mânca. Apoi, într-o seară de august, pe când SS-iștii erau ocupați până peste cap cu mormanele de cadavre rămase în urma unei noi „curățenii", a evadat. Edwige n-a înțeles niciodată cum a reușit, nici cine a ajutat-o. Jurnalul intim m-a ajutat să reconstitui momentul: unul dintre gardieni se îndrăgostise de ea. El a fost cel care l-a doborât pe torționarul mamei în plină acțiune. Apoi și-a pus uniforma lui și a ajutat-o. N-o să aflu probabil niciodată cum a părăsit lagărul. Nici măcar un gardian în uniformă SS nu avea voie să scoată de acolo un prizonier... Acel bărbat a reușit...

Rebecca a făcut din nou o pauză. Părea că-și pierduse forțele.

— Nici măcar în seara în care ai venit la noi la cină, Werner, singura seară în care mi-a făcut mărturisiri, n-a putut să-mi

povestească cum a evadat. Teroarea îi bloca cuvintele în gât. Mama e foarte talentată la limbi străine. Vorbește nu mai puțin de opt. În câteva luni, Edwiga a reușit s-o învețe ceva poloneză pentru a se putea face înțeleasă. În primele zile după evadarea împreună cu respectivul gardian, a găsit ajutor la oamenii din zonă. Grație țăranilor acelora au avut ce să mănânce și au fost puși în legătură cu mișcarea de rezistență din Cracovia. Odată trecută granița cu Slovacia, mama a reușit să scape de gardianul îndrăgostit. A călătorit cu acte false, cât de repede și de departe posibil. N-a mai încercat să afle ce se întâmplase cu tatăl ei. Nici să se intereseze de ceilalți membri ai familiei. A fugit sute de kilometri, până a găsit o oportunitate de a veni în Statele Unite.

Am rămas cu gura căscată. Rebecca plângea în tăcere. M-am ridicat ca s-o iau în brațe, dar m-a oprit:

— Așteaptă. Așteaptă, te rog.

Tremura. Încovrigată, părea să caute undeva înăuntrul ei curajul care îi lipsea.

— N-am terminat. Nu v-am spus esențialul.

Am așteptat, cu sufletul atârnat de buzele ei.

— Torționarul mamei avea un nume...

Pentru prima dată de la începutul poveștii, cu ochii roșii de plâns, Rebecca și-a fixat privirea violet în ochii mei. M-am ridicat cu intenția să mă apropii de ea. M-a oprit din nou cu un gest și a spus cu vocea lipsită de orice inflexiune:

— Se numea Zilch. Căpitanul SS Zilch.

Cuvintele și-au făcut loc în spațiul dintre noi. Eram ca anesteziați. Revelația aceea antrena atât de multe consecințe, încât nici nu puteam s-o cuprindem pe deplin. Mi-a invadat mintea și corpul și m-a privat de capacitatea de a mă mișca și de a gândi.

— Se numea Zilch, a spus ea încă o dată, și am dovada că era tatăl tău.

Am început să țip la ea. I-am spus că e nebună, că eu n-aveam nimic de-a face cu toată povestea aia. Vedea numai rele peste tot. N-avea niciun drept. Dădea vina pe mine din răzbunare. Ce voia? Să mă distrugă? Să mă tragă după ea în acel infern personal? Nu făcusem nimic ca să merit să fiu tratat în felul acela. Unde găsise o astfel de poveste? Nu știa cât de tare mă făcea să sufăr misterul legat de părinții mei biologici? Era meschin să mă atace pe acel teren. Jucându-se cu temerile și cu slăbiciunile mele. Ceea ce-mi spunea era o agresiune inimaginabilă. Era o cruzime nefondată. N-aveam cuvinte să calific așa ceva. Sau poate aveam unul: perversitate.

Marcus și Lauren păreau transformați în stane de piatră. Pierduți între noi doi, nu reușeau să reacționeze. Tăcerea lor nu făcea decât să dea ecou țipetelor mele. Lauren a încercat să mă oprească din foiala agitată de colo până colo, dar am evitat-o. Nu voiam să mă atingă. A început să plângă. Eu am vorbit și am vorbit, fără oprire. Am spus tot ce aveam pe suflet, apoi am tăcut. M-am uitat la fața Rebeccăi. A coborât ochii și am înțeles că spunea adevărul. Furia m-a părăsit dintr-odată. M-a lăsat buimac, pustiit.

Acum știam. Îmi dorisem atât de mult să știu... dar asta! Marcat cu fierul roșu. Vinovat de ce e mai rău. Născut dintr-o astfel de infamie. Mă simțeam murdărit. Prins în capcană. Respingător. Ceilalți n-au scos nicio vorbă, uitându-se la mine înfricoșați. Camera a început să se învârtă cu mine. Urechile îmi bubuiau. Ceea ce acumulasem în toți acei ani a răbufnit dintr-odată. O erupție vulcanică.

M-am sprijinit de zid și am dat cu capul în el, până când m-a oprit Rebecca. Am împins-o cu răutate, apoi mi-a părut rău și am tras-o înapoi. M-a apucat din nou furia și i-am zis că ar trebui să-mi dovedească tot ce spusese. Nu puteam crede așa ceva. Era imposibil.

— Înțelegi? Mi se pare imposibil ca dintre toți cei patru miliarde de oameni care trăiesc pe planeta asta, tocmai noi doi să fim pătați de un sânge care ne unește și ne separă în același timp pentru totdeauna.

Trebuia să-mi spună tot, imediat. Cum putuse să stea toate acele luni fără să-mi vorbească? Și oricum nu înțelegeam de ce se mai întorsese. Dacă eram cu-adevărat omul pe care îl descria, n-ar fi trebuit. Nici să se apropie de mine, nici să mă îmbrățișeze, cu atât mai puțin să pretindă că mă iubește. Nu poți iubi fiul unui om care a comis toate lucrurile alea.

Rebecca mi-a prins capul în mâini. Plângeam și am încercat să mă desprind. Ea m-a forțat s-o privesc.

— Am venit înapoi, Wern, pentru că nu pot trăi fără tine. Ești dragostea mea, bărbatul meu, viața mea. Nu știu ce se va alege de noi, dar știu că nu pot fi cu nimeni altcineva. Nu controlez totul. Uneori mă prăbușesc. Nu ți-am spus nimic, pentru că știam cât rău îți voi face. Pe mine puțin a lipsit să mă distrugă povestea asta. Luni întregi am fost la pământ, dar când mi-am revenit, de cum am putut, am venit la tine. Am crezut că voi reuși să ignor totul și că vom putea continua ca înainte, ca în vremea când încă nu bănuiam ce anume ne atrăgea atât de violent unul spre celălalt. Dar acele lucruri rămân, ascunse și totuși prezente, între noi. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să le ascund, dar tu le simțeai iradiind din mine. Am încercat să mă eschivez. O dată și încă o dată. Și apoi, în seara asta am înțeles că durerea asta face parte din iubirea noastră. Când vom reuși s-o depășim, nu va mai exista poveste de dragoste ca a noastră. Werner, dacă drumurile noastre s-au întâlnit, e pentru că această greșeală există și pentru că noi doi, tu și cu mine, trebuie s-o reparăm.

Manhattan, 1971

Marcus și Lauren s-au alăturat îmbrățișării noastre, la fel și Shakespeare. Eram fragili, tulburați. Mă simțeam ca și cum un curent de aer reușise să mă doboare. Încercam să ne apropiem în ciuda abisului care se căscase la picioarele noastre. Încercam din răsputeri să-mi revin, să mă regăsesc, dar aveam nevoie ca ea să vorbească, să-mi explice. Nu mai puteam rămâne în această așteptare care îmi răscolea inima și stomacul. Rebecca mi-a promis să nu-mi ascundă nimic. Marcus a coborât să caute o sticlă de votcă. Am golit două pahare pe nerăsuflate, fără să găsesc confortul obișnuit. Mă simțeam tot tulburat și amețit. Aveam din nou lacrimi în ochi, fără motiv. Vechile mele fantome din copilărie și imaginile cărora le erau asociate se trezeau unele după altele. Am insistat ca Rebecca să-și reia povestea, ceea ce a și făcut.

— Între cincisprezece și șaptesprezece ani, am făcut o obsesie pentru povestea mamei mele. Fantomele ei mă mistuiau. Eram revoltată, neputincioasă, bântuită. Am slăbit mult. Tulburările mele de somn au apărut atunci. Puteam să-mi petrec și o săptămână dormind, apoi alta fără să pun geană pe geană... Cunoașteți foarte bine problema. Medicul nu găsea nici un dezechilibru biologic. Tata m-a trimis la psihiatrul care o avea în grijă și pe mama, doctorul Nars. Îl detestam fără să-l cunosc pe acel guru al cartierelor elegante. Îl acuzam de a ne fi distrus familia, privându-ne de prezența mamei luni întregi. Pentru un da ori un nu, o interna

în clinica lui, o îndopa cu medicamente și îmi interzicea s-o văd sub pretextul că o oboseam, eu, fiica ei. Când, adolescentă fiind, tata m-a dus la cabinetul lui pentru prima dată, „bunul doctor Nars", n-a avut nicio problemă să ne trateze pe amândouă. Orice medic înzestrat cu un minimum de simț deontologic m-ar fi trimis la un confrate. Dragul nostru Nars, din contră, a fost de părere că această situație îl va ajuta să aibă „o mai bună viziune de ansamblu". În realitate, toată treaba nu făcea decât să-i asigure un mai bun control asupra unuia dintre cei mai bogați și puternici oameni din Statele Unite: tatăl meu. Omul mi-a displăcut de la prima întâlnire. M-a ascultat zece minute și a perorat o jumătate de oră, diagnosticându-mă cu un sentiment al culpabilității de natură patologică, tendință spre isterie și negare a realității. Acest dezechilibru mintal îmi explica aspirațiile artistice. Pictura nu era decât o modalitate de evadare. Voia să mă împiedice să pictez pentru a-mi regla „ceasul intern". Își susținea tezele cu atâta aroganță și convingere, încât s-a discreditat singur în ochii mei. Nu vedeam ce e rău în a încerca să evadezi. Realitatea e adesea infectă. Mama ar fi cea mai în măsură s-o spună. De altfel, orice persoană născută în secolul ăsta a avut ocazia să-i vadă adevărata față. Nu e decât limitare și umilință. Un permanent sacrificiu al visurilor și al dorințelor de „dezmărginire". Cum puteam eu să respect un psihiatru care se încăpățâna să considere arta o nevroză? Și să mă trateze drept isterică după ce-mi aplicase fără discernământ niște scheme prestabilite? Nu eram persoana care să se încadreze în tiparele lui meschine. Nici în sus, nici în jos, nici la dreapta, nici la stânga. După vreo douăsprezece ședințe, i-am spus în față ce-am avut de spus. Dacă avusese nevoie să scrie și să studieze atâta nu era decât pentru că lui însuși îi lipseau cu desăvârșire cele mai elementare instrumente de a relaționa cu ceilalți, de a se face iubit, de a ști să asculte și de a da dovadă de puțină empatie. Că disprețul său pentru artă nu era decât dovada propriei neputințe, a lipsei de imaginație și a temerii de a părea

anormal, el care, dintre noi toți, ar fi trebuit să fie primul care să îmbrățișeze și să înțeleagă anormalitatea.

În ciuda scenelor pe care mi le-a făcut tata, n-am mai pus piciorul prin cabinetul impostorului. Am pictat mai mult ca oricând și am plecat de acasă, găsind adăpost la prietenii mei și apoi la Andy. La optsprezece ani am avut prima expoziție, urmată de multe altele... Tata a sfârșit prin a mă implora să mă întorc acasă. Am cedat de dragul mamei. Cât despre realitate, am hotărât să lupt cu ea în felul meu. Am continuat să pun cap la cap piesele puzzle-ului și să ascult alte victime povestind ceea ce mama nu putea. Din cauza rușinii. Pentru fetele din Blocul 24 o mărturisire nu era ceva ușor. Ele nu erau protejate de aura de victime sau de martire. Pentru toată lumea fuseseră „voluntare". Voluntare la viol... Tocmai încercând să înțeleg toate lucrurile astea l-am cunoscut pe Dane. L-am întâlnit la o reuniune a foștilor deportați. E cam cu zece ani mai mare ca mine. Părinții lui erau evrei polonezi. Familia lui a fost exterminată aproape în întregime în timpul războiului. Optzeci și nouă de persoane în total. Nu i-a rămas decât o mătușă cu care locuia în Brooklyn. Am simțit de la prima întâlnire că împărtășeam aceeași povară. Ca și mine, Dane nu-și suporta neputința. La fel ca în cazul meu, miile de călăi rămași nepedepsiți deschiseseră în sufletul lui un imens crater de ură. Fiecare fibră a ființei lui cerea dreptate și sânge. Am fost subjugată. El mi-a plantat în minte ideea de a o răzbuna pe mama pentru întregul supliciu la care fusese supusă, pentru toată rușinea care încă o mistuia pe dinăuntru. Nu mă puteam împiedica să cred că răzbunarea îi va aduce alinare. Era just să afle ce devenise călăul ei. Acesta trebuia găsit și pedepsit. Dane face parte dintr-o rețea a supraviețuitorilor din lagăre și a rudelor acestora. Aceștia centralizează datele culese din toată țara. Primesc în fiecare săptămână sute de scrisori de la victime și de la naziștii care-și trădează foștii prieteni. Cu câteva luni înainte de întâlnirea noastră, Dane și tovarășii lui puseseră

mâna pe un document exprem de prețios: registrul oficial al SS. Îl cumpăraseră în Austria de la un fost membru al Gestapoului, plin de datorii. Tipul își dăduse seama că ștabii naziști făcuseră o grămadă de bani în timpul războiului. Aveau mașini frumoase, lingouri de aur, case impunătoare. El, în schimb, n-avea nimic pus deoparte. Și-atunci s-a hotărât să-și denunțe acoliții. Cei din rețea au făcut mai multe copii ale registrului. Au făcut și propriile adnotări și le-au distribuit diferitelor organizații. În absența oricărei inițiative a Statelor Unite, acum că toată lumea încerca să uite, considerând că după Nürnberg subiectul era încheiat, victimele erau nevoite să-și facă singure dreptate. Dane mi-a propus să mă înscriu și eu. El avea să-mi pună la dispoziție întreaga rețea pentru a încerca să fac lumină în trecutul mamei, iar eu trebuie să-i fac mici servicii. „O fată drăguță ca tine" spunea el, „o artistă recunoscută", „de familie bună" putea deveni extrem de utilă în acea vânătoare de informații sau chiar în alte tipuri de operațiuni, despre care nu mi-a spus prea multe. Destul de curând am înțeles pentru ce avea nevoie de mine. Cei mai mulți dintre criminali dispuneau de protecție. Statul nu voia nicicum să deschidă cutia Pandorei. Chiar și cele mai bine documentate cazuri nu ajungeau să fie anchetate. Puteam să trimitem Departamentului de Justiție oricâte probe voiam. Nimeni nu găsea potrivit să le urmărească. Așa că Dane și rețeaua lui au fost nevoiți să treacă la metode mai drastice. Am participat la trei operațiuni. Odată localizați criminalii, făceam cunoștință cu ei. Îi fermecam. Ei încercau să mă seducă. Ieșeam la cină, apoi ei mă invitau la ei acasă ori la hotel pentru un ultim pahar...

Era prea mult. M-am ridicat și am părăsit cercul pe care îl formasem:

— Ești complet inconștientă...

— Dar nu se întâmpla nimic, m-a oprit Rebecca. Le puneam un somnifer în băutură și îi deschideam ușa lui Dane. Rolul meu se oprea aici.

Marcus s-a ridicat și el. A întrebat-o ce se alesese de bărbații pe care îi drogase.

— Pe primul am încercat să-l predăm în mod anonim autorităților americane. A fost eliberat a doua zi, fără să fie măcar supus unui interogatoriu. Aici, în State, e imposibil să-i judeci pe acești monștri, deoarece crimele lor au fost săvârșite în străinătate.

— Și ceilalți? a insistat Marcus.

— Dane i-a trimis în Israel, unde pot fi judecați. I-am trecut granița în Mexic și de acolo a fost joacă de copii.

Furia mă prindea din nou în ghearele ei.

— Dar cine îi finanțează pe tipii ăștia, cu avioane și tot tacâmul?

— Mii de victime sunt gata să plătească orice preț pentru ca acești monștri să ajungă în fața justiției, a răspuns Rebecca pe un ton glacial.

— Și dacă v-ați înșela asupra celor pe care îi prindeți? nu s-a lăsat Marcus.

— Nu ne-am putea înșela, a contraatacat ea mușcător. Avem mult mai multe probe decât ar fi necesare. Dacă țara asta n-ar fi coruptă până în măduva oaselor, nenorociții ăia ar fi fost de mult pe scaunul electric.

A făcut o pauză ca să nu se lase dusă de val. Și-a turnat un pahar de votcă, care a ajutat-o să-și reia șirul gândurilor.

— În timpul respectivelor misiuni i-am cunoscut pe majoritatea anchetatorilor și istoricilor care încearcă să dea de urma criminalilor naziști. După dezvăluirea mamei mele din seara în care ai venit la noi la cină, am luat legătura cu ei. Trebuia să aflu mai multe despre acel faimos ofițer SS care răspundea la numele de Zilch. Am plecat în Germania, unde am rămas câteva săptămâni ca să adun informații. Un profesor de istorie din Berlin, care ne ajută de câțiva ani, a găsit niște fotografii în arhivele naziste.

S-a dus să caute prin harababura de materiale pentru pictură și a scos dintr-un teanc de hârtii un plic din hârtie groasă

legat cu panglică roșie. L-a deschis și a scos mai multe instantanee de diferite mărimi. Mi-a întins unul, iar eu l-am luat cu un gest brusc. Lauren și Marcus s-au apropiat și ei.

— A fost făcută în momentul în care savanții care au inventat dispozitivele V2 s-au predat autorităților americane. La vremea aceea, știrea a făcut mult zgomot. Acolo e creierul echipei: Wernher von Braun, a explicat ea, arătându-ne un bărbat brunet, destul de arătos, cu umeri lați.

— Dar e tipul de la Disney. Adoram filmele lui despre spațiul cosmic! a exclamat Marcus.

— E în același timp „tipul" din lagărul de muncă Dora. Conducea o uzină de fabricare a proiectilelor în care mii de muncitori au fost transformați în sclavi. „Muncitorii" erau obligați să lucreze într-un ritm infernal. Tipul ăsta a omorât mai mulți oameni decât au făcut-o proiectilele pe care le-a inventat, i-a tăiat-o Rebecca.

— Și noi urmăream filmele lui, îți amintești, Werner? a murmurat Lauren, șocată. *Man in Space* și *Man and the Moon*...

Eu stăteam cu buzele strânse.

— Este eroul unei întregi generații! Milioane de copii americani au visat la spațiu și la călătoriile pe Lună datorită lui! a suspinat Lauren, îngrozită, întorcându-se spre Rebecca.

— Știu. Dar e și un fost ofițer SS.

— Și aș putea să știu ce legătură are cu pretinsul meu tată biologic?

Rebecca ne-a întins altă fotografie.

— Asta e mai veche. Făcută după declarația de război, în timpul unei inspecții a lui Himmler la baza Peenemünde.

Am înșfăcat imediat fotografia. Alături de von Braun și de alți oameni de știință, un bărbat sărea în ochi. Îi depășea cu un cap pe toți ceilalți și semăna cu mine ca două picături de apă. Lângă el, o tânără blondă, fermecătoare, care mi-a făcut inima să bată mai tare. Legenda preciza: „Profesorul Johann Zilch și soția lui, Luisa".

M-am așezat pe un coș de alimente care servea drept scaun. Mi-am frecat fața fără să reușesc să îndepărtez de pe retină ceea ce tocmai văzusem. Am luat din nou fotografia ca să mă uit mai bine. Un val de emoții contradictorii începea să mă ia în stăpânire. Camera a început să se învârtă cu mine. Urechile îmi bubuiau. Ceea ce încercasem ani de zile să îngrop în străfundurile ființei mele urca acum la suprafață. Imagini caleidoscopice au început să-mi treacă prin fața ochilor. Armande, Andrew, permanentul sentiment al înstrăinării. Diferențele. Singurătatea. Copilăria ca o gaură neagră, teribilii ani ai adolescenței. Toată acea vreme petrecută căutând și întrebându-mă fără încetare și fără succes de ce mă abandonaseră. De câte ori oare încercasem să-mi imaginez cum arătau? De câte ori mă întrebasem dacă le semănam? Să-i văd în sfârșit și să mă regăsesc atât de mult în trăsăturile lor îmi dădea o stare de ameteală. Nu reușeam să asociez acei tineri cu monștrii pe care Rebecca tocmai ni-i descrisese... Mi-a întins o nouă imagine. Erau patru bărbați în costume de baie și Johann Zilch în cămașă. Stăteau pe marginea unei piscine, veseli și relaxați. M-a frapat din nou cât de mult îi semănam. Era ca și cum aș mai fi trăit o viață înainte despre care nu-mi mai aminteam nimic.

— A fost făcută la Fort Bliss, imediat după război, la sosirea savanților în Statele Unite, a precizat Rebecca.

— Ce spui tu acolo!? a exclamat Marcus. Cum îți poți imagina că Statele Unite au putut primi naziști? Oameni de știință da, dar în niciun caz naziști!

— Și totuși chiar așa s-a întâmplat, i-a întors-o ea. Trecutul le-a fost șters cu grijă de amicii noștri de la Serviciile Secrete cu sprijinul NASA. De ce crezi tu că autoritățile sunt atât de puțin cooperante?

Marcus a tăcut. Nu-i venea să creadă că responsabilii militari ascunseseră poporului american o informație de asemenea importanță. I-am luat din nou fotografia și am scrutat cu minuțiozitate fața călăului lui Judith. Am lăsat să-mi scape un suspin:

— Acum înțeleg mai bine reacția mamei tale când am venit la voi...

— A fost absolut traumatizată, a reluat Rebecca. Când am urcat la ea după cină, mi-a vorbit fără oprire. Mi-a dezvăluit într-o seară mai multe decât o făcuse în cincisprezece ani... Eu nu i-am mărturisit nimic din ce aflasem. S-ar fi simțit prea rănită. Mi l-a descris pe torționarul ei, faimosul căpitan Zilch. Când a intrat în biblioteca în care ne așteptai, a crezut că îl are din nou în fața ochilor.

— Dar eu nu am nicio legătură! Eu sunt american, părinții mei se numesc Armande și Andrew Goodman, n-am nimic de-a face cu acel nebun care diseca bietele femei cu luni întregi înainte de a mă naște!

M-am oprit și m-am uitat la Rebecca cu o privire care dădea de înțeles că acum nu mai era loc de minciună.

— Mama ta știe că suntem împreună?

Frumoasa mea a roșit, ceea ce-mi demonstră că nu știa.

— E în spital. Și-a pierdut complet uzul rațiunii. Doctorul Nars mi-a interzis categoric orice vizită. Tata are încredere în el ca într-un sfânt. Nici el nu se simte mai bine... În unele momente îl înțeleg, în altele deloc. În locul lui, mi-aș fi pus toată averea în joc ca să-l găsesc pe criminal și să-l fac să plătească. În loc de așa ceva, își petrece tot timpul la căpătâiul mamei calmând-o când delirează și citindu-i. N-am niciun chef să mă lupt cu el, așa că aștept să plece, ca să mă pot furișa s-o văd.

— Cum reușești? s-a mirat Lauren.

— Merg în serile cu meciuri de baseball. Paznicul clinicii rămâne lipit de ecranul televizorului și nu mai bagă pe nimeni în seamă. Sar gardul de la grădină și mă strecor la etajul al treilea.

— Cățărându-te pe perete, presupun... am adăugat eu.

— Da. Ultima dată am tras o spaimă. Streașina a cedat dintr-odată și mi-aș fi rupt cu siguranță gâtul, dacă storul exterior al sălii comune nu mi-ar fi atenuat căderea. Am reușit să

mă ridic și să dispar înainte să mă găsească agenții de securitate. După acel accident, când pentru o fracțiune de secundă am crezut că totul s-a terminat, am simțit nevoia să te văd... Așa că am venit și am sunat la ușă, a surâs ea cu tristețe. Te întrebai de unde toate vânătăile alea. Acum știi.

Am simțit sângele scurgându-mi-se din obraji:

— De-acum înainte îți interzic să sari de pe orice altceva care nu e un taburet! Și azi după-amiază am tras o spaimă pe tema asta.

Lauren mi-a întins fotografiile pe care tocmai le studiase în detaliu. Am încercat și eu să descopăr în ele vreun sens, vreun indiciu care mi-ar fi permis să ies din ceața în care mă aflam.

— Încerc să înțeleg, dar nu reușesc... Cum ai reușit să faci rost de cadrele astea la Fort Bliss?

— Când m-am întors din Germania, Dane mi-a dat o mână de ajutor. A pus în mișcare rețeaua. Am aflat că existase un oarecare Johann Zilch implicat în operațiunea Paperclip.

— Paperclip? a întrebat Marcus.

— E numele de cod al misiunii care a făcut posibilă, în cel mai mare secret și în cea mai flagrantă ilegalitate, aducerea a o mie cinci sute de savanți și ingineri naziști în Statele Unite. O sută optsprezece dintre ei au petrecut câțiva ani la Fort Bliss, în Texas. M-am dus acolo împreună cu Dane. Intrarea în bază este strict interzisă, dar prefăcându-ne că pierdem timpul pe la *Ella's Diner*, restaurantul la care mănâncă soldații și personalul bazei, făcând cinste cu câteva pahare și punând întrebările potrivite, am reușit să dăm de o femeie care fusese secretara comandantului James Hamill, care se ocupase de savanți în acea perioadă. Femeia mai lucrează încă acolo. I-am dat de înțeles că era rost de bani frumoși dacă ne ajuta să punem mâna pe anumite informații. Trăiește singură și e în preajma pensiei, așa că a mușcat momeala. Voiam în primul rând lista cu savanții și cu familiile lor. Tipa a notat numele false pe care i le dădusem

și numărul de telefon la care ne putea găsi. Câteva săptămâni mai târziu, ne-a vândut prețioasa listă. Ne-a mai oferit și un indiciu foarte important. Întrebând-o dacă își mai amintea de Johann Zilch, femeia ne-a povestit un eveniment deosebit de interesant... „Nu-mi plăcea tipul ăla" a recunoscut de la început. După câteva pahare de tequila, a devenit mai comunicativă. În 1946, secretara se împrietenise cu Luisa, soția lui Johann Zilch. Și-i amintea bine pe amândoi și mai știa și povestea care stârnise un adevărat scandal. Soții Zilch aveau un copil, ne-a mai spus ea, un băiețel adorabil de un an și jumătate. Era un adevărat năzdrăvan, zicea, hotărât, blond, cu ochi albaștri.

M-am foit nervos pe canapea:

— Cum îl chema?

— Îl chema Werner, dragul meu... Băiețelul erai chiar tu. Am verificat pe lista cu savanții. Johann Zilch a venit aici împreună cu von Braun în septembrie 1945. Au aterizat la New York, au petrecut un timp la o bază din Massachusetts și apoi au fost trimiși la Fort Bliss. Ulterior, Johann a trimis după soția lui, Luisa, și după copil.

Un ocean de întrebări, de amintiri și de revoltă s-a răscolit iar în mine.

— Secretara mi-a povestit apoi acea întâmplare bizară. Johann avea probleme. Relațiile cu colegii erau foarte tensionate și doar von Braun părea să-l protejeze. Se ocupa foarte puțin de fiul lui. După câte înțelesese ea, nu-și mai revenise în urma unui accident petrecut în timpul războiului. Într-o zi, și-a bătut atât de rău nevasta, încât era s-o omoare. Luisa a cerut permisiunea să părăsească baza împreună cu fiul ei, dar la acel moment, savanții și familiile lor nu aveau încă nici permise de ședere, nici pașapoarte. Nu erau autorizați să părăsească baza militară ori să intre în contact cu civili. Luisa a cerut atunci să se întoarcă în Germania cu tine, Werner, dar comandantul Hamill a refuzat-o. Două săptămâni mai târziu, secretara s-a măritat și și-a luat o

lună de concediu. La întoarcere, Luisa, Johann și copilașul nu mai erau. Nu lăsaseră nicio adresă.

— Nu mai înțeleg nimic, am zis eu masându-mi tâmplele.

— Eu nici atât. Lipsesc prea multe elemente. Nu-mi mai rămâne decât un singur lucru de spus și veți ști și voi tot atât cât știu și eu: am întrebat-o pe secretara de la Fort Bliss dacă are vreo fotografie a Luisei, ca să încerc să-i dau de urmă. Până la urmă, mi-a vândut una.

Rebecca mi-a întins fotografia cu imaginea unei femei durdulii ținând în brațe un băiețel blond. M-am simțit emoționat până la lacrimi văzându-mă în brațele mamei, descoperindu-i fața pe care mi-o imaginasem de mii de ori și pe care încercasem în van de atâtea ori s-o regăsesc din perioada fragedei mele pruncii, alături de vocea, parfumul, gesturile și tandrețea ei. Mă uitam la poza aceea cu toată pasiunea și aviditatea reprimate timp de ani întregi. Încercam ca prin puterea privirii s-o fac să învie și s-o recunosc. Voiam să-mi oblig memoria să-l recunoască pe copilul care fusesem, pentru a deveni parte din mine, piatra de temelie pe care urma să mă reclădesc. În timp ce priveam și priveam tot mai concentrat, iluzia s-a spulberat brusc. Mi-am simțit fața asprindu-se:

— Ai remarcat și tu, nu? a reluat Rebecca.

— Da, am replicat prompt. În fotografia din Germania pe care mi-ai arătat-o, Luisa Zilch era foarte blondă, cu fața în formă de inimă și ochi deschiși la culoare. Femeia care mă ține în brațe în asta de aici are fața rotundă și părul și ochii negri.

— Da, asta mă preocupă și pe mine... Care dintre ele este adevărata Luisa?

— Și care dintre ele este adevărata mea mamă?

Manhattan, 1971

Rebecca deschisese cutia Pandorei. Aveam impresia că mă trezesc după un cutremur. Întrebările care mă urmăriseră în adolescență și pe care depusesem atâta efort să le amuțesc își făceau loc afară din tenebrele conștiinței mele. Mi se părea imposibil să le mai ignor. M-am hotărât să-l întâlnesc fără întârziere pe von Braun. La vremea aceea era director de strategie la NASA. În anul pe care îl consacrase lămuririi trecutului meu și al mamei sale, Rebecca se gândise să-i facă o vizită, dar își zisese apoi că eu eram mai în măsură să-l fac să vorbească. Numele și înfățișarea mea urmau să aibă un efect garantat asupra lui. Von Braun era un martor prea important ca să riscăm să-i trezim suspiciuni printr-o întâlnire inopinată. Era singurul care ar mai fi putut dezlega enigma originilor mele sau măcar, în lipsa cheii care ne-ar fi adus toate răspunsurile, ne-ar fi putut sugera alte piste și alți martori. Legendara eficacitate a Donnei a intrat imediat în acțiune. Asistenta noastră a insistat pe lângă Bonnie, secretara lui von Braun, convingând-o să-i vorbească șefului ei despre mine. Numele de familie a făcut restul: savantul mă putea primi vinerea următoare, pe la sfârșitul dimineții, la sediul NASA.

Am luat un avion spre Washington, dimineața devreme în ziua întâlnirii. Refuzasem propunerea Rebeccăi de a mă însoți. N-ar fi fost capabilă să-și ascundă furia, iar a-l pune pe von Braun pe banca acuzaților nu mi se părea cel mai bun mijloc de-al face să vorbească. Eram agitat. Îmi imaginasem cele mai rele scenarii și încercasem să mă pregătesc pentru fiecare dintre ele. Dacă îmi confirma că tatăl meu fusese un sadic pervers,

responsabil de crime de război, cum aș fi putut să mă mai eliberez de această otravă? Puteam fi fructul răului fără să fiu rău eu însumi? Chiar dacă Marcus și Lauren îmi repetaseră de nenumărate ori că un copil nu putea fi făcut responsabil de crimele părinților săi, mie mi se părea că sângele meu era viciat. Descoperisem, bine ascunsă în străfundurile ființei mele, o fiară necunoscută, capabilă să iasă la suprafață în orice moment. Nu eram deja brutal, coleric, gata de orice ca să obțin ce voiam? Nu mi se reproșaseră deja cinismul și duritatea? Într-o singură seară devenisem propriul meu inamic, iar ceea ce avea să-mi dezvăluie von Braun risca să mă facă să nu mai pot trăi cu mine însumi.

Sediul NASA se afla într-o clădire impresionantă, construită din sticlă și beton. La primul etaj, am fost întâmpinat de faimoasa Bonnie. Micuța femeie durdulie avea un păr șaten-roșcat care îi cădea în bucle strânse peste ochelarii roșii. Era încarnarea profesionalismului.

— Domnul director tocmai termină o ședință, va veni într-un moment, mi-a explicat introducându-mă într-o încăpere cu lambriuri de lemn de culoare închisă.

Mi-a propus ceva de băut și eu am acceptat un pahar cu apă. A închis ușa în urma ei. M-am uitat în jur. O mochetă groasă înăbușea zgomotul pașilor. Așezate pe un dulap puțin înalt, machete ale rachetelor Saturn, înalte de un metru, se aliniau de-a lungul peretelui. Un birou impozant *en loupe d'orme* părea să ocupe toată camera. Pe suprafața lui lăcuită, alături de telefon, am inspectat premiile pe care cele mai prestigioase instituții științifice și civile americane i le conferiseră savantului german. De cealaltă parte, lângă etajerele de perete pline de lucrări de istorie și tehnică, o serie de fotografii cu rame din lemn îi înfățișau pe acesta din urmă în compania președintelui Kennedy, a președintelui Johnson, a președintelui Eisenhower și a altor personalități. O draperie plisată de culoare maro ascundea o parte a ferestrei, cernând lumina strălucitoare a acelei dimineți

care era pe sfârșite. Stăteam în picioare în fața biroului când von Braun și-a făcut apariția. Părea mult mai bătrân decât în fotografii ori decât în amintirile mele din copilărie, când mă uitam la emisiunile lui televizate despre Lună, cosmos și sistemul nostru solar. Părul negru și des îi era străbătut de șuvițe cărunte. Purta un costum în carouri de culoare închisă, cămașă albă și cravată albastru-deschis.

— Bună ziua, tinere, încântat de cunoștință, m-a salutat el, strângându-mi mâna și bătându-mă pe umăr părintește. Incredibilă asemănare! a mai remarcat privindu-mă cu atenție. Avea încă un puternic accent german. Pot să-ți spun Werner? Știi că avem același prenume...

— Bineînțeles, am spus eu. Cred totuși că ne separă un „h".

— Adevărat, mama ta a preferat numele meu fără „h". Știai că sunt nașul tău?

Mi-am simțit inima începând să bată mai tare auzindu-l vorbind despre mama. Am încercat să-mi păstrez un aer cât mai calm posibil:

— Nu, nu știam.

— Mă rog, naș... Asta îmi spusese mama ta când era însărcinată. Oricum, ți-a dat numele meu... Îmi imaginez că ai venit să vorbim, a mai adăugat savantul propunându-mi să luăm loc în partea mai puțin protocolară a biroului său.

— Așa este. Speram să mă ajutați să aflu răspunsurile la câteva întrebări.

A confirmat cu un surâs plin de căldură și m-a întrebat:

— Cum se simte tatăl tău?

— Ce vreți să spuneți? am răspuns eu cam răstit.

— Johann, tatăl tău, ce mai face? Nu l-am mai văzut de mai bine de douăzeci de ani...

— Nu sunt sigur că înțeleg ce... am început eu, dezorientat.

Am schimbat niște priviri perplexe, așa că am precizat:

— Tatăl meu se numește Andrew Goodman.

Tăcere. Așa că am adăugat:

— Am fost adoptat.

Nici dacă aș fi spart masa de sticlă cu un pumn, bărbatul n-ar fi putut părea mai surprins.

— Cum adică adoptat?

— La vârsta de doi ani și jumătate. De către Armande și Andrew Goodman, un cuplu care trăia în New Jersey.

— Dar ce s-a întâmplat cu Johann?

— Johann Zilch? Tatăl meu biologic, vreți să spuneți?

— Da, tatăl tău...

— Nu l-am cunoscut pe Johann Zilch și până săptămâna trecută nici nu aveam idee de existența lui. Este motivul pentru care am venit să vă văd.

— Nu-mi revin, a zis von Braun atât de tulburat, încât a scos o batistă din buzunar ca să-și tamponeze fruntea. Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc.

Până ca von Braun să apuce să iasă, Bonnie, secretara lui, a apărut cu un platou în mână. Mi-a pus în față paharul de apă pe care îl cerusem și l-a servit pe șeful cu ei cu o cafea cu două linguriță de zahăr, adresându-i-se cu deferență și admirație.

— Deci, nu vorbești germana? m-a întrebat savantul după ieșirea ei.

— Niciun cuvânt.

— Nu reușesc să-mi dau seama ce s-a putut întâmpla...

După un scurt moment de tăcere, în care a bătut cu degetele pe marginea canapelei, von Braun s-a uitat la ceas și s-a ridicat.

— Ai mâncat?

I-am făcut semn din cap că nu. A chemat-o pe Bonnie prin interfon și a rugat-o să-i spună ce întâlniri avea programate. Le-a anulat pe toate până la ora 4 după-amiaza și s-a așezat din nou pe canapea.

— Foarte bine, o să te mai reţin. Mai avem nevoie de ceva timp.

Nu mă aşteptasem să întâlnesc un om atât de atent. Portretul pe care mi-l făcuse Rebecca despre crimele lui nu se potrivea cu farmecul şi cu inteligenţa care îi străluceau în ochi. Von Braun era cald, extrem de empatic.

— Dat fiind tot ce mi-ai spus, nu sunt prea sigur că te pot ajuta cu ceva, dar spune-mi totuşi ce ai venit să cauţi...

— Am foarte multe nelămuriri în legătură cu părinţii mei biologici. Am reuşit să le dau de urmă până la Fort Bliss şi deci până la dumneavostră, dar din momentul sosirii lor în Statele Unite firele poveştii se amestecă...

Mi-am luat geanta şi am scos faimoasele fotografii. Am ales două dintre ele şi le-am aşezat în faţa lui.

— Mai devreme aţi menţionat-o pe mama mea biologică. Aţi spus chiar că sunt finul dumneavoastră, aşa că deja mă puteţi ajuta, cu siguranţă, spunându-mi care dintre cele două femei este Luisa Zilch...

Von Braun a luat fotografiile în mână. Cu un aer grav şi încărcat de nostalgie, mi-a arătat-o pe tânăra blondă:

— Iat-o. Eram atât de tineri... a suspinat. Nişte copii... Fotografia asta a fost făcută înainte de război. La Peenemünde.

— Aveţi idee ce s-a întâmplat cu ea? am insistat eu.

A făcut o scurtă pauză ca să mă privească cu un amestec de teamă şi compasiune. Mi-a pus din nou mâna pe umăr şi mi-a spus:

— Bietul meu prieten, e moartă de ani de zile... Dinainte de a veni noi în Statele Unite.

Văzându-mă şocat, a luat din barul de sub bibliotecă o sticlă de whisky şi două pahare, în care a turnat cu generozitate.

— Cred că ai nevoie de ceva mai tare decât cafeaua. Şi eu la fel.

— Din ce cauză a murit?

Directorul von Braun și-a ales cuvintele cu grijă:

— A fost grav rănită în timpul bombardării Dresdei.

Din expresia de pe fața mea și-a dat seama că n-avem nici cea mai vagă idee unde se află Dresda.

— E un oraș din Germania, unul dintre cele mai frumoase din câte există. În timpul războiului, englezii l-au ras de pe fața pământului. Casa în care locuia mama ta a fost atinsă. Niște soldați au scos-o de sub dărâmături, dar nu a mai putut fi salvată. A mai trăit doar cât să-ți dea ție naștere...

A continuat să-mi povestească ceea ce știa despre împrejurările morții Luisei, când, la un moment dat, am avut un flash. Visul care mă bântuia de ani întregi a revenit cu brutalitate. L-am înțeles dintr-o lovitură. Era prima mea amintire. Un eveniment atât de monstruos, încât mi s-a întipărit în memorie înainte de a fi conștient de orice altceva.

La început zăresc o femeie blondă, foarte frumoasă, alergând. După câțiva metri o văd căzând. Rămâne lipită de pământ ținută de o forță invizibilă, apoi e întoarsă brutal pe spate. Mă apropii și ea îmi vorbește. Mă simt absorbit ca într-o prăpastie de privirea ochilor ei imenși, de un albastru sumbru, aproape supranatural. Se uită la mine cu o tandrețe infinită și îmi spune lucruri pe care în vis le înțeleg, dar pe care nu mai reușesc să le pătrund la trezire. Apoi, decorul se schimbă complet. Mă detașez de lume, ca să asist la Apocalipsă. Sunt acolo, văd cum dispar lucrurile și oameni. Nu am nicio percepție fizică. Văd foc, dar nu-i simt căldura. Văd oameni urlând, dar nu înțeleg ce strigă, clădiri pulverizându-se, dar praful lor nu-mi intră în gură, bucăți de zid zburând în toate părțile, fără să mă atingă. Nu-mi dau seama ce vârstă aș putea avea în vis. Nici dacă stau în picioare, așezat sau lungit. Cu atât mai puțin, dacă sunt viu sau mort. După

un scurt moment, un sunet infernal începe să se facă auzit, crescând în intensitate. Îmi dau atunci seama că zgomotele înspăimântătoarei apocalipse nu ajung până la mine, deoarece sunt acoperite de sunetul acela învăluitor care seamănă cu o bătaie și mă înconjoară de peste tot. Un sunet care circulă în jurul meu, tunător, dar familiar. Câteva momente pulsează înnebunitor și mă asurzește complet. Totuși nu intru în panică. Încep să fiu conștient de mine însumi. Sunt captiv într-o substanță roșie. Ca și cum sângele victimelor ar fi înecat întregul univers, iar eu mă zbat înotând în organele lor. Prin membranele ce mă înconjoară, văd lumini portocalii, voaluri care se sfâșie, apoi o boltă imensă și pete albe și purpurii alungite. Sunetul bubuitor se îndepărtează și mie îmi pare rău. Țipete ascuțite îmi perforează urechile. Ceva ca un acid sau ca un fum toxic îmi arde plămânii. Aud explozii. Pământul se cască. Mi se pare că întreaga omenire dispare, înghițită. În momentul în care orice pâlpâire de viață încetează, toate păsările amuțesc, apele, vântul, animalele și inimile oamenilor nu mai bat, îmi dau seama de imensitatea singurătății în care rămân captiv.

Mii de elemente erau pe cale să mi se reașeze în minte. Cu paharul în mână, mă uitam în gol probabil de secunde întregi, când mâna lui von Braun pe antebrațul meu m-a readus la realitate.

— Îmi pare rău că-ți aduc o veste atât de proastă. Știu că e un șoc, a spus el, strângându-mi brațul, în timp ce cu mâna cealaltă umplea din nou paharele.

Mi-a povestit tot ce știa despre moartea mamei mele, despre medicul care o ajutase, nașterea mea în biserica din Dresda chiar înainte de prăbușirea ei. Mi-a vorbit mult timp despre cât de minunată era ea. Avea o irezistibilă forță de seducție, mi-a spus.

— Îl adora pe tatăl tău. Formau un cuplu atât de luminos. Mama ta se măritase foarte tânără. Avea doar vreo douăzeci de ani când a fost omorâtă. Era o tânără absolut delicioasă. Un muzician extraordinar. Întotdeauna veselă. Îi plăceau natura și plantele. De altfel, le și studia... La Peenemünde era cea care umplea de flori straturile din fața locuințelor noastre. Făcea atâtea lucruri minunate. Și noi, care credeam că va fi la adăpost în Dresda..., a continuat după un moment de tăcere plină de regrete. Johann n-a mai fost același de la moartea ei.

— De ce a plecat ea de la baza militară?

— Tatăl tău a fost arestat. N-am mai avut veşti despre el timp de mai multe luni. Gestapoul ne supraveghea fiecare mișcare...

— Nu înțeleg. Era împotriva regimului?

— Bătuse câteva apropouri în acel sens, spunând cu voce tare ceea ce majoritatea dintre noi doar gândeam. Eu, în primul rând. Trebuie să înţelegi ce însemna Germania în acele zile... Alegerile nu erau simple. Von Braun m-a privit în ochi, așteptând o aprobare din partea mea, care nu a venit, apoi a continuat: „Prietenii" tatălui tău l-au turnat la Gestapo. A fost arestat pentru sabotaj la câteva ore după aceea.

— Ce spusese, mai exact?

— Că voia să contruiască nave spațiale, nu rachete înarmate cu bombe. Că nu mai suporta să aibă mâinile mânjite de sânge.

Portretul creionat de von Braun se potrivea din ce în ce mai puțin cu ceea ce-mi spusese Rebecca. Din câte înțelegeam, Johann și Luisa formau un cuplu fermecător, a cărui existență însemna iubire, floricele și cercetări științifice. Oare nașul meu încerca să-și apere colegii de generație împotriva acuzațiilor ce li se aduceau de cei de-o seamă cu mine? Chiar dacă eram animat de aceeași revoltă ca și Rebecca, refuzam să-i condamn aprioric.

— Și atunci cine este această femeie brunetă? am întrebat, arătând spre cealaltă fotografie. A doua soție a tatălui meu?

— În niciun caz, a surâs el. E mătușa ta.

— Sora mamei? Nu seamănă deloc...

— Nu, soția fratelui tatălui tău.

— Tata avea un frate?

— Un frate mai mare, Kasper Zilch.

Am tăcut un moment, în timp ce în capul meu toate scenariile pe care le imaginasem se schimbau. Alte întrebări și-au făcut loc spre lumină:

— De ce poartă mătușa mea numele de Luisa în listele de la Fort Bliss?

Von Braun s-a foit pe locul lui:

— Puteți avea încredere în mine, l-am încurajat.

Ezita încă, încercând să-mi ghicească intențiile.

— Vreau doar să aflu cine sunt și de unde vin.

A prins curaj:

— După ce am ajuns în America și primele efuziuni de entuziasm s-au stins, lucrurile au devenit foarte complicate. Ne puseserăm de acord în legătură cu plecarea din Germania, dar nu bătuserăm palma în legătură cu toate detaliile. La plecare, ne-au oferit doar un contract de muncă pe un an. Nu erau de acord nici ca familiile noastre să ni se alăture. Au sfârșit prin a accepta soții și copii, dar atât. *Nu,* pentru părinți; *nu,* pentru frați și surori. Johann fusese grav rănit cu câteva săptămâni înainte de terminarea războiului. Era slăbit și tulburat. Nu era în stare să se ocupe de un bebeluș. Marthe era hotărâtă să vină în Statele Unite ca să se ocupe de tine. Te adora. Pe scurt, singura modalitate de a vă aduce pe toți trei era să pretindem că Marthe era soția lui Johann și, în consecință, mama ta. Era necesar să se dea drept Luisa.

— Și i-ați făcut acte false?

— La momentul acela, întreaga Europă era un haos... N-a fost prea greu să măsluim puțin realitatea. Erau milioane de morți și dispăruți, niciun registru oficial nu era la zi. Nimeni nu și-a dat seama de înșelătorie.

I-am mulțumit pentru încrederea pe care mi-o acordase și l-am asigurat că n-o să vorbesc despre asta.

— Așa ceva m-ar putea costa scump, a insistat el. Chiar și acum, trei decenii mai târziu. Totul e atât de politizat aici. Nici nu știi cât de mult ține țara aceasta la proceduri. Fără să mai vorbim de autorizații și contraautorizații, de formulare de toate felurile și culorile. Asta fac toată ziua. E descurajant... Mă simt în stare să învinge gravitația. Hârțogăria nu.

Acea declarație m-a făcut să tresar. Oare von Braun regreta eficacitatea celui de-al Treilea Reich? Făcea mai puțină „hârțogărie" când dispunea cum voia de viața altora? Imaginile cadavrelor din lagărele de muncă de la Dora, pe care mi le arătase Rebecca, mi-au revenit în minte. Cum fusese posibil ca un om atât de afabil, atent și educat să fi participat la un asemenea carnaj? Cum putea să trăiască cu toată acea povară? Îl vedeam aici, în biroul lui frumos cu mochetă groasă, noul erou al Americii, povestitor plin de farmec al călătoriilor în spațiu pentru copiii țării tuturor libertăților și îmi venea să-i arunc tot acel trecut odios în față. Von Braun a simțit tensiunea care se instalase între noi și a tăcut. Eu am continuat:

— Vorbeați de fratele tatălui meu...

— Kasper...

— L-ați cunoscut?

— Puțin. Nu l-am întâlnit decât de vreo două ori...

— Semăna cu Johann?

— Ca două picături de apă! Mulți credeau că sunt gemeni.

— Doctore von Braun, am o întrebare. Știu că Johann era prietenul dumneavoastră, dar a trecut atâta timp, iar eu trebuie să știu...

Savantul și-a încrucișat brațele într-un gest de apărare.

— Credeți că, în timpul războiului, tatăl meu biologic s-a putut face vinovat de crime împotriva umanității? Era unul dintre acei oameni?

Răspunsul a venit ca un fulger:

— În niciun caz!

— Dar în timpul acelor luni când a dispărut, e posibil să se fi dus la Auschwitz?

Von Braun s-a uitat la mine, extrem de surprins. Se aşteptase să-i vorbesc despre Dora, despre bombardarea Londrei, despre alte puncte negre din trecutul său, dar cu siguranţă nu despre Auschwitz.

— Nu văd cum ar fi putut ateriza acolo. Şi dacă Gestapoul l-ar fi dus, în afară de faptul că Johann era foarte cumsecade, nu l-ar fi putut duce decât ca prizonier. În niciun caz într-o poziţie de forţă.

— L-ar fi putut obliga?

— Sincer, Werner, aşa ceva nu stă în picioare. Când l-am recuperat, Johann fusese bătut atât de tare, încât torţionarii lui l-au crezut mort. Îşi pierduse şi memoria. Era distrus. Îmi imaginez că douăzeci şi cinci de ani mai târziu, vă este greu să înţelegeţi felul în care noi am acţionat atunci şi situaţia extrem de penibilă în care ne găseam, dar noi eram savanţi, Werner, savanţi dedicaţi unui singur ţel: explorarea spaţiului, aşa cum navigatorii secolului al XVI-lea exploraseră oceanele lumii. Voiam să vedem Pământul devenit o perlă albastră în hublourile navetelor noastre spaţiale. Eram savanţi, nu politicieni ori soldaţi.

— Dar naziştii erau.

A lăsat să-i scape un suspin. Pesemne că învăţase să trăiască cu această acuzaţie, cu permanenta bănuială care îi umbrea chiar şi cele mai de seamă realizări şi care avea să-i păteze pentru totdeauna memoria.

— N-am fi putut niciodată să ne continuăm cercetările fără acceptul naziştilor. Eram patrioţi, voiam să lucrăm în folosul ţării noastre. Guvernul ne punea la dispoziţie mijloace fabuloase. Trebuia să jucăm după cum ni se cânta. N-am fost niciodată nazist din convingere.

— Dar Johann Zilch?

— Ultimul om din lume. Natura lui idealistă îl făcea de altfel mai puțin conciliant decât mine. Îi venea cu atât mai greu să-și păstreze ochelarii de cal ori să se concentreze strict asupra cercetărilor noastre.

— Și faimosul Kasper?

— Asta nu știu. Cei doi frați nu se înțelegeau. După Johann, Kasper era tulburat și gelos. Johann a fost nevoit chiar s-o primească pe cumnata lui, Marthe, când aceasta a fugit de soțul ei. Chiar dacă cei doi Zilch nu prea vorbeau despre problemele lor de familie, am înțeles că respectivul Kasper nu era un soț prea bun.

— E posibil ca acesta din urmă să fi fost la Auschwitz? Ca militar?

— Îmi pare rău, dar n-am nici cea mai vagă idee, a repetat von Braun. De fiecare dată când pronunțam „Auschwitz" fața i se contracta ușor.

— Când a plecat Johann de la Fort Bliss?

— Cam la doi ani după venirea noastră. În primele luni nu aveam nimic de făcut. Guvernul pusese mâna pe toate documentele, planurile, utilajele și pe cei mai buni ingineri, dar nu se folosea în niciun fel de nimic. Americanii ne aduseseră în Statele Unite mai mult ca să ne sustragă de sub nasul inamicilor, decât ca să ne lase să ne continuăm cercetările. Diferitele departamente ale armatei ne disputau între ele. Administrația își trecea mingea de la un sector la altul. Finanțarea întârzia. Ministerul Apărării era la vremea aceea obsedat de bomba nucleară. Alesese, pentru a o putea transporta, să favorizeze marina și aviația. Fabuloasele posibilități de utilizare ale proiectilelor noastre fuseseră, *de facto*, puse pe tușă.

Von Braun a ținut apoi să precizeze:

— Să nu crezi că am vreo aplecare specială pentru conflictele armate, dar niciun guvern n-a fost niciodată dispus să exploreze fără beneficii Luna și stelele. Armamentul a stat întotdeauna

la baza descoperirilor noastre, iar eu eram conştient că fără o aplicabilitate imediată în apărare n-aş fi obţinut niciodată mijloacele de a-mi realiza visul de-o viaţă.

— Poate acest vis să justifice orice? l-am întrebat.

Am schimbat din nou o privire încărcată de tot ceea ce nu putea fi rostit:

— E o întrebare extrem de complexă, Werner..., a suspinat el într-un târziu, ferindu-şi ochii. Astăzi, când revăd maniera în care s-au petrecut lucrurile, îmi spun că ar fi putut fi făcute altfel. Eram sclavul unui scop care m-a orbit. Am trecut de partea a ceea ce ar fi trebuit să înţeleg şi să combat. Oare aş fi avut curajul necesar? Nu ştiu. Reichul era o maşinărie periculoasă şi brutală. Or, pe mine nu numai că m-a cruţat, dar m-a adus mai aproape de tot ceea ce conta. Generaţia voastră nu poate înţelege condiţiile în care am trăit atunci. Odată problema depistată, e uşor s-o judeci. Noi mergeam pe nisipurile mişcătoare ale unei realităţi deformate. Istoria e scrisă de învingători şi din această postură sigur că regret, dar eu sunt şi am fost întotdeauna un om de ştiinţă.

Am păstrat o tăcere care îl condamna, aşa că a abandonat subiectul şi a revenit la poveste:

— La Fort Bliss, eram prizonieri în condiţii de pace. Nu aveam voie să părăsim baza fără escortă. Trăiam în barăci sufocante şi prost întreţinute. Acoperişul din tablă de zinc nu era izolat şi vara se făceau înăuntru vreo 45 de grade. La Peenemünde eram răsfăţaţi, în Statele Unite calculam fiecare centimă. Toate proiectele pe care le propuneam erau respinse. Am fost nevoit să mă mulţumesc cu demonstraţiile de astronomie de la Rotary Club sau din şcoli. Am învăţat engleza, pe care nu o vorbeam pe-atunci foarte bine. Mai multe eşecuri decât progrese. Apoi, încet-încet, ne-au aprobat permise de şedere. Echipa mea s-a destrămat. Cei care au avut posibilitatea au plecat în sectorul privat, unde talentul lor era căutat şi salariile erau mai mari. Au fost cei mai răi ani din viaţa mea, mi-a mărturisit el.

Această afirmație m-a înfuriat din nou. Cei mai răi ani din viața lui von Braun, sau cel puțin cele mai urâte luni, ar fi trebuit să fie cele în care exploatase și omorâse mii de sclavi în uzina subterană de la Dora, nu cele de vacanță prelungită în Texas. S-a lăsat din nou o tăcere profundă, pe care tot el a întrerupt-o:

— Militarii se mulțumeau să inventarieze informațiile despre V2 și să-și însușească tehnologia. Am făcut chiar niște exerciții în deșertul White Sands din New Mexico. Americanii chemau presa și ne scoteau din barăci ca pe niște animale de circ. Maimuțărelile noastre de savanți erau pe larg relatate în presa internațională pentru a-i înfricoșa pe ruși în noul Război Rece care începuse. Serveam drept Omul Negru. Pierduserăm deja foarte mult timp când Ministerul Apărării ne-a permis în sfârșit să studiem, de manieră teoretică și fără niciun suport financiar, potențialele aplicații ale rachetelor noastre. În acel moment am înțeles că loviturile la cap pe care le primise în timpul războiului îi șterseseră aproape în întregime memoria științifică lui Johann. El, care fusese unul dintre cei mai străluciți cercetători ai noștri, nu-și mai aducea aminte de nimic.

— I-ați cerut să plece?

— El a fost cel care a vrut să ne părăsească. Nu mai suporta acea situație. Cercetarea fusese nucleul vieții lui. Își pierduse femeia pe care o iubea, familia, țara. Nu mai putea să-și facă meseria. Viața lui nu mai avea niciun sens. Bineînțeles că mai erai și tu, dar Johann era prea distrus ca să-ți mai poată face loc în viața lui.

— Credeți că și-ar fi putut pune capăt zilelor?

— A plecat de la Fort Bliss împreună cu Marthe la doi ani după ce am ajuns acolo. Își găsise un loc de muncă într-o uzină agricolă care fabrica îngrășăminte și pesticide. N-aveam niciun motiv să-i împiedic. De altfel, nu era singurul care pleca... În acel moment nu aveam nimic de oferit acelor oameni care mă urmaseră orbește într-o țară pe care nu o cunoșteau.

— N-ați mai ținut legătura cu el?

— Am încercat de mai multe ori să sun la el la birou. Nu mi-a răspuns niciodată. Când întrebam de el, telefonista îmi spunea invariabil: „Domnul Zilch este bine". M-am gândit că-i trezeam prea multe amintiri dureroase. Luisa, războiul, amnezia lui...

Von Braun mi-a propus să mergem să luăm prânzul împreună. Ciudat pentru mine, dar nu-mi era foame și voiam să ne continuăm discuția. Mai aveam mii de întrebări pe care aveam de gând să i le pun. M-a condus la cantina rezervată directorilor NASA. Foarte mare, era luminată de un perete de sticlă. O duzină de mese acoperite cu fețe albe și luxos aranjate ocupau întreg spațiul. Nu se vedea nicio femeie la orizont, nici măcar la servire. Von Braun și-a salutat câțiva colegi. Toți îl priveau cu respect, chiar cu timiditate. Bărbatul acesta, îmi spuneam, avea o uimitoare capacitate de adaptare. După ce fusese adulat de regimul nazist, era acum omul celei mai puternice țări din lume. Nu puteam decât să mă înclin, făcând abstracție de considerațiile de ordin moral, în fața acestui tur de forță. Von Braun avea un apetit solid și perspectiva mesei i-a redat jovialitatea. Am încercat o altă abordare:

— Și Marthe? Ce-mi puteți spune despre ea?

— Era o femeie voluntară, cu un caracter puternic. Dacă își punea ceva în cap, era greu s-o convingi de contrariu.

— Vă înțelegeați bine?

— Da și nu. Se ocupa de tine într-un mod admirabil, nimic de zis. Era inteligentă, instinctivă. Era și curajoasă, lucru dovedit în momentul în care ne-am predat americanilor. Când s-a despărțit de soțul ei și a venit să locuiască împreună cu noi la bază, a făcut studii de infirmieră pentru a putea să se întrețină singură. Alte femei la fel de tinere s-ar fi mulțumit să rămână sub protecția cumnatului, dar Marthe era genul independent. Voia să fie stăpână pe destinul ei. Luisa, mama ta, o adora.

— Și atunci de ce nu vă prea înțelegeați cu ea?

— Eu o apreciam, dar celelalte femei din grup n-o plăceau. Se iscau tot timpul tot felul de bârfe. Marthe nu lăsa de la ea. Era o solitară. Se ținea la distanță. Avea și ciudățeniile ei. Reacții deseori irațională...

— Ce fel de ciudățenii?

— Din momentul în care ne-am întâlnit în Bavaria, Marthe a început să-l antipatizeze pe Johann. Credea că era periculos pentru copil. Nu voia să-l lase să se apropie de tine. Nu poți împiedica un tată să-și ia în brațe copilul! E adevărat că Johann era tulburat, că-și pierduse memoria, dar ea ar fi trebuit să dea dovadă de înțelegere, de răbdare. Să-l ajute și să te ajute să stabiliți o legătură afectivă. Ea, dimpotrivă. Ba chiar a încercat să fugă cu tine. Marthe nu era mama ta și maniera aceea de a te apăra avea în ea ceva disproporționat.

Chelnerul a venit să ne ia comanda. Destins de perspectiva mesei, von Braun a băut două pahare mari de vin roșu și și-a întins cu generozitate unt pe pâine înainte să-i pot atrage din nou atenția:

— Aveți idee ce s-a întâmplat cu Marthe? l-am întrebat.

— Din nefericire, nu, a răspuns el cu un aer dezamăgit. Nu prea îți pot fi de mare ajutor. Singurul lucru pe care pot să ți-l spun e că Marthe n-ar fi permis niciodată să fii adoptat. Niciodată! Nu cerea nimic de la viață, decât să se ocupe de tine. Aproape nimeni nu te putea atinge în prezența ei. Avusese pentru mama ta o afecțiune... cum să spun, o afecțiune pasională, uneori deranjantă, pe care a transferat-o asupra ta. Tind să cred că tensiunile între ea și tatăl tău de-aici proveneau. Când trăia, Luisa era un tampon între ei. După dispariția sa, ai devenit o miză. Oare Johann a îndepărtat-o, exasperat că nu te putea avea doar pentru el? Dar în cazul acesta de ce ai ajuns la orfelinat? O fi fost Marthe victima vreunui accident? Nu-mi explic ce s-a putut întâmpla...

— Credeți că a păstrat numele de Luisa Zilch ori și l-a schimbat?

— Bună întrebare. Nu-mi dau seama ce formalități ar fi implicat un asemenea demers. Oare care era numele ei de fată, să vedem... Lasă-mă să mă gândesc... A! Mi-am amintit: se născuse Engerer. Marthe Engerer. Poate că e o pistă de urmat.

Am continuat să-i pun întrebări în timp ce ne luptam să terminăm prânzul bogat. Chiar dacă descoperisem și partea întunecată a lui von Braun și chiar dacă auzeam vocea Rebeccăi amestecându-se cu cea a conștiinței mele, mi-era greu să nu-l simpatizez. Nu reușeam să înțeleg cum niște oameni atât de inteligenți și educați putuseră închide ochii sau participa efectiv, în timpul războiului, la o asemenea barbarie.

După masă, von Braun m-a dus în birourile consacrate proiectelor și machetelor asupra cărora stăteau aplecați o armată de ingineri. Apoi i-a spus șoferului său să mă conducă la aeroport. Îi părea rău că nu mă putuse ajuta mai mult. Rămânea la dispoziția mea pentru oricare alte întrebări ar mai fi apărut. M-a făcut să-i promit că o să-l mai vizitez. Data viitoare urma să luăm masa la el. Voia să mi-i prezinte pe soția și pe copiii lui. Pe scurt, mă adoptase. Mi-a propus bineînțeles s-o aduc și pe logodnica mea, dar n-am avut inima să-i spun că o astfel de întâlnire era puțin probabilă, asta dacă nu voia să se trezească legat și pus într-un avion cu destinația Israel, unde avea să fie judecat. Și-a luat rămas-bun *à l'américaine*, strângându-mă în brațe cu multă căldură în timp ce îmi repeta: „I-am iubit mult pe părinții tăi, să știi", ca apoi să izbucnească într-un râs tunător.

La finalul zilei, în timp ce-mi puneam centura de siguranță răspunzând distrat surâsului seducător al unei pasagere drăguțe, mă simțeam agitat și lipsit de confort. Granițele care separă răul de bine mi se păreau mai vagi ca oricând. Viața mea îmi scăpa printre degete. Mă întrebam dacă aveam să mai reușesc vreodată să-mi recapăt controlul asupra ei.

Zona de ocupație sovietică, octombrie 1944

Johann fusese transferat la Oranienburg-Sachsenhausen, lagărul model al regimului nazist. Încă de la început avusese parte de torturile pe care SS-iștii le aplicau cu mare plăcere prizonierilor. I se ordonase să se dezbrace. Îi fură date în schimb haine de lucru gri pe care erau vopsite fâșii albe ce barau atât partea de jos a pantalonilor, cât și pieptul și spatele hainei. I se ceru de asemenea să-și coasă pe piept un triunghi de stofă, ce îi indica statutul de trădător de țară. I se dădu și încălțăminte cu talpă de lemn. Pentru că nu-și făcuse bine patul, o saltea de paie imposibil de aranjat, începu prin a petrece o lună întreagă la carceră, un loc fără lumină, unde douăsprezece ore pe zi nu putea nici să se așeze, nici să se culce. În spațiul minuscul, nu putea face nici măcar un pas. Singurul lucru care îi rămânea era să se lase de pe un picior pe celălalt, ridicând genunchii ca să ajute sângele să circule și să nu înghețe de frig. Încerca să nu piardă noțiunea timpului. Considera că cele trei vizite ale gardianului reprezentau o zi, iar orele lungi fără prezența vreunei persoane, o noapte. După douăzeci și opt de zile în întuneric, făcu greșeala de a se revolta. I se dădea deja a patra oară, ca unică masă, același șobolan vlăguit. Gardianul îi aducea pentru a cincea oară respectivul rozător, când Johann se aruncă asupra torționarului său ca să-i vâre animalul mort în gură. În fața tuturor prizonierilor, îl legară gol de „Bock", o masă de tortură. Un SS-ist îi administră douăzeci și cinci de lovituri de baston, până când îi transformă spatele și fesele într-o masă sângerândă. Ernst, un prizonier comunist care era acolo de trei ani, îl ajută să se îngrijească cu ambalaje de margarină păstrate cu grijă.

— Probabil că ești un protejat de-ai lor, îi spusese Ernst. Eu aș fi fost împușcat pentru mult mai puțin. Bătaia cu bastonul e pedeapsa cea mai ușoară...

Johann trebuie să fi făcut realmente obiectul unor consemne speciale, pentru că, după acel tratament, nu se mai întoarse la carceră, ci fu trimis la un atelier. Șaisprezece ore pe zi trebuia să descoasă haine și încălțăminte pentru a descoperi eventuale comori ascunse. Înțelesese atunci că lucrurile aparțineau prizonierilor jecmăniți, poate chiar executați, iar numărul lor, impresionant, îi făcea inima să stea în loc. Deseori găsea în buzunarele mantourilor, hainelor sau pantalonilor fotografii cu femei și copii râzând. I se rupea sufletul gândindu-se la toate acele vieți frânte. Se gândea la Luisa și la copil... Se ruga să fie sănătoși și la adăpost. Alteori, simțea ascunse în dublura ori în talpa vreunui pantof un inel ori un lanț de aur, vreo piatră de valoare ori bancnote. Obiecte intime, precum medalioane cu suvițe de păr ori scrisori de dragoste, îl făceau să înțeleagă ororile pe care le născuse țara lui și pe care, izolat la Peenemünde, nici măcar nu le bănuise. Da, fusese privilegiat. Războiul nu fusese pentru el decât o realitate abstractă, vaga justificare a cercetărilor pe care le făcea, în niciun caz monstrul acesta care îi distrugea carnea, sufletul și mintea, transformându-l într-un animal rănit și abrutizat.

— Crezi că ai atins limita, crezi că asta e tot, dar e doar începutul. Din partea lor, poți să te aștepți întotdeauna la și mai rău, îi mărturisise Ernst.

Comunistul avea dreptate. Johann își dădea seama de asta și avea s-o înțeleagă mult mai crunt încă atunci când, câteva săptămâni mai târziu, prizonierii deja extenuați fură nevoiți să părăsească lagărul. Se văzură în situația de a suporta timp de douăsprezece zile toată sălbăticia pe care oamenii aceia o puteau manifesta asupra celor aflați încă în grija lor. Prizonierii fură adunați într-o dimineață pe esplanada din centrul lagărului.

Gardienii îi anunțară că urmau să fie transferați. Nu li se dădu voie să-și recupereze lucrurile. Barierele fură ridicate, porțile deschise și curând lagărul rămase gol. Încă din primele ore de marș, prizonierii care nu reușeau să țină pasul fură împușcați cu un glonț în ceafă, iar cadavrele rămaseră abandonate. Se întâmplă la Nassenheide și la Sommerfeld. Aceleași fapte abominabile se petrecură la Herzberg, Alt Ruppin și Neuruppin, unde optzeci și cinci de persoane fură executate, la fel ca și la Herzsprung, cu același număr de victime. Johann se încăpățâna să-l susțină pe Ernst, dar prizonierul care rezistase atâta vreme condițiilor de viață inumane din lagăr avea dizenterie. După mai bine de zece kilometri, la limita puterilor, îl rugă pe Johann să-l lase acolo. Acesta din urmă vru să-l tragă cu forța, dar prietenul lui abandonase lupta. Câteva minute mai târziu, pocnetul unei împușcături îi spuse lui Johann că se terminase. El continuă, sufocat de un amestec de turbare și suferință. Rușinea de a nu fi fost în stare să-l salveze, îndoiala că nu făcuse tot ce era posibil îl măcinau precum acidul. În timpul acelui calvar, gesturile de generozitate și încurajările din partea celorlalți îi ajutau pe unii dintre ei să reziste, să meargă mai departe, să nu se prăbușească sub ploaia de lovituri. Prizonierii formau ciorchini umani, ca un singur organism împărtășind aceeași durere și protejându-i în mijloc pe cei slabi, pentru a încerca să înainteze, anevoie, dar să avanseze, pentru a rămâne în viață încă puțin. Trupurile chircite jalonau drumul. Setea era chiar mai rea decât foamea și frigul care le înghețа zdrențele ude. La capătul a patru zile, ajunseră într-un lagăr provizoriu, în câmp deschis. Împrejmuit cu sârmă ghimpată, era supravegheat și din turnurile de control cu trăgători SS. În interiorul acestui pătrat al infernului, de vreo treizeci de hectare, legea celui mai puternic și foamea mistuitoare sfârșiră prin a-i împinge pe bieții nefericiți la lupte sordide și la acte de demență. Demnitatea umană era călcată în picioare. Cazurile de canibalism se înmulțiră pe marginea gropilor comune. Alții

smulgeau buruieni, păpădii și urzici. Frunzele copacilor la care se putea ajunge fuseseră mâncate, scoarța smulsă până la doi metri și jumătate înălțime și pentru mâncare, dar și pentru foc, apoi lemnul propriu-zis sfâșiat pentru a face un fel de pastă masticabilă. Râul care i-ar fi putut ajuta să-și potolească setea era atât de poluat cu excremente, încât cei care se lăsau tentați mureau. Un singur puț oferea apă potabilă, deoarece atingea direct o pânză freatică. Era păzit de SS-işti. A te apropia însemna să dai cu banul pentru propria viață. Într-o seară, un miracol se produse sub forma unei duzini de camioane de la Crucea Roșie. Fură salutate cu urlete de bucurie, dar era doar câte un colet pentru trei oameni și distribuirea alimentelor prilejui noi scene de barbarie. Norocoșii fugiră deoparte cu câțiva pesmeți ori biscuiți, dar în halul de epuizare și deshidratare în care se aflau, de-abia reușiră să înghită acele alimente uscate care le zgâriau limba și cerul gurii.

A doua zi, marșul reîncepu. Prizonerii lăsară din nou în urmă pe mulți dintre camarazi, care se înveliseră în pături direct pe pământ și nu se mai treziseră. Fiecare pas le provoca o suferință atroce. Continuau, chiar dacă aveau certitudinea că doar două opțiuni îi puteau aștepta la capătul drumului: moartea ori eliberarea. Două zile mai târziu, un al doilea miracol, veritabil de data aceasta, se produse în pădurea Raben Steinfeld, unde convoiul dădu peste ruși. Sfârșitul calvarului se produse în tăcere. Victimele erau atât de epuizate și de înfometate, că nu mai avură nici măcar forța de a se bucura. Ușurarea, infinită și mută, le era umbrită de spectrul miilor de frați dispăruți. Doar în acel moment, Johann îndrăzni să se așeze, fără să se teamă de gloanțele asasinilor. Îi mulțumi în sinea lui Luisei pentru că îl susținuse și îl protejase. Dacă supraviețuise, fusese doar pentru a-i regăsi, pe ea și pe copil.

Rămaseră pe loc o săptămână. Johann nu află niciodată cum reușiseră să-l identifice rușii. Erau mii de victime purtând

aceleași zdrențe, având aceeași față emanciată, același piept scofâlcit prin care ieșeau oasele, și totuși eliberatorii îl recunoscură. Serviciile secrete rusești întocmiseră cu siguranță o listă a savanților de la Peenemünde. În momentul în care soldații Armatei Roșii îi preluară pe supraviețuitori, se și apucară să-i recenzeze. Numele, data nașterii și profesia fură notate pe liste interminabile. Johann se mulțumi să declare că era inginer, fără alte precizări, dar detaliul fu de-ajuns ca să-i alerteze pe ofițerii ruși care îi căutau cu asiduitate pe inventatorii proiectilelor V2.

Fu interogat de mai mulți responsabili, până să fie prezentat lui Serghei Korolev. Omul de știință supradotat fusese trimis în Germania de Stalin însuși pentru a recupera toată documentația și materialul disponibil în legătură cu faimoasele V2. Chiar dacă foarte tânăr, acesta înțelesese la fel ca și von Braun imensul potențial al carburantului lichid pentru propulsia motoarelor spațiale. Ajunsese foarte rapid la comanda centrului de cercetare pentru rachete spațiale. Munca lui se văzuse însă redusă la nimic de jocurile politice. Korolev revenea și el după șapte ani de prizonierat, așa că în pofida celor treizeci și opt de ani pe care îi avea, părea cu zece mai bătrân. Era un bărbat cu umerii lați și trăsături plăcute, în ciuda faptului că nu zâmbea niciodată. Își pierduse dinții din față după ce se alesese cu mandibula zdrobită în urma unui interogatoriu. Scorbutul contractat în Kolyma, cea mai înspăimântătoare temniță din Uniunea Sovietică, îi făcuse praf restul de dinți. Deși considerat în mod oficial dușman al poporului, Korolev își reluase funcția. Stalin tocmai lansase un program ambițios de perfecționare a rachetelor balistice și nu se putea lipsi de un ajutor atât de prețios. Nemții aveau zece ani avans în domeniu. Proiectilele V2 îi fascinau pe oamenii de știință și pe militarii din toată lumea. Stalin voia să pună mâna pe tehnologie cu orice preț. Până în acel moment, Serghei Korolov nu făcuse nicio brânză. Descoperirea lui Johann Zilch, unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui von Braun, în

zona controlată de Armata Roșie, era un noroc incredibil. Zilch era deja în echipă în momentul în care nemții își lansaseră primele rachete cu rază lungă de acțiune. Afectuos numite Max și Moritz, acele jucării de un metru șaizeci și șaptezeci și două de kilograme nu depășiseră atunci altitudinea de 3,5 kilometri, dar erau sortite unui viitor strălucit. Johann participase la fiecare etapă ulterioară și la fiecare îmbunătățire adusă dispozitivelor, care se arătaseră ulterior destul de performante cât să bombardeze Londra, lansate de pe continent. Era deci un om extrem de prețios, iar Korolev, care avea ca și von Braun obsesia spațiului, îi făcu o propunere pe care prizonierul nu avu cum s-o refuze. Când Johann fu luat în custodie, cuvintele lui Ernst, camaradul său comunist, îi răsunară în minte: „Din partea lor, poți să te aștepți întotdeauna la mai rău". Nu era deloc convins că urma să aibă o soartă mai bună schimbând tabăra.

Manhattan, 1971

Trebuia să ies din capcana aceea psihologică cât mai repede. Donna s-a ocupat să contacteze cele mai bune firme de detectivi particulari din țară. Am angajat cinci agenți sub comanda unui al șaselea, Tom Exley, polițist pensionat de la brigada Omoruri care își deschisese propria firmă de investigații și care îmi fusese recomandat de șeful poliției din New York. L-am revăzut și pe Dane. Rebecca m-a convins că era cel mai în măsură, împreună cu rețeaua lui, să mă ajute să rezolv misterul nașterii mele. Întâlnirea noastră a fost glacială, dar eficace. Nu mă interesa absolut deloc dacă mă plăcea sau nu și n-am făcut niciun efort ca să-i intru în grații, exceptând cecul de o sută de mii de dolari pe care l-am semnat în beneficiul asociației sale pentru ajutorarea copiilor deportaților. A luat hârtia cu două degete și cu o mutră dezgustată și a vârât-o în buzunar fără niciun mulțumesc. Rebecca m-a văzut pălind și s-a grăbit să-l conducă spre ieșire, în timp ce Marcus mă servea cu un scotch. Pe asociatul meu nu-l încântau în niciun fel metodele folosite de Dane. Era absolut oripilat de crimele comise în timpul războiului și de felul în care statul american le ascunsese, dar văzând cum un individ, fie el văr, fiu, frate sau soț al victimelor Holocaustului, își aroga dreptul de a-i judeca și de a-i pedepsi pe alți oameni, i se părea o deviație periculoasă. Eu, pe de altă parte, îi înțelegeam pe Dane și pe Rebecca. Răzbunarea rămânea arma cea mai sigură a dreptății. Până atunci n-o folosisem decât în legătură cu afacerile noastre și nu suferisem niciodată o ofensă suficient de gravă ca să încalc linia de demarcație, dar nu aș fi răspuns probabil de reacțiile mele dacă cineva s-ar fi luat de Rebecca, Lauren, Marcus ori de părinții mei.

— Dai impresia că ai absorbit şocul şi l-ai digerat, dar câteva zile mai târziu revii cu maniera ta proprie de rezolvare a problemei. Deseori se spune că furia de moment ar fi mult mai uşor de gestionat, mi-a spus Marcus.

La zece zile după dezvăluirile făcute de Rebecca, m-am trezit în toiul nopţii lovit de un adevăr atât de evident, încât mi-am scuturat uşor logodnica. Am forţat-o să se aşeze şi am sărutat-o la coada ochilor şi apoi pe toată faţa ca s-o ajut să se trezească, demonstraţie de afecţiune pe care ea a respins-o. A întrebat cu o voce răguşită:

— Ce e? Nici nu s-a luminat de ziuă... Ai avut vreun coşmar?

— Iubito, am anunţat-o radiind, vreau un copil cu tine.

Rebecca a rămas fără cuvinte şi mi-a cerut să repet.

— Vreau un copil cu tine.

— Dar e prea devreme ca să vorbim despre asemenea lucruri! Oricum, nu sunt sigură că ar fi o idee bună...

A spus-o şi apoi s-a lungit din nou, întorcându-mi spatele.

Am ridicat-o din nou şi am tras-o spre mine.

— Sigur că e o idee bună. E chiar cea mai bună idee pe care am putea-o avea.

— Ascultă, nu e nici locul, nici momentul, a repetat ea.

— E foarte important, Rebecca! E vorba despre un copil, copilul nostru!

Rebecca a înţeles în cele din urmă că noaptea ei de somn era dusă pe apa sâmbetei. Eram prea animat ca să renunţ la subiect şi să-l reiau cu calm a doua zi la micul dejun. M-a ascultat încruntată dezvoltând o întreagă teorie care începea cu reconcilierea între popoare şi uitarea tuturor ofenselor, trecea apoi la fuziunea a două fiinţe ca fiind cel mai frumos gest de iubire posibil şi terminând cu „vreau un copil cu tine, cu forme gingaşe ca astea şi cu mâini şi picioare mari ca astea. O fetiţă cu ochii tăi şi cu faţa asta adorabilă..."

— Wern, mă neliniştesti... Nu te simţi bine? m-a întrerupt la un moment dat, scrutându-mă cu insistenţă.

— Mă simt foarte bine. Mai bine ca niciodată. Vreau un copil cu tine.

— Dar de unde dorința asta subită? De ce acum?

— Pentru că te iubesc și pentru că din noi doi va ieși un copil nu numai foarte frumos, ci și extrem de inteligent!

— Și nu e doar un mod ca să mă legi cumva de tine?

— Deloc, știu foarte bine că nu vei putea niciodată să mă părăsești, i-am trântit-o cu aplombul meu obișnuit. Dar ar fi mișcarea cea mai bună și mai frumoasă pe care am putea-o face în această situație oribilă în care am ajuns fără să vrem. Bun, atunci? Ce zici? am încolțit-o din nou, gata să mă pun pe treabă.

— Eu am nevoie să pictez... Creația și procreația nu au făcut niciodată casă bună. Dacă aș face acum un copil, asta ar însemna să-mi închei cariera și să mă leg pentru vecie de tine.

— Nu-i adevărat! Nu mă gândesc la mine, ci la tine. Uită-te la șoldurile astea frumoase, i-am spus mângâind-o, la sânii și la burtica asta... Ești făcută să dai viață și n-o să fii niciodată o femeie ori o artistă completă până când n-o vei face.

— Absurditatea misogină a ceea ce tocmai ai proferat mă lasă fără cuvinte.

— Iar teoriile tale feministe sunt atât de lipsite de substanță, încât te fac să uiți adevărurile esențiale.

Ne-am contrazis tot restul nopții. Și ea, și eu eram furioși. A sfârșit prin a-și lua perna și o pătură și a se izola în atelier. Am vrut să merg după ea, dar mi-a trântit ușa în nas și a încuiat-o. M-am întors în dormitor fără să-mi pot găsi somnul. Ideea mă acaparase cu totul. A trecut o săptămână și tot n-am putut să mă debarasez de ea. De o sută de ori pe zi, îi repetam Rebeccăi că vreau un copil cu ea. Fără să-mi dau seama, îi puneam mâinile pe abdomenul plat, cu o mândrie de proprietar. Ea mă respingea fără menajamente. Femeile însărcinate mi se păreau dintr-odată fermecătoare și le priveam cu ochi atât de plini de încântare, de parcă mă găseam în fața Fecioarei Maria. Atitudinea mea o

făcea pe Rebecca geloasă. Marcus a refuzat să ia partea vreunuia dintre noi. Lauren nu îndrăznea nici ea să intervină, dar nici nu înțelegea reticențele logodnicei mele. Sora mea ar fi dorit atât de mult ca un bărbat să o iubească suficient cât să-i dăruiască un copil! Niciunul nu-i lăsase destul timp cât măcar să abordeze subiectul. Lauren schimba bărbații ca pe pantofi și nu se oprea la niciunul. Iubiții ei acceptau cel mult să-i producă plăcere, asta dacă nu căutau doar s-o posede. Lauren nu era capabilă de calcul ori strategie. Îi spusesem de nenumărate ori că merita mai mult și că pentru a atrage un bărbat bun trebuia să fie mai capricioasă și să nu se dăruiască fără a cere nimic în schimb. Degeaba. Sora mea era o femeie generoasă. Îi explicasem fără succes teoria plasamentului: cu cât un bărbat investește mai mult timp și mai mulți bani într-o femeie, cu atât va avea mai mult de pierdut părăsind-o. Lauren găsea groaznică această modalitate de a vedea sentimentele. La fel ca Marcus, de altfel. Dacă era să-l crezi pe el, toți bărbații care se apropiau de Lauren erau niște ratați care n-o meritau. Niciunul dintre prietenii noștri nu era bun în ochii lui, atunci când încercam să-i găsesc pe cineva.

Sinceritatea lui Lauren i-a jucat din nou feste atunci când Rebecca a căutat la ea sprijin și sfat. Sora mea era entuziasmată: ce grozav, un copil! Cum putea să mai ezite, chiar și pentru o singură secundă? Ea avea să fie nașa, iar Marcus nașul. Bineînțeles că avea să se ocupe ea de tot! Rebecca ar fi putut să continue să picteze... Și apoi, un copil e ceva drăguț, gingaș și dulce. Oricum cu niște părinți ca noi, avea să fie o minune. Sinceră să fie, chiar îl visase. Avea să aducă viață și veselie în casă. Urma să-l plimbăm peste tot, să se joace cu Shakespeare... Văzând propunerile și figura încântată a surorii mele, Rebecca s-a revoltat și mai tare. Avea impresia că toată lumea se ridicase împotriva ei. Se simțea neînțeleasă, așa că s-a refugiat în muncă începând o serie de tablouri reprezentând femei atacate de vampiri. Câteva zile mai târziu, artista a făcut o criză de nervi când Lauren, uitându-se la lucrările ei, a avut

proasta inspirație s-o întrebe dacă era felul în care îi vedea ea pe copii, ca pe niște paraziți însetați de sânge. Furioasă, Rebecca a ieșit, dispărând toată ziua și nedeschizând deloc gura în timpul cinei. Picătura care a umplut paharul a fost atunci când Miguel, fremătând de nerăbdare, a venit să-i ofere un abecedar pe care îl brodase toată săptămâna, spunându-i: „Domnul Zilch mi-a dat vestea cea mare. Felicitări, domnișoară Rebecca!"

Ea i l-a înapoiat cu un gest repezit și i-a explicat că un copil nu se număra printre prioritățile ei. Aveam, a precizat ea, prostul obicei de a confunda propriile mele dorințe cu realitatea și de a ignora faptul că un copil se face în doi și că trebuie să fie dorit de ambele părți, ceea ce în cazul nostru nu era adevărat. În aceeași zi, m-am întors triumfător de la birou, cu brațele încărcate de jucării de pluș pentru a celebra evenimentul la care Rebecca nici nu începuse să se gândească. Mi-a aruncat o privire glacială, a lăsat pensula din mână fără niciun cuvânt, și-a scos șorțul și a coborât să se culce. Nu s-a mai trezit mai mult de o oră pe zi în următoarele două săptămâni. De ciudă, m-am pus pe treabă mai abitir ca înainte. Ajungeam acasă după cină, așa că timp de două săptămâni, Lauren și Marcus au rămas singuri. Vedeam atitudinea Rebeccăi nu ca pe un refuz de a face un copil în general, ci ca pe un refuz de a face un copil *cu mine*. Așa că eram extrem de nefericit. Mă simțeam ca și cum undeva în corpul meu sănătos în aparență se ascundea o boală gravă sau vreun fel de nebunie criminală. În acei ultimi ani reușisem să mă conving singur că o luasem de la zero, că scriam pe o pagină albă și că necunoscutele legate de originea mea îmi permiteau să încep o poveste absolut nouă, liber de orice constrângere. Un trecut pe care nu-l dorisem venise să distrugă în câteva ore întregul eșafodaj ridicat cu grijă. Iar cea care dăduse prima lovitură fusese chiar femeia pe care o iubeam. Acum se încăpățâna să distrugă până și puțina încredere pe care o mai aveam în mine.

Manhattan, 1972

Plecarea Rebeccăi i-a produs lui Shakespeare o mare durere. Mama logodnicei mele ieșise în sfârșit din sanatoriul doctorului Nars. Pentru a o ajuta în perioada convalescenței, Nathan Lynch o rugase pe fiica lui să se întoarcă pentru câteva săptămâni „acasă", expresie care mă rănise deja din clipa în care fusese rostită de buzele Rebeccăi. M-a asigurat că nu era decât un aranjament temporar. Mi-a promis că va suna în fiecare seară, ceea ce a și făcut, dar această despărțire îmi amintea prea mult de dispariția ei, ca să mă simt în largul meu. Absența ei venea să se adauge recentelor conflicte, adâncind mai mult prăpastia care încet-încet amenința să ne îndepărteze unul de altul. Câinele meu simțea și el că decizia Rebeccăi nu era atât de inocentă pe cât pretindea ea. Ne-a părăsit într-o dimineață, lăsându-și toate lucrurile în casă, dar eu știam că acest mic tribut nu era suficient ca s-o facă să se întoarcă, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă. În pragul ușii, Shakespeare i-a întors spatele, refuzând să se lase mângâiat. Marcus și Lauren erau la fel de îngrijorați. Cvartetul nostru se destrăma și, chiar dacă ne prefăceam că nimic nu se schimbase, echilibrul din casă era deteriorat. Shakespeare și-a pierdut pofta de mâncare. Nu mai vâna porumbeii de pe terasă. Nu mai lătra la pisica vecinilor care își însușise abuziv un drept de trecere prin curtea de la subsol. Nu-și mai prezenta burta la mângâiat oricărui străin care se interesa de soarta lui. El, care pe vremuri nu iubea nimic mai mult ca lungile noastre plimbări, prefera acum să trândăvească prin casă, cu capul în jos ca un om dus pe gânduri. Într-o zi,

Miguel și-a dat seama că furase un pulover al Rebeccăi și l-a dus în coșul lui. Majordomul a încercat să i-l ia, dar câinele meu s-a arătat atât de încăpățânat, încât l-a lăsat în pace. Când Marcus și Lauren veneau acasă, departe de întâmpinările exuberante cu care-i obișnuise, Shakespeare bătea moale din coadă și se întorcea la culcare. Eu, pe de altă parte, eram în dizgrație. Nici nu mai răspundea când îl chemam. Când mă prefăceam autoritar, sfârșea prin a se supune ordinelor cu ochii încărcați de reproș. Încercam să-i explic:

— Am făcut tot ce-am putut, bătrâne! Nu ne vrea, asta e! Crezi că mie mi-e ușor? Și eu sunt trist, dar n-o s-o închid într-o cușcă. Și dacă ea nu mă iubește îndeajuns ca să-mi facă un copil, ce vrei să mai spun?

Shakespeare pleca la loc, tăindu-mi scurt discursurile, ca o femeie care se eschivează de la o ceartă cu soțul ei. Nu prea aveam parte de iubire zilele acelea. La telefon, Becca era distantă. În fiecare seară îi ceream să se întoarcă acasă. Ea folosea drept scuză starea de sănătate a lui Judith.

Coșmarul nașterii mele a început să-mi bântuie din nou somnul. După dezvăluirile lui von Braun, credeam că mă eliberasem de el, dar a revenit mai prezent ca niciodată. O văd alergând și căzând pe acea femeie blondă, foarte frumoasă, despre care știu acum că e mama mea. E întoarsă brutal pe spate. Mă scufund în ochii ei. Iubirea imensă pe care o văd acolo mă liniștește și mă înspăimântă în același timp, pentru că simt că sunt pe punctul de a o pierde. Schimb din nou decorul, materia roșie și sunetul bubuitor sunt și ele acolo. Vacarmul, țipetele la fel. Sunt unul dintre soldații care au încercat s-o salveze. Plâng. Nu știu cum s-o ajut. Mama e întinsă pe o masă, cu burta imensă acoperită de o pânză plină de sânge. Are capul întors spre perete. Mă apropii ca s-o sărut pentru ultima oară. Îi ating fruntea cu degetele, îi întorc fața înghețată spre mine și urlu recunoscând-o pe Rebecca.

Rebecca stătea la părinții ei de vreo două săptămâni, când ne-am întâlnit ca să luăm prânzul la *Tavern on the Green*, în Central Park. Era o vreme foarte frumoasă. Ea purta un mantou gri-perle al cărui cordon îi punea în valoare talia, o rochie bej și cizme roșii cu toc. Claia ei de păr blond sălta la fiecare pas. Își subliniase ochii de pisică cu creion dermatograf. Trecuse ceva timp de când n-o mai văzusem atât de feminină și sofisticată. Ai fi zis că vrea să mă cucerească, pe mine care nu încetasem niciodată să fiu la picioarele ei. Arăta magnific. S-a lipit de mine și mi-a spus că îi lipsisem, arătându-mi prin mii de detalii că mă iubea, dar a refuzat din nou să se întoarcă acasă.

— E nou? am întrebat-o deschizându-i mantoul pentru a-i mângâia talia și șoldurile prin rochia de lână moale și fină.

— Da. Am fost la cumpărături împreună cu mama.

La masă am discutat de toate și nimic, evitând cu grijă subiectele delicate. Voiam să ne simțim bine, nu să ne certăm. L-am zărit și pe Ernie, mâna dreaptă a tatălui Rebeccăi, ceea ce ne-a făcut să râdem amintindu-ne de prima noastră întâlnire. Mi-a aruncat de departe o privire întunecată, contrar lui Donald Trump, care ne-a acostat cu o exclamație entuziastă:

— Iat-o și pe cea mai drăguță fată din Manhattan! Ce mai faci? a adăugat el sărutându-i mâna și devorând-o din priviri.

Ne-a invitat la cină săptămâna următoare. Rebecca i-a spus că voia să plece pentru câteva zile cu mama ei la țară. Vestea mi-a tăiat pofta de viață dintr-o lovitură. Donald Trump n-a băgat de seamă și s-a întors la masa lui, unde îl aștepta o vampă blondă.

— Nu e prea plăcut să aflu în felul ăsta că părăsești New Yorkul.

Becca a dat ochii peste cap:

— Nu părăsesc New Yorkul, merg câteva zile la țară.

— Câte zile?

— Nu știu exact... Vreo zece, poate cincisprezece, n-am hotărât nimic... a răspuns ea deranjată.

— Dar te gândești să te întorci la noi când?

— Când mama o să se simtă mai bine...

— Mama ta se simte rău de mai bine de douăzeci de ani și nu există niciun motiv să crezi că-și va reveni. De ce trebuie să stai cu ea tocmai acum?

A tăcut, abordând acel aer trist și obosit care mă făcea să-mi pierd răbdarea. Aveam impresia că mă minte. I-am spus-o.

— Nu ești singura ființă de pe planetă, Wern! Familia mea are nevoie de mine. N-ar trebui să fie o problemă...

I-am amintit răspicat de ce ar fi putut fi o problemă. Uitase felul în care mă trataseră ai ei? Dar dispariția aceea insuportabilă? Incertitudinile legate de părinții mei? Faptul că refuza să facă un copil cu mine?

— Iar începi? s-a enervat ea.

Nu ne-am atins niciunul de mâncare. Am lăsat un teanc de bancnote pe masă, ca să nu fiu nevoit să aștept nota. Nu voiam să mă cert cu Rebecca în public, cu atât mai puțin în fața lui Donald Trump și a lui Ernie. Odată ieșiți, am început să ne răstim unul la celălalt. Ne-am despărțit supărați. Coborând pe Fifth Avenue, eram într-o stare de nervozitate de nestăpânit. La birou, lumea s-a risipit văzându-mă sosind, iar acasă, Marcus, Lauren și Miguel m-au evitat și ei, sătui de crizele și de obsesiile mele. Spre seară am ieșit fără ei, ca să mă văd cu o gașcă de petrecăreți în compania cărora am făcut o noapte albă. Ca și ultima dată când Rebecca mă lăsase cu ochii în soare, am încercat să mă consolez cu noi cuceriri. Nu suportam să fiu lăsat baltă și nici să dorm singur. În zilele care au urmat am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi umplu patul. Respectivele domnișoare, destul de fermecătoare de altfel, au avut parte de o primire cât se poate de neprietenoasă din partea lui Lauren și a lui Shakespeare. Câinele, mai ales, s-a dovedit intransigent. A mârâit la fiecare dintre invitatele mele și m-am văzut nevoit chiar să-l închid la cât de agresiv s-a arătat față de o editoare

brunetă care mi-a ținut companie ceva timp. Chiar și Marcus, care ar fi putut face conversație și cu o plantă decorativă dacă uzanțele ar fi cerut-o, nu s-a arătat deosebit de amabil. Când i-am atras atenția, mi-a întors-o scurt:

— Înverșunarea ta de a o înlocui e tot atât de patetică pe cât de inutilă. Ai putea măcar să ai decența să nu ne impui și nouă prezența acestor *ersatz*[8]. Rebecca nu e doar *fosta* ta, e și prietena noastră.

Atitudinea lor mi s-a părut imposibil de înțeles. Rebecca plecase, nu eu! Femeia aceea nu putea fi satisfăcută... Dacă vreunul dintre ei avea instrucțiunile de utilizare, aș fi fost încântat să mi le pună și mie la dispoziție. Între timp, îmi căutam o tipă drăguță, cu pretenții normale, ca de exemplu a ieși la restaurant, a te vedea cu prietenii, a pleca în weekend și a cumpăra bijuterii. O femeie care avea timp pentru mine, care nu trebuia să fie somnambulă ca să-mi facă un ou fiert și care nu avea să-mi tortureze prietenii cu trecutul ei complicat, cu revelațiile ei devastatoare, cu problemele existențiale și demonii ei de artistă.

— Adică vrei o angajată? m-a luat Lauren peste picior. O tipă pe care s-o plătești ca să se ocupe de tine.

— Avantajul cu femeile care te iubesc pentru bani e că știi ce ai de făcut ca să le păstrezi, i-am trântit-o eu înciudat.

Renunțând să primesc binecuvântarea surorii și a celui mai bun prieten al meu, m-am hotărât să mă văd cu doamnele care mă consolau, în afara casei. Faptul că dormeam în altă parte fără să-l iau și pe el a fost lovitura de grație pentru Shakespeare. A renunțat la rezistența lipsită de violență și a trecut la acțiune. Odată, pe când mă întorceam în zori după o noapte cu un fermecător manechin din Venezuela, am găsit în dormitor o declarație de război. Nu numai că urinase în pat, dar cum era perfect capabil să deschidă șifonierul, îmi rosese metodic toate

---

[8] Înlocuitoare, în germană. *(N.t.)*

perechile de pantofi. Vinovatul era de negăsit și, în dorința criminală de a-l scoate din bârlog, am trezit toată casa. Lauren, care avea un foarte important examen de acupunctură peste câteva ore, a ieșit din camera ei ca o furie și mi-a aruncat o carte în cap, reproșându-mi că egoismul meu depășea orice limite.

— Nu ești singura ființă de pe planeta asta, a strigat, refren pe care îl mai auzisem deja din gura Rebeccăi și care m-a scos și mai tare din sărite.

Marcus a apărut și el într-o pijama cu dungi albe cu bleumarin. Cu o sprânceană ridicată și bărbiat rigidă a declarat că „circul ăsta începe să devină penibil".

Cât despre Miguel, care îl adăpostea pe rebel sub patul lui, culcat cu botul pe labe, liniștit dar hotărât, nici n-a îndrăznit să iasă din cameră.

Acel atentat canin la autoritatea mea m-a pus pe gânduri. Am pus deprimarea lui Shakespeare pe seama faptului că nu avea companie și că poate și el voia să devină tată: „Are deja patru ani. Echivalentul a treizeci în ani omenești. Simte nevoia să aibă urmași".

Manhattan, 1972

Rebecca plecase deja de opt săptămâni interminabile, când Tom Exley, detectivul particular pe care îl angajasem, m-a sunat să-mi dea veşti bune. Cu ajutorul echipei sale, o găsise pe Marthe Engerer. Mătuşa mea era în viaţă şi locuia în Statele Unite, mai precis în Louisiana, la vreo patruzeci de kilometri de New Orleans. Lucra ca infirmieră la domiciliu şi trăia cu o tipă medic psihiatru. Tom nu cunoştea natura exactă a relaţiei lor, iar eu mi-am imaginat două fete bătrâne care hotărâseră să-şi unească singurătăţile. Toţi acei ani în care încercasem să dau de urma părinţilor mei naturali mi-au revenit în minte. La vremea aceea, eram convins că soluţia enigmei naşterii mele se găsea undeva în Germania, o ţară ale cărei uzanţe şi limbă nu le cunoşteam. Şi iată că, după atâta timp, răspunsurile la întrebările mele nu se ascundeau într-o Europă străină, ci mă aşteptau aici, la distanţă de un zbor scurt cu avionul. Tom obţinuse şi adresa Marthei Engerer. Mersese până acolo şi o găsise. Preferase să n-o contacteze fără să vorbească cu mine, de teamă să n-o sperie şi s-o piardă. Niciunul dintre noi n-avea idee despre rolul pe care îl jucase în timpul războiului. Poate că nu voia să revină asupra acestui subiect. Când am primit telefonul lui, tocmai luam masa împreună cu Marcus şi Lauren. Le-am spus şi lor noutatea. Au fost de părere că ar trebui s-o anunţăm şi pe Rebecca. M-am opus. Era exclus să merg să mă rog de ea ca să mă însoţească. Ea era cea care trebuia să facă primul pas. Nu voiam să cedez niciun centimetru.

— Marthe Engerer nu-ţi aparţine, Wern. Da, poate o să-ţi dea informaţii despre tatăl tău adevărat, dar poate s-o ajute şi

pe Rebecca în încercarea de a face lumină în trecutul mamei sale. Nu ai dreptul s-o excluzi în felul acesta, a protestat Lauren.

— S-a exclus ea singură, după cum știi, i-am întors-o eu, oferindu-i lui Shakespeare o bucată mare de carne de pui.

Nu puteam s-o iert pe Rebecca pentru că-și alesese din nou familia în detrimentul meu. Cu atât mai puțin îi înțelegeam tăcerea din ultimul timp. După acea dispariție de un an, după toate jurămintele de iubire și fidelitate, cum putea să-mi facă așa ceva? Urmare a prânzului nostru ratat, nu mai primisem niciun semn de la ea, cel puțin nu în mod direct. Marcus, Lauren și chiar Miguel vorbiseră cu ea la telefon în legătură cu diverse chestiuni practice, ceea ce-mi sporea și mai mult ranchiuna. Vorbea cu toți rezidenții casei, mai puțin cu mine. Sora și cel mai bun prieten al meu erau prea indulgenți. Îi treceau cu vederea orice, iar eu găseam acest *parti-pris* de neiertat. Ar fi trebuit să fie de partea mea, nu să se complacă în această pseudoneutralitate. Ar fi fost de așteptat să refuze și ei să vorbească cu Rebecca, să creeze în jurul ei un vid, ca s-o facă să ne ducă dorul și să se întoarcă. Lipsa lor de loialitate mă rănea. Când le-o spuneam, Lauren scotea artileria grea:

— Nu ne poți cere să încetăm s-o iubim de pe-o zi pe alta doar pentru că voi doi sunteți incapabili să vă comportați ca niște adulți!

— Lauren are dreptate, Wern. Afecțiunea pe care i-o purtăm ei nu are nimic de-a face cu ceea ce simțim pentru tine... îi cânta Marcus în strună.

Au fost nevoiți să insiste vreo două zile ca să mă convingă s-o las și pe Rebecca să vină cu noi în Louisiana. Dar cum încă refuzam să o sun, Lauren s-a hotărât să se ocupe ea, în timp ce Donna organiza călătoria. Trebuia să mergem toți patru împreună cu Tom Exley. Cu o săptămână înainte de plecare, detectivul a sunat-o pe Marthe Engerer dându-se drept vânzător de echipamente medicale. A stabilit cu ea o întâlnire, ceea ce ne

garanta că avea să fie acasă în ziua în care urma să ajungem. Am plecat împreună cu Tom, Marcus și Lauren. Rebecca ni s-a alăturat la aeroport. Dacă era să judec după privirea pe care mi-a aruncat-o, era furioasă. Nu vedeam ce-mi putea reproșa. Ne-am salutat de departe, cu un semn scurt din mână, fără să ne apropiem. Contrariat, am plecat să caut un chioșc de ziare și am făcut turul magazinelor din aeroport în căutarea unui cadou pentru Marthe. Am ales o cutie enormă de biscuiți. În avion, m-am așezat lângă Marcus. Ascuns în spatele ziarului *Financial Times*, n-am mai scos niciun cuvânt. Cele trei ore și jumătate de zbor mi s-au părut interminabile. În spatele meu, Lauren și Rebecca pălăvrăgeau cu o lipsă de griji care m-a enervat și mai tare. Mi-aș fi dorit ca Rebecca să vorbească cu mine, să-mi explice, ori să mă înjure, orice în afară de a se preface că nu exist. Marcus a încercat să mă facă să mă relaxez. N-am răspuns la niciuna dintre tentativele lui decât prin onomatopee și mormăieli. A sfârșit prin a renunța și s-a cufundat cu un aer concentrat în celebra *Love Story* a lui Erich Segal. Era timpul să-și găsească și el pe cineva.

Stewardesele ne-au servit cu ceva de mâncare. Cum îmi era foame, i-am mai cerut o porție celei mai drăguțe dintre ele. Cu obrajii în flăcări, ea m-a servit, apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— V-am pus și două prăjituri cu ciocolată. Nu ezitați să mă chemați dacă mai aveți nevoie de orice altceva.

În spatele meu, conversația fetelor s-a oprit brusc. Furia Rebeccăi era palpabilă. Am sporit amabilitățile îndreptate spre stewardesă, dar fosta mea iubită și-a reluat discuția cu Lauren și mi-a stricat toată mica plăcere pe care o simțisem când își manifestase gelozia.

La coborârea din avion ne-a întâmpinat o căldură umedă, aproape tropicală. Nu aveam bagaje de cală, așa că am ieșit în câteva minute. Un mic microbuz roșu-aprins ne aștepta. Părea că

suntem în excursie. În spatele meu, Marcus, Lauren și Rebecca au izbucnit în râs din cine știe ce motiv. Nu înțelegeam cum puteau fi atât de veseli și relaxați. Marthe Engrer avea să-mi răspundă la întrebări care mă torturau de ani de zile. Viitorul, dar și trecutul meu depindeau de această întâlnire. Mie îmi era rău de la emoții, iar prietenii mei se țineau de glume. Așa că am explodat:

— Nu văd ce aveți de râs. Nu e nimic comic la ziua asta.

Ieșirea mea i-a înghețat, așa cum mă așteptam. Tom Exley s-a îndepărtat sub pretextul de a vedea încă o dată contractul pentru microbuz la agenție și ne-a lăsat să ne reglăm conturile.

— Râdeam pentru că suntem fericiți să fim din nou împreună, Wern, mi-a spus Rebecca.

— Dacă nu mai suntem împreună e doar din vina ta.

— Știi bine că lucrurile nu sunt așa de simple. Și oricum nu ți-ai prea pierdut timpul în absența mea...

Am aruncat o privire bănuitoare spre Lauren și Marcus ca să aflu cine mă turnase. Au strâmbat amândoi din nas.

— Și la ce te așteptai? Să stau liniștit ca tu să binevoiești să-mi explici de ce ai fugit din nou?

— Ai început să mă înșeli la doar o săptămână de când am plecat! Nu putem spune că ai excelat prin răbdare și înțelegere. Și nu-i acuza pe ei, a mai adăugat, văzând cum mă uit urât la sora și la pretinsul meu cel mai bun prieten... Ai făcut-o dinadins ca eu să aflu. Așa că am aflat.

— Nu sunt sclavul tău, Rebecca. Nu sunt obligat să te aștept ca un câine în lanț, fără să primesc măcar un os.

A încercat să-mi dea replica, dar i-am tăiat-o scurt:

— Chiar n-am chef să am pentru a „n"-a oară această discuție cu tine. Cu atât mai puțin cu martori. Ai plecat, așa că asumă-ți consecințele.

M-am întors spre Lauren, Marcus și Tom și le-am comandat încruntat:

— Acum urcați-vă în microbuz și să plecăm!

M-am așezat pe locul din față. Ceilalți și-au împărțit cele două rânduri din spate. Tom conducea. O tăcere grea a domnit în mașină tot restul drumului. Aerul era sufocant. Privind străzile orașului New Orleans care se derulau în fața noastră, aveam impresia că sunt într-o țară străină. Copertinele de la ferestre, verandele caselor, plantele de pe terase, construcțiile joase aveau ceva exotic. La ieșirea din oraș, drumul se afunda într-o junglă, apoi mărginea o zonă mlăștinoasă. Apele mâloase ascundeau probabil o întreagă faună. Ai fi crezut că eram în America de Sud ori în Brazilia. Doar radioul și panourile publicitare ne aminteau că suntem totuși în Statele Unite. A durat vreo jumătate de oră până să ajungem. Marthe Engerer locuia într-un sat la jumătatea distanței între New Orleans și Baton Rouge. Casa din lemn alb avea o verandă străjuită de coloane. Două fotolii din ratan flancau o măsuță joasă din fier forjat. Ghivece de flori erau atârnate de streașină, decorând ansamblul cu tușe de roz și alb. Peluza, impecabil întreținută, întregea impresia de spațiu cochet. Ajunseserăm la timp. Am rămas câteva minute în mașină, ca să-mi fac curaj. Tovarășii mei tăceau. Marcus mi-a simțit neliniștea:

— Hai, Wern, să mergem noi doi înainte.

Probabil că i-am aruncat o privire pierdută, pentru că a ținut să adauge:

— Nu-ți face griji... Mi-a pus o mână pe spate. Hai, să mergem...

Mi-am adunat forțele și am străbătut împreună cu Marcus cei câțiva metri care mă separau de destinul meu. Am sunat. O voce de femeie a răspuns:

— Vin acum!

O doamnă de vreo șaizeci de ani a deschis ușa. Avea părul lung și ondulat de un șaten deschis, cu șuvițe cenușii, ochelari cu rame roșii și niște ochi căprui care ne-au examinat cu multă curiozitate:

— Avem o întâlnire cu Marthe Engerer.

— A, da! Echipamentul medical? Dumneavoastră sunteți? Eu sunt Abigail, s-a prezentat ea întinzându-ne mâna. Marthe e în casă. Intrați... O să-i spun să coboare.

Ne-a condus în salon și ne-a propus o citronadă.

Am acceptat.

— Marthe! Ai musafiri, a strigat apoi, în direcția scărilor, înainte să dispară în bucătărie.

Câteva minute mai târziu, Marthe a apărut la intrarea în cameră. Am recunoscut-o imediat. Îmbătrânise, bineînțeles, dar rămăsese aceeași persoană din fotografia pe care o studiasem vreme îndelungată. Marthe l-a văzut prima dată pe Marcus, care stătea în fața ei, apoi s-a uitat la mine. Am văzut-o clătinându-se.

— O, Doamne! a țipat ea înăbușit, sprijinindu-se de tocul ușii.

Și-a dus mâna la piept. Abigail, care tocmai intra cu o tavă plină de pahare, a crezut că va leșina. S-a repezit s-o sprijine.

— Ce se întâmplă, draga mea?

Marthe i-a explicat:

— E Werner, fiul Luisei. Apoi s-a întors spre mine. Nu-ți imaginezi cât poți să-i semeni. Ești copia ei fidelă.

— A cui? am întrebat ca să fiu sigur.

— A mamei tale.

Femeia s-a apropiat cu pași șovăitori și a venit să se așeze lângă mine pe canapea. Genunchii ei îi atingeau pe ai mei. Această apropiere mi-a creat o senzație de disconfort, la fel ca intensitatea cu care mă privea. Și-a trecut o mână prin părul meu. Nu îndrăzneam să mă mișc.

— Sunt atât de fericită că ești în viață. Ești atât de înalt, de frumos... Îi semeni atât de mult!

— Din fotografii, aveam impresia că-i semăn mai mult lui Johann, i-am spus, ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

— Da, puțin... ca alură, dar nasul, privirea, pometii sunt ai ei.

Mi-a prins fața în palme și m-a pipăit ca un orb care încearcă să memoreze trăsăturile cuiva. Atingerea ei m-a făcut să tremur.

— N-am crezut c-o să te mai revăd vreodată. Dacă ai ști cât timp te-am căutat! Luni, ani întregi...

— Vorbește de tine în fiecare zi, mi-a spus Abigail.

— Îmi era frică să nu te fi omorât...

— Cine să mă fi omorât?

— Kasper, unchiul tău...

— De ce ar fi vrut unchiul meu să mă omoare?

— E o poveste foarte lungă, dragul meu, a răspuns Marthe, care încălca cu fiecare clipă ce trecea limitele politeții, pentru a restabili o legătură intimă evidentă pentru ea, dar neașteptată pentru mine. O să-ți povestesc totul. Îmi imaginez că de asta ai și venit... Cât despre Kasper, crede-mă că e, ori cel puțin era, capabil de orice.

Hotelul Haus Ingeborg, Alpii bavarezi, 1945

Von Braun împreună cu câțiva colegi jucau cărți în salonul hotelului. După ce se predaseră americanilor, viața lor rămăsese la fel. Schimbaseră doar gardienii, GI în loc de SS, dar și aceștia erau la fel de exigenți și de disciplinați. Marthe era obosită. Urcă să se culce. Se făcuse deja noapte. Perdelele de la camera ei erau trase, luminile stinse, dar intrând în cameră îi simți imediat prezența. Înnebunită, dădu să iasă. Bărbatul nu avu nevoie decât de o fracțiune de secundă ca s-o prindă de braț și s-o arunce pe pat.

— Termină cu maimuțărelile, Marthe, vreau să vorbim.

Felul rapid în care se deplasa o terifiase întotdeauna. Chiar și cu glezna în ghips, rămânea un adversar redutabil. Tânăra femeie se ridică pe o margine a patului. Ar fi vrut să rămână calmă, dar simți ceva rece de-a lungul șoldului drept. Se gândi la cuțitul pe care-l purta la coapsă. Trebuia să fie sigură... O putea face? Johann se așeză în fotoliul din fața ei. Își reluase vocea adevărată, acea voce pe care ea o auzea în fiecare noapte în coșmaruri.

— Uită-te la mine, idioata dracului!

Marthe ridică ochii. În două săptămâni, pleoapele pretinsului Johann se dezumflaseră și un centimetru de păr începuse să-i acopere cicatricele de pe cap.

— Ascultă-mă cu atenție. Știu că știi. Să nu ne prefacem. Nu se face între soți, o șicană el, întinzându-și piciorul sănătos ca să ridice rochia femeii.

Ea se dădu înapoi cu un gest violent.

— Tot o cățea sălbatică ai rămas.

O privi într-un fel lasciv care îi produse panică.

— Ce vrei, Kasper?

— Încetează să mai creezi suspiciuni. Von Braun începe să mă privească cu un aer ciudat. Vreau să părăsesc Germania cât mai curând posibil. Americanii sunt cel mai bun pașaport, iar von Braun cea mai bună agenție de voiaj.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, o să ți-l iau pe Werner și n-o să-l mai vezi niciodată. Sunt unchiul lui, iar tu n-ai nicio legătură cu el. Chiar și von Braun va fi de aceeași părere, dacă se va ajunge acolo. Familia e ceva sacru.

Marthe încasă lovitura. Kasper înțelesese atașamentul ei față de Werner și știa că era cel mai eficient mijloc de asigurare.

— Și dacă accept? întrebă ea.

— N-ai de ales. Dacă te chinui să pui cap la cap două idei în capul ăla tembel, o să vezi că nu vei avea decât de câștigat. Câtă vreme eu sunt oficial Johann Zilch, tu n-ai decât să devii Luisa. Vorbești engleza. Ai visat mereu să ajungi în țara aia de degenerați. O infirmieră își găsește de lucru oriunde. Dacă nu, îți poți găsi vreun moș care să vă întrețină pe tine și pe mucos. Werner nu mă interesează în niciun fel. Dacă faci tot ce-ți spun, o să-l las în pace...

Cum răspunsul lui Marthe întârzia, falca și vocea începură să i se deformeze și ridică pumnul amenințând:

— Ai înțeles?

— Am înțeles, răspunse ea.

Kasper se ridică. Infirmiera se încordă și mai mult. El înconjură patul și se îndreptă spre ușă. Marthe se deplasă în același timp cu soțul ei ca să mențină, în spațiul acela restrâns, cea mai mare distanță posibilă. În momentul în care el puse mâna pe clanță, lansă întrebarea care îi ardea buzele:

— Toată lumea te crede mort...

— Faptul că mă cred mort e cea mai bună șansă de supraviețuire.

Inima lui Marthe începu să bată înnebunită, dar găsi curajul suficient pentru a continua:

— Ce i-ai făcut lui Johann?

— L-am trimis acolo unde ar fi trebuit să rămână de la început.

— Ce vrei să spui?

— Nu te preface că nu înțelegi.

De-abia dispăru, că Marthe se și repezi asupra ușii ca să se încuie. Trase comoda în dreptul ușii și se lăsă să cadă pe lângă perete, epuizată. Nu știa cum să scape de Kasper. Se forța din toate puterile să nu se lase pradă panicii exact acum când avea cea mai mare nevoie de o minte limpede pentru a calcula fiecare pas necesar ca să se protejeze pe ea și pe copil. După un lung, foarte lung, moment de gândire, trase comoda din ușă, ieși pe culoar și se duse să-l caute pe Werner în camera lui Anke. Rămase toată noaptea trează, supraveghind copilul adormit. Începând din acel moment, palidă și din ce în ce mai slăbită, Marthe jucă un rol conciliant. Îl ținea pe Werner cât mai departe posibil de „tatăl" lui, dar se arăta amabilă cu acesta din urmă în momentul în care mai era cineva de față. Von Braun păru încântat de această schimbare și nu încercă să afle mai departe motivul.

Undeva între New Orleans și Baton-Rouge, 1972

Rebecca și Lauren ni se alăturaseră. În casa animată de trilurile păsărilor care populau grădina, ascultam, tăcuți și încordați, povestea lui Marthe. Ne-a vorbit despre moartea Luisei, mama mea, și despre felul în care un tânăr soldat mă salvase. A mai povestit cum mă găsise în brațele unei străine pe malul Elbei, unde se refugiaseră mii de supraviețuitori. Apoi, despre cursa de-a lungul Germaniei în căutarea tatălui meu, Johann. Peenemünde, nevasta băcanului care le ajutase, pe ea și pe doica mea, drumul spre Alpi... Mărturisirile ei umpleau spațiile lipsă lăsate de von Braun în timpul întâlnirii noastre de la NASA. Piesele puzzle-ului se așezau la locul lor cu repeziciune. Îi sorbeam cuvintele. Și așteptam lovitura de grație. Greșeala care îi înfiera pe părinții mei. Rebecca, Marcus și Lauren erau la fel de încordați ca și mine. Abigail, prietena lui Marthe, încerca să destindă atmosfera. Ne servea cu citronadă pe care noi nu apucam s-o bem, ne aducea farfurii cu tartă cu afine pe care nu apucam s-o mâncăm. În timpul episoadelor celor mai triste ale acelei odisei dintr-o Germanie sfâșiată de război, își așeza cu gesturi nervoase ochelarii roșii și își scutura buclele cu un aer consternat. Se uita neliniștită la Marthe, dar aceasta nu mă vedea decât pe mine. Ajunsese la momentul întâlnirii cu von Braun, când incapabil să mă mai abțin, am întrerupt-o brutal:

— Johann a fost cumva la Auschwitz?

— La Auschwitz? a repetat ea. Dar ce să facă el acolo?

— Să facă parte din personalul de-acolo, să se ocupe de prizonieri... am precizat eu, ca să nu spun cameră de gazare, tortură, viol și alte crime care mi se învălmășeau prin minte.

— Dragul meu, tatăl tău n-ar fi putut să omoare nici măcar o muscă... Nu era genul. Era un om cerebral, un savant. Nu era făcut pentru lumea reală. Cu atât mai puțin pentru război...

— Și totuși a dispărut o bună bucată de vreme... a intervenit Rebecca.

Marthe s-a uitat la ea ca și cum atunci i-ar fi descoperit prezența. A examinat-o un moment, cu fața impasibilă, apoi a răspuns:

— Johann a fost arestat de Gestapo și, dacă a fost la Auschwitz — ceea ce m-ar surprinde —, a fost dus ca prizonier. Nu am nicio dovadă în acest sens, domnișoară, dar pot să vă spun ceea ce am bănuit dintotdeauna. Johann e mort. N-a mai revenit niciodată în echipa lui von Braun la sfârșitul războiului. Ceea ce însă știu cu siguranță este că acela care a venit cu noi în Statele Unite a fost Kasper și nimeni altul. A reușit să se dea drept fratele său și să părăsească Germania înainte ca Aliații să înceapă să regleze conturile. Asta știu și v-o spun cu mâna pe inimă. Cât despre Johann, odihnească-se în pace, n-am mai auzit niciodată nimic despre el.

După această declarație, s-a lăsat un moment de tăcere. Tatăl meu biologic nu era deci monstrul pe care mi-l descrisese Rebecca. Ce ciudat să găsesc atât de ușor soluția unei enigme care mă tortura de ani întregi. Marcus a fost primul care și-a revenit din șoc. S-a ridicat și a venit să mă bată pe spate fericit:

— Ce veste nemaipomenit de bună, Wern.

— Ce ușurare! a exclamat și Lauren sărindu-mi de gât și strângându-mă tare în brațe.

Mi-a dat drumul o clipă, apoi m-a îmbrățișat din nou. Marthe și Abigail ne priveau surprinse. Nu înțelegeau prea bine motivul acestei izbucniri. M-am întors spre Rebecca, căutându-i reacția. Mi-a aruncat o privire a cărei semnificație îmi scăpa. Oare se mai putea îndoi? Nu reușeam să-mi dau seama ce gândea de fapt. Frumoasa mea rămânea distantă, misterioasă, de

nedescifrat. N-a schițat niciun gest. Am simțit o mare tristețe pe care m-am străduit s-o maschez. Sperasem că acele câteva cuvinte aveau să fie suficiente pentru a mă dezvinovăți și pentru a opri mișcarea tectonică care mă îndepărta tot mai mult de ea. Înțelegeam însă că lucurile erau, așa cum se întâmpla întotdeauna cu ea, mult mai complicate. Marthe și-a reluat povestea.

— Am ajuns la Fort Bliss în ianuarie 1946, împreună cu vreo sută de savanți naziști. Foarte puțini reușiseră să-și ia și familiile cu ei. Acestea urmau să fie aduse mai târziu. Eu mă strecurasem în acest prim grup alcătuit în totalitate din bărbați, pentru că von Braun se considera nașul tău. Nu voia să te lase în urmă. Acceptase să mă dau drept Luisa și a făcut în așa fel încât să-l însoțesc. În timpul traversării te-ai comportat exemplar. Marea nu era liniștită. Spre deosebire de majoritatea adulților, nu ai avut rău de mare. Mâncai fără să faci nazuri, dormeai liniștit, chiar și atunci când valurile erau cât casa și eu aveam impresia că ne sunase ceasul. Când am ajuns în Texas, n-ai părut deranjat nici de căldură. Aveai o rezistență impresionantă pentru un copil de vârsta ta. La Fort Bliss am fost cazați în barăci temporare, care s-au dovedit până la urmă locuințe permanente. Locuiam împreună cu tine în același bungalow cu von Braun, pentru că el primise două camere în loc de una. O simplă foaie de tablă ne servea de acoperiș. Fără altă izolație, sub soarele texan tabla se încălzea ca rezistența unui prăjitor de pâine și temperatura urca ușor la 45 de grade. Îți petreceai timpul într-o cădiță, sub paletele leșinate ale unui ventilator vai de capul lui. Trăiam în autarhie. Nu existam din punct de vedere legal. Bărbații, rămași fără ocupație, se simțeau inutili. La fel ca în Bavaria pe când așteptau sfârșitul războiului, jucau cărți și șah, fumau, ascultau muzică și așteptau ca zilele acelea care semănau atât de bine unele cu altele să treacă. Doar Kasper se bucura de situație. Cât timp echipa nu făcea nimic, impostura sa trecea neobservată. În ziua în care von Braun și-ar fi reînceput munca de cercetare,

s-ar fi dovedit imediat cum Kasper n-avea nicio idee despre aeronautică ori despre rachetele V2. În momentul acela colegii lui ar fi înțeles că nu era Johann. Așa că impostorul nu voia ca ziua aceea să vină curând. A avut la dispoziție aproape un an. Dacă fapul că nu putea părăsi baza îl scotea din sărite, cel puțin se găsea la adăpost de represaliile Aliaților. În Europa, procesul de la Nürnberg era în desfășurare și noi l-am urmărit în presa americană. Majoritatea membrilor echipei nu vorbeau engleza, așa că mi se cerea să traduc. La auzul acelor povești, Kasper devenea sumbru. Nu știam ce făcuse în timpul războiului. Ne separaserăm chiar la începutul conflictului, imediat după invadarea Poloniei. Dar știam cât era de sadic și văzându-i expresia tulburată care i-a deformat trăsăturile când, în octombrie 1946, presa americană a relatat executarea vinovaților, am înțeles că avea multe să-și reproșeze. Visând la momentul în care urma să-mi recapăt libertatea, am profitat de acele luni de inactivitate a echipei ca să obțin, în cadrul armatei americane, diploma de infirmieră. Cea pe care o luasem în Germania nu era recunoscută în Texas.

La începutul anului 1947, von Braun a primit autorizația de a se întoarce în Germania, sub escortă militară, pentru a se căsători cu verișoara sa, Maria-Luise von Quirstop. S-a întors la Fort Bliss împreună cu tânăra lui soție și cu părinții ei. Am fost nevoită să mă mut. Von Braun nu mai putea să justifice în fața comandantului bazei de ce nu locuiam cu „soțul meu". Ne-au alocat mie, unchiului tău și ție o locuință cu trei camere într-o clădire administrativă. Era mai confortabilă decât baraca, desigur, dar nu mai eram protejați împotriva lui Kasper. Am plonjat într-un nou infern. Trebuia să-mi ascund urmele de lovituri, tăieturile, entorsele și luxațiile. Era la fel ca la începutul căsniciei mele. Prefăcându-mă că totul era în regulă. Am încercat să plec de câteva ori, chiar să mă întorc cu tine în Germania, dar nici americanii, nici von Braun nu s-au îndurat de mine. Am

întrezărit în sfârșit o speranță în momentul în care von Braun a primit undă verde pentru a-și continua cercetările. Nu urma să dispună, desigur, de finanțarea care i-ar fi permis să construiască dispozitivul visurilor sale, dar putea avansa măcar în cercetările sale teoretice. Pentru a nu fi prins în flagrant delict și pentru ca incompetența lui să nu iasă la iveală, Kasper a grăbit lucrurile și a cerut să plece. Evident că nu se punea problema ca eu să rămân cu echipa și cu atât mai puțin să te păstrez pe tine fără unchiul tău, așa că a trebuit încă o dată să mă aplec sub jugul lui Kasper. Și-a justificat plecarea invocând sechelele amneziei de care suferea. Memoria lui științifică, le spunea colegilor, fusese afectată de torturile pe care le suferise. Cu lacrimi în ochi — pentru că era un foarte bun actor — i-a explicat lui von Braun că a se vedea atât de neputincios îi cauza o rușine și o suferință de nedescris. A cerut permisiunea de a-și căuta un loc de muncă și să plece. Von Braun l-a ajutat să obțină acte pentru noi trei și un serviciu la Sanomoth, o societate specializată în produse fitosanitare. Soarta părea să-mi surâdă în sfârșit. Era începutul unei noi vieți. Kasper urma să plece în drumul lui, eu împreună cu tine în altă parte, așa cum îmi promisese în Germania, promisiune pe care o repetase și după aceea cu câteva ocazii. N-aveam niciun motiv să-l suspectez de contrariu. Avea pentru tine o adevărată aversiune — erai fiul fratelui său, adică al celui mai vechi și mai detestat dușman al lui — și nu simțea pentru tine decât un dispreț suveran. Totuși, nu lăsam garda jos. Din precauție, brodasem pe toate hăinuțele tale ultima dorință a Luisei: „Acest copil se numește Werner Zilch. Nu-i schimbați numele, e ultimul dintre noi". Scrisesem de asemenea întreaga ta poveste pe două pagini de hârtie, în dublu exemplar, și o cususem în dublura uneia dintre haine. Dacă, printr-un joc crud al sorții, Kasper reușea să ne despartă, adăugasem și numele meu și modalitatea de a mă găsi prin intermediul profesoarei mele de la școala de infirmiere de la Fort Bliss, precum și datele lui

von Braun și ale secretarei comandantului Hamill, cu care mă împrietenisem. Nu știu ce fel de instinct mă împinsese să recurg la aceste precauții, pentru că în acel moment eram convinsă că nenorocitul de Kasper va fi încântat să plece și să ne părăsească fără să se mai uite înapoi. Nu-mi mai rămânea decât să-mi caut de lucru. Locurile de muncă nu lipseau în Texas. Țara era în plină dezvoltare. Urma să ai în curând vârsta potrivită pentru a merge la grădiniță... De-abia așteptam să ne începem noua noastră viață în doi. Știam că organizarea tuturor acestor lucruri avea să fie dificilă, dar nu mă temeam. Din păcate, lucrurile nu s-au petrecut așa cum mi-am închipuit eu.

Marthe a făcut o pauză ca să bea un pahar cu citronadă într-o liniște întreruptă brusc de Rebecca:

— Scuzați-mă că vă pun această întrebare, doamnă, dar de ce nu l-ați denunțat? Odată ajunsă în Statele Unite ați fi putut vorbi depsre felul în care Kasper a uzurpat identitatea fratelui său, Johann.

Marthe s-a gândit un timp înainte să răpundă:

— Pentru că-mi era frică. Frică de Kasper fizic vorbind, frică de Kasper moral vorbind, frică de reacția colegilor lui Johann. Timpurile s-au schimbat. Dar vedeți, în urmă cu douăzeci de ani, femeile nu se puteau opune bărbaților așa, pur și simplu. Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului său și cuvântul meu nu valora cine știe ce. Ar fi fost și cel mai sigur mod prin care putea să mi-l ia pe Werner. Eu mă atașasem foarte mult de tine, a precizat ea, dar chiar dacă Luisa mi te încredințase înainte de a muri, nu aveam niciun drept legal asupra ta. Kasper ne-ar fi putut separa după bunul său plac. Vedeți, a mai spus Marthe uitându-se la Rebecca, e ușor să găsești soluții după ce au trecut atâția ani, dar hotărârile se iau, din păcate, în tensiunea prezentului.

Eu am continuat cu întrebările:

— Și când ați părăsit până la urmă Fort Bliss?

— În mai 1948. Von Braun și echipa credeau că urma să mă instalez împreună cu tine și Kasper aproape de sediul firmei Sanomoth. În realitate, stabiliserăm să ne despărțim chiar în acea zi. Îmi găsisem un loc de muncă în El Paso, într-un spital al unei comunități protestante. Directorul îmi propusese și o cameră în incinta spitalului, până când mă organizam și reușeam să-mi găsesc o casă. Îi explicasem că sunt văduvă și că aveam un copil mic. Omul se arătase foarte înțelegător. Cum n-aveam nicio intenție să-i spun lui Kasper unde aveam să plecăm, îi cerusem să ne lase la o adresă falsă din centrul orașului, suficient de departe de spital, ca să nu ne poată găsi ulterior. Prevăzusem totul, dar făcusem greșeala să cred că „soțul" meu se va mulțumi să-și urmărească interesul, în loc să-mi amintesc că era capabil să lase la o parte pericolele numai pentru plăcerea perversă de a mă vedea suferind. Îi subestimasem nevoia viscerală de a mă distruge. Răul există cu adevărat. Sadicii la fel. Nu încercați să le găsiți scuze, pentru că nu au așa ceva. Totul ține de structura lor interioară. Își găsesc plăcerea în rănile pe care le provoacă. Singura cale este să fugi, ori să-i dobori, dacă poți, pentru că spaima nu face decât să-ți creeze un dezavantaj. Eram conștientă că nu mă puteam lupta cu el. Mă hotărâsem să dispar împreună cu tine și pentru asta nu trebuia să-i trezesc nicio bănuială. De aceea am acceptat invitația lui la prânz. „Ultima noastră masă împreună", a pledat el cu acea privire care la începutul mariajului nostru reușea să mă impresioneze. Ne-am dus la *Riviera*, un restaurant mexican care tocmai se deschisese pe Doniphan Drive. Eram de părere că mâncarea risca să fie prea condimentată pentru un copil de doi ani și jumătate, dar Kasper mi-a înlăturat toate reticențele. Ne-am așezat la una dintre mesele din lemn masiv, aproape de intrare. La radio, mariachi cântau „Aye Paloma", "Viva Mexico" și „Cielito Lindo". Am comandat de mâncare. Mi-o amintesc pe chelneriță care ne-a adus farfuriile. Și că am vorbit pe un ton de glumă. Apoi, mi s-a făcut cald și

am început să mă simt foarte rău. Îl vedeam pe Kasper surâzând și făcând mutre comice. Se uita la mine cu o satisfacție evidentă. Tâmplele îmi bubuiau ca și cum capul stătea să-mi crape. Am golit paharul de suc de portocale dintr-odată și totul a început să se învârtă cu mine. Aveam impresia că nu-mi mai pot controla corpul. Mi-am urmărit mâna întinzându-se după cuțitul de pe masa vecină. Îmi amintesc că m-am mirat văzând-o acționând în felul acela, independent de voința mea. Apoi nimic. Întunericul. Stupefacția...

Marthe s-a oprit din nou. Era palidă.

— Vrei să le povestesc eu? a intervenit prietena ei.

Abigail și-a pus mâna pe fruntea Marthei. Mă uimea armonia care domnea în relația celor două femei și evidenta tandrețe pe care o împărtășeau. Infirmiera i-a surâs puțin tremurător și s-a ridicat:

— Nu-ți face griji. Am nevoie doar de puțin aer. Câteva minute... Revin imediat.

Am urmărit-o pe fereastra salonului. Se îndrepta spre banca circulară care înconjura trunchiul unui copac impozant plin de flori albe și cărnoase. S-a așezat. M-am ridicat să merg după ea, dar Abigail m-a oprit:

— Las-o câteva clipe. O să-și revină. Până atunci, poate vă e foame?

Chiar ne era. Lauren s-a oferit să ajute și a urmat-o pe Abigail. Marcus și Tom au vrut și ei să dea o mână de ajutor, dar stăpâna casei le-a spus că bucătăria era prea mică pentru patru persoane. Rebecca, bineînțeles, n-a mișcat niciun deget. Am rămas tăcuți. Îi urmăream, fără ca ea să-și dea seama, reflexia într-unul dintre geamuri. Părea visătoare. Și, pentru mine, frumoasă. Dar admirația nu reușea să șteargă tot restul. Eram foarte supărat pe ea. Și nu eram sigur dacă aveam să mai pot s-o iert vreodată.

Undeva între New Orleans și Baton-Rouge, 1972

Așezată pe banca din grădină, Marthe încerca să se liniștească. Ce fericire să vadă ce tânăr magnific devenise Werner! Cât regret, de asemenea! Ce departe erau toate... Germania, Silezia, tinerețea lor, războiul... Își aducea aminte de prânzurile în familie în sufrageria uriașă a familiei Zilch sau pe cei doi frați certându-se după ce discutau politică. Kasper simpatizase cu naziștii din primul moment. Parcă auzea și acum tonul violent cu care vorbea despre ura lui față de evrei, de negri, de femei, de burghezi, de săraci și de tot ce nu ținea de el însuși. Nimeni nu scăpa de criticile lui. Cu fața transfigurată, se lăsa purtat de propria vervă facilă, îmbătat de propria-i duritate care îl făcea să se simtă puternic, lucid. Se mândrea că îndrăznește să spună pe față ceea ce alții doar gândeau, scuipându-și comparațiile degradante și tiradele darwiniene. Lui Kasper îi plăcea la nebunie să încalce regulile. Își măsura puterea în funcție de capacitatea de a distruge. Chiar și ciudățeniile lui denotau această credință: avea oripilantul obicei de a tăia dopurile în bucăți și de a transforma hârtiile care îi cădeau în mână în confetti. În relațiile cu ceilalți, căuta din prima secundă vulnerabilitățile sau detaliile de care putea râde. Viața nu era pentru Kasper decât un permanent raport de forță. Când Johann vorbea despre bunăvoință, Kasper fornăia pe nas cu dispreț și rostea singurul citat pe care îl știa din Nietzsche: „Pentru cei puternici, nimic nu e mai periculos decât mila". Cu alte ocazii îl invoca pe Hegel, pe care nici măcar nu-l citise, caricaturizându-i dialectica stăpân-sclav.

O ființă mai puțin complexă decât Johann s-ar fi opus mult mai violent regimului nazist, dar el era absorbit aproape în

totalitate de cercetările științifice și se interesa doar de departe de evenimentele care zguduiau țara. Visul său despre rachete spațiale îi servise încă din copilărie drept scut împotriva lui Kasper și a lumii în general. Refugiat în biblioteca de la etajul al doilea al casei lor, punea în ecuație realitatea pentru a avea sentimentul că o stăpânește. În epoca fulgurantei ascensiuni a lui Hitler, nu se preocupa decât de lupta împotriva fratelui său. Luisa era și mai puțin preocupată de aceste chestiuni decât soțul ei. Ea era doar îndrăgostită. Nu „înțelegea nimic din politică" și se străduia să creeze diversiuni atunci când frații începeau să discute în contradictoriu. Kasper o repezea atunci cu o brutalitate care te lăsa cu gura căscată. Johann îi lua apărarea și masa se încheia cu o repriză de box. Marthe fusese singura care se revoltase încă de la început împotriva aberațiilor puterii hitleriste. Simțea o nevoie viscerală de a i se opune. Aceea a oricărei ființe pe care te înverșunezi s-o strivești și să-i îngrădești libertatea. Clocotea de asemenea în ea un feminism instinctiv — pe care l-a conștientizat doar ani mai târziu — care nu putea tolera eticheta de inferioare pe care propaganda le-o punea femeilor germane. Părerile ei erau departe de a fi împărtășite și unica sa tentativă de a interveni în dispută, în timpul unui prânz de duminică, a fost tranșată scurt de Kasper cu un dos de palmă care a scandalizat întreaga familie Zilch. Pe Marthe a uimit-o reacția lor. Oare chiar nu-și dădeau seama de ce fel de om era? Era posibil ca pereții masivi din granit ai reședinței Zilch să mascheze cu adevărat durerea și disperarea ei? Sigur, rușinea o împiedica să se plângă, să facă confidențe, iar Kasper avea mare grijă să n-o lovească în părțile expuse, dar îi era greu să creadă că socrii ei nu erau conștienți de calvarul pe care-l trăia. În acea familie iubitoare și bogată, al cărei renume fusese clădit de personaje importante și de industriași de renume, nu se născuse niciodată un bărbat atât de tulburat ca soțul ei. Agresivitatea de care dădea dovadă constituia un mister chiar și pentru părinții lui. Și mai mult decât atât, cum

se putea explica diferența enormă dintre frați? Cei doi primiseră totul: o educație aleasă, o sănătate de fier, frumusețe fizică impresionantă și o inteligență ieșită din comun pe care Kasper o folosea pentru a face rău. Toate acestea îi dădeau bărbatului un sentiment de superioritate delirant. Fiecare privire în oglindă îi întărea convingerile. Rasa ariană, din care el se considera un exemplar perfect, dădea naștere celor mai înalți, puternici, rapizi și frumoși indivizi. Se vedea pe sine ca pe un Gulliver în țara piticilor. Aroganța îi era dublată de o gelozie maladivă față de orice persoană susceptibilă de a-l pune în umbră, începând cu fratele lui. Acel nenorocit de frate mai mic, care născându-se îl detronase, îi provoca spiritul de răzbunare mai mult decât oricine. Lui Kasper îi plăcea să domnească singur. I-ar fi plăcut să fie singurul om de pe pământ. Or, Johann avusese imprudența să fie mult mai bun la școală. Chiar sclipitor. Și mult mai iubit. Johann era un copil dulce, aplecat spre lectură, spre jocurile de logică, apoi spre matematică și fizică. Kasper era un băiat agitat. Cum tatăl lor, puțin înclinat spre conflicte, îl evita, Kasper s-a concentrat asupra mamei. Nu înceta s-o necăjească, fără îndoială pentru că nu-și putea ascunde preferința pentru fiul mai mic. Cine i-ar fi putut de altfel rezista lui Johann? Băiatul nu avea nici narcisismul, nici caracterul furtunos al fratelui mai mare. Disensiunile între cei doi erau cu atât mai surprinzătoare cu cât, văzându-i unul lângă celălalt, ziceai că sunt gemeni. Aveau aceeași siluetă, aceeași grație în mișcări, ochii ca o apă limpede și un farmec irezistibil. Kasper avea poate o ușoară tendință de îngrășare și de neglijență în ținută care le permiteau celor apropiați să-i distingă. În ciuda acestor semne, asemănarea lor continua să frapeze și comparațiile pe care unii se amuzau să le facă, reflex de înțeles în fața unui astfel de capriciu al naturii, nu făceau decât să agraveze ranchiuna fratelui mai mare. Copil, Johann se ferea pe cât posibil de Kasper, dar din momentul în care, adolescent fiind, crescuse la fel de înalt, s-a supus unor

antrenamente fizice intensive ca să-i poată ține piept. După ce fusese ani de zile calul lui de bătaie, s-a revoltat. Kasper îl considera pe fratele lui mai mic ca o extensie a lui însuși. Manifestările de independență ale lui Johann îi produceau o furie delirantă. Casa Zilch a devenit teatrul unui război deschis în vederea cuceririi unui tron care nu exista în realitate decât în capul lui Kasper. Conflictul a căpătat o violență intolerabilă la moartea părinților lor. Vecini s-au văzut nevoiți să intervină. Lumea vehicula tot felul de povești despre Luisa, despre care se spunea că fusese amanta lui Kasper înainte să se mărite cu fratele mai mic. Marthe, care în momentul derulării presupuselor fapte trăia în Berlin, a luat-o la întrebări pe Luisa. Tânăra a recunoscut că fratele cel mare o curtase. Se întâmplase cu câteva luni înainte de a-l întâlni pe Johann. A negat însă cu vehemență orice relație de natură fizică. Totul fusese pur platonic. Marthe s-a mirat de propria-i reacție. Ar fi trebuit să fie geloasă pe faptul că soțul ei o dorise pe Luisa și rănită că nu aflase mai devreme. În schimb, n-a simțit decât o plăcere inexplicabilă la ideea acelei apropieri între cei doi. Faptul de a împărți un bărbat cu Luisa îi procura chiar o ciudată satisfacție. Vecinii însă nu se arătaseră la fel de îngăduitori. Zvonurile și umilințele care le-au urmat au creat o atmosferă imposibil de suportat. Împreună cu soția lui, Johann a părăsit casa în care se născuse și s-a alăturat echipei de cercetare a tânărului profesor von Braun și, odată cu ei, Marthe a pierdut singura sursă de bucurie care, în conacul sumbru și ostil, o ajutase să supraviețuiască.

Doamne, cât de mult o răneau încă toate acele amintiri! Anii ar fi trebuit să-i închidă rănile, dar iată că ele rămăseseră intacte. O floare de magnolie a căzut la picioarele ei. A ridicat-o distrată, adăpostindu-i gingășia în podul palmei. A mai rămas un moment la umbra copacului. La întoarcere, Werner o aștepta în salon. Nu era momentul să cedeze.

Undeva între New Orleans și Baton-Rouge, 1972

Marthe și-a reluat locul pe canapea și a continuat povestea chiar din momentul în care o lăsase.

— Probabil că mi-am pierdut cunoștința în restaurantul mexican în care urma să luăm prânzul eu, tu și Kasper. Când m-am trezit, mă aflam într-o cameră imaculată. Pentru un moment am crezut că murisem. Am încercat să-mi revin în simțiri. O lumină părea să coboare din cer. În realitate, lumina se filtra printr-o ferestruică cu gratii plasată foarte sus. Mi-am dat seama că sunt legată de pat. Nu puteam nici să mă ridic, nici să mă întorc măcar pe o parte. Am intrat în panică. Am strigat după ajutor. Și-au făcut apariția două infirmiere. Mi-au comandat sec să mă calmez. Am întrebat unde sunt și am cerut să mă dezlege. Am cerut să te văd. Cine te luase? Cine avea grijă de tine? De ce mă închiseseră? Cum ele nu răspundeau, m-am enervat, așa că mi-au făcut o injecție și am adormit la loc. Am dormit ore, zile ori săptămâni, n-aș putea spune. Eram îndobitocită de medicamente. În rarele momente în care eram conștientă, te strigam. Infirmierele îmi spuneau că ești cu tatăl tău și că ești bine. Eu știam că alături de Kasper nu puteai fi decât într-un mare pericol, dar protestele mele se loveau parcă de un zid. Mai rău, mi-au confirmat diagnosticul pus de echipa medicală: paranoia. Mi-am pierdut toate reperele. Nu mai voiam nimic. Timpul devenise un ocean alb, iar sufletul meu un pustiu de netrecut.

Într-o dimineață, una dintre infirmiere m-a anunțat că profesorul Change era gata să mă primească. Trebuia să fiu

extrem de atentă. Orice cuvânt putea să fie folosit împotriva mea. Profesorul s-a arătat mult mai drăguț decât personalul său. Omul mi-a explicat în sfârșit cui datoram toate acestea. Făcusem, mi-a spus el, o criză de demență în timpul unui prânz într-un restaurant mexican. Îmi amenințasem soțul cu un cuțit, sub ochii fiului nostru și mă repezisem și la personalul care încercase să intervină. Fusesem potolită cu mare greutate, iar soțul meu se hotărâse să mă interneze. Mi-a arătat mărturiile scrise ale clienților de la *Riviera*. Citindu-le, mi-am dat seama că „soțul" meu mă drogase. Chiar de la începutul mariajului nostru, se distrase testând tot felul de substanțe pe membrii familiei, ceeea ce-l scotea din sărite pe tatăl lui. Kasper nu încetase cu experimentele până când acesta din urmă nu amenințase că-l dezmoștenește. Am păstrat pentru mine ceea ce credeam. A încerca să mă explic n-ar fi făcut decât să-mi înrăutățească situația. M-am mulțumit să semăn îndoiala, atentă să nu par nici acră, nici ironică:

— Soțul meu a venit vreodată să mă vadă în tot acest timp?

— Nu, a recunoscut doctorul Change, zâmbind încurcat.

— A sunat măcar ca să afle noutăți?

— Nu, a spus el din nou.

— Dar facturile legate de șederea mea aici, le plătește?

— Absolut, nu vă îngrijorați deloc în această privință.

— Vedeți doctore, de îngrijorat mă îngrijorez puțin. Aș vrea să știu când voi putea să-mi văd fiul.

Era un om binevoitor, mi-a spus că avea să mai dureze un timp. Voia să se asigure că starea mea se va stabiliza și că nu voi mai fi o amenințare la adresa fiului și a soțului meu. Am luat un aer de pocăință dublată de modestie. Eram hotărâtă să fac orice ca să mă lase să plec. M-a anunțat că trebuia să încep niște ședințe de terapie cu cineva foarte tânăr, înțelegător și talentat. Prima femeie psihiatru din clinică. Speram să mă înțeleg cu ea. Am răspuns că da, sigur, cel mai important era să fac progrese. S-a arătat foarte mulțumit de acea primă întâlnire și a cerut să

fiu mutată în altă cameră. Am putut de asemenea să mă alătur celorlalte bolnave în activităţile de zi cu zi: plimbări, ateliere de creaţie, curăţenie şi aşa mai departe. A doua zi, am făcut cunoştinţă cu psihiatrul. Nu ştiam încă, dar avea să-mi salveze viaţa, a încheiat Marthe uitându-se spre Abigail.

Prietena ei ne-a explicat:

— Psihiatrul eram eu... Am înţeles de la bun început că ceva nu era în regulă cu povestea Marthei. Am investit timp ca să-i câştig încrederea. Ea îmi spunea ceea ce orice medic ar fi dorit să audă, dar nu se deschidea spre mine. Ştiam că-mi ascunde adevărul şi simţeam că se teme. Într-un final am început să ne înţelegem şi apoi să devenim prietene. Trebuia să fim atente, să manevrăm lucrurile cu grijă. Am reuşit s-o ajut să iasă, dar când echipa a înţeles, câteva luni mai târziu, că locuim împreună, m-au dat afară. Unii dintre foştii colegi au încercat s-o interneze pe Marthe din nou sub pretextul că fusesem sedusă şi că-mi pierdusem obiectivitatea profesională. Am părăsit El Paso de pe-o zi pe alta ca să venim aici în Louisiana, punându-ne la adăpost de eventualele probleme. Am fost nevoite s-o luăm de la zero. Eu mi-am deschis un cabinet. Marthe şi-a găsit un post la o firmă de infirmiere la domiciliu. Am cumpărat această casă, am amenajat grădina şi ne-am construit o viaţă pe care o iubim. Totul ar fi fost perfect, dacă am fi ştiut ce s-a întâmplat cu tine, Werner...

— Te-am căutat peste tot, a adăugat Marthe.

S-a ridicat brusc şi s-a dus în camera alăturată, fără îndoială biroul ei, de unde a scos dintr-un sertar un dosar voluminos.

— Astea sunt anunţurile pe care le-am dat la ziar împreună cu fotografia ta, scrisorile pe care le-am trimis, răspunsurile pe care le-am primit. Nimic din ceea ce am încercat nu a avut succes. Parcă te volatilizaseşi. La fel şi Kasper. Am sfârşit prin a crede că te omorâse şi te îngropase pe undeva, înainte de a fugi în Argentina sau în Chile, sau într-una din acele ţări dispuse să primească

indivizi ca el. Să nu știu nimic mi-a provocat o suferință atroce, dar în ziua în care ai fi împlinit cincisprezece ani am renunțat. Abigail mă sfătuise s-o fac de multă vreme. Dispariția ta mă împiedica să trăiesc, să mă reconstruiesc. Trebuia să accept. Chiar dacă inconștient refuzam, am încetat să te mai caut.

Văzând că Marthe a obosit, Abigail ne-a propus să mergem la masă. Pregătise o salată de roșii uriașă, cu porumb, castraveți și friptură rece. Ne-a servit și cu bere de la frigider, care ne-a făcut foarte bine. Apoi a venit rândul meu să vorbesc. Le-am povestit copilăria mea, despre părinții adoptivi, nașterea lui Lauren, întâlnirea cu Marcus, primele noastre afaceri imobiliare. Sora mea a adăugat și partea ei de amintiri. A condimentat totul cu anecdote despre încăpățânarea și năzdrăvăniile mele, făcându-le să râdă cu lacrimi pe cele două femei. A vorbit de asemenea despre „adorația" pe care mi-o purtau Armande și Andrew. I-am amintit despre momentele în care mama ar fi vrut să mă strângă de gât. N-a vrut să audă nimic:

— Taci din gură. Doar știi prea bine că ar fi făcut orice pentru tine.

Rebecca nu zicea nimic. Observa doar, cu un aer sumbru și o privire intensă. Nu reușeam să ghicesc ce se petrece în căpșorul ei blond. Gândurile îi rămâneau la adăpost, în spatele oglinzilor incasabile ale ochilor ei de ametist. Abigail a adus un castron plin cu frișcă și altul cu căpșune. Marthe nu mânca deloc. Voia să știe totul despre mine, despre noi. Nu mai înceta cu întrebările:

— De ce nu ți-au dat părinții tăi numele lor? Au găsit poate una dintre scrisorile mele?

— Nu... Scrisoarea pe care ar fi trebui s-o găsească era în dublura unei haine pe care din nefericire mama a spălat-o...

— Cu apă? Dar ce-a fost în capul ei? s-a indignat Marthe ca și cum lucrurile s-ar fi întâmplat în urmă cu câteva ore.

— Și-a dat seama de greșeală doar când a descusut dublura. S-a necăjit foarte tare... Și eu am fost foarte supărat pe ea, am

spus după o pauză, în toți acești ani în care am încercat să înțeleg ce se întâmplase. Totuși, părinții mei au văzut fraza pe care o brodaseși pe haine... De ce spunea Luisa că eram „ultimul dintre noi"?

Un văl de tristețe i-a acoperit fața:

— Luisa era convinsă — pe bună dreptate, de altfel — că Johann era mort. Știa că era și ea condamnată. Bunicii tăi nu mai erau în această lume. Din momentul în care mama ta a înțeles felul în care fusesem tratată de Kasper și după ce acesta din urmă abuzese de dreptul lui de întâi născut pentru a vinde proprietatea fără să-și consulte fratele, l-a considerat un monstru nedemn să facă parte din familie. Eu, pe de altă parte, divorțasem. Deci tu erai, atât pentru ea, cât și pentru noi toți, ultimul Zilch...

Am rămas dus pe gânduri. Familia mea avusese deci o oarecare importanță în țara aceea despre care eu nu știam nimic, dar pentru care, date fiind legăturile mele de sânge, mă încerca un sentiment tulburător. Până în prezent, numele meu nu însemnase decât întrebări fără răspuns și bătaie de joc, dar era doar al meu. Mi-am dorit dintotdeauna să-i ofer importanță prin forța voinței, să mă impun, să-mi dovedesc valoarea, să fiu admirat... Acum, dintr-odată trebuia să-l împart și cu altcineva. A fi legat de o familie care, în alte vremuri, avusese un anumit statut nu-mi plăcea deloc. În realitate, nu voiam să fiu descendentul nimănui. Nu-mi plăcea deloc să fiu privat de libertatea absolută de care dispusesem și care îmi permisese să fiu oricine voiam eu.

— Dacă ați vrea să-l găsiți pe Kasper, cum ați proceda? a întrebat-o Rebecca pe Marthe.

— Acum că ești aici, a răspuns femeia întorcându-se spre mine, și că ești bine, nu mai am nicio dorință să-l găsesc. De altfel, dacă aș fi avut vreodată cel mai mic indiciu, l-aș fi urmat... La începutul căutărilor mele, m-am dus la Sanomoth, unde se presupunea că se angajase, dar se mutase de-acolo. N-am putut

afla nimic mai mult. Poate că dumneavoastră, domnișoară, veți avea mai mult noroc, a spus ea ușor ironică.

— Și eu sper la fel, i-a întors-o Rebecca.

— De ce vă preocupă Kasper într-o asemenea măsură? a întrebat-o Marthe servindu-se cu căpșune cu frișcă. Nu e deloc prudent să încercați să vă apropiați de un om ca el...

— Ofițerul SS Zilch a fost călăul mamei mele la Auschwitz. Poate că dumneavoastră ați renunțat la ideea de a vă răzbuna pe el, dar eu nu pot renunța la dreptate. După toate crimele pe care le-a comis, nu putem să-l lăsăm să se bucure de soarele chilian ori din cine știe ce țară din America de Sud. Chiar dacă posibilitatea ca acest nemernic să fie în viață ar fi infimă, n-o să-l las să scape nepedepsit, a anunțat Rebecca tremurând.

— Nu știam că a fost la Auschwitz, a murmurat Marthe.

— Dar ați afirmat mai devreme că avea o grămadă de lucruri să-și reproșeze, i-a amintit Marcus.

— Așa e... Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce i-ar fi putut face unei femei asupra căreia ar fi avut control deplin. Îmi pare foarte rău pentru mama dumneavoastră. Foarte rău...

Rebecca n-a spus niciun cuvânt, dar i-a mulțumit cu un semn din cap.

Aeroportul JFK, 1972

Când am aterizat era deja noapte. Drumul de întoarcere a fost mai ușor. Căldura, drumul și stresul emoțional pe care le suferiserăm ne goliseră de toată energia. Am dormit pe toată durata zborului. La coborârea din avion, am simțit cum mă cuprinde angoasa. Rebecca și cu mine nu ne mai vorbiserăm din timpul zilei. Ea urma s-o ia pe drumul ei, eu pe al meu. Mi se părea de neconceput să ne despărțim așa, dar ea mergea înainte, cu geanta pe umăr, fără să schițeze nici cel mai mic gest spre mine. Crezusem că depărtarea dintre noi era doar din cauza acelei săbii a lui Damocles care ne atârna deasupra capetelor de luni întregi. Acum știam totul despre originile mele, iar părintele meu fusese absolvit de vină, dar Rebecca se comporta ca și cum asta nu ar fi schimbat nimic, ca și cum aș fi fost în continuare un prezumtiv vinovat, fiul unui criminal dovedit. Momentele de grație pe care le împărtășiserăm nu fuseseră oare decât o amăgire? Trăisem singur acea poveste, în timp ce ea o luase, fără să-mi dau eu seama, pe alt drum? Tăcerea ei mă măcina. Începeam să mă îndoiesc de mine, de instinctele mele, de puterea mea de discernământ. Oare nu înțelesesem nimic? Pentru ea fusese doar plăcere, nu iubire? Chiar și în momentele de profundă intimitate, oare nu făcuse decât să-mi scape? Mergeam în urma ei pe scara rulantă a terminalului, care ne făcea să ne îndreptăm de două ori mai repede spre despărțire... Reflexiile noastre alergau pe geamurile din sticlă pe care întunericul de afară le transformase în oglinzi. N-a încetinit pasul nici măcar o clipă, nici măcar un moment nu i-a trecut prin cap să se oprească, să se întoarcă și să-mi zică

că s-a săturat, că eram făcuți să fim împreună și că tot ce fusese între noi nu se sfârșise.

— Vrei să te ducem undeva, Rebecca? i-a propus veselă Lauren, care uneori avea delicatețea unui labrador căruia i-ai aruncat o minge într-un magazin de cristaluri.

— E în regulă, nu-ți face griji... Mă așteaptă o mașină, a răspuns cea care fusese femeia vieții mele. Doar dacă nu vrei să vii la mine!

Lauren probabil că se blestema în gând. Avea talentul de a se vârî în capcanele pe care ea însăși și le întindea.

— Poți să mergi, Lauren, dacă vrei, am îndemnat-o înțepat.

— Mai bine rămâi cu ei..., a insistat Rebecca cu un surâs care voia să spună „dacă mă părăsești, consideră că nu mai suntem prietene".

În timpul acestui schimb de replici, am ajuns în fața parcării mașinilor cu șofer. Scurtul moment de indecizie a fost tranșat de un Marcus atât de autoritar și lipsit de răbdare, încât nu l-am recunoscut. A luat-o pe Lauren de talie și a declarat:

— Tu vii cu mine. Iar voi doi mergeți împreună, pentru că ne-am săturat până peste cap de prostiile voastre. Ne agasați deja de luni întregi cu ele.

— Vă agasăm? De unde ai scos o asemenea grosolănie? am protestat eu, încântat că intervenția prietenul meu îmi permitea să câștig timp.

— Nu e genul tău să fii grosolan, a întărit Rebecca.

— Dacă cel puțin asupra acestui punct ați reușit să cădeți de acord, sunt foarte fericit. Până una alta, vă anunț că noi nu mai suntem dispuși să vă găzduim certurile. Ajunge! Basta! M-am săturat! Și pot să v-o mai spun încă într-o duzină de limbi, dacă e necesar. Hai, Lauren, noi am plecat.

A împins-o pe sora mea în prima mașină rezervată, a urcat și el și făcându-i semn șoferului să demareze, ne-a lăsat baltă fără cel mai mic semn de regret. Am deschis ușa celei de-a doua

mașini pentru Rebecca, gest de galanterie cu care nu prea eram obișnuit. S-a urcat, mormăind un „merci" care nu prevestea nimic bun. M-am așezat lângă ea și i-am cerut șoferului să ridice geamul dintre noi ca să nu ne asculte conversația. Rebecca a vrut să încheie ostilitățile:

— N-are rost. Nu mai e nimic de spus.

— Cum adică, nu mai e nimic de spus?

— S-a terminat, o știi și tu prea bine.

— O, dar nu știu chiar nimic! Eu, în orice caz, nu am terminat. Nu se pune problema să te evapori din nou, învăluită în secretele și în explicațile tale ezoterice. Îmi datorezi măcar o explicație.

— Știi bine de ce nu va merge. Treaba asta cu noi doi.

— Ei bine, nu. Nu știu. Nu sunt desigur decât un mascul limitat, dar nu văd de ce. Tatăl meu biologic nu are nimic să-și reproșeze. Nu i-a făcut nici cel mai mic rău mamei tale. Nu văd nimic altceva care s-ar putea pune în calea fericirii noastre.

— Ești de o rea-credință care mă depășește! s-a enervat ea. Problema n-a avut niciodată de-a face cu tatăl, cu unchiul ori cu cine știe ce faptă din trecut pentru care tu nu ești responsabil, ci cu lucrurile pe care le-ai făcut tu. Și cu temperamentul tău, pe care nu l-am putut niciodată schimba. E felul tău de-a fi. Natura ta. Ăsta ești și gata.

— Dumnezeule, dar despre ce vorbești? m-am enervat la rândul meu.

— M-ai înșelat. Din nou și din nou și din nou.

— Nu te-am înșelat niciodată! am exclamat, stupefiat de ieșirea ei.

— Joan, numele ăsta nu-ți spune nimic? Vanessa Javel, editoarea, nici atât? Eve Mankevitch, psihiatra? Annabel, colega mea de clasă? Și Sibyl-pompon? Cea mai idioată dintre verișoarele Lynch, fir-ar să fie! Să nu-mi spui că au fost doar întâmplări ori că te-ai îndrăgostit subit! Ca să nu mai vorbim de chelnerițe,

recepționere și femei măritate! Te-ai culca și cu un fotoliu de club dacă ar purta perucă. Ești absolut insuportabil!

Am fost atât de uimit, încât pentru moment n-am știut ce să mai spun. Rebecca nu mă lăsase niciodată să bănuiesc că ar fi geloasă. Din contră, părea de o indiferență care mă exasperase în multe ocazii.

— Dar Rebecca, de ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Dacă n-ai destulă decență și sensibilitate să înțelegi singur, nu am de gând să trăiesc cu tine.

— De unde vrei tu să ghicesc ce ai pe suflet dacă nu-mi spui?

— Ți-am spus-o chiar ieri.

— Rebecca, m-ai părăsit de luni de zile fără un cuvânt. Ieri nu ai făcut decât să arunci un apropo. N-am înțeles nimic de felul ăsta.

— Ba ai înțeles foarte bine.

— N-aveam nici cea mai vagă idee. Am crezut că ai plecat din cauza lui Kasper, ori a lui Johann, ori a tuturor acelor chestii cu care ne-am muncit creierii în ultimul timp.

— Te-am părăsit fiindcă mă înșelai.

— Nu, te-am înșelat pentru că m-ai părăsit. Numele alea pe care le-ai pomenit, femeile alea de care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, m-am întâlnit cu ele pentru că mă simțeam singur. Pentru că m-ai abandonat. Chiar și pe Joan, o tipă genială, care merita s-o iubesc și s-o respect mai mult, am părăsit-o imediat în clipa în care te-ai întors. Cum ai fi vrut să ghicesc? Aveai un aer atât de detașat...

— Și ce-ai fi vrut? Să mă arunc la picioarele tale? N-ai să ai niciodată această satisfacție.

Ochii îi străluceau și obrajii i se îmbujoraseră. Pieptul i se ridica palpitând sub pardesiul alb. Îi vedeam zbătându-se pe gât acea venă care îmi amintea de momentele noastre de amor. Părul ridicat îi dezvelea curba copilărească a gâtului. Mâinile i se jucau nervos cu bareta genții. Mă înnebunea.

— Chiar și atunci când ești nervoasă, nu mă pot împiedica să te iubesc... i-am murmurat.

Am simțit-o cedând. Mi-a aruncat o privire în care mânia se diluase, dar șoferul a ales tocmai acel moment ca să coboare geamul despărțitor și să pună o întrebare stupidă:

— Doamna coboară în același loc cu domnul?

— Pentru moment, nu coboară nimeni. Mergeți mai departe, am ordonat eu sec.

Trebuia neapărat să câștig timp... Să vorbesc și să tot vorbesc până o s-o conving. S-o leg de mine prin cuvinte, s-o fac să se pătrundă de tandrețea mea, s-o înnebunesc cu mângâieri. Să rămână a mea. Numai a mea.

— Să merg unde? s-a impacientat șoferul.

— Drept înainte. Mergeți înainte și nu mai opriți. Și mai ales nu ne mai întrerupeți! l-am repezit, ridicând geamul și trăgând perdeaua.

— Nu te lua de el, n-are nicio vină! a protestat Rebecca.

— Nici eu n-am, așa că nu simt nicio remușcare.

— Nu da vina pe alții pentru problemele noastre. Ai terorizat bietul om!

— Ce cuvinte mari! Te rog nu schimba subiectul.

Se lăsase noapte. Eram în sfârșit singuri și liberi să ne înfruntăm. Am continuat în același registru ore întregi. Am țipat, am râs, am plâns, ne-am sărutat, ne-am acuzat și ne-am cerut iertare. Ne-am pedepsit și ne-am produs plăcere. În egală măsură. Eram din nou într-o mașină, la fel ca în seara când făcusem prima oară dragoste, după cina de pe acoperișul din Brooklyn. Mergeam fără nicio țintă. Mișcarea era suficientă pentru a ne înăbuși întrebările. Eram unul lângă altul, unul împotriva celuilalt, unul pentru celălalt. În întregime absorbiți de moment. Fascinați de a fi în continuare fascinați unul de altul. Alchimia pe care crezuserăm că am pierdut-o, acea alchimie pe care o căutaserăm în cele mai profunde zone ale sufletelor

noastre încercate, apoi în corpurile mute ale altor femei și poate ale altor bărbați, o descoperiserăm din nou. Goi, înveliți într-o pătură din lână aspră pe care o găsisem sub banchetă, ne simțeam împliniți și, ca de fiecare dată când fericirea ne lovea, înfometați. Tocmai voiam să-i cer șoferului să ne ducă la un restaurant deschis nonstop din Rockefeller Center, când mașina s-a zdruncinat și s-a oprit cu o smucitură suspectă. Am așteptat vreo zece minute nemulțumiți și, cum nu se întâmpla nimic, am dat la o parte perdeaua. Cabina era goală. Mi-am luat blugii și tricoul și am coborât. Ne aflam undeva la țară. Lumina gri a zorilor se împletea cu o umezeală proaspătă și parfumată. Rezemat de un copac de pe marginea drumului, șoferul fuma. Era o namilă de om. M-a observat și a aruncat țigara.

— Unde suntem?

— În Long Island.

— În Hamptons?

— Da, a răspuns el, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

— Dar de ce?

— Mi-ați spus să merg tot înainte.

Rebecca, care se îmbrăcase și ea, ni s-a alăturat. Luase și haina mea. S-a lipit de mine și a întrebat inocentă:

— Am făcut pană?

— Da, doamnă, de combustibil, i-a răspuns șoferul.

Am schimbat cu Rebecca o privire perplexă:

— Dar de ce n-ați alimentat în drum? am întrebat cât de amabil puteam, chiar dacă simțeam explozia de furie pe aproape.

— Mi-ați spus să nu opresc.

— Așa că ați condus până am rămas fără benzină.

— Da, domnule.

— Nu pot să cred! am exclamat învârtindu-mă pe loc, în timp ce Rebecca încerca să mă calmeze.

— De ce nu mi-ați spus că vreți să opriți?

— Domnul mi-a spus să nu vă deranjez.

Ziua începea să se desprindă din întuneric, iar în jur nu se vedea nicio casă, darămite vreun telefon. Am plecat la drum urmat de o Rebecca râzând cu lacrimi, ca de fiecare dată când mă vedea nervos, și de un șofer care începuse să bombăne. Făcuse ceea ce-i cerusem. Nimic mai mult. Nu era vina lui. Nu merita să fie tratat în felul acesta. Și apoi, îi era foame și era obosit. Condusese toată noaptea. Nu așa ne înțeleseserăm... Nu făcuse nici măcar o pauză și iată cum îi mulțumeam. Văicărelile lui m-au enervat și mai tare, așa că m-am întors, m-am apropiat la câțiva centimetri de nasul lui și i-am ordonat s-o ia în sens invers. Nu mai voiam nici să-l văd, nici să-l aud. I-am dat un teanc de bancnote care acopereau de două ori cursa și l-am sfătuit să nu-mi mai apară în cale dacă ținea la viața lui patetică. Tipul cântărea de ori ori cât mine și ar fi putut cu siguranță să mă înfrunte, dar s-a mulțumit să facă stânga-împrejur cu o față plouată și să plece târându-și picioarele în direcția opusă.

— Și acum ce facem? a întrebat Rebecca râzând în continuare.

— Mergem pe jos, i-am răspuns prost dispus.

Ceea ce am și făcut până când am zărit plaja pustie. Rebecca și-a dat jos pantofii și am continuat să mergem pe malul apei. Soarele răsărind picta marea, nisipul și fețele noastre în nuanțe de ocru și roz. Am zărit o primă casă, dar era închisă și pustie. Trei sute de metri mai încolo am avut norocul să dăm peste un bărbat de vreo șaizeci de ani care își făcea plimbarea de dimineață. Mic de statură, slăbuț, era de un șic impecabil și de o melancolie rafinată. I-am explicat situația nefericită în care ne găseam. Ne-a privit cu un aer gânditor, apoi o licărire i-a luminat ochii cenușii și, într-un elan de moment, ne-a invitat să ne odihnim în casa lui. Eram obosiți și ne era foame, așa că n-am făcut prea multe nazuri. Domnul Van der Guilt locuia într-o casă magnifică, cu numele de Sandmanor. A avut amabilitatea să ne-o

arate. Rebecca a rămas impresionată. Clădirea principală din cărămidă bej semăna cu un castel englezesc. Construită în formă de potcoavă, era dominată de turnul care adăpostea dormitorul principal al stăpânului casei. Punându-i în valoare silueta maiestuoasă, cele două aripi erau flancate de verande. Construcția era ascunsă într-un amalgam savant de tufe de merișor și de cascade de trandafiri și chiparoși. Puțin mai departe, în parc, disciplina rondurilor de flori *à la française* se amesteca cu linia copacilor impunători care se deschideau în buchete fanteziste.

— Soția mea era pasionată de grădinărit, ne-a spus gazda, cu un surâs umbrit de tristețe.

Încheind turul, domnul Van der Guilt ne-a invitat să împărțim cu el un mic dejun consistent de care el nici nu s-a atins. Ne-a privit întremându-ne cu indulgența unuia care, aflat aproape de final, admiră apetitul celor tineri. Conversația probabil că i-a făcut plăcere, pentru că ne-a propus să ne împrumute „căbănuța", care în realitate era o casă foarte drăguță situată aproape de piscina olimpică pe care el n-o mai folosea. O păstra plină cu apă și întreținută, doar din motive estetice.

— O piscină goală îți dă un sentiment de tristețe, a explicat el.

Uneori o foloseau copiii angajaților. Faptul că putea să vadă acele făpturi pline de energia unei vieți noi delectându-se cu o plăcere atât de simplă îi aducea puțină bucurie.

Ne-a condus la „căbănuța" noastră ca să ne odihnim puțin, ne-a invitat la masa de prânz și s-a făcut nevăzut. Ceea ce ar fi trebuit să fie doar o zi de odihnă s-a făcut curând o noapte și apoi o altă zi, care s-a transformat în aproape o săptămână de miere. Găsiserăm ceva îmbrăcăminte și periuțe de dinți în Wainscott, orășelul cel mai apropiat. Cum nu prea ieșeam, n-aveam nevoie de nimic altceva. Lucrurile noastre murdare au dispărut, ca apoi să reapară câteva ore mai târziu curate și călcate. N-am prea cheltuit energie cu ieșirile, pentru că ne-am petrecut

majoritatea timpului goi, în pat. În Hamptons, viața era incredibil de liniștită. Înainte de a cunoaște acest loc, îmi imaginasem că bogații trăiesc scorțos în vile aseptice. Descopeream în schimb o viață simplă, aproape rurală. Dacă nu alegi să intri în circul petrecerilor, dineurilor și evenimentelor de caritate, poți învăța să-ți petreci zilele în picioarele goale, în compania coloniilor de păsări și a muzicii oceanului. Ne-am refugiat fericiți în acea lume vrăjită. Îi sunasem pe Lauren și Marcus ca să-i prevenim în legătură cu absența noastră. În mod vizibil, nu le lipseam. Asociatul meu m-a expediat în două minute, după ce mă sfătuise să mă „odihnesc". M-am simțit puțin exclus și i-am mărturisit-o și Rebeccăi. M-a tras lângă ea pe canapeaua din fața cabanei, care dădea spre piscină și spre mare.

— Se simt și ei bine că sunt singuri...

— De ce? m-am mirat eu sărutând-o pe gât, suntem o companie atât de agreabilă...

Rebecca m-a inspectat cu o privire piezișă:

— Nu-mi spune că nu te-ai prins...

— Să mă prind de ce?

— Chiar nu te-ai prins! s-a redresat ea cu un surâs pe cât de șiret pe atât de inocent.

M-a fixat cu insistență și a păstrat un moment de tăcere care m-a împins către o presupunere puțin probabilă:

— Lauren și Marcus? Imposibil!

M-am uita la ea, sigur făcuse o glumă, dar părea și foarte serioasă și foarte amuzată.

— Dar de când? am întrebat cu oarecare vehemență.

— De aproape patru luni! Ar fi timpul să deschizi ochii!

Era un adevărat complot care se țesuse sub ochii mei.

— Ah, nemernicul! Să se culce cu sora mea! Și să nu-mi spună nimic! Nici măcar să nu-mi ceară voie!

Indignarea mea a făcut-o să râdă. M-a tachinat tot restul zilei:

— Lauren nu e proprietatea ta, iar reacția pe care urma s-o ai era atât de previzibilă, încât Marcus a hotărât să nu-ți spună nimic. Oamenii ăia se adoră. Doar că tu ai refuzat să vezi.

Marcus și Lauren... Nici nu-mi dădusem seama de ceea ce se petrecea între ei. Trebuie spus că Marcus e de o pudoare maladivă. Niciodată nu existaseră între noi genul de conversații de fanfaronadă pe care se presupune că le au bărbații. Nu-mi vorbea niciodată despre aventurile lui, nu dădea niciun detaliu și nu făcea confidențe în legătură cu gradul de atașament pe care îl încerca. În schimb, auzisem câte ceva despre unele dintre ele. Ba chiar le întâlnisem pe câteva când eram împreună. Le suna câteva zile mai târziu, fără să-mi spună nimic. Firele relațiilor lui se legau într-o discreție totală și apoi aflam din întâmplare sau de la terți că ieșea cu cutare sau cutare femeie de săptămâni întregi, dacă nu chiar de luni. Nu știam decât strictul necesar. Elanurile temporare ale inimii lui nu erau invitate nici măcar să împartă un dejun cu noi. Mândria mă orbise. Crezusem că-și ținea cochetele la distanță de cvartetul nostru de teamă să nu i le fur. Mi-am dat seama că le ținuse departe și de Lauren. Acum înțelegeam de ce se enerva atât de tare când vreun tip o trata pe sora mea cu prea mare dezinvoltură.

— Nu era dezinvoltură! a protestat Rebecca. Plecau toți din cauza ta! Te încăpățânai să-i pui pe fugă. De fiecare dată când își invita unul dintre pretendenți la noi, tu duceai o întreagă campanie de demolare împotriva lui. Nici Marcus nu-l rata pe niciunul, dar din motive diferite... După tine, nimeni nu era de nasul ei. Ce bine că de data asta nu vei putea pretinde că nu e destul de bun...

■

Nu ne întâlneam cu gadza noastră decât la masă, în timpul căreia ne povestea viața lui încărcată de pitoresc cu umor și un talent

de povestitor fără egal. Domnul Van der Guilt făcuse de zece ori turul lumii. Cunoștea cele mai neînsemnate țări și populațiile cele mai izolate. Vorbea șase limbi și avea o manieră proprie de a analiza jocurile geopolitice. Moștenitor bogat, nu muncise niciodată cu adevărat. Fusese o perioadă diplomat la Paris, la Istanbul și la Viena, dar bănuiam că avusese și alte însărcinări despre care nu putea vorbi. Una peste alta, era un om fermecător. De o mie de ori mai cultivat decât aveam să fiu eu vreodată și la fel de bogat pe cât intenționam să devin. Își pierduse soția, pe Kate, cu doi ani în urmă, din cauza unei maladii genetice foarte rare numite „oase de sticlă". Fusese marea lui iubire și nu-și putea reveni de pe urma acelei dispariții. Văzuse, fără îndoială în noi, o oglindă a ceea ce trăise și fusese, pentru că în seara cu numărul cinci, pe când ne pregăteam de plecarea hotărâtă pentru a doua zi, ne-a întrebat pe nepusă masă:

— N-ați vrea să cumpărați Sandmanor?

Cinam pe terasă. Candelabrele luminau noaptea ușor răcoroasă.

— Vreți să vindeți acest loc magnific? a exlamat Rebecca.

A rămas un moment pe gânduri, sorbind din *grappa* cu care ne servise.

— Casa asta îmi amintește prea mult de Kate. Ea a ales tot ce vedeți aici. Scaunul pe care stau. Paharele din care bem, farfuriile, candelabrul de argint pe care l-am adus din India. De când deschid ochii dimineața, dau cu ochii de perna pe care nu mai doarme, de șifonierul pe care nu mă îndur să-l golesc, de cosmeticele ei. E ca și cum ar lipsi pentru câteva momente și o aștept să se întoarcă... Sandmanor era opera vieții ei, ale cărei rafinament și frumusețe le-ați admirat aceste zile. Eu nu mai pot să trăiesc aici, nu vreau să distrug ce a creat ea, dar nici nu pot s-o abandonez în mâinile oricui. Nu am copii. Eu și Kate ne-am iubit cu pasiune, v-am spus. Am trăit aici cei mai frumoși ani din viață. Acum trebuie să plec, dar mi-aș dori ca Sandmanor

să rămână o casă plină de iubire și poate de copiii de care noi nu am avut parte. În cazul vostru, chiar dacă lucrurile nu sunt atât de simple în fiecare zi, e evident că iubirea care vă leagă e puternică și sinceră.

Mai târziu, când Rebecca plecase deja la culcare, iar eu mă pregăteam de asemenea să mă retrag, domnul Van der Guilt mi-a pus o mână pe umăr și mi-a mărturisit:

— I-am admirat mereu pe oamenii ca tine. Genul care se ridică singuri, care se zbat, care își construiesc viața cu fiecare cărămidă. N-aș fi avut niciodată genul acesta de energie... Cumpărători pentru Sandmanor aș putea găsi mulți, desigur, dar pentru motivele pe care vi le-am expus, aș prefera să fii tu. Iată... E o formă de declarație... a glumit el. Și apoi, cred că logodnica ta s-ar simți bine aici. O femeie ca ea ar continua opera lui Kate. Are clasă și e generoasă... Gata, nu mai insist, a sfârșit el, urcând aleea.

Înainte de a dispărea în spatele tufelor de dafini care străjuiau cărarea, nu s-a putut totuși abține să nu adauge:

— Werner, contez pe tine! Ești un tip cu instincte bune. Gândește-te repede. Și bine.

Manhattan, 1972

Rebecca era în fierbere. Se gândea de dimineaţa şi până seara doar la Sandmanor. Eu, pe de altă parte, eram cu atât mai speriat. Acest proiect ne permitea să avansăm în relaţia noastră şi să construim ceva împreună, altceva decât un copil. Ei îi era teamă să devină mamă. Pe mine, Sandmanor mă împiedica să cercetez mai în amănunt zonele de umbră şi de frustare pe care Marthe Engerer nu le putuse înlătura. O invitasem la New York şi la părinţii mei. Apreciam foarte mult francheţea ei aproape brutală şi afecţiunea pe care mi-o purta. O sunam în mod regulat, pentru a vorbi vrute şi nevrute, ori când Dane, care continua cercetările, avea nevoie de vreo clarificare. Nu renunţaserăm la ideea de a-l găsi pe Kasper Zilch. Trebuia să ştim dacă mai era în viaţă. Voiam să avem sufletul împăcat. În timpul zilei, aveam impresia că reuşisem să depăşesc trauma, dar noaptea, acele întrebări nerezolvate îmi tulburau cu violenţă somnul. Îi visam pe mama şi pe tata. Îşi schimbau fără încetare feţele, împrumutând pe rând trăsăturile lui Armande, ale lui Andrew, ale Marthei, Luisei ori ale lui Johann sau Kasper. Visam că dorm într-o uriaşă baltă de sânge, ori că pe unghie îmi apărea o pată neagră şi purulentă, care apoi îmi cuprindea degetul mare, mâna, urcând de-a lungul braţului pentru a-mi ajunge la umăr, la gât, la bărbie. Pata aceea îmi rodea carnea, dinţii, pielea, ochii. Era o otravă ultravioletă care mă distrugea şi pentru care nu exista antidot. Mă trezeam ţipând, transpirat, fără totuşi s-o trezesc pe Rebecca, care se refugia şi ea în somnul acela opac şi asemănător morţii. Atunci mă trezeam şi mă apucam de treabă, prea înspăimântat

că acel coșmar urma să revină, până când se trezeau și ceilalți. Contextul nu mă ajuta să-mi găsesc liniștea. Ancheta în legătură cu Kasper bătea pasul pe loc, proiectele noastre imobiliare erau încetinite de un control financiar. Aveam sentimentul obscur că cineva ne trimisese respectiva inspecție. Cu o duzină de inspectori fiscali în fiecare dintre șantiere, atmosfera nu putea fi decât detestabilă. Totuși refuzam să mă las impresionat. Nu aveam nimic să ne reproșăm. În materie de arhivare și de organizare, Donna era o mașinărie de război; mă îndoiam că vreun agent ar fi putut să-i reproșeze ceva chiar și în legătură cu cea mai neînsemnată factură. Marcus părea mult mai liniștit decât mine, dar acest control pica foarte rău, acum când aveam nevoie de bani pentru a cumpăra Sandmanor. Până la momentul acela, investițiile mele fuseseră în mare parte autofinanțate. Cu excepția casei din Village, ceea ce cumpăram mi se amortiza de la sine. Pe hârtie eram foarte bogat, dar nu aveam lichidități. Pentru că nici Rebecca, nici Lauren nu voiau să se mute din Uptown, încercam să vindem ultimele două etaje ale turnului nostru, dar clienți suficient de bogați ca să-și permită acest tip de duplexuri nu se găseau pe toate drumurile.

Sandmanor costa o avere. Domnul Van der Guilt nu amesteca prietenia cu afacerile. Ni l-a trimis pe avocatul său. Când acesta din urmă mi-a spus prețul, n-am fost tocmai surprins, dar nu dispuneam decât de o treime din suma respectivă. Același lucru era valabil și pentru Rebecca. Câștigase ceva bani din expoziții și într-o zi avea să devină una dinre cele mai bogate moștenitoare din Statele Unite, dar deocamdată relațiile cu tatăl ei erau complicate. Îi asigura, bineînțeles, o rentă lunară generoasă, pe care ea o folosea cu reticență pentru că veniturile din pictură nu-i ajungeau. De la asta și până la a-i cere să semneze un cec de câteva milioane era o distanță ca de la cer la pământ. Nu cred că Nathan Lynch i-ar fi refuzat ceva fetiței lui dragi, dar ar fi folosit această pârghie pentru a-i cere diverse servicii

în schimb. În ochii lui eu rămâneam un vânător de zestre de care trebuia s-o ferească. Bănuielile mele s-au confirmat rapid. Frumoasa mea, artistă veritabilă și fetiță răsfățată, nu cerea nimic în mod direct. I-a cerut lui Ernie o situație a finanțelor de care dispunea. Băgăciosul ăla a profitat de ocazie pentru a o chestiona. Cu o candoare care m-a lăsat cu gura căscată, ea i-a vorbit despre proiectul nostru, iar Ernie s-a grăbit să-și informeze șeful „despre ce era vorba". Peste două ore, secretara lui Nathan Lynch a sunat-o pe Donna ca să mă convoace la o întrevedere. Tonul pe care a făcut-o nu mi-a plăcut, iar amintirea singurei noastre întâlniri nu a fost nici ea de vreun folos. I-am spus Donnei să-i transmită că agenda mea era plină pentru următoarele două luni. Dacă secretara lui Lynch avea să insiste, Donna trebuia să decline dată după dată, până când tipul ăla care n-avea nicio intenție să devină socrul meu avea să renunțe. N-aveam niciun chef să-i fac pe plac. Din punctul meu de vedere, era o cauză pierdută. Donna a folosit toate consemnele. Domnul Lynch, căruia nimeni nu îndrăznea să-i spună nu, probabil că a înnebunit de furie, pentru că a doua zi la prima oră, dragul de Ernie și-a făcut apariția la Z&H. L-am făcut să aștepte două ore la ușa biroului meu fără să-l primesc. Nathan a apelat atunci la Frank Howard, care a vorbit cu Marcus, care mi-a făcut morală fără convingere și fără succes. Credeam că-l umilisem destul pe mărețul Lynch pentru a-l descuraja. I-am subestimat însă caracterul de rahat și afecțiunea pe care i-o purta fiicei lui. În timp ce luam masa la *Phoenix* cu Michael Wilmatt, un reputat arhitect cu care lucram la unul dintre noile noastre proiecte, l-am văzut apărând împreună cu Ernie. Îmbătrânise mult în ultimele optsprezece luni. Fața lui, departe de culoarea roșiatică pe care i-o știam, era palidă, aproape cadaverică. Am fost din nou frapat de cât era de scund. Era și el conștient de asta, pentru că și-a îndreptat spatele și și-a lungit gâtul, apoi s-a îndreptat spre noi. Fără să salute, mi-a cerut să discutăm în particular. Am fost tentat să-l refuz, dar eram

curios să aflu ce voia și nu aveam de gând să fac o scenă de față cu Michael Wilmatt. M-am scuzat față de acesta din urmă și l-am urmat pe tatăl Rebeccăi într-un salon separat. Ernie a vrut să ne însoțească, dar m-am exprimat foarte clar spre Nathan:

— El nu vine.

— Ba bine că nu! a protestat avocatul.

Nu m-am obosit să-i răspund și m-am adresat din nou șefului său:

— Ori rămâne la ușă, ori plec.

Nathan Lynch l-a îndepărtat pe Ernie cu un gest sec. Salonul era minuscul, împodobit cu decorațiuni greoaie. S-a instalat pe canapeaua capitonată din catifea bleu. M-am așezat în fața lui pe unul dintre fotoliile tapisate cu același material.

— Ce încerci să faci cu fiica mea? a început el.

— Nu fac nimic din ceea ce ea nu-și dorește.

— Ești conștient că n-o să te las să te însori cu ea fără contract prenupțial.

— Foarte bine, pentru că nu intenționăm să ne căsătorim.

— Asta pentru că nu faci decât să te joci cu ea.

— Rebecca e cea care nu vrea să se mărite. Nici cu mine, nici cu altcineva. Cred că idilicul cuplu pe care îl formați cu doamna Lynch nu constituie un model pe care ar fi tentată să-l urmeze...

— Insolența n-o să te ajute cu nimic.

— Grosolănia dumneavoatră cu atât mai puțin.

Nathan Lynch a făcut o pauză. I-ar fi plăcut să mă facă praf din trei fraze, dar nu era sigur că va reuși.

— Deci vreți să cumpărați o casă împreună.

— Exact.

— Să nu vă așteptați să vă semnez un cec în alb. Dacă plătesc această achiziție a fiicei mele, intenționez s-o și protejez. După câte am înțeles, ai o tendință supărătoare de... a-ți diversifica interesele.

— Nu știu pe ce bârfe vă fondați aluziile, dar nici n-o să intru cu dumneavoatră în detaliile vieții mele private. Cât despre banii dumneavoastră, nu mă interesează absolut deloc.

— M-am resemnat în legătură cu castelul vostru de nisip... Cu micile tale găinării financiare n-o să reușești să cumperi o proprietate de genul acela. A făcut din nou o pauză. Totuși, nu vreau s-o privez pe fiica mea de ceva ce-și dorește doar pentru că și-a ales persoana nepotrivită cu care... să se asocieze. O să fiu sincer, a continuat el aplecându-se spre mine cu dinții strânși și o privire metalică. N-ai nici familie, nici educație, nici avere. Un fizic oarecare. O inteligență medie și niciun strop de moralitate. Nimic care să justifice timpul pe care îl petrece cu tine.

Bruma mea de educație s-a spart în bucăți:

— Poate că reușesc s-o fac să juiseze, i-am servit-o cu un surâs.

A tresărit ca și cum i-aș fi dat o palmă. După un scurt moment în care a părut să se sufoce, a început să-mi urle în față tot ce credea despre mine. M-am ridicat.

— Vedeți de ce nu voiam să ne întâlnim? Cel mai sigur pentru fericirea fiicei dumneavoastră, a dumneavoastră personal și a mea ar fi să ne ignorăm. Până acum ne-am descurcat foarte bine.

— Rahat mic cu ochi! N-o să te ignor deloc! O să-ți sabotez toate afacerile pe care o să încerci să le faci și o să-mi fac o datorie de onoare în a te ruina pe tine și pe prietenul tău. Nu-ți imagina c-o să te descotorosești cu una cu două de inspectorii care chiar în acest moment îți periază toate actele contabile. Mâine la prima oră o să-ți mai vină și alții pe cap. N-o să mai poți face niciun pas fără să te lovești de mine. O să-ți fac până și aerul imposibil de respirat.

— Păcat că n-ați folosit toată această energie pentru a vă răzbuna soția, în loc s-o închideți la nebuni. Nu aveți niciun simț al priorităților, i-am servit-o eu.

M-a amenințat cu pumnul, zbierând în continuare. M-am temut că n-o să-mi mai pot păstra mult timp calmul, așa că am ieșit. În vestibul aștepta un Ernie palid precum șervetele de bucătărie. Mi s-a părut că zăresc în ochii lui o sclipire de teamă ori de admirație. Nu cred că vedea des pe cineva în stare să-i țină piept lui Nathan Lynch. M-am îndepărtat fără niciun cuvânt și, întorcându-mă la Michael Wilmatt, i-am propus să mergem la alt restaurant, unde să putem vorbi în liniște. Ceea ce am și făcut. Eram destul de mândru de felul în care îl expediasem pe bătrân, chiar dacă îmi făceam ceva probleme în legătură cu consecințele pe care ieșirea mea risca să le producă. N-am putut să-i ascund Rebeccăi incidentul: un ziarist de la *New York Gossip* se aflase în restaurant în momentul în care Nathan Lynch s-a hotărât să mă abordeze. Fusese martor la debutul scenei, la întâlnirea noastră privată și la plecarea mea în grabă. Îi fusese apoi foarte ușor, manevrând câteva bancnote, să interogheze personalul ca să poată reconstitui esențialul întâlnirii noastre. A doua zi, ziarul titra în paginile de „social": *„Nathan Lynch s-a lăsat linșat...*

Primele rânduri sugerau atmosfera: *Nu vreau milioanele tale, prefer s-o „iau" pe fiica ta... și ei îi place la nebunie, i-a declarat Werner Zilch miliardarului în timpul unei altercații violente la* Phoenix.

Eram consternat. Rebecca nu citea niciodată ziarul respectiv, dar niște prietene bine intenționate se grăbiseră s-o sune ca să-i dea vestea. În dimineața aceea, lucram acasă. A venit să se planteze în fața mea, cu un exemplar din mizeria aia în mână:

— Să nu-mi spui că ai putut zice așa ceva...

— Ce să spun? am întrebat-o plouat.

— *Prefer s-o „iau" pe fiica ta și ei îi place la nebunie...*

— Nu, nu am spus așa ceva, am afirmat fără să clipesc.

— Și intenționai să-mi spui, când?

— Nu voiam să te necăjesc...

— Chiar era necesar să-l provoci?

— Dar nu l-am provocat! El m-a urmărit după ce l-ai sunat pe Ernie și i-ai povestit despre proiect. Tatăl tău e cel care s-a repezit ca un sălbatic la mine în plin restaurant.

— Nu contează! a exclamat ea.

I-am povestit scena în detaliu — schimbând un minimum de lucruri în favoarea mea. S-a făcut roșie ca focul de furie și după ce a aruncat ziarul, s-a repezit la telefon.

— Bună, Esther, vreau să vorbesc cu tata. Nu, chiar acum. Nu mă interesează că e ocupat. Dacă vrea să mă mai vadă vreodată, o să iasă din ședință. Exact... Aștept.

S-a așezat pe biroul meu, cu picioarele atârnându-i în aer. M-a rugat să plec. Cum nu mă înduram, m-a fulgerat cu privirea și pentru prima dată am găsit la ea o asemănare cu Nathan. Mi-am oferit plăcerea de a rămâne în spatele ușii și am petrecut câteva minute delicioase profitând de conversația lor tensionată, înainte s-o aud pe Rebecca coborând de pe birou. M-am îndepărtat. Continuând să-i facă o scenă tatălui ei, a venit trăgând de firul telefonului, să verifice dacă nu ascultam. Am scăpat la mustață. Telefonul de pe cealaltă linie a sunat tocmai atunci. Era domnul Van der Guilt, care mă invita la masă:

— Presupun că aveți ceva probleme cu banii pentru Sandmanor, pe care încerc să v-o vând în forță, s-a amuzat el. Cred că am găsit o soluție. Hai să vorbim...

— Cu plăcere. Când sunteți disponibil?

— Chiar azi. Ai timp?

— Sigur că da.

— Îți propun *Mayfair Hotel*. Totuși, vino fără Rebecca. Îți explic eu...

Ne-am întâlnit la ora unu după-amiază. Mă aștepta deja discutând cu un cuplu de italieni foarte eleganți, care se ridicaseră de la masa lor ca să-l salute. Eu, care credeam că îmi făcusem în câțiva ani un anturaj respectabil, eram un necunoscut în comparație cu el. Pe tot parcursul prânzului, persoane de toate

categoriile au venit să-l salute. De fiecare dată se ridica, plin de căldură și de entuziasm, ca să schimbe cu ei câteva vorbe, deseori în limba lor maternă. L-am auzit vorbind italiană, franceză și chiar arabă. Foarte drăguț în ceea ce mă privește, mă prezenta cu câte un cuvânt care mă flata. Avea apoi grijă ca după ce se așeza, să-mi explice de unde îi cunoștea pe toți acei oameni. Printre picături, a reușit totuși să-mi expună planul pe care îl avea în minte. Ideea era simplă, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că l-ar putea interesa: îmi propunea un schimb. Suma de care dispuneam, adică o treime, plus cele două etaje din Z&H Tower pe care nu reușeam să le vindem.

— Dat fiind cadrul natural în care trăiți, n-aș fi crezut că v-ar interesa un apartament atât de modern... mi-am exprimat eu uimirea.

— Chiar tu mi-ai dat ideea. La Sandmanor, pe când încercai s-o convingi pe Rebecca să se instaleze în acel duplex, i-ai spus că ți-ar plăcea să dormi într-o casă nou-nouță. Mi-am dat seama că este exact ce-mi trebuie mie. Un loc nou, în care să nu am amintiri cu Kate. L-am văzut și m-a cucerit. Și apoi, la vârsta mea, e mai înțelept să încerc să mă apropii de cer... a încheiat el cu un surâs vag.

Trebuia doar să mai vorbesc cu Marcus, care deținea jumătate din proprietate. Ar fi fost necesar ca firma noastră să-mi facă un credit personal. Dacă Marcus accepta, ceea ce nu mă îndoiam, soluția era ideală. Domnul Van der Guilt lăsa pe deasupra banii pentru salariile pe un an ale celor cinci angajați de la Sandmanor, ceea ce îmi dădea timp să mă hotărăsc dacă îi păstram sau nu. În schimb, urma să ia cu el cuplul care avea grijă de casă.

— Mă cunosc mai bine ca oricine și erau extrem de atașați de Kate, dar sunt sigur că o să găsiți pe cineva care să-i înlocuiască.

L-am asigurat că așa va fi. Miguel, pe care nu avusese ocazia să-l întâlnească, se atașase într-un mod extrem de posesiv de

Sandmanor. La finalul prânzului nostru, domnul Van der Guilt mi-a făcut o favoare și mai surprinzătoare. A scos dintr-un diplomat un dosar verde gros și mi l-a întins.

— Am ezitat mult înainte să-ți aduc aceste documente. Nu sunt genul care se bagă în treburile altora, dar am citit, din întâmplare, un articol care vorbea despre relațiile nu foarte amiabile pe care le ai cu tatăl logodnicei tale și mi-am spus că hârtiile astea v-ar putea ajuta. O privesc și pe Rebecca. Mi se pare important să afle, dar părea lipsit de delicatețe să vină direct din partea mea. Uită-te peste ele după-amiază, m-a oprit el când a văzut că mă pregătesc să le citesc. Și dacă ai nevoie de amănunte, nu ezita...

Întors la birou, mi-am făcut puțin timp ca să parcurg dosarul pe care mi-l încredințase. Am găsit în el situația conturilor unei societăți-paravan din Insulele Caiman, dar și viramente făcute de Rebecca, de mama ei, Judith, și de tatăl ei către această societate. Fuseseră transferate sume colosale. La început nu am înțeles motivul pentru care se făcuseră acele depozite. M-am luminat când am ajuns la ultimul teanc de documente. Printr-un subterfugiu pe care nu mi l-am putut explica, domnul Van der Guilt obținuse numele acționarului proprietar al acelei societăți-paravan. Era vorba despre Ernie. Nu m-am mirat decât pe jumătate înțelegând că, de ani de zile, îi fura pe Rebecca și pe părinții ei. Îmi displăcuse de la prima întâlnire. Ca mână dreaptă a lui Nathan Lynch dispunea probabil de procuri notariale care îi permiseseră, puțin câte puțin, să deturneze milioane.

Am sunat acasă. Mi-a răspuns Miguel, care mi-a confirmat că domnișoara Rebecca lucra la ea în atelier. O oră mai târziu, beam împreună cu ea o bere pe terasă, având în față documentele pe care mi le încredințase Van der Guilt. Nebună de furie, mi-a confirmat că nici ea, nici mama ei nu autorizaseră niciodată acele viramente. Era aproape sigură că nici tatăl ei n-avea niciun amestec. Rebecca nu avea cine știe ce considerație pentru Ernie,

dar descoperirea a rănit-o profund. În primul rând pentru că îi dovedea lipsa de vigilență și naivitatea și apoi pentru că repezenta un atac la orgoliul ei de femeie. În ciuda faptului că o nega adesea, Rebecca știa că Ernie era îndrăgostit de ea. Frumoasa mea crezuse în naivitatea ei că acele sentimente făceau din el o ființă devotată care n-ar fi îndrăznit niciodată să se întoarcă împotriva ei, când în realitate tocmai ele îl împinseseră la astfel de manevre josnice.

— Și când te gândești la tot ce a făcut tata pentru el! Știi că i-a plătit studiile de Drept? Și că l-a ajutat să-și deschidă cabinetul? Îți dai seama?

Am afișat un aer de simpatie consternată:

— Nu spui nimic! a exclamat ea. Nu ți se pare strigător la cer?

— Ba bineînțeles că da, dragostea mea. Stai liniștită, lucrurile nu vor rămâne așa!

Pentru a doua oară în acea zi, Rebecca a coborât în biroul meu și, ignorând fotoliul care o aștepta, s-a așezat cu fundul pe dosare și și-a sunat tatăl. Pentru a doua oară m-am postat și eu în spatele ușii pentru a urma recomandarea lui Lauren: savurează intens clipa prezentă.

Arizona, 1974

— Weekend plăcut, domnule profesor! strigă gardianul ridicând bariera.

Profesorul Zilch schiță un gest prin geamul Chevroletului său auriu și părăsi incinta institutului Sanomoth. Ca în fiecare seară de vineri, urma să meargă la *Paradise,* dar voia să treacă prima dată pe la armurier. Dacă noua lui pușcă nu sosise, își va cumpăra încă un revolver. Avea multe arme în casă, dar numărul lor îi dădea un sentiment de siguranță. Ca și munca pe care o depunea ca să le întrețină: se antrena la tir două zile pe săptămână, trăgând în țintele pe care și le instalase în beci.

De câteva zile se simțea urmărit. Era un sentiment difuz, dar el aplicase cu promptitudine procedura de securitate. Schimba traseul. Avea grijă să nu facă lucrurile la aceleași ore. Profesorul Zilch învățase cu multă vreme în urmă să-și asculte instinctul. Avea prea multe de pierdut. De ani de zile ducea o viață retrasă. Devenise pe cât de transparent i-o permiteau statura și fizicul. Munca lui la Sanomoth îi permisese să se mute la aproximativ optsprezece luni o dată, ceea ce îi convenea de minune. Nu avea prieteni și asta nu-l deranja. Era politicos cu vecinii, dar nu stătea la palavre. Nu lua masa împreună cu colegii de birou și pretexta vreun dosar urgent atunci când aceștia din urmă îl invitau la un pahar după program. Diminețile se trezea foarte devreme ca să meargă la piscină, înainte de a pleca la serviciu. Serile se uita la televizor, asculta muzică sau rezolva jocuri numerice din revistele la care era abonat. Se obișnuise cu această disciplină.

Imaginea unui Pontiac Executive îi apăru pentru a treia oară în oglinda retrovizoare. Simți cum se tensionează. Cinci minute mai târziu, era tot pe urmele lui. Chiar dacă se făcuse roșu, apăsă accelerația și făcu stânga, în ciuda interdicției. Pontiacul se opri: alarmă falsă. Prudent, făcu un ocol de câțiva kilometri, înainte de a parca la două minute depărtare de *Dury's*, magazinul de arme. Rămase un moment la volan, fără să vadă trecând mașina care i se păruse suspectă. Ieși. Pușca automată nu sosise. Armurierul se scuză și-i făcu o reducere serioasă la revolver. Profesorul Zilch plăti cu banii jos și ceru să iasă prin spate. Verifică, înainte de a demara, să nu fie cineva care să-l aștepte afară.

Odată ajuns acasă, lăsă mașina în stradă: în caz că apăreau probleme, trebuia să poată pleca rapid. Prudența îi spunea că nu era indicat să iasă în seara aceea, dar oare de câte ori se ascunsese, neliniștit, neavând în realitate niciun motiv real să o facă? În frigider nu mai avea mare lucru — făcea cumpărături doar sâmbăta — dar mai găsi puțin pate, tăie o felie de pâine și se servi cu un whisky. Deschise televizorul și se uită la știri. Apoi începu filmul de vineri seara. Era o comedie destul de proastă, dar actrița din rolul principal, o brunetă micuță și excitantă, îi aminti de Barbra. Așa că se hotărî. Făcu un duș fiebinte care îi lăsă pielea stacojie. Se bărbieri și își făcu manichiura cu instrumentele dintr-o trusă de piele. Se spălă de două ori pe dinți, își dădu pe mâini cu dezinfectant și pe piept cu apă de toaletă. Dădu deoparte trei cămăși pentru niște cute imaginare la gât, înainte de a o găsi pe cea potrivită.

Mașinile se înghesuiau în parcarea de la *Paradise*. Din ele ieșeau doar bărbați. Firma cu neon înfățișa o siluetă de femeie goală cu brațele ridicate și sânii scoși în față. O boxă exterioară difuza o melodie ritmată. Se îndreptă spre partea rezervată membrilor clubului și paznicul îl lăsă să treacă imediat. La intrare, madame Binson veni în întâmpinarea lui:

— Masa obișnuită, domnule Zilch?

Profesorul confirmă cu o mișcare din cap. Ea deschise ușa. Un val de căldură umedă, de transpirație și de tutun îl învălui. Pe podiumuri, fetele dansau în jurul barelor de alamă. Purtau costume de baie și pantofi cu tocuri înalte. Corpurile date cu ulei le străluceau. Lumina roșiatică le crea nimbul unei frumuseți ireale. Profesorul Zilch o reperă pe Sandy. Cu gleznele încrucișate ferm în jurul barei, atârna cu capul în jos, cu părul ei de aur atingând podeaua. Îi admiră curbura profilului în timp ce se ridica, apuca bara de deasupra picioarelor și își lua avânt ca să se învârtă din nou cu genunchii strânși. O căută din ochi pe Barbra, dar nu o găsi. Probabil se pregătea pentru numărul obișnuit. Comandă whisky și își aprinse un trabuc. Masa retrasă îi permitea să observe fără a fi văzut. Remarcă o fată nouă, dar nu-i plăcu: executa figurile la bară în forță, dar lipsită de grație. După ce luă masa și se uită la fete multă vreme, goli paharul și se ridică. Madame Binson se apropie:

— Pe cine vreți în seara asta? Sandy sau Barbra?

— Barbra.

Sandy o interogă pe madame Binson din priviri. Patroana îi făcu semn că nu. Fata păru ușurată. O brunetă drăguță îl urmă pe profesor într-unul dintre saloane. Chiar dacă era un client bun, madame Binson ținu să precizeze:

— Vă amintesc că avem niște reguli, domnule Zilch. Știți ce am vorbit ultima dată.

Profesorul împinse fata înăuntru și închise ușa fără să răspundă.

Părăsi *Paradise* pe la două dimineața. Băuse mult. În Chevrolet scoase o sticlă de alcool de nouăzeci de grade din torpedou și își dezinfectă mâinile și fața. Demară. Era o noapte fără lună. Conducea în viteză. După o curbă strânsă, auzi un zgomot ciudat. Crezu că îi căzuse țeava de eșapament, dar era mai grav: motorul se înecă de câteva ori, apoi se opri. Se aplecă deasupra capotei. Când o ridică, ieși fum. Aprinse o brichetă ca

să vadă mai bine, dar o stinse în grabă când observă o scurgere de benzină destul de serioasă. De furie, lovi cu pumnul în capota pe care abia o închisese. Era la vreo patruzeci de kilometri de casă și în jur nu se zărea nicio lumină. Își luă pardesiul, încuie mașina și începu să meargă înapoi spre *Paradise*. Se răzgândi zărind niște faruri în depărtare. Grozav! Nu era decât un singur drum, așa că mașina urma să treacă prin fața lui. Se îndrepta spre el în viteză, rulând la fel cum o făcuse și el câteva minute mai devreme. Apărea și dispărea din vedere, urmând meandrele șoselei. Se postă chiar în mijloc ca să fie văzut. Mașina nu încetini când îl văzu. Își agită brațul. Șoferul îi răspunse cu un flash. Profesorul crezu inițial că era vorba de un salut amical, dar când recunoscu Pontiacul Executive simți că leșină. Într-o fracțiune de secundă înțelese. Începu să alerge ca un nebun, cu scârțâitul roților mașinii în plină viteză în urechi.

Sandmanor, 1974

Vremea era răcoroasă și însorită. L-am scos pe Shakespeare din Bentley. A plecat imediat să exploreze grădina. În joacă, am luat-o pe Rebecca în brațe ca s-o trec pragul noului nostru cămin. Din nefericire, am lovit-o de toc.

— Hai că începe bine, s-a strâmbat ea înainte de a surâde și de a mă săruta.

În holul de la intrare ne aștepta un buchet impresionant de flori cu un bilet: „Bine ați venit în noua voastră casă. Marcus și Lauren". Rebecca l-a sunat scurt pe tatăl ei în legătură cu procesul lui Ernie care era pe punctul să înceapă. Fosta mână dreaptă a lui Nathan Lynch fusese concediat și acționat în justiție. Exclus din toate casele importante din New York, fusese obligat să-și închidă cabinetul de avocatură și să-și vândă casa. Își petrecea majoritatea timpului încercând să-și pregătească singur apărarea. Nu-mi părea rău pentru el. În toată nebunia acestei afaceri, controlul fiscal de la Z&H se scurtase în mod miraculos. Am luat-o ca pe o formă de scuze din partea lui Nathan Lynch, dar nu ne-am mai văzut niciodată de la altercația din salonul de la *Phoenix*. Rebecca separase foarte ferm aceste două părți ale vieții ei și nu părea nerăbdătoare să ne vadă pe amândoi în aceeași cameră. Eu, cu atât mai puțin. Știam prea bine ce credeau Nathan și Judith Zilch despre mine. Sufeream din cauza asta, dar mi se părea imposibil să-i fac să-și schimbe părerea. Cu Rebecca nu mai vorbeam nici de căsătorie, nici de copii. Fusese condiția ca să rămânem împreună. Nu-mi plăcea deloc, dar nu voiam să scot la iveală vechii noștri demoni.

Am rămas singuri la Sandmanor timp de o săptămână. Dădusem concediu personalului ca să putem descoperi casa în voie. Domnul Van der Guilt își luase toate lucrurile personale și puținele obiecte pe care dorise să le păstreze. Lăsase însă mare parte din mobilier și din operele de artă alese savant de soția lui. Am făcut plimbări lungi împreună cu Shakespeare și sieste languroase sub lumina soarelui de început de primăvară. Frumoasa mea și-a instalat atelierul în bungalowul în care stătuserăm împreună prima dată când ajunseserăm aici. Își pregătea plină de entuziasm prima expoziție la Londra. În aceeași săptămână am primit și o veste bună: una dintre lucrările ei, o sculptură intitulată *Orașul*, formată din sute de figurine instalate în sute de căsuțe de bronz, tocmai fusese cumpărată de un francez. Acesta se ocupa de constituirea unei colecții pentru un viitor centru de artă contemporană care se construia în mijlocul Parisului: proiectul Beaubourg.

Miguel ni s-a alăturat primul. Sandmanor îl bulversa. A fost atât de impresionant de casa care, de altfel, urma să rămână pe mâna lui, încât pe tot timpul vizitei a avut ochii umezi. S-a apucat să se ocupe de dezordinea pe care, în timp ce încercam să cunoaștem mai bine locurile, o lăsaserăm în urmă. În săptămânile care au urmat, a făcut un inventar minuțios a tot ceea ce conținea proprietatea: tablouri, mobile, covoare, bibelouri, cărți, dar și rufărie, veselă, cristaluri și argintărie. Odată consemnată și cea mai mică linguriță de cafea, și-a petrecut primul an încercând să afle proveniența tuturor pieselor importante din ceea ce el numea cu emfază „colecția". Anul următor l-a consacrat redactării unei scurte biografii a lui Kate Van der Guilt, care făcuse din locul acela ceea ce era și al cărei portret trona deasupra scării principale. A adăugat biografiei sfaturi pentru buna întreținere a unei locuințe. I-am trimis o copie domnului Van der Guilt, care mi-a răspuns printr-o scrisoare foarte amabilă, scoțând în evidență justețea analizei și plăcerea pe care o încerca știindu-ne

la Sandmanor. Cartea lui Miguel era atât de bine scrisă, încât i-am recomandat-o prietenei mele Vanessa Javel, editoarea.

— Prietena ta, vrei să spui fosta..., a strâmbat din nas Rebecca atunci când i-am informat că editura reținuse manuscrisul lui Miguel.

Eram bucuros că frumoasa mea era geloasă. Absența și indiferența ei mă făcuseră prea mult să sufăr. Îmi plăcea când mârâia și zgâria.

Pe de altă parte, Lauren înflorea. Iubirea lui Marcus îi dăduse aripi și centrul ei de îngrijire devenise o adresă pe care nu o puteai ignora după ce un celebru producător de televiziune îi trecuse pragul. Omul suferise cu câteva săptămâni înainte un atac de cord care aproape îl omorâse, așa că voia să se apuce de sport. Lauren, care adora să salveze oamenii de ei înșiși, i-a luat tipului viața în mâini. Acupunctură, hipnoză, yoga, regim alimentar, i-a pregătit un program care l-a transformat pe fumătorul stresat, agresiv și supraponderal într-un tip aproape slăbănog care făcea plimbări lungi cu un surâs nătâng pe față și voia binele tuturor. Convins că, împărtășindu-și experiența cu milioanele de telespectatori, n-ar fi făcut decât să-i îmbunătățească și mai mult karma (mai păstra totuși o viziune de tip contabil asupra aurei sale cosmice), a vândut un format de emisiune la ABC. Canalul de televiziune tocmai trecuse complet la emisia color, iar platoul de la „Lauren Show" semăna cu o cutie de bomboane. Sora mea își prezenta acolo toate ideile fixe care, grație caracterului său vizionar, deveniseră foarte la modă. Succesul a fost atât de mare, încât a fost contactată de o fabrică de produse agro-alimentare. În parteneriat cu acei industriași, Lauren a dezvoltat prima marcă de produse dietetice din Statele Unite, hotărâtă să ducă vestea bună până în supermarketuri. Lansarea acelor produse a fost urmată de crearea unei linii de haine sport, apoi de o gamă de produse naturiste. Evident că eu nu mă puteam abține să n-o tachinez. Ea, care criticase întotdeauna materialismul nostru

și lumea banilor, conducea o întreprindere care nu înceta să se mărească grație susținerii financiare a Z&H și a ajutorului avizat al lui Marcus. Lauren continua să se arate rușinată de toată povestea într-un mod pe cât de simpatic, pe atât de fermecător, iar eu o amenințam în glumă că o să mă pensionez ca s-o oblig să mă întrețină drept mulțumire.

Marcus și cu mine traversam de fapt o perioadă dificilă. Piața imobiliară își încetinise avântul din cauza unei serii de legi restrictive, care limitau împrumuturile și, prin urmare, și profitul. Această stagnare ne-a obligat să ne orientăm spre Europa, ceea ce ne-a permis să ne menținem pe linia de plutire și să ne diversificăm investind în produse de primă necesitate: lapte praf, biscuiți, scutece pentru bebeluși... Am făcut de asemenea și niște pariuri mai îndrăznețe într-un domeniu care abia se năștea: informatica. Creasem un fond care premia aproximativ cincizeci de tineri investitori. Băieții ăia aveau cu zece ani mai puțin ca noi și ne promiteau câte-n lună și-n stele, asigurându-ne că în curând fiecare cetățean american urma să aibă computerul personal sau un telefon... fără fir, nu mai mare decât o gentuță de mână, care îi va permite să sune pe oricine. Erau pe jumătate săriți, dar viziunea lor m-a entuziasmat și nici nu-mi cereau cine știe ce mare lucru. Mi-am scos de câteva ori bune carnetul de cecuri până când am devenit unul dintre investitorii de referință în domeniu.

Ajunseserăm să trăim fericiți, dar știam că această fericire era extrem de fragilă, iar starea de sănătate a lui Judith nu ne lăsa s-o uităm. În ciuda tuturor mijloacelor pe care Nathan, Rebecca și

cu mine le foloseam ca să dăm de Kasper Zilch, ancheta bătea pasul pe loc. Dane făcea tot ce-i stătea în puteri și eforturile lui ajunseseră să-mi potolească puțin antipatia pe care o simțeam față de el. Le invitaserăm de câteva ori pe Marthe și pe Abigail la New York. Cele două o întâlniseră și pe Judith. Eliberându-se definitiv de sub tirania doctorului Nars, aceasta a început să lucreze cu Abigail. O suna de trei ori pe săptămână. Convorbirile îi făceau bine, dar crizele de angoasă rămâneau destul de frecvente. Consumul de substanțe psihotrope, dificil de controlat, îi afecta grav sănătatea. Alterna perioade de apatie în timpul cărora nu scotea aproape niciun cuvânt cu faze de hiperactivitate alarmantă. A încercat de două ori să se sinucidă și, de fiecare dată când telefonul suna la o oră ciudată, Rebecca își ținea speriată respirația. Judith suferea. Fiica și soțul ei se simțeau incapabili să-i aline durerea. Eram convinși că doar elucidarea misterului lui Kasper Zilch putea s-o ajute să scape de chin.

Statele Unite, loc ținut secret, 1978

În acea zonă industrială abandonată, o ceață matinală învăluia clădirile. Vântul ca de gheață nu reușea s-o împrăștie. Fluviul cu apă murdară și sumbră de-abia se zărea în spatele cheiurilor. Mi-am ridicat cu o mână fularul la gât, în timp ce cu cealaltă o țineam pe Rebecca, care se uita la mine speriată. Mama ei insistase să ne însoțească. La fel și Marthe. Răzbunarea era în sfârșit aproape și simțeam mocnind în ele o febrilitate neliniștitoare, o beție comună a sângelui. Nu puteau exista două femei mai diferite decât ele. Infirmiera avea părul scurt și niciun strop de machiaj. Judith, acoperită de bijuterii, cu un coc din care ieșeau câteva șuvițe, degaja ceva teatral în mantoul ei de blană care se închidea deasupra unei fuste lungi verzi și a unei cămăși roșii. Era de o paloare înspăimântătoare. Rebecca era și ea la fel de lividă, iar eu eram probabil și mai cadaveric decât ele. În ciuda rezervelor — ori poate tocmai din cauza lor — Marcus era și el cu noi. Lui Lauren îi interzisesem să vină. Nu voiam s-o amestec în această poveste. Am intrat în uzina abandonată în care Dane ne dăduse întâlnire. Unul dintre oamenii lui — un tip de vreo cincizeci de ani, roșcat și masiv — ne aștepta ca să ne arate drumul. Ținându-ne după el, am evitat o băltoacă de lichid dezgustător, am sărit peste țevi de metal și am ridicat prelate de plastic care serveau drept pereți între o serie de hangare pustii. Pașii noștri răsunau pe podeaua de beton. Bărbatul ne-a condus în jos pe o scară metalică. Peste tot mirosea a rugină, vag a putregai și a spațiu închis. Am ajuns în sfârșit în fața unei uși de fontă de formă rotundă, fără îndoială a unui fost seif. Prietenul lui Dane ne-a făcut semn să intrăm.

— Sunt înăuntru. Mă întorc afară.

S-a îndepărtat. Ușa s-a deschis spre o cameră cu pereți de ciment în fundul căreia se vedea lumina unui bec. Picături de apă se prelingeau din tavan. Dane ne aștepta împreună cu prizonierul. Bărbatul era legat de un scaun de fier cu spatele la noi. Purta un pulover roșu-închis și o pereche de pantaloni gri rupți. Probabil că opusese rezistență în momentul în care Dane și echipa lui îl interceptaseră. Era legat la ochi și avea un căluș în gură. Marthe și Judith au schimbat o privire, apoi am văzut-o pe Judith clătinându-se. A căzut în genunchi. Cu brațele încrucișate, mâinile îmbrățișându-și umerii și capul lăsat în piept, s-a făcut covrig. Rebecca s-a repezit spre ea. Judith se legăna în față și în spate, bălmăjind cuvinte pe care nu le înțelegeam. Rebecca părea disperată. Împreună cu Dane, și-a forțat mama să se ridice.

— Hai, mamă. N-ai ce căuta aici. O s-o facem noi pentru tine. Nu e nevoie să-l vezi.

Apoi a scos-o din cameră, aproape târând-o. Dane a vrut să le însoțească, dar Rebecca l-a oprit cu un gest nervos. Eu n-am îndrăznit să-mi ofer ajutorul. Știam că Judith nu suporta să-mi vadă chipul. M-am întors spre ostatic. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Mâinile îmi transpiraseră. Cu o expresie dezaprobatoare, Marcus se ținea în spatele nostru. Câteva bancuri de lucru și scaunul cu prizonierul constituiau singurul mobilier din cameră. Eram hipnotizat de silueta și de talia bărbatului. Părul des era atât de asemănător cu al meu, dar timpul îl colorase în cenușiu. Era slab și puțin adus de spate. Voiam să-i văd fața. O față despre care mi se spusese că îmi semăna, mie și tatălui meu biologic. Voiam să-l privesc în ochi. Să-i aud vocea vorbindu-mi de ei, de părinții mei și de micul străin care fusesem eu. Totuși nu era bine... Dacă îl vedeam ca pe o ființă umană, n-aș fi avut curajul să merg până la capăt. Nu eram făcut din acel aluat. La nervi aș fi putut să depășesc anumite limite, dar să particip cu sânge rece la o execuție a unui om legat și vulnerabil, asta nu

mă simțeam în stare. Cunoșteam prea bine ororile de care se făcea vinovat acest criminal și cruzimea de care dăduse dovadă, dar aveam în vene același sânge, și el rămăsese singurul care mă lega de neamul în care mă născusem.

Bărbatul părea încordat. Se simțea observat. Hotărâserăm să acționăm împreună, cu excepția lui Marcus, care nu voia să participe la ceea ce el numea un asasinat. Pe unul dintre bancurile de lucru, Dane aliniase cinci pistoale. Urma să împărțim crima, ca să ducem împreună povara. În acest fel, niciunul dintre noi nu ar fi fost singurul responsabil. Nici singurul nevinovat. Niciunul dintre noi nu ar fi știut cui i-ar aparținut glonțul ce urma să rupă în sfârșit acel cerc infernal.

Dane mi-a urmărit privirea.

— Sunt încărcate.

Prizonierul a înțeles și el. A început să se zbată în scaun, țipând prin căluș cu o forță dictată de disperare. Dane i-a strigat să se calmeze. Avea vocea sugrumată de ură. Violența lui ne-a înghețat. Prizonierul a rămas și el nemișcat. Tremura. Imaginea l-a scos din sărite pe blândul Marcus:

— N-aveți niciun drept să faceți așa ceva. Cine vă credeți?

— Dreptul acesta ni l-a dat chiar el mie și lui Judith în ziua când ne-a violat pentru prima oară, a mârâit Marthe, tremurând de furie.

La acele cuvinte, prizonierul a rămas nemișcat. Fără îndoială, recunoscuse vocea Marthei. Marcus nu s-a lăsat cu una, cu două. Cu chipul congestionat, a trecut în fața mea, interpunându-se între noi și cel legat.

— Marthe, păreți foarte sigură de dumneavoastră, dar n-aveți nicio dovadă. Omul are dreptul de a se apăra. De a-și privi în față judecătorii. De a ști pentru ce moare.

— Și ce pretindeți? Un proces? s-a enervat ea.

— Da, un proces. Vreau să-i ascult mărturia. N-o să vă las să-l executați fără dovezi.

Marthe făcuse câțiva pași spre el.

— Am dovada vocii lui, a pielii, a mirosului lui. Am dovada amintirilor și a cicatricelor mele. Dovada fricii care-l macină azi, pentru că știe că s-a sfârșit. Adevărul îi va intra în cap o dată pentru totdeauna. Știe că aici și acum, niciuna dintre minciunile lui nu-l va mai proteja.

— Dar oare nu aveți nicio îndoială, nu există nici cea mai mică pată de gri în tot acest alb și negru, care ar putea însemna inocența acestui om? Cum puteți fi atât de sigură? Au trecut mai bine de treizeci de ani, Marthe... Vorbiți de vocea lui? Nici nu i-ați auzit-o. De mirosul lui? Nici nu v-ați apropiat de el...

— O simplă privire la silueta și la părul lui mi-a fost de ajuns. Știu că e el.

— Ei bine, eu, pentru că sunt avocat și pentru că voi intenționați să-l privați pe acest om de un proces cinstit...

— Proces cinstit! a strigat Dane. Ți se pare just că guvernul nostru a primit și adăpostit acești porci care ar fi trebuit spânzurați la Nürnberg? Dacă în țara asta ar fi existat dreptate, dacă nu ar fi fost o mascaradă care în spatele intereselor de stat se înclină în fața puterii, n-am mai fi fost aici, pentru că tipul ăsta ar fi fost mort de mult.

— Îți dai seama că și tu te comporți exact ca ei? a dat Marcus replica. Și chiar mai rău? Naziștii urmau legile țării lor, oricât de odioase ar fi fost. Voi întreprindeți aceste misiuni justițiare fără să respectați niciun cod, nicio regulă.

— Uită-te și la ăsta cum îi apără pe toți demenții! s-a ambalat Dane, întorcându-se spre Marthe și spre mine ca să ne ia de martori. Ești nebun, Marcus! Principiile tale ți-au lichefiat creierul. Faci paradă de ele asemenea tuturor celor care n-au suferit niciodată pentru nimic, dar știi oare în ce lume trăiești? Bănuiești măcar de ce mizerii e capabilă ființa umană? Și ăla de colo mai mult ca oricine? a precizat, dând un șut în scaunul prizonierului care, chiar dacă împiedicat de legături, continua să se zbată.

Dane se apropiase de Marcus cu pumnii strânși și privirea amenințătoare:

— Ori ești cu noi, ori împotriva noastră.

— Sunt cu voi, Dane. Cu Wern, Rebecca, Judith și Marthe, dar vreau să știu ce are omul ăsta de zis.

Auzindu-ne numele, prizonierul a tresărit. Eu îl observam, impresionat din nou de asemănarea noastră fizică. Îmi dădea sentimentul că mă dedublasem. Chiar dacă îmi repetam că trebuia să-l executăm imediat, înainte de a ne pierde curajul, curiozitatea și argumentele lui Marcus își făceau loc în mintea mea.

— Și eu vreau să-l aud, am spus.

Dane s-a dat un pas înapoi, ca și cum l-aș fi lovit.

— Te-ai răzgândit? Să vezi ce-o să se bucure Rebecca...

— Vreau să fiu sigur, n-am cedat eu.

Dane a ridicat brațele și ochii spre cer, ca și cum l-ar fi învinuit pe Creator, și, furios, s-a îndepărtat câțiva metri. M-am apropiat de prizonier. Am ridicat spătarul scaunului de care era legat. Cu un scârțâit sinistru, l-am făcut să pivoteze cu fața spre noi. I-am smuls călușul și legătura de la ochi. Era fața mea, peste care timpul își lăsase însă amprenta. Timp de câteva secunde a clipit, orbit de lumina becului, apoi m-a privit, la fel de tulburat ca și mine.

— Fiule, ești băiatul meu, a spus într-un târziu cu o voce gravă, într-o engleză cu un ușor accent german.

— Nu sunt fiul tău, i-am răspuns agresiv. Sunt fiul lui Armande și al lui Andrew Goodman, ființele cele mai generoase și părinții cei mai buni care au călcat vreodată pe pământ.

— Ești Werner, sunt sigur. Ai ochii ei. Ești leit ea, a continuat bărbatul. E ca și cum ar fi înviat...

— Nu încerca să-l înduioșezi, nemernicule! a urlat Dane lovindu-l cu pumnul în umăr. Știm toți cine ești, Kasper Zilch, călău al acestei femei, a zis arătând spre Marthe, călăul lui Judith Sokolovsky și al atâtor altor victime din lagăr.

Prizonieul și-a luat ochii de la mine pentru a-i răspunde lui Dane.

— Vă înșelați. Nu sunt cel pe care îl căutați. Marthe, tu trebuie să știi. Sunt eu, Johann. Tu dintre toți, tu trebuie să mă recunoști...

— Johann nu mai e în lumea aceasta. Știm ce i-ai făcut.

Fruntea prizonierului s-a acoperit de sudoare. S-a apărat:

— Am luptat mulți ani ca să ajung aici, dar trăiesc. Uită-te la mine, Marthe. Ascultă-mă. Ascultă-mi vocea. Tu nu poți să ne confunzi! Nu tu! Spun adevărul. Eu sunt Johann. Soțul Luisei pe care o iubeai atâta. Tatăl lui Werner. E o nebunie care nu se mai termină.

— Nu-ți face griji, o să se termine curând, i-a zis Dane.

— Marthe, te-am primit sub acoperișul meu când aveai cea mai mare nevoie. Te-am apărat de Kasper și de amenințările lui. Poți să-ți spun despre Luisa lucruri pe care fratele meu n-ar fi avut de unde să le știe. Întreabă-mă...

Am văzut cum hotărârea lui Marthe slăbea. Părea tulburată. Ca și mine, Marcus a prins acea scânteie de îndoială. S-a strecurat imediat în breșă:

— Întreabă-l, Marthe. Văd că nu mai ești chiar așa de sigură... Dovedește-ne că minte sau, dimpotrivă, că spune adevărul.

Marthe îl privea pe prizonier ca și cum ar fi vrut să-i citească în suflet. Ochii ei căutau în corpul îmbătrânit garanția unei tinereți care îi fusese familiară și care dispăruse. Se apropiase cu prudență, ca să-i scruteze în tăcere rădăcina urechilor, simetria ochilor. Se schimbase prea mult. Nu mai era sigură. Cât despre voce... Cum să aibă certitudinea? Kasper știa să-și imite fratele la perfecție, talent pe care și-l cultivase mai întâi ca să-și bată joc de el, apoi pentru a scăpa de responsabilitate pentru diferite prostii făcute în adolescență... Vocea părea a lui Johann, dar nu putea constitui o dovadă.

Marthe a inspectat apoi cicatricele de pe capul prizonierului, dar de unde să știe dacă erau într-adevăr ale lui Kasper? Părul le acoperise aproape în întregime. Stătea în cumpănă. Două voci se luptau în mintea ei. Prima o îndemna să tranșeze lucrurile: „Destul! Ești pe cale să te lași prostită! El e. Și se află în sfârșit la mila ta. Eu n-am niciun dubiu. Niciunul. Îi recunosc trăsăturile, abilitatea cu care joacă oamenii pe degete. Uite cum e pe cale să-ți manipuleze gândurile... Doar Kasper e capabil de un astfel de tur de forță. Deci, nu poate fi decât el..." Cealaltă voce îi murmura că ceva nu se potrivea. Kasper, oricât de elocvent ar fi fost, n-ar fi folosit astfel de cuvinte. Chiar dacă juca teatru la perfecție, n-ar fi putut să aibă aerul acela direct și inocent.

— Nu mai știu, a mărturisit ea, învinsă.

În acel moment, ușa din fontă a scârțâit. Precedată de Rebecca, a apărut Judith. Pe fața ei, spaima dispăruse complet înlocuită de o furie care o făcea să tremure din cap până-n picioare.

— De ce e încă viu? a zbierat ea. Ați avut dreptate să mă așteptați. Lucrurile bune trebuie savurate... Nu-i așa, Kasper, parcă așa îmi spuneai? Îți amintești? O să ne distrăm puțin. Eu și cu tine.

Cu o mișcare iute, s-a apropiat de masă și a luat unul dintre revolvere. Marcus s-a pus în calea ei:

— Așteaptă, Judith, nu suntem siguri că e vorba despre Kasper. Chiar și Marthe...

— E el! i-a tăiat-o Judith, tremurând de indignare. Kasper, Johann, Arnold, nu mă interesează. Oricare ar fi numele pe care îl poartă ori vreți voi să-l poarte, el e nenorocitul care mi-a făcut toate astea! a strigat smulgându-și nasturii corsajului. Cicatricele pe care mi le arătase mie au apărut sub ochii tuturora. Pentru cine te erijezi tu, Marcus, în cavaler pe cal alb, susținător al oprimaților?

Rebecca s-a apropiat de mama ei ca să-i acopere gâtul cu eșarfa. I-a aruncat lui Marcus o privire ucigașă. Dar el nu s-a lăsat impresionat:

— Nu cer decât să vă cred, Judith, dar pentru moment tot ce văd sunt cinci persoane stând în picioare, libere, în fața unui om așezat și legat. Dacă nu îmi dovediți că e vinovat, n-o să vă las să-l executați.

— Nu ți-am cerut părerea, bătrâne, a mormăit Dane. Și nu ești tu cel în măsură să ne împiedice să facem ce ne-am propus.

Simțind că lucrurile nu mergeau în favoarea lui, prizonierul și-a fixat privirea în ochii lui Judith:

— Nu sunt eu. Mă confundați cu fratele meu. Ceea ce mi s-a întâmplat toată viața mea. Și orice v-ar fi făcut, îmi pare nespus de rău.

Febra împurpurase obrajii lui Judith.

— Îți amintești prea bine ce mi-ai făcut, i-a zis cu o voce dulce. De ce nu recunoști, Kasper? E inutil. Știi prea bine că pot să-ți dovedesc identitatea... Dar să facem lucrurile ca la carte. Aștept de treizeci de ani clipa asta. Mai pot aștepta o oră. Vrei să cunoști capetele de acuzare, Marcus? Foarte bine. Îl acuz pe Kasper Zilch aici prezent de a fi participat în mod activ la uciderea sistematică a mii de oameni la Auschwitz, unde avea funcția de *Schutzhaftlagerführer*[9]. Îl acuz pe acest om de a-mi fi omorât în mod direct sau indirect tatăl, Mendel Sokolovsky. Îl acuz pentru că m-a bătut, m-a ars cu țigara și m-a violat luni de zile în Blocul 24 din lagărul de la Auschwitz, atât de pervers numit „divizia veseliei". A făcut un pas în față. Îl acuz pe acest om de a mă fi constrâns la comportamente pe care nu le impui nici măcar unui animal. Îl acuz de a mă fi supus la toate ororile care se puteau naște din mintea bolnavă a subordonaților săi ierarhici, drept recompensă pentru serviciul lor loial. Îl acuz..., vocea i-a pierit.

---

9 Titlu dat ofițerilor SS care erau la conducerea lagărelor de exterminare naziste. *(N.t.)*

— Opreşte-te, mama, îţi faci rău... a întrerupt-o Rebecca bulversată.

— Din contră, îmi fac un bine. Nesperat. Pe care n-aş fi putut niciodată să-l regăsesc altfel. Ai dreptate, Marcus, nu vreau doar să plătească, vreau să mărturisească, să recunoască ce mi-a făcut mie, Marthei, celorlalte femei, tuturor acelor morţi. M-auzi, Kasper? Vreau să mărturiseşti, a întins ea pistolul spre fruntea prizonierului.

— Judith, omul e legat. Puneţi jos pistolul, o să vă răniţi singură, a insistat Marcus îndreptând mâna spre ea.

— Dă-te înapoi, Marcus... Acum! l-a ameninţat ea, ţintind spre prietenul meu. Nu glumesc!

— Mama, opreşte-te! a exclamat Rebecca.

— Nu te amesteca, fata mea. Nici măcar n-ar trebui să fii aici... Ieşi!

Rebecca nu s-a mişcat.

— Asta este între noi doi, Kasper. Pentru că Marthe are dubii, iar Werner n-are nicio idee despre toate astea, am rămas noi doi să reglăm conturile. Uită-te la mine, a adăugat ea, apropiindu-se încă câţiva paşi. Sigur, anii nu au fost blânzi cu mine, dar e imposibil să mă fi uitat.

A ajuns lângă el şi i s-a aşezat în braţe încălecându-l. I-a pus pistolul sub bărbie.

— Deci, dragă Kasper, vrei să-ţi amintesc tot ce mi-ai făcut atunci? Să vezi ce plăcut o să fie! a precizat, apăsând pistolul pe buza de jos a prizonierului ca să-i deschidă gura.

A vârât ţeava înăuntru, iar el a încercat să întoarcă puţin capul pentru a se elibera.

— Fără gesturi bruşte! Un accident se poate petrece aşa de uşor. Erau cuvintele tale, îţi aminteşti? „Un accident se poate petrece aşa de uşor", când încercam să scap, pentru că-mi făceai asta, a explicat Judith, arătând spre cicatricea palidă de la baza gâtului... „Să nu te mişti, căţea afurisită, ziceai, o să-ţi faci rău singură... "

Deveniserăm stane de piatră. Singur Dane, aflat aproape de masă, rămăsese foarte calm. Stătea cu mâna pe pistol, gata să intervină. Judith părea să fi uitat de prezența noastră. Eram sideraţi de intensitatea acelei scene care ne aducea în față toate ororile pe care le suferise biata femeie. Nici măcar Marcus nu mai protesta. Când vocea lui Marthe s-a făcut auzită, a avut efectul unei deflagrații:

— Judith, nu cred că e Kasper. Îmi pare extrem de rău, dar nu mai cred așa ceva.

— Crezi, îți pare... Ce joc e ăsta, Marthe? a acuzat-o Judith, scoțând arma din gura prizonierului.

— Marthe are dreptate, doamnă, a murmurat acesta sufocat. Bărbatul pe care-l căutați e deja mort.

— Nu-mi mai spune doamnă! s-a dezlănțuit Judith, lovindu-l cu pistolul peste obraz. Doamnă! Ca și cum ai avea vreun dram de respect... Ca și cum nu m-ai fi întâlnit niciodată!

— E adevărat, Kasper e mort, a reușit el să articuleze din nou. Un firicel de sânge i se scurgea din gură. A înghițit restul cu o grimasă și a adăugat: Știu, pentru că eu l-am omorât.

O liniște mormântală a urmat acelei mărturisiri.

— Și, înainte de a mă face să am aceeași soartă, gândiți-vă puțin. Chiar dacă fratele meu era ultimul dintre ticăloși, chiar dacă mi-a luat tot ce aveam mai drag și mi-a furat anii pe care ar fi trebuit să-i petrec alături de cei pe care îi iubeam, tot nu știu dacă am făcut bine omorându-l. Executându-mă, n-o să vă simțiți eliberată. Ușurarea pe care o căutați nu va veni, mai ales că eu nu v-am făcut nimic...

— Nimic? a zbierat Judith, înfigându-și unghiile date cu lac de un brun roșcat în obrajii lui ridați.

— Nimic! s-a revoltat ostaticul. Nu numai că nu v-am atins în viața mea, dar nu v-am întâlnit niciodată! a strigat el. Acum vârâți-mi un glonț în cap, spânzurați-mă, tăiați-mă bucăți dacă vă ajută cu ceva, dar nu pretindeți că faceți dreptate... Și ridicați-vă, vă rog de pe genunchii mei, a mai adăugat el.

Și-a eliberat fața cu o mișcare bruscă spre spate, care aproape i-a răsturnat scunul și a obligat-o pe Judith să se ridice. Pentru prima dată, ea a început să se îndoiască. S-a dat înapoi un pas și a început să-l studieze ca un om de știință care se apleacă asupra unei bacterii nou descoperite. Apoi i-a părut rău că avusese dubii, ceea ce a făcut-o să se înfurie din nou:

— Ajunge! Procesul ăsta nu are niciun rost! i s-a adresat ea lui Marcus, apoi s-a întors spre Dane și a ordonat: Ridică-l!

Dane a desfăcut legăturile care îl țineau pe prizonier lipit de scaun și l-a ridicat în picioare. Judith a părut

impresionată de statura lui, ce părea să-i amintească lipsa ei de apărare din trecut. Apoi s-a redresat și s-a întors spre mine:

— Werner, ajută-ne!

M-am apropiat să-l ajut pe Dane și am prins ostaticul de biceps. Mi-a aruncat o privire încărcată de tandrețe, dar și de reproș care m-a tulburat, așa cum mă tulbura să-i simt umărul lipit de al meu și brațul sub mâna mea. Aveam aproape aceeași înălțime. Judith a scos din buzunarul mantoului de blană un portofel de piele roșie foarte gros. I-a deschis foarte încet fermoarul Eclair, dând la iveală o trusă chirurgicală.

— Îți amintești sunetul, Kasper? Sunetul acela pe care îți făcea plăcere să mă obligi să-l ascult, în timp ce zăceam legată... Sunt instrumentele tale, le recunoști? i-a zis ea arătându-i conținutul trusei.

— Obiectul acela nu-mi aparține, a răspuns ostaticul.

— Ia să vedem... Ți le-am luat în ziua în care am evadat. N-aveam prea mult timp, dar vezi tu, m-am gândit că voi avea nevoie de ele în ziua în care o să te reîntâlnesc... Le-am păstrat, visând ani de zile la acest moment și iată-ne...

— Nu sunt eu omul pe care îl căutați, a repetat bărbatul, cu tărie.

Judith l-a ignorat și, adresându-ni-se nouă, a insistat:

— Priviți-le.

A scos unui dintre bisturie și ni l-a fluturat în față.

— E momentul adevărului, Kasper.

S-a apropiat de el. Cu un gest stângaci i-a desfăcut cureaua, i-a descheiat nasturele de la pantalonii gri și i-a tras în jos șlițul. Omul s-a zbătut.

Eu i-am prins încheietura:

— Ce faci, Judith?

Ea s-a desprins cu o smucitură a cărei forță m-a surprins și mi-a trecut bisturiul pe la câțiva centimetri în fața ochilor.

— Am un mijloc foarte simplu de a afla... O să termin ce am început în ziua în care am fugit.

— Lasă jos bisturiul. Vreau dreptate, dar n-o să te las să castrezi un bărbat în fața mea, am protestat.

— Am toate drepturile asupra acestui nenorocit, s-a revoltat ea.

Cu capul în mâini, Marcus repeta:

— Asta e o nebunie. Pură nebunie...

Rebecca, rămasă ca o stană de piatră până atunci, a înaintat spre mama ei. Foarte încet, a luat-o în brațe:

— Dă-mi bisturiul, mamă, și apoi verifică ce vrei să verifici. Trebuie s-o știm chiar acum.

Judith a privit-o intens pe fiica ei și, după o scurtă ezitare, a aruncat bisturiul în cealaltă parte a camerei. Apoi, la fel de furioasă, i-a dat jos pantalonii și chiloții prizonierului. Așteptându-se la durere, acesta a strâns din dinți și și-a încordat umerii. Ea i-a ridicat penisul cu un gest violent, apoi l-a lăsat să cadă ca mușcată de șarpe. A părut atât de lovită, că n-am știut cum să-i interpretăm reacția. Fără un cuvânt, părând că se sufocă, Judith a făcut stânga-împrejur și, cu pulpanele mantoului fluturându-i în urmă, a părăsit camera. Rebecca și Marthe au alergat pe urmele ei. Interzișii, Marcus, Dane și cum mine am rămas lângă prizonier. L-am îmbrăcat repede și apoi l-am așezat din nou pe scaun. Dane se învârtea prin cameră ca un leu în cușcă. Și-a aprins o țigară. Am luat și eu una de la el, apoi încă una. Eram cu nervii întinși la maximum.

A trecut o jumătate de oră, la finalul căreia mă pregăteam să plec în căutarea celor trei femei, când Marthe a coborât la noi. Era foarte emoționată și s-a repezit la prizonier ca să-l elibereze.

— E Johann... E chiar el, o, Doamne, ai făcut o minune!

Neîncrederea, apoi ușurarea a luminat fața prizonierului nostru. S-a detensionat dintr-odată, începând să plângă cu suspine. Dane nu era genul care să renunțe așa, cu una, cu două.

Pe când Marthe se îndrepta către prizonier ca să-l elibereze, a împins-o deoparte:

— Ce dovezi ai?

— Întreab-o pe Judith... În ziua în care a fugit de la Auschwitz, a avut timp să... Cum să spun... și-a căutat ea cuvintele.

— Spune, Marthe, am insistat eu.

— Kasper fusese lovit în cap de gardian, în timp ce se afla peste Judith. L-au legat. Era gol și ea l-a... Mă rog, a intenționat...

— Spune odată, a vociferat Dane.

— L-a circumcis. Cu bisturiul ăsta, a precizat infirmiera culegând instrumentul pe care Judith îl aruncase pe jos. Or, acest bărbat nu e circumcis. Așa că e Johann.

M-a cuprins un soi de toropeală. Cuvintele Marthei îmi dansau prin cap. Prizonierul a ridicat ochii spre ea, apoi spre mine. Ar fi vrut să zică ceva, dar emoția îl gâtuia. Dane a vrut să se convingă singur. I-a dat din nou pantalonii și chiloții jos ca să-l inspecteze încă o dată. Membrul era intact. Dezamăgirea profundă i s-a citit pe față. Ani și ani de anchetă se spulberau ca un fum. Eșecul l-a atins profund. Încă o batjocură la adresa a mii de victime. Îmi părea chiar rău pentru el. Pentru prima oară de când îl cunoșteam am întrezărit profunzimea rănilor sufletești pe care le purta și eforturile supraomenești pe care le făcea ca să-i răzbune pe ai săi. Cuprins de o furie neputincioasă, Dane a dat un șut puternic în masa de lemn pe care stăteau încă aliniate cele patru pistoale. Apoi s-a întors și s-a postat în fața lui Johann cu o față amenințătoare.

— Și tu unde erai în timpul războiului?

— La baza militară de la Peenemünde, apoi arestat de Gestapo și trimis la Oranienburg-Sachsenhausen.

Dane a părut șocat la auzul acelei denumiri, care mie nu-mi spunea nimic. A întrebat:

— Ai participat la marș?

— Da, a răspuns Johann sumbru.

Celălalt a tăcut. Nu înțelegeam nimic din ce-și spuneau. Dane a reluat:

— Și apoi?

— Apoi am fost luat de ruși și arestat la domiciliu la Moscova, unde am fost obligat să lucrez cu Serghei Korolev.

— Serghei Korolev? a întrebat Dane, care părea că pentru prima dată nu știe mai multe decât mine.

— Satelitul Sputnik, Yuri Gagarin, primul om în spațiu, toate s-au datorat lui Serghei Korolev din echipa căruia am făcut și eu parte, a explicat Johann cu o strălucire de mândrie în priviri.

S-a întors spre mine ca să vadă dacă această revelație mă impresionase în vreun fel. Chiar o făcuse. Dane a schimbat cu brutalitate subiectul:

— Deci spui că ți-ai omorât ticălosul de frate?

— Da, și o regret.

— Cum poți regreta că ai curățat pământul de o astfel de scursură? a scrâșnit Dane din dinți.

— Pentru că nu eram îndreptățit s-o fac și pentru că, fără s-o știu, l-am sustras răzbunării Marthei și a acelei femei pe care o numiți Judith. Credeam că sunt unica lui victimă. Aflu acum că au fost mii. Moartea lui nu-mi aparținea.

— Cum l-ai găsit?

— Credeam că n-o să-l mai văd niciodată. Aflasem despre moartea soției mele. Nu știam nimic despre tine, a explicat Johann întorcându-se din nou spre mine. Eram la Moscova, sub supraveghere permanentă. Apoi, în urmă cu doisprezece ani, Korolev a murit. Mă atașasem de el și de cercetările pe care le făceam împreună. La dispariția lui, am considerat că aveam dreptul să-mi recapăt libertatea. Englezii m-au ajutat. Le-am spus că accept să plec în Vest cu condiția să mă ajute să-mi găsesc fiul și fratele. Au reușit în legătură cu cel din urmă.

— Cum l-ai omorât? Cine îmi garantează că nu-l protejezi? l-a întrerupt Dane.

— Îl urmăream de mai bine de trei săptămâni. Îi studiasem obiceiurile. Mergea în fiecare zi de acasă la serviciu la Sanomoth, o fabrică ce îl angajase, și de la fabrică acasă. Serile și le petrecea acasă. Credeam că se temea să nu fie recunoscut. Nu ieșea decât vinerea, ca să meargă la un club de striptease undeva într-o zonă izolată. I-am găurit rezervorul de combustibil ca să rămână în pană la timpul potrivit, la zece kilometri de club și la patruzeci distanță de casă. În jur nu existau decât o fermă și un câmp nesfârșit. A încercat să pornească mașina. Degeaba. A coborât. A deschis capota. A văzut balta de benzină care se lărgea pe asfalt. A dat cu pumnul în capotă, apoi a încuiat mașina și a luat-o pe jos. Am așteptat să facă vreo două sute de metri ca să ajungă în unghiul mort pe care îl reperasem. Nimeni de la fermă nu ne putea observa. Am accelerat și am intrat în el.

— Și cum poți fi sigur că l-ai omorât?

— Pentru că am coborât din mașină și am verificat dacă murise. Pentru că l-am pus în portbagaj și apoi l-am îngropat.

— Unde?

— În deșert.

— E un loc cam mare... l-a ironizat Dane. Și dacă vreau să verific?

Johann i-a aruncat o privire glacială:

— Trebuie să ajungi la San Luis Potosi, în Mexic. Mergi apoi treizeci de kilometri spre vest în deșertul Chihuahua și la exact douăzeci și două de grade și opt minute latitudine nordică și o sută de grade și cincizeci și nouă de minute longitudine vestică, poți săpa.

— Fii sigur c-o s-o fac. Și, spre binele tău, sper să-l găsesc...

— O să-l găsești. Ceea ce o să-mi aducă plăcerea de a nu te mai întâlni. Până atunci, cred că am stat destul cu fundul gol, a decretat Johann.

Cu o mișcare fermă din mână, Dane i-a făcut semn Marthei să-l îmbrace. Ea s-a executat și, după ce l-a dezlegat, s-a aruncat în brațele lui. După o lungă îmbrățișare, el s-a desprins și s-a întors spre mine. Eu aveam gâtul uscat și mintea goală. Ce poți să-i spui tatălui tău, dacă ai treizeci și trei de ani și-l vezi pentru prima oară? El a scos din buzunar o batistă de pânză albastră și și-a șters brutal fața, încercând să înlăture sângele și sudoarea. A început prin a i se adresa lui Marcus, întinzându-i mâna:

— Mulțumesc, domnule. Fără simțul justiției care vă animă și fără elocvența dumneavoastră, n-aș mai fi acum în această lume.

La fel de ceremonios, asociatul meu i-a strâns mâna și i-a răspuns cu o privire plină de tandrețe.

— Sunt onorat să vă cunosc.

L-am auzit pe Dane pufnind a dispreț. Johann l-a ignorat. Tocmai mă pregăteam să fac o remarcă, dar el m-a oprit, cu ochii țintă într-ai mei.

— Nu spune nimic, Werner. Hai să ieșim mai întâi din locul ăsta sinistru.

Am dat din cap. Marthe a luat-o înainte. Am urcat scările din metal, am ridicat perdelele de plastic, am escaladat țevile de metal, am ocolit bălțile de lichid grețos și am părăsit uzina. Ceața matinală se risipise. Un soare palid de iarnă ne-a întâmpinat la ieșire. Două coțofene își disputau o bucățică de aluminiu ce strălucea între buruieni. Umbrele norilor alergau pe oglinda verde-gri a fluviului care se lovea leneș de cheiurile abandonate. Judith și Rebecca ne așteptau, așezate pe parapetul de ciment. Femeia vieții mele s-a ridicat. A venit să se lipească de mine și ne-am îmbrățișat un lung moment. Judith, greu încercată, mi-a făcu un semn cu mâna.

— Îmi pare rău, Judith, i-am spus.

Ea m-a privit cu un aer de profundă descurajare.

— Îmi pare nespus de rău pentru tot ce ai suferit, am repetat eu.

— Mulţumesc.

Aş fi vrut să-i alin durerea, să găsesc cuvintele potrivite, dar mă temeam ca prezenţa mea să nu fie mai mult penibilă decât benefică. Am salutat-o şi m-am îndepărtat câţiva paşi, ţinând-o pe Rebecca lângă mine. Judith m-a strigat:

— Tu n-ai nicio vină, Werner.

M-am întors dintr-un salt. Ea a continuat, adresându-se de data asta fiicei sale:

— Werner n-are nicio vină...

Am reuşit să simt ce efort o costau acele cuvinte. Dar am simţit şi cât bine îmi făceau, mie şi Rebeccăi. Frumoasa mea s-a întors ca să-şi îmbrăţişeze mama. I-a mulţumit, la fel şi lui Dane, care ni se alăturase şi căruia i-am strâns mâna. Marcus s-a urcat la volan. Judith a preferat să se întoarcă cu Dane. Pe Marthe n-a lăsat-o inima s-o abandoneze şi s-a dus cu ei. Ce bucurie să văd că Rebecca rămăsese cu mine. Graţioasă, s-a aşezat în faţă, în timp ce eu am urcat în spate, împreună cu Johann.

Limuzina a demarat. Am mers un timp în tăcere, lăsând în urmă cheiurile şi fluviul. Ajungând la micul drum de ţară pe care venisem, am simţit nevoia unui întăritor. Am ridicat capacul pârghiei pe care îmi spijineam braţul şi care masca barul şi am scos şase sticluţe de votcă. I-am turnat un pahar lui Johann şi i l-am întins. Rebecca mi-a spus că nu putea bea pentru moment. Marcus a refuzat şi el. Eu am dat paharul peste cap şi l-am umplut din nou. Nu ştiam cum să încep discuţia. Johann mi-a sărit în ajutor:

— Sunt fericit să te cunosc, Werner. E cadoul cel mai frumos pe care mi-l putea face viaţa asta care nu m-a răsfăţat în ultimii treizeci de ani. Ştiu că n-o să fiu niciodată tatăl tău. Ştiu că la vârsta asta nu mai ai nevoie nici de sfaturi, nici de protecţie, dar mi-ar plăcea să putem fi măcar prieteni. Voi fi un prieten pe care îl vei vedea când vei dori. Un prieten care îţi va povesti de unde vii, cine suntem şi ce am fost. O să-ţi vorbesc despre

mama ta pe care am iubit-o la nebunie și care n-a avut șansa să te vadă crescând. O să-ți spun despre bunicii tăi, care te-ar fi adorat. Despre pământul țării care te-a zămislit, despre casa noastră care ar fi trebuit să adăpostească atâta fericire și apoi despre mine, dacă o să vrei. O să-ți povestesc ce-am făcut și ce n-am făcut, de ce poți fi mândru și de ce nu. Dacă o să găsești împlinire și bucurie în poveștile mele, dacă o să consideri că am calități demne de admirat, poate o să mă prezinți și părinților tăi. Din ce ai spus mai devreme am înțeles că au fost buni cu tine. Dacă vor vrea să mă primească, le voi mulțumi. Pentru că te-au crescut, te-au protejat, te-au iubit. O să le mulțumesc că au făcut din bebelușul pe care nu l-am cunoscut, din băiatul meu pe care îl credeam pierdut, bărbatul puternic și drept pe care îl am în față.

Ochii îmi ardeau. S-a lăsat un moment de tăcere. Cu o voce care nu părea a mea, m-am auzit spunând:

— Da. O să facem toate astea și poate mai mult.

I-am întins mâna. El a luat-o și mi-a strâns-o. Dintr-o singură privire am intrat unul în pielea celuilalt. Ceva ce nu am putut defini s-a pecetluit între noi în ziua aceea. Era o legătură puternică ce nu mă îndepărta niciun pas de cei pe care îi iubeam, ci din contră, mă ajuta să-i iubesc și mai mult. Între mine și acel bărbat s-a semnat fără cuvinte un pact absolut și de nedesfăcut. un pact care mi-a adus în sfârșit puțină pace.

Mulțumiri

Lui Gilone, Renaud și Hadrien de Clermont-Tonnerre, Laure Boulay de la Meurthe, Zachary Parsa, Adrien Goetz, Susanna Lea, Christophe Bataille, Olivier Nora, Ulysse Korolitski, Marieke Liebaert, Malene Rydahl.

Cititorilor cu care am avut șansa să mă întâlnesc și care m-au încurajat.

Librăriilor care au făcut posibilă aventura *Fourrure*.

Lui Alfred Boulay de la Meurthe și Claude Delpech, care mi-au fost alături cu gândul în timp ce am scris această carte. Mi-aș fi dorit atât de mult să mai fiți printre noi, s-o citiți.

Lui Andrew Parsa, o ființă plină de lumină, care ne-a părăsit prea curând.

Lui Jean-Marc Roberts, care mi-a oferit o șansă cum nimeni n-a mai făcut-o înaintea lui.

Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artprint.ro
Tel.: 021 336 36 33

Adélaïde de Clermont-Tonnerre (n. 1976) este scriitoare și jurnalistă franceză, redactor-șef al revistei *Point de Vue*.

Primul său roman, *Fourrure*, publicat în 2010, a fost recompensat, printre altele, cu Prix Maison de la Presse, Prix Françoise-Sagan și Prix du Premier Roman de Femme. A fost finalist la Prix Goncourt pentru cel mai bun roman de debut și s-a aflat pe lista primei selecții pentru Prix Renaudot.

Ultimul dintre noi, al doilea roman al său, a fost recompensat cu Marele Premiu pentru Roman al Academiei Franceze (2016), precum și cu le Prix du roman à la Forêt des Livres.

Ultimul dintre noi *surprinde magistral vântul schimbător al istoriei.*

LE FIGARO LITTÉRAIRE

Când Werner Zilch se îndrăgostește de frumoasa Rebecca Lynch, începe o poveste de dragoste imposibilă, în care trecutul fiecăruia dintre ei vine să-i bântuie și să le amenințe iubirea.

Deși știe că a fost adoptat, Werner are coșmaruri legate de copilăria lui, iar chipurile care îi populează visele par să fie ale părinților pe care nu i-a cunoscut niciodată. Originile sale germanice duc însă în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, cu ororile din lagărele de concentrare.

La rândul ei, Rebecca trăiește alături de o mamă care fusese torturată de naziști și nu reușește să facă pace cu trecutul.

Pendulând între Germania nazistă, Manhattanul anilor '70 și lagărele de concentrare naziste și sovietice, în povestea lor se împletesc trecutul și prezentul, iubirea și iertarea, răzbunarea și pedeapsa.

literary FICTION
PANDORA M FACE PARTE
DIN GRUPUL EDITORIAL TREI
PANDORAM.RO

ISBN 978-606-978-086-2